

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

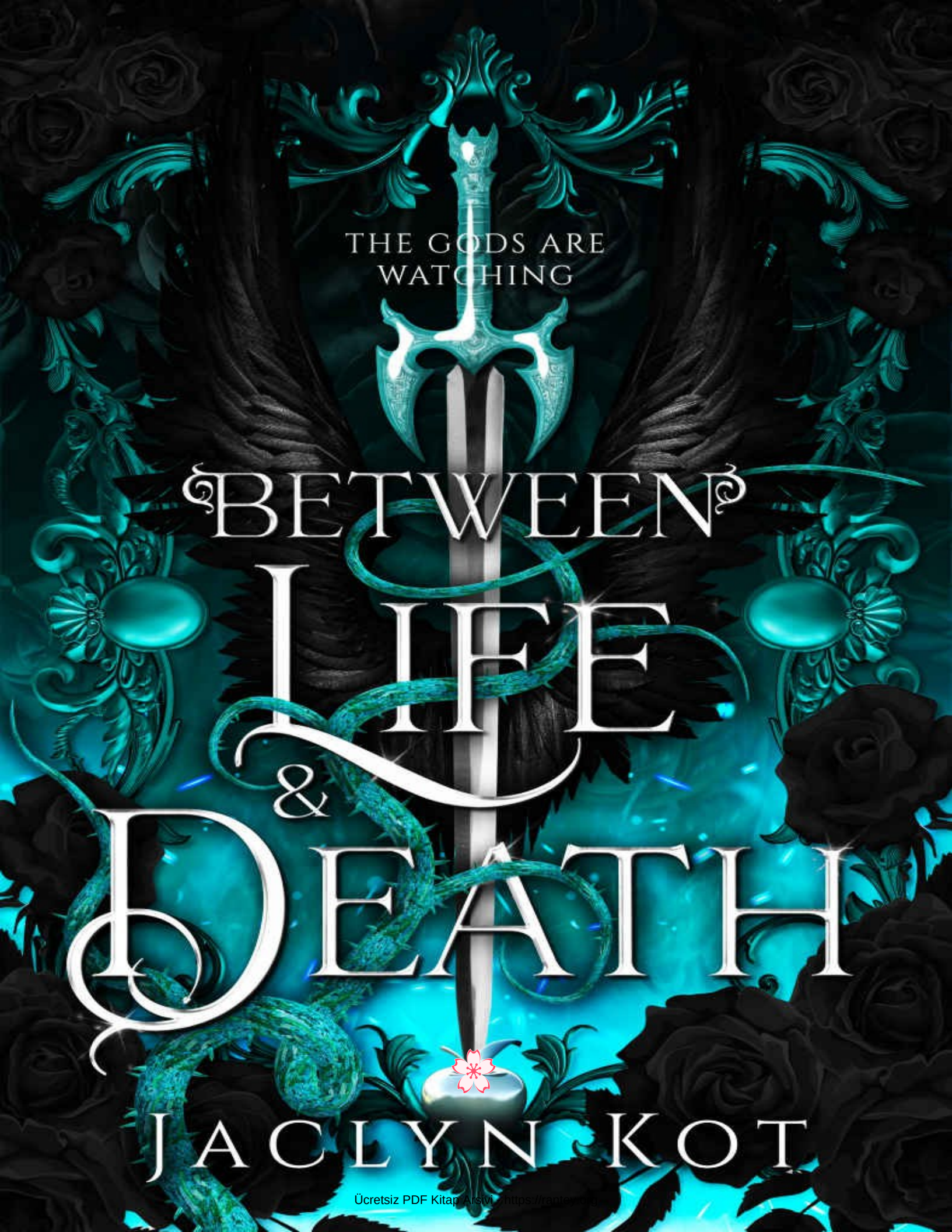
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE GODS ARE
WATCHING

BETWEEN
LIFE
&
DEATH

JACLYN KOT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Tllc o ons or.x
\\vA i<”:Hi <”J

%ETWEEM
LIFE
&
DEATH

) A C L Y V Eğer O T

Yaşam ve Ölüm Arasında

Jaclyn Kot

Telif hakkı ©2023 Jaclyn Kot

Düzenleme Jessica McKelden Düzeltme

Norma Gambini Kapak tasarımı Fantasy

Cover Design Biçimlendirme Imagine

Ink Designs

Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz — eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetiyle ilgisi yoktur.

İçindekiler [Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

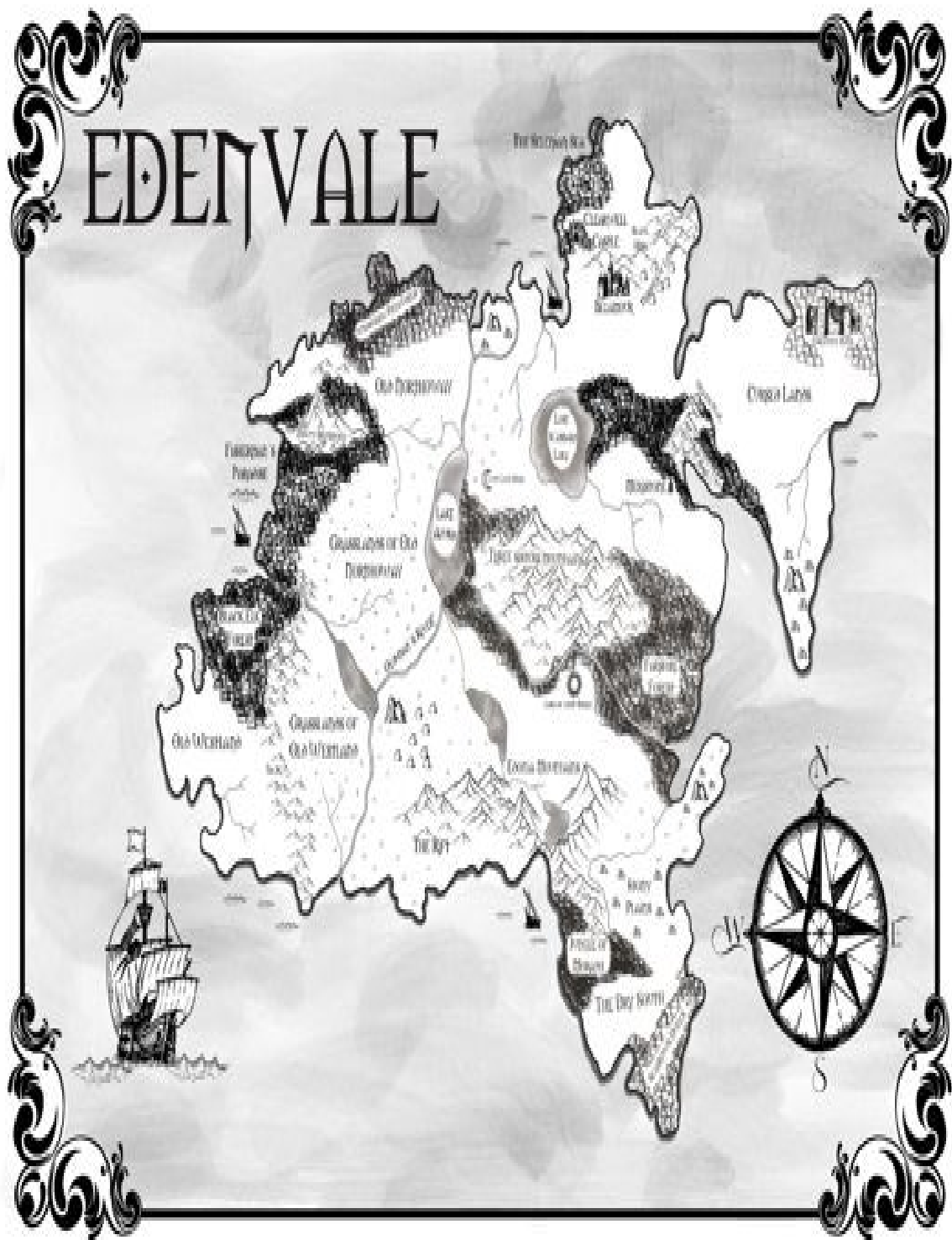
[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Tesekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

*Hayal kurmaya cesaret edenler için.
Ah, kimi kandırıyorum ki?
Bir sonraki kitap erkek arkadaşını arayanlar için.*

Chapter 1

'ın kremleri, ölü köy sokaklarında yankılanıyordu.

Başka bir gün olsaydı, Meristone'un şehir merkezi tüccarların ve alıcıların sürekli uğultusuyla hareketli olurdu. Takas ve ticaret. Malların parayla takas edilmesi. Ama bugün farklıydı. Masmavi gökyüzü, kralın bu topraklar üzerindeki hak iddiasını ilan eden, dalgalanan ve parıldayan kırmızı bayraklarla lekelenmişti.

Küçük köyün parke taşlı yollarında tek bir kişi bile yoktu. Köylülerin çoğu evlerine koşmuş, kendilerini kilitleyip kapılarını barikatlamıştı. Kilitlenmeyenler ise köy meydanında durmuş, korkudan donakalmış, gözlerini ayırmadan bakıyorlardı. Ben de dahil. Hepimiz sessizliğe bürünmüştük, on dört yaşından fazla olmayan sarışın kızın iki zırhlı asker tarafından ateşin üzerine sürüklendiğini izliyorduk. Demir bir tasma takmıştı, altındaki paslı çiviler solgun, narin tenine dişler gibi batmıştı. Kuru kanla süslenmiş bir kolye, ince boynunu süslüyordu, ancak onu giymesi için zorladıkları tören kıyafeti, ucuz bir kumaş parçası, kralın iyi para harcayacağı bir şey değildi. yanması gereken bir şey üzerinde.

Kral. Ona sadece böyle hitap ediyordum. Çünkü bunu yapmaya istekli olan, insan hayatına bu kadar açıkça saygısızlık eden biri

kişisel isimleriyle anılmayı hak etmiyordu. Çünkü onlar insan değildi. Onlar birer nesneydi. Kan dökücü birer figür başı.

Kızla aynı bal rengi saçları olan bir kadın kalabalığın arasından zorla ilerledi. Ellerini birleştirip dizlerinin üzerine çöktü, çatlamış, solgun dudaklarından çaresizce merhamet dilekleri dökülüyordu. Kralın kartal armasını taşıyan bir asker — pençeleri açılmış, öldürmeye hazır — ona doğru yürüdü, çizmesi onun yakarışına cevap oldu.

Kız, kadının yere yığılmasını izlerken ağladı, ağır darbe onu bayılttı - bu koşullar altında merhametli bir durumdu. Kız, askerlerin onu tahta kazığa bağlarken, onların amansız tutuşlarına karşı direndi. O, kurtlar arasında bir tavşandı - temizler arasında Lanetli olan.

"Lütfen! Lütfen! Ben lanetli değilim!" diye bağırdı, gözyaşları morarmış yanaklarından akarken.

Uzun boylu asker ağzını açıp bıçağını salladı ve dilini kestiğinde sesi anında sustu. Asker, kanlı dil parçasını kızın yüzüne salladıktan sonra ayaklarının önüne attı ve onunla alay etti. Kan çenesinden sızarken gözleri dehşetle doldu. Kesik dil parçası ağzında grotesk bir şekilde kıvrılırken, kız gırtlaktan gelen, doğal olmayan bir çığlık atmaya çalıştı.

Ben yüzümü çevirdim.

Midem bulandı, sanki içimde lav kaynıyormuş gibi, asidik içerik dilimin arkasına batıyordu. Kusma isteğini bastırdım. Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Acıya odaklanarak, kuru, tutuşmaya hazır odun yığınlarıyla kaplı platformu ateşe verdiklerini izlerken kendimi olduğum yere sabitledim. Dikkatim onda olmasına rağmen, birinin bana baktığını hissettim.

Görünmez bir ip çekildi, garip ama tanıdık bir his.

Omzumun üzerinden arkamda duran insanları geçip doğrudan *ona* baktım.

Erkek, heybetli bir yapıda, uzun boylu, tamamen siyah giyinmişti. Bol giysisi, altında gizlenen gücü gizlemeye yetmiyordu, zamanını bekliyor, serbest kalmayı bekliyordu.

Onun büyüsunü tadabiliyordum. Hissedebiliyordum. Bu gücün etkisi, göğsümde ani bir ağırlık hissi yarattı.

Koyu renkli gözleri benimkilere sabitlenmişti, rengi dipsiz bir siyah gibiydi.

Neredeyse nefesim kesilecekti. Neredeyse bir adım geri atacaktım. Ama kendimi tuttum, çünkü onun başlığının yarattığı gölgelerin, onun öteki dünyaya ait gözlerinin illüzyonunda rol oynadığını düşündüm.

Kesinlikle koyu kahverengi olmalıydılar.

Siyah kirpikleri o kadar kalındı ki, gözleri doğal olarak kohl ile çerçevelenmiş gibi görünüyordu. Ağır ama düzgün bir sakal, keskin çene hattını ve köşeli elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Her bir özelliği, annelerin kızlarına karşı uyardıkları türden, vahşi bir erkeklikle doluydu.

Gözlerimi ondan ayıramadım. Ve görünüşe göre, o da ayıramadı.

Zavallı kızıdan bir başka doğal olmayan, dehşet dolu çılgılık geldi ve bu, kilitlenmiş bakışlarımızı böldü, dikkatim tekrar ona yöneldi.

Alevler küçük bir şekilde başladı, sanki eski bir sevgiliye yaklaşır gibi yavaşça ona doğru yaklaşıyordu. Vahşi ve çılgın bir şekilde çırpınıyordu, bağları derisine derin izler bırakıyordu.

Hafif bir esinti esti ve alevleri daha yükseğe çıkmaya teşvik etti, ta ki çıplak, fildişi ayaklarına ulaşana kadar. Ani bir patlama ve alevler alışılmadık bir hızla yükseldi. Havada bir sihir kokusu yayıldı. Kimin kokusu olduğunu biliyordum, ama omzumun üzerinden baktığımda, pelerinli adam artık orada değildi.

Gırgırlayan, kabus gibi çılgınlıklar bir şeydi, ama yanan et kokusu bambaşka bir şeydi. Bu, duyulara bir saldırıydı, bir daha et pişirmeyi bırak, yemeyi bile istemeyecek kadar iğrenç, mide bulandırıcı bir kokuydu.

Et ve kemikler, bacaklarından yukarı doğru yayılan açgözlü alevleri besliyordu.

Bu, yaşadığım ilk Temizlik değildi, sonuncusu da olmayacaktı, ama bu, onları daha kolay hale getirmiyordu. Kokular ve sesler beni rahatsız ediyordu, özellikle gecenin ortasında, zihnimin bir köşesinde sürekli tekrar ediyordu.

Askerler, Temizliğe kendi benzersiz dokunuşlarını katmayı severlerdi: kesilmiş dil, koparılmış kulaklar, oyulmuş gözler veya daha da korkunç şeyler. Köylüleri korkudan titretmek için akıllarına gelen her türlü yöntemi denerlerdi ve bu her zaman işe yarardı. Tüm bu hazırlıklara rağmen, hiç değişmeyen bir faktör vardı: Temizlik her zaman alevlerle sona ererdi.

Ama alevler onu henüz yakmamıştı. Ve belki, sadece belki, bir hayat kurtarabilirdim.

Zırhları olmadığı için tanınabilen acemi askerler beni endişelendirmiyordu. Yarısı kılıç bile taşımıyordu. Ama yıpranmış yüzünün yan tarafında şimşek izi gibi bir yara izi olan, zırhı özenle dikilmiş ve demirden yapılmış olanı sorun olabilirdi.

Bir başka çığ, korkunç çığlık. Dişlerimi sıktım. Bir şeyler yapılmalıydı. Parmaklarım kıpırdadı, denemek için sabırsızlanıyordu. Ayaklarımın aralığını genişlettim ve bakışlarımı yara izli adamın yüzüne sabitledim.

Sert, nasırlı bir avuç içi nazıkçe bileğimi kavradı.

Çenemi kaldırdım ve gözlerim tanıdık bir bakışla karşılaştı: Kaleb. Yaklaşık 1,80 metre boyunda, sarı saçlı, mavi gözlü ve iyi kalpli biriydi. Beyaz renkli bir tunik, siyah pantolon ve diz boyu deri botlar giyiyordu. Dar beline deri bir kemer takmıştı ve gömleğinin fazla kumaşı bazı yerlerde kemerin üzerine düşüyordu.

Kan bağı olmasa da, her anlamda benim kardeşimdi. Kaleb benden iki yaş büyüktü, yani yirmi dört yaşındaydı.

"Burada olmamalısın, Sage," diye fısıldadı, gözleri çaresizce benimkilerle buluşuyordu - gitmem için sessiz bir yalvarış. Kolumu nazıkçe çekti. "Hadi, gidelim."

"Kalacağım." Ayaklarımı yere sağlamca bastırdım, sanki bir ağaç gibi.

Bana gözlerini kısarak baktı, gri-mavi gözleri benim gözlerimdeki mücadeleyi yansıtıyordu - iki inatçı güç, sessiz bir irade savaşına girmişti. Ama bu, onun daha önce hiç kazanamadığı bir savaşı. Ve o da bunu biliyordu. Omuzları düştü, nefesini verdi ve anlayışlı, ama biraz da sinirli bir şekilde başını salladı ve dikkatini ateşin üzerine çevirdi, eli benim elimden hiç çekilmedi.

Aklı başında olmayan kız, ateş onu yakarken gülmeye başladı. Alevler omurgasından yukarı doğru kıvrılarak kıvırcık sarı saçlarını yaktı. Yakacak saç kalmayınca, kafa derisini kemirip yüzünün geri kalanını da yaktı.

Tanrısal kahkaha kesildikten sonra, vücudu çığnenip küle dönüştü.

Daha önce hiç bu kadar hızlı yanan bir beden görmemiştim — bu, hissettiğim erkeğin büyüyle bir ilgisi var mıydı?

Alevler söndükten ve kalabalık dağılmaya başladıktan sonra, askerler köy kuyusundan aldıkları kovalarla ısınan yığıcı suyla söndürdüler, bu da duman bulutları ve buhar sesleri çıkmasına neden oldu. Askerlerden biri

kılıcını kınından çıkardı ve onu kullanarak közleri ve kalan kömürleşmiş kemik parçalarınıeledi. Demir ve çividen yapılmış barbarca bir tasmayı çıkardı, kılıcının ucuyla onu süpürdü ve metal bir kovaya attı; ses çoktan kesilmiş olmasına rağmen, kulaklarımda uzun süre bir *tiz* çınlama kaldı.

Askerler atlarına bindi ve parke taşlarına çarpan nalların sesi sessiz geceye yankılandı. Kalabalık dağıldığında geriye sadece Kaleb, baygın kadın, bir yığın kül ve kömürleşmiş kemik parçaları ve ben kaldık.

Türünün diğer üyelerine göre daha küçük ve zarif bir kuzgun, pençelerini uzatarak yere zarıfçe indi. Çamurlu küllerin üzerine yürüdü ve gagasıyla, ara sıra pençelerini de kullanarak küllerin arasında bir şeyler aramaya başladı. Bu bana, kralına geri götürmek için küllerin arasında kılıcıyla bir şey arayan önceki askeri hatırlattı. Kuzgunun ne aradığını merak ettim.

Belki o da kralına götürmek için bir şey arıyordu.

Bu düşünce tuhaftı, kaynağı yabancıydı. Hayvanlar krala boyun eğmezdi. Muhtemelen açtı ve yiyecek bir şey arıyordu, ama orada hiçbir şey bulamazdı, yangın her şeyi yakıp kül etmişken.

Aniden, başını salladı. Ve tekrar yukarı çıktığında, gagasında parlak bir şey vardı.

"Görüyor musun?" Parlak şeyi gözlerimi kısarak baktım — mermer gibi görünüyordu ama biraz daha büyüktü. Islak kül yığınınından doğmuşken nasıl bu kadar temiz olabilirdi?

Kaleb bakışlarımı takip etti. "Kuzgun mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Gagasında bir şey var."

"Sage..." Kaleb vurgu yapmak için bir an durdu. "Hayır, yok."

Kırıştırdım gözlerimi, kuzgunun kanatlarını çırpıp gagasında cam küreyle yerden havalandığını izledim.

Neden o göremiyordu?

Ama bu, Kaleb'in göremediği bir şeyi ilk kez gördüğüm durum değildi; o da tüyleri görememişti.

Kuş, çeşitli çatıların ötesinde kayboldu; çatıların dik tepeleri bana minyatür dağları hatırlattı.

Bilinçsiz kadına doğru başımı salladım. "Onu öylece bırakamayız."

O da benim ne düşündüğümü çok iyi bildiği için gözlerini benimkilere dikti.
"Onunla ne yapacağız?"

Omuz silktim.

O iç geçirdi. "Nerede yaşadığını bile bilmiyoruz." Kollarını göğsünde kavuşturdu, vücut dili bu konudaki tutumunu vurguluyordu.

"O zaman onu eve götürelim," dedim ve kadına doğru yürüdüm. "Ezra seni öldürecek," dedi Kaleb ve peşimden geldi.

Gülümsedim. "Deneyebilir."

Kadının gevşek kolunu omuzlarıma attım. Birkaç kez kaldırmaya çalıştım ama nafile, kadın yere yığıldı ve başının arkası kaldırım taşlarına çarptı... *Oops*.

"Çekil yolumdan, kaslı," diye alay etti Kaleb, kadını kolaylıkla kaldırırken. Mavi gözleri bana takıldı, ağzında gururla sırıtan bir gülümsemeyle, "Biz erkeklerin siz kadınlar için yapmak zorunda olduğu şeyler," dedi.

Gözlerimi devirdim, onun sadece alay ettiğini, beni kızdırmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Kaleb kadınlara karşı inanılmaz derecede saygılıydı; Ezra onu başka türlü yetiştirmezdi. Yine de, sözlerine bir cevap vermem gerekiyordu. Fırtına Tanrıçasının muazzam gücüyle, parmağımı güçlendirdim ve onun yukarı kıvrık burnunun ucuna öfkesini boşalttım.

"Ah!" diye bağırdı ve onu bir yandan diğer yana salladı.

"Hadi gel, köylü," dedim ve yürümeye başladım.

"Evet, seni *pislik*," diye cevapladı, sesinde alaycı bir ton vardı, bana yetişirken uzun adımlarını benimkine uydurmak için biraz yavaşlattı.

Köyden çıkıp ormanın rahatlatıcı kucağına geri döndüğümüzde, Kaleb boğazını temizledi. "Neden onları izliyorsun?"

Onun sorusunu düşünürken alt dudağımı ısırdım, adımlarım yavaşladı ama durmadım. "Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum. Belki de orada durup izleyen diğerleri gibiyimdir. Temizlikler korkunç, ama gözlerimi ayıramıyorum. Onlar da ayıramıyor." Bu yalan değildi. Gözlerimi ayıramıyordum. Defalarca, diğerleri kadar işe yaramaz olduğumu kanıtlamıştım — bir seyirciydim. Hayır, daha kötüsü — bir suç ortağıydım çünkü bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Masum hayatların iğrenç bir şekilde yağmalanmasını durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Nefret etmeye başladığım askerler kadar kötüydüm.

"Bence bu doğru değil. Sen onlar gibi değilsin, Sage."

Yanılmıyordu.

Ben onlar gibi *değildim*.

Aslında, yakılan kızla daha çok ortak nokta vardı — tabii, eğer o gerçekten Lanetliyse. Kaleb'in gelin gibi taşıdığı orta yaşlı kadına bir göz attım. O bunu neredeyse hiç çaba harcamadan yapıyordu, ama alnının hemen üstündeki hafif ter damlaları aksini gösteriyordu.

Yosunlu zemin, fısıltılı ağaçların arasında sessizce yürürken diz boyu deri botlarımı yumuşatıyordu. Dörtlü bir cırcır böceği ritmik melodilerini çalıyordu ve ara sıra bir baykuş da onlara eşlik ediyordu. Uzaklarda kurtlar uluyordu ve ses yeterince uzaktaydı, ama yine de ensemdeki tüyleri diken diken edecek kadar yakındı — tiz, akılda kalan notalar için ayakta alkış.

Eski meşe ağaçlarının ormanlık gölgesinin altında, mütevazı kütük kulübemiz güvenli bir şekilde duruyordu. Taş baca, gri duman bulutları püskürtüyor ve havayı yanan huş ağacının cennet gibi kokusuyla dolduruyordu.

"Çocuklar? Siz misiniz?" Ezra çalılardan çıkıp geldi, ince parmaklarıyla dağınık gri saçlarından bir dal kopardı. Bastonu yere vurarak, bize doğru yürürken bir yandan bir yana sallanıyordu. Her zamanki el yapımı giysilerini giymişti — eski ama renkli, yıpranmış uçları kalın, çıkıntılı dizlerinden kesilmiş, kemikli, eğri bacaklarını ortaya çıkarmıştı. El yapımı bir çanta solmuş gövdesine asılıydı, muhtemelen çeşitli otlar, meyveler veya bitkilerle doluydu. Ve muhtemelen birkaç taş.

Havayı kokladı, süt beyazı gözleri gökyüzüne bakıyordu. "Siz içinüz kül ve umutsuzluk kokuyorsunuz. Üç mü?" Göz kapaklarını kapattı ve tekrar kokladı. "Üç," diye onayladı ve memnuniyetle başını salladı. "Üçüncüsü kim?"

"Köyden bir kadın. Bilinci kapalı, kafasında bir şişlik var," Kaleb beni ele vermeden önce cevap verdim. Ayrıntılar eksik olsa da, bu doğrudu.

"Anlıyorum," dedi Ezra, kendi sık kullandığı şakasına gülümserken, belirgin çenesi gökyüzüne doğru eğildi. Ay ışığı sallanan dalların arasından süzülerek, zamanın el dikişi gibi kazınmış gülme çizgilerini ve kaz ayaklarını aydınlattı. "Onu buraya getirin, bir bakayım."

Kulübenin kapısına doğru yürümeye başladı, ama girmeden önce dönüp çıplak dalı suçlayıcı bir şekilde bana doğrulttu. "Ve sen, yarı gerçeklerin çocuğu, dilini kesmediğim için şanslısın."

Titredim. Kızın ağzında kıvrılan kanlı düğme canlı bir anı olarak zihnime geldi. Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım ve hala orada olduğunu kendime telkin ettim.

Kaleb, "*Sana söylemiştim*" der gibi omuz silkti.

Ona gözlerimi kısarak baktım.

O gülerek Ezra'nın peşinden içeri girdi, geçerken kadının kafasını kapı çerçevesine çarpmamaya dikkat etti—ama kadının ayağına aynı özeni gösterdiğini söyleyemem. Bana bakarak, fark edip etmediğimi anlamaya çalıştı. Fark etmiştim.

"Oops," diye mırıldandı ve içeri girmeye devam etti.

Bir an durup, ciğerlerimi ormanlık gecenin havasıyla karışık yanan huş ağacının kokusuyla doldurdum, sonra onları takip ettim. Kemerli kapının altından başımı eğdim, tanıdık tarçın, nane ve odun kokuları bana doğru geliyordu - evimin kokuları.

Kulübe boyut olarak küçük olsa da, rahatlığıyla bunu telafi ediyordu. Giriş küçük ama rahat oturma odasına ve mütevazı, dağınık mutfığa açılıyordu. Uzak duvarda, düzden çok eğri olan el yapımı bir merdiven duvara yaslanmış, iki odanın üstünde bulunan çatı katına çıkıyordu. İlki Ezra'nın odasıydı, ikincisi ise küçük bir banyo odasıydı — tabii bir kova su ve porselen leğeni banyo odası olarak adlandırılabilirseniz. Sıhhi tesisat lüksüne sahip olmadığımız için, tuvalet dışarıdaydı ve banyo göl idi.

Bu yer, kemerli kapıları ve ahşap temeli olan bu küçük kulübe, benim bildiğim tek evdi.

Kaleb kadını dikkatlice kanepeye yatırdı ve 1,80 metrelik boyuyla dik durarak tam boyuna geri döndü. Kollarını kavuşturdu ve başını yana çevirerek uyuyan kadını inceledi. Ona bir göz attım ve kırklı yaşların başında olduğunu tahmin ettim.

Ezra mutfak masasının yanında duruyordu. Bastonunu yemek sandalyesinin arkasına asıp çantasının askısını başından geçirdi. Çantayı ters çevirdi. Bir avuç mantar ve iki taş yıpranmış meşe masanın üzerine düştü. Parmakları çantanın üstünde kayarken dudakları inceldi.

"Ah, işte buradasın," diye sevinçle haykırdı, kayaları koparıp avucunda tuttu. Raflara doğru sendeledi, artritli parmak eklemleriyle boş bir cam kavanozun kapağını açtı. Kayaları içine attı ve kavanozu rafa geri koydu.

Kulübede bastona ihtiyacı yoktu; gözlerinin gösteremediğini kas hafızası hatırlıyordu. Yıpranmış tunikasına ellerini silkeledi ve kanepeye doğru yürüdü, elleri kadının yüzünün bir santim üzerinde duruyordu. Yavaşça, ritmik hareketlerle ellerini hareket ettirerek

kadının vücudunu baştan ayağa kapladı, boğazının derinliklerinden düşük bir uğultu sesi çıktı.

Kaleb ateşi beslerken ben patatesleri soyuyordum. Alevler kuru odunları yakmaya başlamadan önce, parlayan közlere iki odun daha attı. Ocağın içinden yenilenen bir sıcaklık yayıldı ve kulübeyi hafif tatlı bir dokunuşla kış yeşili aromasıyla doldurdu. *Cennet gibi.*

Kaleb dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra, metalin odunu keserken çıkardığı boğuk ses duyuldu.

Çalışırken midem protesto etti ve Edenvale kıtasının tamamı duyacak şekilde açlığını dile getirdi. Küp şeklinde doğradığım patatesleri bir tencereye attım ve ateşe koydum. Ocağın yanında çömelip kollarımı dizlerime doladım ve suyun buharlaşmasını bekledim. Bu küçük dikkat dağıtıcı şey, hala ateş ve çığlıklarla dolu olan düşüncelerimi yatıştırmaya pek yetmedi. Boğazımda bir yumru belirdi.

Daha kaç kişi ölmek zorunda kalacaktı?

Ezra, hiç ses çıkarmadan yanıma çömeldi. "Her zaman böyle değildi."

Suyun kaynamasını izledim, dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. "Bunu daha önce de söylemiştin."

"O yüzden tekrar söylemeliyim." Bana nazikçe, şakacı bir şekilde dürttü. Ellerini kaldırdı, avuç içlerini çıtırdayan ateşe doğru uzattı. Kemikli, çarpık parmakları ileri geri sallanıyordu, ateş onun kalın, artritli eklemlerini vurguluyordu. "Yıllar önce, Lanetlilere çok farklı gözlerle bakıldığı bir zaman vardı." Elini sanki bir resim çizer gibi salladı. "Hava Laneti ile doğanlar, rüzgarı yönlendirebilir ve kaybolan balıkçıları eve getirebilirdi. Kış, donmuş haklarını ortaya koyduğunda, Ateş Laneti taşıyanlar her köylünün ocağına ısı getirir, tüm aileleri sıcak ve rahat tutardı. Toprak Laneti verilenler, avcılarla el ele çalışır, ormanların her zaman av hayvanlarıyla dolu olmasını sağlardı. Sonra Su Laneti'ne sahip olanlar vardı." Burnuma dokundu. "Onlar çiftçilere yardım eder, susuzluktan kurumuş topraklara yağmur getirirlerdi. Beşinci ve son Lanet olan Zihin Laneti'ne sahip olanlar ise, buradaki hastaları iyileştirirlerdi." Göz kırptı ve iki parmağını başının yan tarafına dokundurdu.

"Keşke görebilseydim," dedim içtenlikle, ateşin ısısı yüzümü okşarken.

"Belki bir gün görürsün," dedi Ezra, rahatlatıcı bir şekilde kolunu belime dolayarak hafifçe sıktı. Ona baktığımda, yüzündeki ifadeyi umut dolu olarak tanımlayabilirdim.

Sıcaklık göğsümün her yerine yayıldı. Ezra, annemden sonra en yakın olduğum kişiydi, ancak o bu unvanı hiç kabul etmemiş, ona ilk adıyla hitap etmemizi ısrarla istemişti. Eskiden köyde kendi eczanesini işletiyordu. Bu sayede, evlilik dışı bir çocuk istemediği için Kaleb'in annesiyle tanıştı. Ezra, Kaleb'i kendi çocuğu gibi yetiştirmeyi kabul etti. İki yıl sonra, beni buradan çok uzak olmayan bir göl kenarındaki beşikte buldu. Nerede ve nasıl bulunduğunu hiç anlatmadı, bu yüzden tek bildiğim bu kadardı. Daha fazlasını bilmek istemiyordum zaten, göl kenarına terk edilmiş bir bebek pek de istenen bir bebek sayılmazdı. O zaman istenmiyorsam, biyolojik ailem de muhtemelen şimdi beni istemiyordu. Beni bulduktan sonra Ezra eczanesini kapatmış, eşyalarını toplamış ve bizim potluck ailemizi buradaki ormandaki kulübeye taşınmıştı.

Kaleb kapıyı tekmeledi, yüksek sesli *çarpma sesi* beni düşüncelerimden kopardı. Taze kesilmiş odunları içeri taşıdı, yığın sarışın kafasının üzerinde yükseliyordu. Bize doğru ilerlerken, kurumuş odunları yere bıraktı, yarılmış odunlar yere düşerken birbirlerine çarpıyordu. Ama Ezra'nın ekşi bakışıyla Kaleb hızla odunları düzgünce istiflemeye başladı.

Ezra memnuniyetle başını sallayarak mutfığa koştu. Onu dikkatle, yorgun bir şekilde izledim. Lahana içeren bir kavanoza uzandı, daha doğrusu, ondan geriye kalanlara. Bu özel örnek, neredeyse iki aydır rafta çürüyordu, gizli bir tür sarı sıvıda marine ediliyordu. Bir iniltiyi bastırdım — o, meşhur tariflerinden birini hazırlıyordu. Bir haftaya kadar bağırırsakları temizleyecek kadar güçlü olan türden.

Ve daha fazlası.

Kaleb endişeli bir yüz ifadesi takındı. Ben de aynı ifadeyi takındım.

Patatesler piştikten ve ölümcül yemek hazır olduktan sonra, üçümüz masanın etrafına oturup yemek yedik. Bir parça ekmeği ağzıma tıktırdım, tabağımdaki şüpheli yeşillik karışımına bakarak, bu tüylü, mavi-yeşil şeyin ne olduğunu merak ettim. Küf müydü acaba?

Muhtemelen değil. Küf bile bunu yemeye cesaret edemezdi.

Kaleb'e baktım, o da garip renkli yeşilliklere bakıyordu, tabii yeşil olarak sınıflandırılabilirlerse. Reddetmek için elimizden geleni yaptık, ama Ezra

ısrarcıydı ve hayır cevabını kabul etmedi, tabaklarımıza bolca yemek koydu.

Ve işte, kolonumuzun yok edilmesine bir lokma kalmıştı.

"Hanımefendi tamamen iyileşecek," diye başladı Ezra.

Tabağıma baktım. *Peki ya biz?*

Ezra nefesini tuttu ve devam etti: "Zihninin durumu hakkında bir şey söyleyemem, parçalanmış durumda."

Zihni parçalanmış tek kişi o değil...

Ezra tahta kaşığının arkasıyla elime vurdu. Ağzım açık kaldı — görme yeteneği olmamasına rağmen her şeyi görebilme konusundaki olağanüstü yeteneği bazen gerçekten can sıkıcı olabiliyordu. Ya da bu durumda, elimi ovuştururken düşündüm ki, başka yerlerde de.

Geç akşam yemeğimiz bittiğinde ve ev sessizleştğinde, ikiz yataklarımın üzerine uzandım — çatı katının eğimi izin vermediği için altında yatak çerçevesi yoktu. Yan dönüp Kaleb'in uyumasını izledim, yatağı benimkinden birkaç metre uzaktaydı, çocukluğumuzdan beri hep öyle olmuştu.

Yıllar önce, uyuduğumuz tek kişilik yataklar büyük görünüyordu, ama şimdi ona bakınca tam tersi doğruydı. Kaleb'in çıplak ayakları yatağın ucundan sarkıyordu, yatak onun sağlıklı, yetişkin ağırlığı altında ezilmiş, boğulmuştu. İnce vücudunu hafif kaslar süslüyordu ve omuzları çok geniş olmasa da, oldukça fazla ağırlık taşıyabilirdi. Güneş ışığı gibi saçları ve düz, hafifçe yukarı kıvrık burnuyla kendine özgü bir yakışıklılığı vardı. Son birkaç yılda olgunlaşmıştı ve köydeki kızlar da bunu fark etmeye başlamıştı.

Gözlerimi devirdim, geçen gün pazarda bazı kızların fısıldaştığı, özellikle berbat bir unvanı hatırladım: Meristone'un kalp hırsızı.

Meristone'un kalp kıranının uykusunda salya akıttığını bilmiyorlardı. Onu huzurlu uykusundan uyandırmak istemediğim için gülmemi bastırdım.

Ağzımdan bir esneme kaçarken burnum kırıştı ve çok geçmeden kendimi rüyalar alemine kaptırdım.

Ama Kaleb'in aksine, ben uyuduğumda, orası asla huzurlu bir yer değildi.

Chapter 2

'ın devasa meşe ağaçları devriliyordu, ölü yaprakları kül rengi toprağa düşerken gözyaşları gibi görünüyordu. Kadim devler devrilirken, siyah toz bulutları havayı kapladı. Burun deliklerimi tıkadı ve nefesimi kesti, ama duman yayılmaya başladığında, ciğerlerim çaresizce hava için yalvardı. Orman bizi tamamen yutmadan oradan çıkmamız gerekiyordu.

Kaleb solumdaydı, yol açmak için baltasını sallıyordu. Düşmüş bir dalı yakaladım ve kenara sürükledim. Ellerim kanlı ve yaralı, kıymıklarla dolu halde, yapabildiğim kadar çok dalı kenara çektim.

Daha önce hiç duymadığım bir çığlık kemiklerimi titretti—o sesi tanıyordum.

"Ezra!" diye bağırdım, göğsüm hızla inip kalkarken, ona doğru yolumuzu açmak için tırnaklarımızla ve dişlerimizle mücadele ettik. Panik içinde, çığlığının geldiği yönü aradık.

Yine çığlık attı. Korku, mideme yıkıcı bir darbe indirdi, parmakları boğazımı sıktı.

"Orada!" Kaleb elimi tuttu ve ormanın kenarına doğru koştuk. Ufukta sonsuz bir kara sis duvarı dönüyordu, sanki yokmuş gibi gökyüzünü yutuyordu, sanki dünyanın sonuymuş gibi.

Başka bir ağaç devrilince elimizden tuttuğumuz şey kaydı. Zıt yönlere düştük ama Ezra görünür hale gelince hemen ayağa kalktık.

—Ağzından hiçbir ses çıkmıyordu.

Onu ateşin yanına sürüklemişlerdi, zayıf vücudu çökmüş, ellerinde neredeyse cansızdı, boynuna kanlı demir bir tasma takılmıştı.

"Hayır!" diye bağırdım, sanki güçlü, çılgın bir canavar gibi, tüm varlığım ile bacaklarımın daha hızlı hareket etmesini istedim.

Meşaleleri indirdiler. Ben çığlık attım.

Ateş odunları yutmaya başladı. Annem. Ateş ona yaklaşıyordu. Evim.

Gözyaşlarımı silerek güçlü bir çığlık attım ve gökyüzüne sıçradım. Sıçrayışım beni son elli metreye taşıdı, zaman yavaşlarken vücudum havada asılı kaldı.

Kaleb'in geri dönmem için adımı haykırdığını duyabiliyordum, ama bu ses, kükreyen, her şeyi yutan ateşin gürültüsünde boğuluyordu.

Elimi uzattım. Çok yakındı. Bir saniye daha ve ben... Gözümü kırpmadan Ezra ortadan kayboldu.

Ve onun cesedi odun yığınının bağlanmak yerine, şimdi benimki bağlanmıştı.

Ter ve korku içinde uyandım, kalbim dayanılmaz bir hızla atıyordu. Yavaşça çarşafı bırakırken parmak eklemlerim gıcırdadı. Çılgınca nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Nefes

al.

Ver.

Yıka.

Durula

yın.

Tekrarl

a.

Nefesim yavaşlamaya başladığında Kaleb'e baktım. Hâlâ uyuyordu. En azından onu uyandırmamıştım. Bir an için onun ne gördüğünü merak ettim. Umarım benim gördüğümün tam tersidir.

Yorganımı üzerinden atıp, çatının tepesine yerleştirilmiş yuvarlak pencereye doğru süründüm ve güvelerin kemirdiği perdeleri yana çektim. Ayın konumunu inceledim ve saatin dört civarında olduğunu tahmin ettim.

Sabah. Bir gece uykusuz kalmış olmayı umursamadım, sessizce gündüz kıyafetlerimi topladım ve merdivenden aşağı indim, çıplak ayaklarım tahta zeminde sessizce yürüyerek.

Dar bir tunik ve pantolon giydikten sonra, gecenin karanlığına karıştım.

Ilık sonbahar havası, fazladan bir kat giyinmiş olmayı dilememe neden oldu, ama kısa bir süre sonra buna ihtiyacım kalmayacaktı.

Kendi yaptığım patikadan ağaçların arasından geçtim, yıldız ışığı yolumu aydınlatıyordu. Orman çok sessizdi, gece hayvanları bile uykuya dalmıştı.

Büyüleyici ayı seyrettim. Ona her zaman sevgi duymuştum.

Orman açıklığında yerimi bulduğumda, botlarımın bağcıklarını sıkıca bağladım ve yol boyunca bulduğum bir çubuğu yerden aldım. Çubuk yaklaşık dört fit uzunluğundaydı ve bir ucundaki hafif kıvrım dışında oldukça düzdü.

Sopayı döndürerek ağırlığını test ettim ve elim hızla ona alıştı. Sopayı vücudumun etrafında döndürerek hareket etmeye başladım, ısınmam ciddi rutinimden daha eğlenceliydi. Kolaylıkla hareket ettim, kaslarım her hareketi, her salınımı, her adımı hatırlıyordu — her zaman bir sonraki —kutsal bir dans. Antrenmanın tanıdık ritmine alıştıkça, zihnim bu yerle ilgili anılar arasında dolaşmaya başladı.

"Ama bugün kılıcı kullanmak istiyorum," diye protesto etti sekiz yaşındaki halim, ben yemyeşil bir çim yaprağını koparıırken.

Dün gece yağmur yağmış, çayırları canlandırmıştı — yemyeşil, zengin yeşiller ve canlı renkli yabani çiçekler büyüleyici açıklıkları süslüyordu. Kırmızı kızılağaç ve titrek kavak bile yağmuru gördüklerine minnettar görünüyorlardı.

"Kılıçlar her zaman mevcut değildir," dedi Ezra, dengede dururken, ayağını durduğu bacağın iç kısmına dayadı ve ellerini göğsünde birleştirdi.

"Ama..." Ahşap kılıcı işaret ettim. "...bu var."

Ezra bir gözünü açıp bana baktı, akşam yemeğini değerlendiren bir şahin gibi. Ama akşam yemeği çatalını çıkarmak yerine, sadece "İyi bir savaşçı her şeyi silah olarak kullanabilir" diye cevap verdi.

"Ama iyi bir savaşçı muhtemelen sopa yerine kılıcı tercih eder." Sanki suçluymuş gibi başka bir ot yaprağı kopardım.

Artık iki gözü de açıktı ve bana dikkatle bakıyordu. Başının arkasına uzanıp gri-kahverengi saçlarını bağıladı. "Tek bacakla dururken beni yere düşürebilirsen, bugün kılıcı kullanmana izin veririm."

Memnuniyetle başımı salladım, elimle kılıcın kabzasını kavradım ve ona doğru hücum ettim. Fırsatını bulduğumda bacağına nişan aldım, ama kendime olan güvenim beni yanıltmıştı, çünkü o bir kenara atladı ve ben yanından geçerken alnıma bir tokat attı. Diğer bacağıyla zarif bir şekilde yere indi, ustaca hareketinden en ufak bir ses bile çıkmadı.

"Haksızlık!" diye haykırdım sinirle, şakağımı ovuşturarak. "Sadece bir bacağı kullanacağını söylemiştin."

Ezra sırtıttı ve şimdi dengede durduğu sağ bacağına işaret etti. "Öyle yapıyorum."

Dişlerimi sıkarak tekrar saldırdım, onun gittiği yöne doğru hareket etmeye hazırlandım. Ama sağa ya da sola gitmek yerine, başımı kaldıraç olarak kullandı. Avucunu başıma bastırarak üzerimden atladı. Döndüm ve onu kovalamaya başladım. Çabalarım bir başka vuruşla alay konusu oldu. Hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. Tekrar saldırdım.

Vuruş.

Ve yine.

Vuruş.

Ve yine.

Tokat.

Soğuk, çimli çimlerin üzerine yığıldım, ciğerlerim nefes almakta zorlanıyordu.

Ezra yanıma uzandı, nefesi benimki gibi zorlanmıyordu, sakindi. "Gücünü topladıktan sonra antrenmana başlayacağız."

Yan tarafa döndüm ve ona sert bir bakış attım. "Antrenman yapmak için çok yorgunum."

Bana meydan okurcasına baktı. "İyi bir savaşçı her zaman antrenman yapar." Sinirli bir şekilde inledim.

Eğildim, ellerimi bacaklarıma koydum ve meditatif savaşı durumumdan uyanırken nefes nefese kaldım. Üç saatten az bir süre geçmişti ve güneş artık doğuyor, yeni bir günün şafağını müjdeliyordu. Hafif bir ter alnımdan ve boynumdan süzülerek yakamı ıslattı. Taze kar rengindeki saçlarımı parmaklarımla tararken, koltuk altlarımdan yayılan tehlikeli miktarda kokuyu içime çekince gözlerim yaşardı.

Kahretsin, kokuyordum.

İnsanlık adına yıkanmam gerektiğine karar vererek göle doğru yöneldim. Kısa bir yürüyüşün ardından ormanın kenarına vardım — Ezra'nın beni bulduğu aynı göl, uykulu, köpüklü bir şekilde önümde uzanıyordu.

Tam karşısında, gökyüzüne uzanan siyah bir duvar açlıkla kıvrılıyordu. Sonsuz Sis.

Ufku yutmuş, doğudan batıya uzanmış, gökyüzünü ve yoluna çıkan her şeyi yutmuştu.

Sonsuz Sis, Edenvale'in tamamını çevreliyordu — kimsenin ayrılmasına izin vermeyen büyük bir bariyer — bizi dış dünyadan uzak tutan bir zindan, bir hücre, bir hapisane. Yıllardır insanlar Sonsuz Sis'i yok etmeye çalışmışlardı, ama hiçbir şey işe yaramamıştı ve bunu başarma umudu artık geçmişte kalmıştı.

Ezra'ya göre, Sonsuz Sis her zaman Edenvale'i çevrelememişti. Yüzlerce yıl önce, olağanüstü yeteneklere sahip mistik varlıklar korku içinde kıtaya akın etmişlerdi. Sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi çaresiz görünüyorlardı. Bazıları aileleriyle birlikte, knar adı verilen, kare yelkenli büyük kargo gemileriyle geldiler. Diğerleri ise kendi kanatlarıyla buraya uçarak geldiler. Onlara birçok farklı isim verildi: melekler, iblisler, canavarlar, periler... Ancak en çok öne çıkan isim, özellikle kanatlı olanlar için, yarı tanrılar, Eski Tanrılar'ın çocuklarıydı.

Yarı Tanrılar'ın sonuncusu geldikten birkaç saniye sonra, Sonsuz Sis ortaya çıktı. Aktarılan hikayeler, bunu tüm kıtayı sarsan, kara, sonsuz bir canavarı doğuran, yuvasına sarılmış yumurtasının etrafına kıvrılmış kara bir yılan olan Edenvale'i doğuran, toprağın derin bir inlemesi olarak açıklıyordu.

Bazı Edenvalılar Sonsuz Sis'ten yarı tanrıları sorumlu tutsa da, çoğu onlardan oldukça etkilenmişti. Sonuçta yarı tanrılar büyüleyiciydi. Ölümlülerin ülkesi Edenvale'de daha önce hiç görülmemiş kadar güzel ve güçlüydüler. Büyülenmiş olan

Edenvale'in erkek ve kadınları onlarla çiftleşti ve çocukları, elemental güçlere sahip lanetli oğullar ve kızlar olarak dünyaya geldi.

Bir süre barış vardı.

Ancak insanlar, o dönemde Edenvale'i yöneten kraliyet ailesinin desteklediği dini terk etmeye başladı. Halk, Eski Tanrılar'ın hikayeleriyle dolu, Eski Din olarak bilinen Yarı Tanrılar'ın dinine yöneldi.

Eski Din, orman yangını gibi yayıldı.

Bundan tehdit duyan kraliyet ailesi, Eski Din'i yasadışı ilan etti ve halka kendi desteklediği dini dayatmaya başladı. Yeni Din, Yeni Tanrılar'ı takip ediyordu. Edenvale'in tüm vatandaşlarının Yeni Din'e tapınmasını ve bu dinin vaftizini talep ettiler. Bu dönemde, Kraliyet, Yarı Tanrılar'ın gelişini ve Sonsuz Sis'in yaratılışını fırsat bilerek, Yarı Tanrılar'ı kötü olarak nitelendirdi ve kendi gündemini daha da ileriye götürdü.

Yarı Tanrılar avlandı, ancak türleri kolayca öldürülemezdi. Bazıları zindanlara sürüklendi, işkence gördü ve eziyet edildi, ta ki Kraliyet, onları zayıflatan şeyin ateş ve demirin birleşimi olduğunu öğrenene kadar. Temizlik böyle başladı, ancak başlangıçta sadece Yarı Tanrılar için düşünülmüştü, onların soyu için değil.

Bütün bunların ironik yanı, Eski Din ile Yeni Din'in ortak inançlara sahip olmasıydı. Her ikisi de çeşitli tanrı ve tanrıçalardan oluşuyordu ve her ikisinde de en üstün olan ayrı bir varlık vardı. Her iki din de bu varlığı Yaratıcı olarak adlandırıyordu.

Her iki dine de tam olarak bağlı olmasam da, Yaradan'a inanıyordum. Yeni Din hakkında daha fazla bilgim vardı çünkü bu dinle ilgili bilgilere ulaşmak kolaydı; kral buna izin veriyordu.

Sonsuz Sis'e gelince? Onu pek düşünmüyordum. Ben doğmadan çok önce oradaydı ve muhtemelen ben öldükten sonra da orada kalacaktı.

Giysilerimi çıkardım, ayaklarım hızlandı ve göle atladım.

Sabahın erken saatlerindeki soğuğa rağmen, su soğuk değil, ılıktı. Göl, yeraltından gelen ılık bir akarsu ile besleniyordu, bu da gölün asla donmadığı veya kuruyup kalmadığı anlamına geliyordu. Bu iki şey anlamına geliyordu: burası yüzmek için harika bir yerdi, ama balık tutmak için berbat bir yerdi — ısı, balıkları ekstra yapışkan hale getiriyordu.

Uzun bir eğitim ve iş gününün ardından, Ezra bizi genç, kirli, küçük gremlinlerken buraya getirirdi. O günlerden bu yana pek bir şey değişmemişti — Kaleb'in yetişkin kıcını buraya birden fazla kez taşıdığını görmüştüm.

Gölün en derin kısmına doğru ilerlerken dudaklarıma bir gülümseme kondu, ellerim yavaşça ileri geri sallanıyor, parmaklarımin arasından, cildimin üzerinden kayan pürüzsüz suyu hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve vücudumun batmasına izin verdim, karanlık derinliklere batarken saçlarımin yüzeye doğru uzanıyordu.

Güneş ışığı burada hiçbir etkiye sahip değildi.

Çamurlu zemin ayak parmaklarımin arasında ezildi, onları göl tabanının özüyle kapladı ve beni evime hoş geldin dedi.

Bu sessiz dünyada huzur buldum.

Bu sessiz dünyada, Lanetimi serbest bırakabildim.

Kollarımı düzelttim, sol elim yukarıyı, sağ elim aşağıyı gösterirken bileklerim birbirine değiyordu. Lanetimi çağırdım ve eski, sadık bir kısırak gibi, serbest bırakılmak, oynamak için can atarak bana doğru itti. Pes ettim ve gücümü serbest bıraktım. Gücümün etkisiyle etrafımda bir su çemberi yükseldi. Ayaklarımin göl tabanına basarken, yumuşak mavi gökyüzüne baktım ve derin bir nefes aldım. Bileğimi hafifçe hareket ettirince su dönmeye başladı ve etrafımda eğlenceli bir şekilde dönen yavaş çekim bir kasırga oluşturdu. Ellerimi indirdim, irademi serbest bıraktım ve su tekrar aşağıya çakıldı.

Sabah yüzmemi bitirdikten sonra, kıyıda durup ıslak bacaklarıma yapışan pantolonumu giydim. Pamuklu gömleğimi giydim ve bıçağımı koyduğum ince deri kayışı uyluğuma bağladım.

Ağaçların arasında bir şey ürkekçe hareket etti ve bir sürü kara kuş gökyüzüne uçtu. Rüzgarda süzölmelerini, kaygısız, güvende ve ulaşılabilir bir şekilde uçmalarını izledim. Yerçekiminden kurtulmak nasıl bir his acaba diye düşündüm. Özgür olmak. Ruhlar Aleminde yüzen bir ruh olana kadar bunu asla bilemeyecektim, ama cevap önümde süzölürken ortaya çıktı.

Elimi uzattım, avucum açıkken, parlak siyah bir tüy elime düştü.

En koyu siyah renkteki ipeksi tüyü hayranlıkla seyrettim. Tüy, elimden üç kat daha büyüktü. Hafif olması gereken bir tüy için oldukça ağırdı. Tüyü tutarak gökyüzüne kaldırdım ve yavaşça döndürdüm. Güneş ışınları tüyün üzerine vurarak, tüyün içine gömülü altın rengi, parıldayan parçacıkları yakaladı — oniks gökyüzündeki yıldız ışığı gibi. Çok güzeldi.

Gökyüzü bana bu sıra dışı, zarif tüylerden ilk kez hediye etmiyordu. Evimde bunlarla dolu küçük bir sandık vardı — bir sandık

Kaleb sık sık neden boş tuttuğumu sorardı. Ama sandık boş değildi. O sadece içindekileri göremiyordu.

Ama Ezra görebiliyordu — onu diğerlerinin yanına eklemeyen önce ona bunu gösterecektim.

Tüyü dikkatlice arka cebime koydum ve yaklaşık bir saat süren yürüyüşün ardından kulübeye döndüm.

Ön kapıyı açtığımda, adımımı yarıda durdurdum — eve getirdiğimiz kadın oturmuş, ağzı açık, dehşet dolu bakışları Ezra'ya kilitlenmişti.

Chapter 3

Ezra, Ezra ol , tüm sabahlar içinde, bu sabahı, kemik koleksiyonunu düzenlemek için seçmişti. Büyük kemikler. Küçük kemikler. Kanlı kemikler. Etli kemikler. Kokulu kemikler. Solucanlarla dolu kemikler.

Tüm koleksiyon.

Korkmuş misafirimizin bakışlarına bakılırsa, Ezra demir ve alevden yapılmış giyotine doğru yol almaktaydı.

"Arkadaşın uyandı," dedi Ezra, parmaklarıyla küçük bir kemiğin etini sıyrırken. Kemiği yığınlardan birine attı ve yağlı başparmağını ağzına sokarak, üzerinde kalan et parçalarını emdi. *Eski, çürümüş et.*

Neredeyse kusacaktım.

Masadan uzanıp başka bir kemiği aldı, bu sefer burnuna götürüp derin bir nefes aldı. Yüksek sesle.

Ezra'nın arkasına saklanarak nefesimi tuttum. "Oh, ona aldırma," dedim ve en sahte gülümsememi takındım. Ellerimi omuzlarına koyarak nazikçe sıkarak "*Kes şunu*" dedim. "O bunak."

Smack.

Bir tavuk kanadı alnıma çarptı, çürümüş, yapışkan et yapıştırıcı gibiydi. Yavaşça yüzümden aşağı kayarak yere düştü.

Gözlerimi kırdım, gülümsememi parlaklaştırdım ve tatlı bir şekilde, "Çay ister misiniz?" diye sordum.

On dakika sonra Ezra, kadın ve ben kemiklerle dolu masanın etrafında oturduk. Kil fincanlarımızdan buhar yükseliyordu, içinde pazardan alınmış yaprak çay karışımı vardı

— pazardan alınmış otlar, Ezra'nın kişisel koleksiyonundan değil. Yine de kadın, fincanını masadan aldı ve şüpheyile baktıktan sonra küçük, tereddütlü bir yudum aldı. Onu suçlayamazdım. Ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım.

"Neredeyim?" diye sordu, gözleri gergin bir şekilde kulübenin etrafına bakınıyordu. "Köyden kısa bir yürüyüş mesafesinde, ailemin kulübesinde. Oradaydım..."

Durakladım, kelimeleri ararken ses tonumu yumuşattım. "Sizi orada bırakmak istemedik. Ama nerede yaşadığınızı bilmiyorduk, bu yüzden sizi buraya getirdik." Yutkundum. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Omuzları düştü. "Anika benim kızımdı." Duygularının bulutları alt kirpik çizgisinin üzerinde birikti. Fincanı masaya koydu ve parmağını kusurlu kulp boyunca gezdirdi. Bakışları yükseldi ve benimkilerle buluştu. "O lanetlenmemişti. Eğer hastalığı olsaydı bilirdim. Ben onun annesiyim, Tanrı aşkına."

Ezra dilini şaklattı.

Kadın Ezra'ya baktı, şüphe yeniden geri döndü.

"O dindar biridir," diye araya girdim, onu korumaya çalışarak. "Çocukken, Yaşam Tanrıçasının adını boş yere ağzımıza aldığımızda, her seferinde kafamıza eski tavayı indirirlerdi."

Pürüzsüz. İçimdeki eleştirel ses yalana öfkeleni.

"Özür dilerim," dedi kadın, pembe yanaklarından gözyaşları süzülerek. "Anika Lady Light'ı çok severdi." Küçük bir iç çekiş. "Onun henüz küçücükken yatağın yanında diz çöküp tanrıçaya dua ettiğini, bizi korumasını, sağlıklı tutmasını ve hep birlikte olmamızı istediğini hatırlıyorum. O benim her şeyimdi." Her kelime, içten ve ham bir acı ile doluydu. "Ve merak ediyorum, eve döndüğümde, kapıda beni bekliyor olacak mı?"

Kırık ruhunu ortaya koyan bu yabancıya ne söyleyeceğimi bilemedim. Yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlamasını izlerken, içimde suçluluk duygusu kabarmaya başladı.

Ben de o durumdaydım.

Ve hiçbir şey yapmamıştım.

Tıpkı diğer zamanlarda hiçbir şey yapmadığım gibi.

Ezra ayağa kalkarken sandalyesi ahşap zeminde kayd, kadına doğru yürüdü ve kollarını ona doladı — bir yabancının bir yabancıya, bir annenin bir anneye, bir kalbin bir kalbe sarılması gibi.

O öğleden sonra, Mirabel adını öğrendiğim kadına köyde eşlik ettim ve boş kapısı olan mütevazı evine vardığımızda, suçluluk duygusu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu.

Kızı kurtarmaya çalışabilirdim.

Ama yapmadım.

Hiçbir şey yapmamıştım.

Potter Caddesi gün boyunca en işlek caddeydi. Caddenin ortasında, bir dizi geçici tezgahçıdan oluşan bir pazar vardı. Tezgahçılar, alıcıları ürünlerini tatmaya, kumaşlara dokunmaya veya sattıkları diğer ürünleri incelemeye davet ediyorlardı.

Kalite veya fiyat konusunda anlaşmazlık çıktığında ara sıra tartışmalar çıkardı; askerler bu tartışmalara gülerек bakarlardı ama asla karışmazlardı. Sokağın doğu ve batı taraflarında, taştan yapılmış binalar yan yana dizilmişti ve bu binalar demirciler, tüccarlar, çeşitli zanaatkarlar gibi çok çeşitli dükkanlarla doluydu.

Dünden farklı olarak, Meristone günlük yaşamla dolup taşıyordu. Çeşitli yaşlardaki çocuklar birbirlerini kovalıyor, kahkahaları havayı dolduruyordu. Çok uzak olmayan bir yerde, çiğ gibi yumuşak bir sesi olan bir adam, lutunu çalarken şarkı söylüyordu. Etrafında küçük bir kalabalık toplanmış, saçları geceden dokunmuş ve gözleri kömür gibi parlayan bir aşığın hikâyesini anlattığı şarkıya eşlik ederek alkışlıyorlardı.

Pelerinli adam düşüncelerimin zirvesinde kalakaldı ve bir an için, onun orada durduğunu, doğal olmayan karanlık bakışlarının benimkilerle kilitlendiğini, burnumu dolduran büyüsünün tadını neredeyse hayal edebiliyordum. O gün hissettiğim büyü, ona aitti. Onun Hava Laneti'ne sahip olduğuna inanıyordum. Büyüsü alevleri besliyor, onların hızlanmasına, daha hızlı yanmasına neden oluyordu. Ama bunu neden yapsın ki?

Onun ıstırabını sona erdirmeye mi çalışıyordu? Yoksa bunun sebebi o muydu...

Alt dudağımı ısırarak içgüdülerimin devreye girmesini bekledim, ama bir cevap gelmedi. Belki de o yabancıyı unutmak en iyisiydi. Ezra, sayamayacağım kadar çok kez hayaletlerin peşinden gitmemem konusunda beni uyarıştı.

İç çekerek, fırına girmeden önce hasır sepetime baktım, kapının üzerinde asılı olan zil gelişimi duyurdu. Taze pişmiş ekmek, çörek ve tatlıların çeşitliliğini incelerken, hamur kokusu ve sıcaklık duyularımı kapladı.

ve sıcaklık duyularımı kapladı. Eğimli raflarda stoklanmış çeşitli taze pişmiş ekmekler, çörekler ve tatlılar gözüme çarptı.

Tezgahın arkasında, dükkanın sahibi Joseph, beni selamlamak için döndü — sert, gri bıyığının altında nazik bir gülümseme vardı. Ellerini önlüğüne sürdü, bu da havaya bir miktar un tozu yayılmasına neden oldu. Bir fırın sahibi için Joe zayıf ve formdaydı — yetmişli yaşlarının başında bir adam için fena sayılmazdı. Tezgaha doğru yürüdü, yürüyüşünde hafif bir topallama vardı. "Günaydın canım. Yakında uğrayacağını umuyordum," dedi, ağrıyan kalçasını ovuştururken gözlerinde o karakteristik ışıltı vardı.

"Günaydın, Joe. Bekletmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Ezra nihayet bu sabah bunu hazırladı." Parmaklarım sepetimden küçük, şeffaf bir şişeyi çıkardı; içinde kirli beyaz, yağlı bir madde çalkalanıyordu. Joe'nun eve gidene kadar şişeyi açmamasını umuyordum, çünkü bu parti çok balık kokuyordu. Onun alması için şişeyi tezgahın üzerine koydum.

"Oh, sorun değil. Onun çok meşgul bir kız olduğunu biliyorum," dedi Joe nazıkçe şişeyi alıp sanki altınmış gibi dikkatlice tutarken. *Kız* kısmına gülümsedim. Joe ve Ezra gençliklerinden beri arkadaşılar ve yıllar geçmesine rağmen Joe onu hâlâ genç, vahşi bir kız olarak görüyordu. Gençliklerinde Joe ona üç kez evlenme teklif etmişti ve Ezra onu reddetmiş olsa da arkadaşlıkları bozulmamıştı. Joe, bizim tuhaf küçük ailemize harika bir katkı olurdu.

Ezra'nın neden evet demediğini sık sık merak ederdim. Ama evlenmeyi hiç düşünmeyen biri olarak onu suçlayamazdım. Evlilik hakkında düşündüğümde kendimi... hasta hissederdim. Nedenini tam olarak anlayamasam da, bunun Lanetimle bir ilgisi olduğunu hissediyordum. Kocasını kızaran gelininin gerçeğini öğrendiğinde ne yapardı? Beni demir ve alevden yapılmış giyotine tek yönlü bir yolculuğa gönderirdi, şüphesiz.

Hayır, teşekkürler. Küçük hayatımdan gayet memnundum.

Joe çeşitli ekmekleri topladı, beyaz bir beze sardı ve bana uzattı. "Al bakalım canım. Ekstra soğanlı ekmek ekledim, onun en sevdiği olduğunu biliyorum."

Tezgahtan sıcak ekmekleri alıp sepetime koyarken sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bence herkesin en sevdiği ekmek bu, Joe."

Bu yalan değildi. Joe'nun soğanlı ekmeği genellikle insanların cadde boyunca sıraya girmesine neden olurdu. Ve gerektiğinde, köy sakinleri arasında güçlü bir takas aracı olabilirdi

önceden de yaptığım bir şeydi, ama bu bana acı veriyordu — somun o kadar iyiydi ki.

"Borcum ne kadar?" Para kesemi çıkardım.

O başını salladı. "Tonik fazlasıyla yeterli." Kalçasını hafifçe vurdu. "Bu yaşlı kemikleri çalışır durumda tutuyor."

Gülümsedim.

O hamuru yoğurmaya başlarken biz de havadan sudan konuştuk ve kısa sayılmayacak ama hoş bir vedalaşmanın ardından fırından ayrıldım ve caddede yürüdüm, tüccarlara *ilgilenmediğimi belli* ederek geniş bir mesafe bıraktım.

Yapraksız bir çalının yanında, benden çok da büyük görünmeyen bir kadın, kucağında küçük bir çocukla oturuyordu. Çocuk onun kolunu ısıırıyordu. İkisinin de dudakları soluk ve kuruydu, kadının saçları tepesinde seyrekleşmişti. Giysileri yırtık pırtık ve yıpranmıştı, sanki yanındaki dikenli çalıyla kötü bir kavga etmiş gibi. Bana baktı, solmuş gözlerinde açlık vardı, aynı bakış çocuğunun gözlerinde de yansiyordu.

İnsanlar yanından geçerken ona sert bakışlar atıyor, ona hakaretler yağıdırıyor, ona etiketler yapıştirıyor, hayatındaki seçimlerini eleştiriyorlardı —

ki bunların hiçbirini bilmediklerinden emindim. Dizlerimin üzerine çöktüm, düğümlü kumaşı parmaklarımla karıştırdım ve hala sıcak olan bir soğan ekmeğı çıkardım. "Al," dedim

kadına uzattım ve alması için işaret ettim.

Tek yaptığı bana bakmak ve teklifimin ona neye mal olacağını sorgulamaktı, şüphesiz.

"Alabilirsin," diye onu rahatlattım.

Dikkatlice, somunu benden aldı, titrek parmakları belirsizlikle sallanıyordu. "Teşekkür ederim," dedi, dikkatlice bir parça koparıp çocuğı verdi.

"Tabii ki." Küçük çocuğı baktım, o da bana dişlerini göstererek gülümsedi, sonra ekmeğı bakıp küçük dudaklarını şapırdatarak yavaşça ekmeğı ağzına götürdü ve tadına baktığıında küçük vücudu zevkten titredi.

"Eviniz var mı, gidecek bir yeriniz?" diye sordum.

Kadın başını salladı. "Artık yok."

"Ailen var mı? Sen ve çocuğunun kalabileceğı bir yer?"

"Hayır, artık sadece biz varız. Kocam lanetlenmişti... ve kral onu bizden aldı." Sözlerinde nefret ya da öfke yoktu, sadece büyük, açık, iltihaplı bir boşluk vardı.

"Üzgünüm," dedim, başımı eğerek. Ayakkabımın çok uzağında, bir karınca görünmez bir çizgiyi takip ediyordu, sırtında küçük bir yaprak parçası varken, görevine sadık bir şekilde kraliçesine doğru yürüyordu. Bu masalın anlamını çok iyi anladım: itaat ya da güç yoluyla, hepimiz kralın hizmetindeydik, babaların ve küçük kızların celladının.

Kadına baktım. Çocuğa baktım. Bu, bizim itaatimizin sonucuydu.

"Onda Hava elementi vardı," dedi kadın, elini gökyüzüne doğru uzatarak. Çocuk yukarı baktı, küçük gözleri kadının her hareketini izliyordu.

Biraz şaşkın bir şekilde gözlerimi kııptım. İnsanlar Lanetler hakkında açıkça konuşmazlardı, ama bu kadın konuşmuştu ve ben... Onun dürüstlüğüne minnettar hissettim. Birinin bu konuyu konuşmasını duymaktan minnettar hissettim. Sanki bu normal bir şeymiş gibi.

Bana baktı, yani gerçekten baktı ve sordu: "Lanetli bir sevdiğin var mı?"

Hayatta kalma içgüdülerim bana yalan söylemem için bağıırıyordu ve doğal olarak "Evet" diye cevap verdim. Bu bilgiyi bir yabancıya vermek ne kadar aptalca olsa da, içimi kaplayan bir huzur hissettim. Gurur.

"O zaman tanrılara, onları ateşin içinde kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyeceğin için dua ediyorum."

Sözleri omurgamdan aşağı bir titreme geçirdi, ama bu onun verdiği uyarıdan dolayı değildi—hayır, bu... kehanet gibi geldi. Belki de son zamanlarda gördüğüm kabusların da bununla bir ilgisi vardı.

"Evet! Köylü fahişesi! Kralın sokaklarında dilenmek yok!" diye bağırdı bir asker, metal zırhı tıkırdayarak bize doğru yürüdü - çaresiz bir kadın ve küçük bir çocuğa otoritesini gösteren *iri yarı* bir adam.

Kral, kendisi için savaşması için bu adamı seçmişti.

Onları korumak için önlerine geçtim, kendimi kralın titizlikle yetiştirilmiş, kuduz köpeğinden bir bariyer olarak sundum.

Parmakları kolumu nazikçe sıktı, sesi temkinli bir fısıltıydı. "Lütfen, daha fazla sorun istemiyoruz. Gideceğiz."

Kadın küçük çocuğun elini tutup onu, yeni düşen yaprakların kahverengi ve sarı lekeleriyle kaplı caddeden hızla uzaklaştırırken, omzumun üzerinden arkama baktım. Kadın uzaklaşırken, asker dönüp uzaklaştı, ama önce bana uyarıcı bir bakış attı.

Sırtı bana döndüğünde, ona orta parmağımı gösterdim ve sonra sokağın köşesindeki eski taş binaya doğru yavaşça yürüdüm.

Üzerimde sallanan ahşap bir tabela, hafif rüzgârın etkisiyle ileri geri sallanarak gıcırdıyordu. *Broken Mare*, sanki buraya sık sık gelen ağır içicilerin çift görmesini önleyecekmiş gibi, basit siyah harflerle yazılmıştı. Taverna tam olarak mütevazı bir mekan sayılmazdı. At sidiği bira, pek de seksi olmayan barmenler ve sık sık gelen yankesicilerle ünlüydü.

Sarkmış menteşeler, rustik meşe kapıyı ittiğimde biraz direnç gösterdi ve kapının alt kısmı zemine sürtünerek gıcırdadı. Eşiği geçtim, ayakkabılarımın tabanı geniş ahşap plakalara yapıştı. Birini kaldırıp tabanına yapışan yapışkan maddeye baktım, aynı yapışkan madde ana katın geri kalanını da kaplıyordu. Bir gün önce açılmış, havalandırılmış biranın kokusu burnuma çarptı.

Yüzümü buruşturdum.

"Görünüşe göre dün gece oldukça kalabalıktı, ama dolunay olduğunu düşünürsek bu beklenen bir şeydi," dedi Kaleb, ıslak paspası yere vurarak, omzuna bir bulaşık bezi asmış halde. Kaleb, ben ve birkaç fare dışında, taverna boştu. Şöminede alev yoktu, bacadan aşağıya doğru esen serin bir rüzgar binanın içini serinletiyordu. Ama Kaleb'in görünüşüne bakılırsa, muhtemelen serin havanın tadını çıkarıyordu. Alnı terle kaplıydı, yanakları kızarmıştı.

Söyledikleri mantıklıydı; Işık Tanrıçası ayın kızıydı, bu yüzden ay en dolunay halindeyken bu iyi bir alamet olarak kabul edilir ve insanlar bunu kutlamaya eğilimliydi. Yaz aylarında, güneş en güçlü olduğu zamanlarda, kutlamalar güneşin erkek varisi olan Işık Tanrısı'nı çevreliyordu.

"Şaka yapmıyorsun," dedim ve bar alanına doğru yürüyerek sepeti yeni temizlenmiş bar tezgahının üzerine koydum. Bar, her iki ucunda iki fiçı ile desteklenen tahta bir levhadan oluşuyordu. Bar tezgahının diğer tarafında, duvara yaslanmış üç sıra derinliğinde bir fiçı piramidi vardı ve bu fiçılarda kötü şöhretli berbat bir içki vardı; bazılarının ağzında musluk vardı.

"Hâlâ bu işi aldığın için mutlu musun?" diye sordum, en temiz kirli tabureyi aramaya başlarken.

"Evde birinin para kazanması lazım," dedi göz kırparak ve temizlemeye devam etti. Bar taburesine oturduğumu görünce durdu ve bana baktı. "Sana bir içki getirmemi ister misin?"

"O şeyi içmem için bana para ödemen gerekir" diye homurdandım. Kaleb güldü. "Alışkanlık gerektiren bir tadı var."

Kaşlarını meydan okurcasına kalktı. "At idrarının tadını sevmenin mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Şaşıracaksın." Sırıtarak, dağınık paspasını kovaya geri attı ve süpürge sapını kullanarak arka kapıya doğru itti. Kovayı kaldırırken ön kol kasları kasıldı, sırtını kullanarak kapıyı açtı ve çamurlu suyu arka sokağa döktü.

Tekerlekli kova, Kaleb'in icatlarından biriydi. Tavernanın sahibi olan yaşlı kadına yardım etmek için yapmıştı. Kadın, genç kalbi istese de, zayıf sırtı artık ağır kovayı kaldıramıyordu. Bunun temelinde, tavernaya bakma arzusu yatıyordu ve tekerlekler ona bunu yapma imkânı verdi.

Kaleb böyleydi, her zaman insanların hayatını daha iyi hale getirmeye çalışırdı.

Kaleb boş kova ile geri döndüğünde, birkaç uzun adımla mesafeyi kapattım ve elimi kovanın üzerine koyarak içinden bir şey çıkardım.

Kaleb elimi itti. "Hayır, Sage, burada olmaz." Sesini alçaltarak, "Ya biri görürse?" dedi.

Boş tavernayı teatral bir şekilde gözden geçirdikten sonra eğildim ve ciddi bir ton takındım. "Farelerin kimseye söyleceğini sanmıyorum."

Sanki işaret almış gibi, biri ciyaklayarak geçti, hareket ederken küçük pençeleri döşeme tahtalarına vuruyordu. İki varilin arasına daldı, şüphesiz duvardaki kendi kemirdiği yuvasına çekiliyordu.

Kaleb ve ben farenin kayb olduğu yeri dikkatle inceledik ve kahkahalara boğulduk.

Chapter 4

, Kaleb'in vardiyasının geri kalanında kalarak ona temizlikte yardım ettim ve kapıdan çıkarken bana teşekkür etmesine rağmen, niyetim o kadar saf değildi —bugün Ezra hariç, yaşayan ve nefes alan hiçbir şeyin bulunmaması gereken son yerdi, ama o kendine özgü biriydi.

Bu sabah ayrılmadan önce, tezgahın üzerinde duran fermente tavşan dışkısı kavanozunu görmüştüm ve anında anlamıştım — bugün Bayan Stoddard'ın merhemini yapıyordu. Ezra'nın bu özel karışımı o kadar iğrençti, burnu o kadar rahatsız ediyordu ki, ormanın köklerinden kopup kulübeyi terk etmemesine şaşırdım. Ezra pencereyi açıp *havalandırmayı* önerdi ama Edenvale'de *havalandırmaya* yetecek kadar pencere yoktu.

Zavallı Bayan Stoddard'ın her gece ayaklarına bu merhemi nasıl sürdüğünü —bunu sadece tanrılar bilirdi. Ve zavallı kocasının nasıl onun yanında kaldığı...

Bu gerçek aşk olmalı.

"Ezra'nın bugün Bayan Stoddard'ın merhemini yapacağını bilseydim, geceyi Meristone'da geçirirdim," dedi Kaleb iç çekerek, kulübeye geri dönerken, ayakkabılarımızın altında çtırdayan çubuklar ve düşen yapraklarla dolu yolda. Yine iç çekti. "Son seferden sonra koku alma duyumu geri kazanmam bir hafta sürdü."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Evet, son seferi nasıl unutabilirdim ki? Ölüm partisi.

"O bunu yaptığında sen evde bile değildin," diye öfkelen dim, kardeşler arası rekabet bu seferki "*Kim Daha Kötü Durumdaydı*" yarışmasında peşimden geliyordu. "Cildim morarmıştı. Mor, Kaleb."

O kahkahalarla gülmeye başladı. "Oh, doğru ya!" Kıkırdamalar arasında nefesini tuttu. "Hiçbir satıcı seninle ilgilenmedi çünkü mor ateşin olduğunu düşündüler." Kahkahaları histerik boyutlara ulaştı ve bu kadar çok gülmekten karnı ağrıyormuş gibi ellerini karnına koydu.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Kapa çeneni, seni sırtlan."

"*Beni suçlayabilir misin?*" der gibi sırttı ve gözyaşlarını silerken kendini kontrol etmeye çalıştı, ancak ara sıra anı yeniden canlanıyor ve hıçkırık gibi bir kahkaha patlıyordu.

Gözlerimi daha da belirgin bir şekilde devirdim ve hızla başka yöne dönerek gülümsememi sakladım.

"Çocukken Ezra'nın haberi olmadan konuşabilmek için ellerimizle gizli bir dil uydurduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Ona baktım. "En çok hangisini hatırlıyorsun?"

"İronik olarak, bu." Elini kaldırdı ve iki parmağıyla kalbinin üzerindeki noktayı iki kez vurdu. Çocukluk kavgalarımızdan sonra barışmak için kullandığımız bir yöntemdi bu. Bir vuruş özür dilediğimizi, ikinci vuruş ise birbirimizi her şeyden çok sevdiğimizi ifade ediyordu.

Gülümsemeden edemedim. "Ben de en çok bunu hatırlıyorum." Kulübeye geri dönerken, her zamanki gibi birbirimizle şakalaştık, birbirimizin sözlerini tamamladık. Aramızda kan bağı olmasa da, kardeş olmak, aile olmak için buna hiç gerek yoktu.

Kır evimize döndüğümüzde, hoş bir nane ve odun kokusu geliyordu. Ocağın ateşi sönmüştü ve Ezra gitmişti.

Ezra'nın tek kelime etmeden gitmesi alışılmadık bir durum değildi. Aslında, bunu sık sık yapardı.

Kendimi eski bir anıya dalmış buldum.

On iki yaşındaki belirsiz gözlerim pencereden dışarıya bakıyordu, tek camlı pencere rüzgârın şiddetli esintileriyle korkuyla titriyordu. Kar fırtınası üç gündür sürüyordu ve saatlerce oynayabileceğiniz, sizi kemiklerinize kadar üşüten türden kabarık, beyaz kar dağları oluşturmıştı.

Bugün Ezra'nın evden ayrılmasının üzerinden bir ay beş gün geçmişti ve azalan odun yığınınız gibi umutlarım da sönmeye başlamıştı.

"Merak etme. Geri dönecek," dedi Kaleb, son dört odunu şömineye koyarken, kızgın közler kırmızı renkte parlayarak odunları açgözlülükle yalıyordu. Onun güven verici sözlerine rağmen, boş odun rafına bakışını gördüm; yüzünde belirsizlik ve endişe yazıyordu.

"Ya bu sefer geri dönmezse?" diye sordum, küçük kalbim acıyla doluydu.

Kaleb ellerimi avuçlarına aldı, yüzüme bakarak, "Geri dönecek. O her zaman eve döner," dedi.

Bir parçam rahat bir nefes aldı.

Kaşlarını çattı, başparmaklarıyla soğuk parmaklarımı okşadı. "Gel, otur. Isınırsın." Beni ateşin yanına götürdü. Başımı sallayarak, bacaklarımı çaprazlayarak oturdum. Omuzlarıma bir battaniye örtüldü.

"Tamam, ateşi sen izle. Hemen dönerim," dedi ve kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü ve giyinmeye başladı.

Ateşten uzaklaşıp onu izledim. "Fırtınada dışarı çıkamazsın. Göremezsın."

Bana elini salladı. "Ben iyiyim."

Kaleb son zamanlarda hızlı bir büyüme dönemine girmişti ve ellerini ne kadar sıkıştırmaya çalışsa da geçen seneki eldivenlere sığmıyordu. Bu yüzden kollarını sıvadı, baltayı omzuna astı ve kapıdan çıkıp kar fırtınasının ortasına doğru yürüdü.

Kapı kapandığında, pencerenin yanındaki gözetleme noktamda ona bakmak için acele ettim, ama esen, dönen, şiddetli kar onu tamamen yutmuştu. Gergin nefesim camı buğulandırdı. Uzun kollu gömleğimin kumaşını çimdikleyip yukarı çekerek buğuyu silmeye çalıştım, gözlerim onu çılginca arıyordu.

Panik, beni kötü küçük parmaklarıyla kavradı — onu göremiyordum. Kapıya koştum.

Bir kolumu ceketimin koluna sokarken, ayaklarımla botlarıma girdim. Kışlık şapkamı kafama zar zor takmıştım ki, dışarıya, soğuk ve şiddetli fırtınanın

Soğuk, acımasız fırtınanın kucağına koştum. Fırtına bana kükredi, yüzüme gülerek. Neredeyse şöyle dediğini duyabiliyordum: "Bu küçük kız gönderilen takviye mi?"

Şüpheyi ve ezici korkuyu görmezden geldim, kollarımı vücuduma doladım ve onun ayak izlerini aradım. Bulamadım. Fırtına onları sanki hiç var olmamışlar gibi silmişti.

Panik damarlarımdan akıyordu.

"Kaleb!" diye bağırdım, sesim rüzgârın uğultusu tarafından bastırıldı. Sanki daha iyi görebilmem için yüzüme elimi kaldırdım. Ama işe yaramadı.

Onun adını tekrar tekrar haykırdım.

Fırtına cevap verdi ve beni geri itti, sesimi yuttu, saçımı çekti ve sanki çorap bebeklerimden biriymişim gibi beni itip kakmaya başladı.

Karda sendeledim, parmaklarımdaki ve ayak parmaklarımdaki his yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Bir buz ve rüzgar patlaması bana çarptı ve beni yere itti.

Üşüyordum. Korkuyordum. Yalnızdım.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, donmuş yanaklarımı yakıyordu. "Kalk, çocuk," diye emretti taş kadar sert bir ses.

Başımı kaldırdım. "Ezra!" diye bağırdım, ayağa fırlayıp kollarıma onu sardım.

Beni kendine doğru çekti — benim deniz fenerim, kurtarıcım. "Kaleb nerede?" diye bağırdı, kulakları sağır eden rüzgârın sesini bastırarak.

"Buralarda bir yerde," diye kekeledim, gözyaşlarım akmaya devam ederken.

"Onu hissedemiyorum," dedi Ezra diz çökerek, parmaklarıyla gözyaşlarımı silerek

"Ama sen, sevgili çocuğum, onu kurtarabilirsin."

"Ben... ben... yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Burnumu çektim.

"Sen nasıl yapacağını bilmiyor olabilirsin. Ama bu biliyor." Kalbimin üzerindeki noktaya dokundu.

Gözlerimi kapattım ve içimdeki o kaynağı aradım, ama ona ulaştığımda . . donmuştu. Ona baktım ve titrek dişlerimle kekeledim. "İşe yaramayacak."

"İşe yarayacak. Eğer işe yaramazsa, kaybedecek çok şeyin var," dedi, parmaklarını omuzlarımda sıkıca tutarak. "Şimdi onun için savaş, çocuğum, elinden gelen her şeyle."

Zihnimdeki kuyuya geri döndüm ve elimi buzun üzerine uzattım. Basıldım ama hareket etmedi. Kaleb'in kahkahaları zihnimi doldurdu, sallanan meşe ağaçlarına tırmanışımızın anıları zihnimde dönüp duruyordu. Bu

Anılar beni teşvik etti ve ben de buz çatlamaya başlayana kadar gittikçe daha fazla bastırdım.

Tüm gücümle, irademle, kalbimle itmeye başladım. Çatlak binlerce parçaya ayrıldı ve suyum dışarı çıktı. Sıvı parmaklarımın altında köpürüyordu, şekillendirilebilir ve uysaldı, savaşa hazır iyi bir asker gibiydi.

Gözlerimi açtım, gökyüzüne uzandım ve Lanetimi serbest bıraktım. Saniyeler içinde, kar fırtınasını diz çöktürdüm.

Dünyayı beyazla kaplayan kar olmadan, nihayet görebiliyorduk. Kaleb'i aradık, onu ararken kalbim donmuş göğüs kafesime çarpıyordu, on iki yaşındaki ellerim kükreyen kar canavarını uzak tutuyordu.

"Orada!" diye bağırdım. Kaleb'in siyah beresi kardan dışarı çıkmıştı, vücudunun geri kalanı beyaz bir tabutun altında kalmıştı. Ezra ve ben onu kurtardık. Cildi kül grisiydi. Derin, sonsuz karda zorlukla ilerlerken dizlerimiz titriyordu, Kaleb bu dünyadan gidip gelirken onu çılgınca sürüklüyorduk.

Kulübenin güvenli kucağına ulaştığımızda, Kaleb'in yanında kaldım ve Ezra'nın çeşitli merhemler sürerek derisindeki donmayı, damarlarındaki buzu gidermesini izledim. Ezra bana Kaleb'in hayatta kalacağını söylediğinde, beni ayakta tutan o küçük, kalan köz söndü.

Dizlerim çöktü ve yerçekimine boyun eğdim.

Karanlık uçurum beni aşağı, aşağı, aşağı çekerek tatlı bir şekilde çağırıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kaleb, parmaklarıyla bir yumurtayı kırıp içindekileri bir kaseye dökerek.

"Ezra'nın tekrar ayrılmasıyla ilgili," dedim, yanına yaklaşıp kırmızı biberi kesmeye başladım, parmaklarım ustaca biberi küp küp doğradı.

Saçlarımı hafifçe karıştırdı. "Geri dönecek."

Sıcak bir gülümsemeyle "Biliyorum" dedim.

Chapter 5

"W uyan, çocuğum." Bir ses çılgın zihnimi yatıştırdı — sonsuz bir boşlukta parlak, canlı bir ışık. Küreyi kovaladım ve onu yakaladığımda, vücudum birden uyanırken zihnim hala kabusumun şokunun etkisindeydi. "Onu kurtaramadım," dedim, yanaklarım ıslaktı. "Onu kurtaramadım Kaleb'i kurtaramadım."

Ezra gözyaşlarını sildi, sesi fısıltı gibiydi. "Her şey yolunda. Kaleb burada."

Yanına baktım. Kaleb uyuyordu, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Huzurluydu. Güvendeydi. Ezra'ya baktım, sesim kısılmıştı. "Geri dönmüşsün." Bu kadar çabuk dönmesi garipti; bir gün bile geçmemişti.

O başını salladı ve çatı merdivenine doğru sürünerek ilerledi. "Aşağı gel, konuşalım."

Yapışkan, terden sırlıklam bacaklarımdan arşafaları çıkardım. Çantamı karıştırdım, büyüleyici oniks tüyü çıkardım ve onu ana kata kadar takip ettim.

Kanepede oturup, ellerimizde sıcak aylarımız ve kuçağıımızda ağır, patchwork battaniyeyle, ona baktım. "Dün eve geldiğimizde, bir süreliğine gideceğini düşünmüştüm."

Bardağından yüksek sesle bir yudum aldı, titrek eli buharlı sıvıyı neredeyse döküyordu. "Ben de öyle olacağımı düşündüm."

"Ne değişti?" diye sordum, sihrimin bir parçasını kullanarak çayın hareketsiz kalmasını sağladım — üzerine dökmesini istemedim. Titreyen elinin yaşlılıktan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamadım.

"Her şey değişir." Omuzlarını hafifçe silkti.

Gizemli bir cevap. Umursamadım. Biraz daha ısrar ettim. "Nereye gidiyorsun?" Binlerce kez sorduğum aynı soru.

"Beni umutla dolduran bir yere," dedi, yaşlı sesi yumuşayarak. Ve bir an için, süt beyazı gözlerinin berraklaşmaya başladığını yemin ederim. Gözlerimi kırpıttım. Hayır, sadece hayal etmiştim.

"Neden hep bu kadar gizemli cevaplar veriyorsun?" diye sordum, hayal kırıklığım artıyordu. Kafamı yana çevirdim, onun boş bakışlarına bakamayacak kadar sinirlenmiştim. Bu déjà vu konuşma hiçbir yere varmıyordu.

Sonra Ezra daha önce hiç söylemediği bir şey söyledi ve ellerinin titremesi durdu. "Seni koruyabileceğime inandım."

"Beni korumak mı? Neyden?" diye sordum, kaşlarım karışıklıkla kıvrıldı.

Nefesini tuttu, dudakları düzleşti ve boş bakışları beni geçip gitti. "Bu dünyadan ve öbür dünyadan, ve senden isteyeceği her şeyden." Omuzları rahatlamış bir şekilde düştü ve büyük bir yükten kurtulmuş olmasına rağmen, yüzündeki ifadeye bakılırsa, yenilgiyle lekelenmiş gibiydi. Bu hoşuma gitmedi. Daha önce yüzünün çukurlarında böyle bir ifade görmemişim.

"Artık korunmaya ihtiyacım yok," diye cevap verdim yumuşak ve sıcak bir sesle, ellerimle çay fincanımı yan masaya koyup, onun kucığındaki fincanı tuttum. "Artık küçük bir kız değilim."

"Hayır." O gülümsedi, ama bu gülümseme sıcak olsa da, hüznü ve özlemle doluydu. "Sanırım değilsin."

"Aslında, şimdi seni koruması gereken kişi benim." Parmaklarımla, yaşlılık lekeleri, kırışıklıklar ve yara izleriyle dolu elini nazikçe sıktım. "Ah, neredeyse unutuyordum. Bir tane daha buldum." Cebime uzandım ve yıldız ışığıyla parıltıyan, ışıltılı siyah tüyü çıkardım.

Nazikçe avucuna koydum.

Onu kaldırdı ve boş bakışlarıyla bir saniye inceledi, sanki körlüğü onu görmekten alıkoyamıyormuş gibi. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Diğerleri kadar güzel," dedi ve onu avucuma geri koydu.

"Sence ne anlama geliyorlar?"

"Bilmiyorum." O gülümsedi, kemikli omuzları biraz fazla teatral bir şekilde omuz silkti. Dudaklarındaki meraklı gülümseme, sözlerinin tam tersi bir anlam ifade ediyordu. Daha gençken onun cevabına inanabilirdim, ama artık değil.

"Biliyorsun. Değil mi?" Kavga etmek istemiyordum ama bu konuyu da öylece bırakmaya niyetim yoktu.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bir iki fikrim olabilir."

"Bana söyler misin?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, başını sallayarak. "Neden?"

"Çünkü bu benim anlatacağım bir hikaye değil." "Kimin hikayesi peki?"

Ateşin ışığında beyaz gözleri parlayarak gülümsedi. "Senin."

O sabah, antrenmandan sonra, Ezra'nın içine attığı eşyalarla dolu bir sepet ve takas edeceğim şeylerin listesiyle kasabaya doğru yürüdüm. Listedeki şeylerin çoğunun adını telaffuz edemiyordum. Muhtemelen yarısı bile gerçekte yoktu. Listemi rüzgara atmak için mırıldandım, ama botlarımın topukları parke taşlı sokaklara değdiği anda aniden durdum.

Köy askerlerle doluydu, kralın kırmızı bayrakları rüzgarda dalgalanıyordu, korkunç bir selam. Bu kadar çok askerin varlığından, toplu bir temizlik yapılacağını düşündüm.

Köy meydanında normalden daha gürültülü bir kalabalık oluşmuştu ve grup her geçen dakika daha da büyüyordu. Bir şeyler görmek için sabırsızlanarak ön tarafa doğru ilerledim ve oraya vardığımda neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum.

Üç sıra halinde dizilmiş on beşer kişilik erkek grubu vardı. Çoğunu tanıyordum. En arkadaki sırada Kaleb duruyordu, yüzü korkunç derecede solgundu.

Onun adını haykırdım.

Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

Bizi ayıran asker duvarını ittim. Lanetim lav gibi damarlarımdan akıyor, serbest kalmak için beni çağırıyordu. Ona ulaşmalıydım...

"Dinleyin. Dinleyin," diye bağırdı, ince işçilikli yün tunik ve hacimli bir peruk giyen bir adam. Beline dolanan deri kemer,

şışkin karnını vurguluyordu. Ters çevrilmiş bir sandığın üzerinde duruyordu, önünde bir parşömen uzanıyordu. Boğazını iki kez temizledi. "Majestelerinin ordusu, Lanetlilerin topraklarını temizleyerek onları Lanetli Topraklar'ın derinliklerine sürmek için adil ve haklı işine devam ediyor. Bugün, kralın otuz beşinci yılının on altıncı günü olan Ekim ayında, bir kraliyet bildirisi yayınlandı. On sekiz yaşından büyük ve yirmi dört yaşından küçük tüm erkekler, Lanetlilerin pisliğini ortadan kaldırmak için Majestelerinin Kraliyet Ordusu'na derhal askere alınacaktır."

"Hayır!" diye bağırdım, sesim yüzlerce diğer sesin arasında kayboldu. Anneler, babalar, kardeşler ve sevgililer, hepimiz sevdiklerimizin hayatları için yalvardık, yakardık. Öfkeli kalabalık itmeye başladı, ama askerlerin oluşturduğu duvar sağlam durdu.

Geçmişte, kral askere alma yasasını yürürlüğe koyduğunda, askere alınanlar eğitim kamplarına ve ardından Lanetli Topraklar'a gönderiliyordu — Krallığa aktif olarak isyan edenlerin son kalesi. Onlar Lanetli isyancılar olarak biliniyorlardı.

Oraya gönderilen adamlar bir daha eve dönmediler.

Kaleb'in kanlı bir savaş alanında yatan, hayat belirtisi olmayan yüzü zihnimde canlandı.

Ruhlar Diyarında bunun olmasına izin vermem mümkün değildi.

Yumruklarımı sıktım, bakışlarım Kaleb'inkilerle buluştu. Ama korkunun olması gereken yerde, o başka bir şeyle değiştirmişti: bir yalvarış.

Hiçbir şey yapmamam için.

Kafamı salladım, kararımı çoktan vermiştim.

"Lütfen," dedi, omuzları yenilgiyle çökmüş bir şekilde. Titrek bir elini kaldırdı, uzun parmaklarını kalbinin üzerine koydu ve benim bakışlarımı sıkıca tutarken iki kez vurdu.

Gözlerim yaşardı. Bulanık gözlerle etrafıma baktım. Yenilmiş kalabalık dağılmaya başlamıştı. Onlara bağırarak istedim. Geri dönmelerini, savaşmalarını, direnmelerini söylemek istedim. Sahip oldukları gücün farkında değillerdi.

Ve belki de ben de farkında

değildim. Şimdiye kadar.

Bakışlarım, benden yaklaşık üç metre uzaklıktaki askere takıldı. Zırhlı göğüs plakasının üzerinde kralın arması gururla duruyordu. İlk silinecek şey bu olacaktı.

Dişlerimi sıktım ve kollarımı yanlarıma çektim, içimdeki derin, sonsuz kuyudan güç topladım. Güç kabardı. Dolu doldu. Hevesle dalgalandı.

Patlamaya hazırdı. Savaşçı duruşuna geçtim, dizginlenmiş Lanetim serbest bırakılmaya hazırdı. Sonunda.

Ama tek bir damla bile çağırmadan önce... ciğerlerimdeki hava buharlaştı.

Boğazım dikilmiş gibi boğazımı tuttum, ağzım sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. Vücudum, hayat veren oksijenden mahrum kalarak titredi.

Dünya kayboluyordu.

Hayır, hayır. Hayır! Dizlerimin üzerine çöktüğümde, sert parke taşları etimi parçalarken, kırmızı ışıklar görüşümü kapladı.

Kafam yere çarpmadan önce, son bir düşünce geldi aklıma. Ölmek böyle bir şeyse...

Bunu sadece bir kez yapmak istedim.

Chapter 6

Uyandığımda, vücudum çeşitli ağrılar ve sızılarla bombardımana tutulmuştu. İnledim. Başımdaki basınç hepsinden daha kötüydü. Tanrılar ve tanrıçalar, neden her şey zonkluyordu?

İstemediğim, hain göz kapaklarımı zorla açtım.

Sönük, titrek mum ışığı karanlık, tanıdık olmayan çevreyi aydınlatıyordu. Şu anda üzerinde yattığım orta boy bir yatak, küçük odayı dolduruyordu. Sağımda, üstünde dikkatsizce dağılmış birkaç siyah ve gümüş yüzük bulunan uzun bir şifonyer ve onun diğer tarafında kapalı bir kapı vardı. Odanın uzak ucunda, ahşap çıtalardan yapılmış iki kanatlı kapıları sıkıca kapalı bir dolap vardı. Solumda, karartma perdeleri çekilmiş bir pencere vardı. Perdeler kalın lacivert kumaştan yapılmış olsalar da, dikişlerinden gün ışığı sızması gerekirken, sızılmıyordu.

Aniden fark ettim ki, hava kararmış olalı epey zaman geçmişti. Ne kadar süredir baygın kalmıştım?

Ve Ruhlar Alemi'nde neredeydim?

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Yatağın battaniyesinin altında değildim, ama üzerime hafif bir battaniye örtülmüştü. Battaniyeyi çekip attım ve ayağa kalkmaya çalıştım, ama oda dönüyordu, bu yüzden tekrar yere çöktüm ve gözlerimi kapattım, beynimin hantal bedenim üzerindeki kontrolünü geri kazanmasını istedim. Bir iki dakika sonra, kararlı bir şekilde dudaklarımı yaladım ve tekrar denedim. Ayağa kalkmadan önce yavaşça yerçekiminin etkisini test ettim. Neyse ki, başım dönmeyi bıraktı.

Şimdiye kadar her şey yolundaydı.

Pencereye doğru sürünerek gittim ve perdeyi yana doğru çektim. Sokağın karşısında bir sıra ev duruyordu, çatlaklı, seyrek kil çatıları ay ışığıyla yıkanıyor. Kil çatılarla ilgili sorun neydi? Bildiğim köyde kullanılan sedir kiremitlerinden çok farklıydılar. Yutkundum, kemiklerim tedirginlikle doluydu... Artık Meristone'da değildim.

Çevremdeki her şeyi inceleyerek, silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Arayışım, şifonyerin üstüne çıktığımda sona erdi. Orada, ağır tabanlı pirinç bir mumluk gördüm.

Bu işimi görürdü.

Parmaklarım mumluk boynunu kavradı — ağır tabanı yukarı doğru dönükken kapıyı araladım ve karanlık ve boş koridora baktım. Belki de yalnızdım? İçgüdülerim şüpheyle mırıldandı. Uyarısını dikkate alarak, cesaretimi toplayıp bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve koridorda yavaşça ilerledim, botlarımın topukları halı kaplı zeminde ses çıkarmadan. Solumdaki kapı kapalıydı.

Parmaklarım kaşınıyordu... İçinde ne vardı?

Bu tehlikeli dürtüyü bastırdım. Merakın canı cehenneme — kedinin başına ne geldiğini biliyordum.

Koridor, aşağıya inen bir dizi dik merdivene, yedi basamaklı bir merdivene, küçük bir sahanlığa ve ardından yana doğru çıkıntı yapan sekiz basamağa çıkıyordu. İlk basamakta ağırlığımı test ederken nefesimi tuttum — neyse ki, hiçbir ses çıkmadı — gıcırta bile yoktu. Sahanlığın üstündeki basamağa çıktığımda, duvarın arkasından göz attım.

Nefesimi tuttum.

Gömlüksiz, tehlikeli bir vücuda sahip, vahşi, uzun siyah saçlı bir iblis gibi adam bana sırtını dönmüştü. Sırtı, tek bir vuruşla öldürücü hareketler yapabilecek şekilde şekillendirilmiş, ince ve çelik gibi kaslarla kaplıydı.

Sırtını süsleyen dövmeler çoğunlukla siyahtı, ama bazıları az miktarda renk içeriyordu. Bazı dövmeler, sanki tuvalde yer kalmamış gibi sonradan eklenmiş gibi, diğerlerinin üzerine tembelce uzanıyordu. Ama kaosa rağmen, bu bir sanat eseri idi. Mürekkep, dar belinde incelmeyordu, bunun yerine pantolonunun altına kayarak kalçalarına gevşekçe sarkıyordu. Bu dövmelerin ne kadar aşağıya indiğini merak ettim.

Kendime gözlerimi devirdim. *Kaçıranını süzmeyi bırak, aptal.*

Ön kolunda elma dövmesi mi vardı?

Odaklan.

Tamam.

Oda yavaş yavaş görüş alanıma girmeye başladı. Mutfak övünecek bir şey değildi, ancak kulübeden bir adım öteydi. Ayakkabıların aşındırdığı ahşap plakalar zemini kaplıyordu ve oval pirinç kulplu kırmızımsı kahverengi dolaplar duvarlara asılıydı. Ortada, kenarları yıpranmış dikdörtgen bir masa duruyordu. Sol uçta, açık bir kapı başka bir odaya açılıyordu. Halının püsküllü kenarlarından, oranın oturma odası olduğunu tahmin ettim.

Kes. Kes. Kes.

Kesme tahtası üzerinde bir şeyi doğramaktaydı, bıçak tahtaya girip altındaki ahşabı kesmeden önce ritmik vuruşlar yapıyordu. Bu manzara gerçekten ilginçti: Savaş tanrısı gibi bir vücuda sahip bir erkek mutfakta yemek pişiriyordu. Ne kadar... evcil. Ve çok garipti, çünkü erkekler genellikle yemek pişirmezlerdi.

Ben... bu manzaradan rahatsız olmadım.

Evet, etkileyici bir sırtı var, ama seni kaçıran kişi şu anda elinde bıçak tutuyor.

Doğru.

Beyaz parmaklarla, şamdanı salladım ve saldırıya geçmeye hazırlandım, hala derin uykuda olan ve şimdilik işe yaramayan Lanetimi kontrol ettim.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun, aşkım?" diye sordu, derin sesi şakacıydı. Duygusal. Bir sevgilinin okşaması gibi. Parmakları rahatça bir havucu kaldırdı ve tahta kesme tahtasının üzerine koydu.

"Neredeyim ben?" diye sordum, bir plan yaparken zaman kazanmak için.

"Güvende ve sağ salımsın," dedi, bıçak becerisiyle havucu çabucak doğradı.

"Benim sorduğum bu değildi," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Sen, Küçük Tanrıça..." Dönerek, ruhunu kaybettiren koyu, obsidiyen gözlerini bana çevirdi. "...Norwood'un pek de görkemli olmayan şehrinde sin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı... O gözleri daha önce görmüştüm. Onların kendine özgü rengi hafızama kazınmıştı. O, Temizlik'teki pelerinli adamdı. Alevleri hızlandırarak kızın hayatını sonlandıran adam.

Onu o ateşin üzerine bağlamamış olsa da, yine de onun ölümüne yardım etmişti.

Planı boş ver. Savaş ya da kaç refleksim devreye girdi ve merdivenlerden atlarken şamdanı kafasına fırlattım. Bir sihir dalgası havayı kapladı

havayı kapladı ve pirinç tutucu yoldan saptı, kayarak yere düştü ve kayarak durdu.

"Mallara zarar vermemeye çalış." Kendisini ve kötü bir şekilde yığılmış karın kaslarını işaret etti. Göz kırptı - bu adamın cüretkarlığı.

"Sen delisin," diye tısladım, masayı onunla aramızdaki bariyer olarak kullanarak.

"Sadece pazar günleri." Kötü bir gülümseme attı - bakirelerin saltanatını sona erdiren türden bir gülümseme.

Neyse ki ben bakire değildim.

"Seni vaftiz etmekten mutluluk duyarım," dedim, Lanet'imi almak için eğildim ama su canavarı hala derin uykudaydı. Gözlerimle başka bir silah ararken homurdandım.

"Kedicik pençelerini mi kaybetti?" diye düşündü, elma dolu tahta kaseye bakarken beni izledi. "Belki de onları bulmasına yardım edebilirim." Bıçağı masanın üzerine koydu, iki parmağıyla sapına bastırarak bana doğru kaydıldı. Dolgun dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi, o düzgün, kaslı sırtını bana dönerek yemek yapmaya devam etti.

Bıçağı masadan aldım. Oh, bana bir silah vererek beni sahte bir güvenlik hissine kapılmamı sağlayabileceğini düşünerek deli olmuştu. Ben yemini yutmadım, ama bu onu kullanmayacağım anlamına gelmiyordu.

Masayı dolaştım, botlarım yere vururken ona saldırdım.

Anlaşılmaz bir hızla döndü ve büyük eli bileğimi kavradı. Yukarı baktım, sonra biraz daha yukarı... Tanrılar, o çok uzundu, mantıksız derecede uzundu. Bana yukarıdan baktı, o koyu renkli gözleri beni baştan aşağı süzdü. Omurgamdan bir titreme geçti. Bunu görmezden gelerek, serbest elimi karnına doğru savurdum, yumruklarım çarpma anında gürültü çıkardı. Sanki bir tuğla duvara yumruk atmışım gibi hissettim. Bileğimi daha sıkı kavradı ve bıçağı bırakmamı sağladı. Bıçak yere çarptı. Ayağıyla bıçağı yana kaydıldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Bu içten sıkılmaya başladım. İşin bitti mi?" diye sordu, sanki kedinin yemeğiyle oynadığı gibi. Beni yutmak için beklerken, görünmez kuyruğunun heyecanla bir yandan diğer yana sallandığını neredeyse görebiliyordum. Sıkılmakmış, hadi oradan. O bundan zevk alıyordu... Çılgın piç.

"Hiç de bile." Dizimi kaldırıp onun erkekliğine hedef aldım, ama eli darbeyi saptırdı. Bacağımın arkasını yakaladı ve yukarı doğru çekti, uyluğumu bacağının yanına bastırdı... bu pozisyon... samimi.

İçimdeki tanrıça başını kaldırdı—ben de haini geri itekledim. O daha da yaklaştı, nefesi boynumda hissediliyordu, sesi o kadar derindi ki içimde bir titreme hissettim. "Bitirdin mi?"

Ona kafamı kafasına vurarak cevap verdim, dişlerim titriyordu. Bacağımı bıraktı, eliyle başını ovuşturdu. Görüşüm bulanıklaştı ve geriye doğru sendeledim, ama önce ona birkaç yumruk daha attım — beceriksizceydiler, ama bir tanesi isabet ettiğinde tatmin oldum. Ellerimi yakaladı, bacağını kullanarak dizlerimin arkasını vurdu ve beni yere devirdi. Kocaman vücudu benimkinin üzerine çöktü, elleriyle bileklerimi başımın üstünde kelepçeledi.

Kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana baktı, günahkar sesi kulağımda yankılandı. "Senin sırt üstü yatarken yapmak istediğim bir *düzine* başka şey daha aklıma geliyor." Dudaklarını ayırdı, dili alt dişlerine bastırdı ve bakışları yavaşça aşağıya indi, dudaklarımı okşadı, boynumda oyalanmaya başladı. Aniden, tutsak bileklerimi bıraktı ve ayağa kalktı, sadece boyu bile beni hayrete düşürdü.

"Baştan başlayalım mı?" Kalın damarları ve ağır kasları olan dövmeleli ön kolunu uzattı ve siyah ve gümüş yüzüklerle süslenmiş elini uzattı. "Von."

Onun büyük eldivenine baktım, nefret ettim... Elini tuttum. Ama ona adımı söylemedim.

"Bu çok eğlenceliydi *Sage*, ama akşam yemeğine dönmek istiyorum," dedi ve kesilmiş sebzelere doğru rahatça başını salladı.

Ağzım açık kaldı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında pek çok şey biliyorum," diye cevapladı, çekmeceyi açıp dökme demir tavayı çıkarırken, her hareketinde kasları kasılmaya başladı.

Onun itirafı hiç de rahatlatıcı değildi. "Beni buraya neden getirdin?" diye sordum.

"Kardeşini kurtarmak için birkaç yüz askere Lanetli olduğunu açıklayacaktın. Gücünün henüz emekleme aşamasında olduğunu ve sayıca çok az olduğunuzu düşünürsek, bunu yapmak için uygun bir zaman ve yer değildi," dedi kayıtsız bir şekilde sebzeleri tavaya atarken.

"Bu senin karar vereceğin bir şey değildi," dedim, müdahale ettiği için sinirlenerek. Onun yüzünden, aptalca bir durum olsa da Kaleb'i kurtarma şansımı kaybetmiştim. Öfke kabardı ve Lanetim uyanmaya başladı.

"Peki bu senin kararın mıydı? O anda mantıklı bir karar veremeyecek durumdaydın. Ben müdahale ettim. Ve senin nankör, *güzel*, küçük kığını kurtardım. Bir teşekkür yeter."

"*Teşekkür etmek* mi?" Bu kelimeleri zehir gibi tükürdüm. Dayanılmaz kafasının arkasına bakışlarımı sabitledim, içimden bir güç çağırdım ve buz gibi görünen ama sıcaklığı buz gibi olmayan bir su mızrağını onun lanet olası dövmeli sırtına fırlattım.

O yana doğru sıçradı, ama tepkisi yeterince hızlı değildi. Su zıpkınım, dolap kapısını parçalamadan önce kolunun yanını kesti ve odaya ahşap parçaları yağmur gibi yağdı. Dönüp kolundaki yaraya baktı, yırtık etten kan akıyordu. Parmağını yaraya sürerek inceledi, sanki daha önce hiç kan görmemiş gibi hayretle baktı.

Ona bir el daha ateş ettim, ama önce yüzündeki ifadeyi yakaladım.

Bir zamanlar gözlerinin kahverengi mi yoksa siyah mı olduğunu sorgulamıştım, ama artık biliyordum. Gözleri, boğazıma kayarken, gece kadar karanlıktı ve nefesim kesildi. Dünyam karardı ve kabuslar diyarında kendime geldim.

Chapter 7

'da kendime geldiğimde, bir çığlık boğazımdan çıkarak dışarı fırladı.

Boğuk bir ses duyuldu ve büyük eller titrek, sarkık omuzlarımı sardı.

"Kaleb," diye fısıldadım rahatlamış bir şekilde, kollarımı ona doladım, yüzümü göğsüne gömdüm ve ağladım. Her şey çok gerçekçi gelmişti.

Bir an geçti, sonra onun sıcak eli ritmik, rahatlatıcı hareketlerle saçlarımı okşamaya başladı. Daha da yakınlaştım, ama narenciye yerine sandal ağacı ve kehribar kokusu burnuma geldi.

İllüzyon paramparça oldu.

Karanlık, sonsuz gözleri olan erkeğe bakarken birden geri çekildim. Yatağın kenarında oturuyordu, pazılarına bir bez bandaj sarılmıştı. Ona baktığımda, kırmızı renk bandajı ıslatmaya başladı.

"Neden rüyalarını kontrol etmeyi öğrenmedin?" Von, sanki bana kızgınmış gibi sert bir ses tonuyla sordu. Sanki buna hakkı varmış gibi. Ona, bizim tamamen yabancı olduğumuzu ve bu nedenle öfkesinin yersiz olduğunu hatırlatmak zorunda hissettim.

Gülerek, "Bu saçmalık. İnsanlar rüyalarını kontrol edemezler" dedim. "Rüya Laneti olanlar edebilir."

"Rüya Laneti mi?"

"Bilmiyor musun? Sana söylemedi mi?" diye sordu, yeni traşlanmış çenesindeki kaslar gerildi. Koyu renkli kaşları çatıldı, yakışıklı yüzü sertleşti.

Baktı. Sinirliydi. O çok etkileyiciydi. Yüzündeki ifade, omuzlarını genişleten çelik gibi kasları, savaşçıların yaptığı gibi topuz şeklinde bağladığı saçları... Savaşa hazırdı. Vahşi görünüyordu.

Odaklan.

"Tamam, *kaçıran*, şu anda pek mantıklı konuşmuyorsun."

O ölümcül çekiciliği görmezden geldim ve derinlere uzandım, uykuda olan Lanetimi okşayarak uyanmasını bekledim. Bir kez daha zamanımı bekledim.

"Seni kaçırmadım. Seni kurtardım. Ve istediğin zaman gitmekte özgürsün." Kollarını kavuşturdu, dövmele derisinin altında gergin kasları kasıldı.

Su canavarını okşamayı bıraktım — gitmekte özgür müydüm?

Yakınlaştı. "Ve sen, Küçük Tanrıça..." Sesi yine o pürüzsüz, sert deri tonuna döndü. "...Rüyaların Lanetini taşıyorsun."

"Sen bir aptalsın. Benim su lanetim olduğu açık." Bandajı neredeyse sırlısıklaam olan kolunu işaret ettim — ne garip. Küçük bir kesikti, ama hala kanıyordu. "Ayrıca, rüya laneti diye bir şey yoktur," diye cevap verdim, neredeyse dörtlü kaslarımı çalıştırıp onun canavarca kışını yataktan tekmelemek istedim. Onunla ilgili her şey beni rahatsız ediyordu.

O, alçak, şehvetli ve tembel bir kahkaha attı. "Ne kadar az şey bildiğine şaşıyorum. Belki de adını Küçük Tanrıça'dan Küçük Filiz'e değiştirmeliyim."

Ayağımı yüzüne doğru fırlattım. O da onu savuşturdu.

Tısladım.

O güldü.

Artan sinirimi bir kenara attım, merakım kontrolü ele aldı. "Bana rüyalardan bahsetmediğini söylediğinde, *o* kim?"

"Ezra." Kaygısız bir cevap. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi. Sanki o kadar basitmiş gibi.

"Ezra?" diye bağırdım, kafamda karışıklıklar dolaşüyor, kömür parçaları gibi zihnimi tırmalıyordu.

Aşağıda bir kapı açıldı, hava akımı eski evin gıcırdamasına ve inlemesine neden oldu.

Von gülümsedi, yırtıcı gözleri benimkilere kaydı. "Ah, işte geldi."

Von'u aşağı kata kadar takip ettim, gözlerim onun yabancı, kuzgun saçlı kafasının arkasına delikler açıyordu.

Ezra'nın bastonu, hafif vernikli ahşap sandalyeye yaslanmıştı. Sanki her zamanki gibi, bir tabak yemeği alırken mırıldanıyordu ve kızartmayı taş rengi tabağa koyuyordu.

Zihnim kaynıyordu. Gözlerim kısıldı.

Ezra. Kendine. Bir tabak yemek. Bu yabancınn evinde. Çünkü... ona aşınaydı.

Bizi terk ettiği onca zaman, buraya mı geliyordu?

Neden bizden sakladı? Burası bizden kaçmak için sığınadı mıydı?

Onun, kitaplarımdaki kahramanlar gibi büyük bir fetih için yola çıktığını hayal etmişim. Bu düşünce şimdi gülünç geliyordu. Acı ve ironik. Dişlerim sanki tekmelenmiş gibi hissettiğim için, dişlerim gevşemiş mi diye merak ederek, bunu içime attım.

Bizden başka neler saklamıştı?

"Lanetlilerin hayatını kurtarmak isteyen biri için çok korkutucu gözler," diye alay etti Von, tezgaha doğru yürürken. Su zıpkınının yol açtığı katliam ortadan kalkmıştı, geriye kalan tek kanıt kapısız dolaptı. Bir bardak aldı ve koyu kehribar rengi bir sıvıyla doldurdu — sanki uzun bir gece olacakmış gibi, hazırlık için bir içecek.

Ben somurarak baktım.

Ezra arkasını döndü ve sanki kulübedeymişiz gibi, her şey normalmiş gibi bana nazık, sıcak bir gülümseme gösterdi. "Buraya gelirken ilginç bir taş buldum. Görmek istersen kapının yanındaki çantamda. Ama seni uyarıyorum, çok yakından bakma. Ruhları hapsedmiş olabilir."

Yumruklarımı sıktım. "Taşlar mı, Ezra? Taşlar mı?" Ona doğru yürüdüm ve pürüzsüz ahşap masanın üzerine ellerimi vurdum, tabağındaki çatal bıçaklar da buna karşılık olarak tıkırdadı. "Bunca yıl boyunca. *Bizden uzaklaşmak* istediğinde geldiğin yer burası mıydı?"

Ezra bana baktı, süt beyazı gözleri yüzü kadar boş bakıyordu.

Ağzını açtı ve sonra kapattı.

Von tek kelime etmeden bardağını yeniden doldurdu ve dışarı çıktı. Kapıyı açtığında hafif bir yağmur sesi duyuldu, kapıyı kapattığında bu huzur verici ses kesildi. Islak toprak ve taze yağmur kokusu evin içine süzüldü, öfkeli sinirlerimi bir an için yatıştırdı.

"Oturup yaşlı bir aptala açıklama şansı verir misin?" diye sordu, dokunulmamış tabağı ahşaba hafifçe sürtünerek kenara itti.

Oturdum. İsteyerek değil.
Ama oturdum. "Her şeyi
bilmek istiyorum."

"Öyleyse, öğreneceksin," dedi, elleri masanın üzerinden uzanarak benim ellerimi arıyordu. Ellerimi kucağımda tuttum, birini tanıdığını sanıp sonra onu hiç tanımadığını fark etmenin verdiği ihanet duygusu içimi yakıyordu.

O başını salladı, derin bir nefes aldı ve sonra anlatmaya başladı. "Sen daha küçücükken bile hep seyahatlerimi merak ederdin. Ben sana hiç doğru düzgün bir cevap vermedim. Ama sanırım şimdi doğru zaman." Durakladı, sesi alçaldı, sanki duvarlar dinliyormuş gibi. "Ben Lanetli isyancılardan biriyim. Yıllar boyunca seyahatlerim beni Lanetli Topraklara ya da bazen çeşitli görevlere götürdü."

Nefes aldım. Ezra Lanetli bir isyancıydı. Kabul etmesi zor bir şeydi, ama yine de mantıklıydı.

"Sanırım bunu duyduğuma pek şaşırmadım," diye cevap verdim, elimi saçlarımın arasına sokarak. Bu, taşları toplayıp küf yetiştiren bir kadının savaşma konusunda neden bu kadar bilgili olduğunu açıklıyordu. Ayrıca neden Joe ile hiç evlenmediğini, neden kalıcı bir yuva kurmadığını da açıklıyordu. "Bunca yıldır ..." Başımı salladım. "Neden bizden sakladın?"

Bir cevap ararken durakladı, sonra şöyle dedi: "Sana normal bir çocukluk yaşatmak istedim. Zamanı geldiğinde sana söylemeyi planlıyordum. Bu yüzden seni bu kadar çok eğittim."

"Peki ya Kaleb? Onu hiç eğitmedin." Kaleb. Boğazımda bir yumru belirdi. Acaba biliyor muydu?

"Bah." Sanki bu aptalca bir soruymuş gibi elini bana doğru salladı. "O çocuk savaşmak için doğmadı. Sevgilim, bu her zaman *senin* yolun oldu."

"Tamam, ama neden şimdi söylemeyi seçtin?"

Gülümsedi. "Çünkü, çocuğum, sonunda doğru zaman geldi." Sinirimin arttığını hissettim.

Gülümsemesi sönükleşti. "Bana karşı öfkeni, kafanın karışıklığını hissediyorum. Ama şunu bil ki, ruhumun özünü Lanetli isyancılara adadım —bu yüzden artık çok iyi göremiyorum. Ama yine de hiç düşünmeden aynısını yapardım. Ve tüm bunları, çocuğum, senin için yaptım. Senin bir geleceğin olabilmesi için."

Onun sözlerini düşündüm. Yıllar boyunca bunun onu ne kadar yıprattığını neredeyse görebiliyordum. Her geri döndüğünde, her zaman

biraz daha yaşlı, saçları biraz daha gri görünüyordu. Yürüyüşü daha az güçlüydü, daha az savaşçı gibiydi.

Bir an önce yaptıklarımın utandım ve nasıl bu kadar çabuk dirgenimi alıp, tanıdığım tek ebeveyn figürüne nişan aldığımı sorguladım. O, benim bir geleceğim olması için, görme yetisini de dahil olmak üzere çok şey feda etmişti.

Görme yetisini kaybetmişti. Bunun tüm vücuduna verdiği zarar... Hepsi benim hatamdı. Midem bulandı.

"Hayır, asla böyle düşünmemelisin," dedi, sessizliğimi çok iyi anlayarak

Kendime kızarak ağzımı açtım ama o devam etti: "Sen Bu konuda suçlu değilsin. Yaradan, farklı olanların avlandığı bir dönemde, senin şimdi doğmanı seçti. Ama farklı olmak bir lanet değildir. Bu bir armağandır. *Sen* bir armağansın. Kapalı kapılar ardında, ormandaki bir kulübede saklanmak yerine, dünyayla paylaşılmayı hak eden bir armağan. Yavaşça derin bir nefes aldı.

Yaşlı ellerine odaklandım. Onlar her zaman denizde atılmış bir can simidi gibi olmuştu — beni aşağı itmekle meşgul bir denizde. Ama işte o, beni dışarı çekiyordu.

Her zaman yaptığı gibi.

Chapter 8

, gece geç saatlere kadar konuştuk.

Yağmur damlaları şiddetli bir sağanağa dönüşünce, yüzlerce kez yaptığımız gibi, ikimizin üzerine örülmüş bir battaniyeyle oturma odasına geçtik. Oturma odası, en azından rahat bir yerdi. Ahşap döşeme üzerine, renkleri solmuş ama hala sıcak olan iki büyük oval halı serilmişti. Bir kanep ve bir ikili koltuk yan yana duruyordu, önlerinde ise alçak, dikdörtgen bir masa vardı. Küçük bir ateş çıtır çıtır yanıyordu, ocak rahat bir ısı yayıyordu, bana evimi hatırlatıyordu.

Bana her şeyi anlattı — Lanetli isyancılar yıllar boyunca yaptıkları her şeyi. İyi zamanları — zaferleri, dostlukları. Ve kötü zamanları — kanı, gözyaşları ve hiç söylenemeyen vedaları. Bu hikayeleri dinlerken kalbim sızladı. Ezra, savaş alanında ölen isyancılardan biri olabilirdi. Tıpkı onun benim için önemli olduğu gibi, o insanlar da başkaları için önemliydi. Babalar, anneler, kız kardeşler ve erkek kardeşler... Aynı amaç için savaşıyan iyi insanlar... Lanetliler için *bir gelecek*.

Kaleb hakkında konuştuk ve tabii ki Ezra zaten biliyordu. O, kendine özgü tuhaf tavrıyla, onu geri alacağımıza dair bana güvence verdi. Bunu isyancıların yardımıyla yapacaktık. O isyancılardan dördünü yarın, burada, bu evde tanıyacaktım. Von'un da bir isyancı olduğunu ve Ezra'nın onu uzun yıllardır tanıdığını öğrendim — sanırım çocukluğundan beri. Ezra, Von'un açık ara en iyi savaşçıları olduğunu ve

Lanetli Topraklar'ın Krallık'tan bir adım önde kalmasında büyük rol oynadığını söyledi. Onun hakkında oldukça övgü dolu sözler söyledi. Onun bu sözlerini duymak, ona karşı olan duygularımı yumuşattı. Biraz.

Gece, sabahın erken saatlerine doğru ilerlerken, dizime hafifçe vurdu ve yatmamızı önerdi. İçimde bir soru daha yanarken, kıpırdamadım.

Boğazımı temizledim ve "Ben de Rüya Laneti'ne mi sahibim?" diye sordum.

Bana baktı ve gözleri boş bir tuval gibi olsa da, içinde bir duygu parladı - benim tanımlayamadığım bir duygu. "Evet," dedi sonunda, başını eğerek, kör gözleriyle ellerini inceliyormuş gibi.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sadece bir Lanet taşıyabileceğimizi sanıyordum?" diye sordum. Kaşlarım çatıldı, kafam karışmıştı.

"Birden fazla Lanet'e sahip olmak nadirdir, ama olur," dedi, omuzlarını silkiyordu.

Yüzünü dikkatle inceledim. Neden bana bir şeyleri saklıyormuş gibi hissediyordum? Israr ettim. "Rüya Laneti *nedir*?"

Boğazını temizledi. "Rüya Laneti, kişinin rüyalarında geçmiş, bugünü ve geleceği görmesini ve ölenlerin hayaletlerini görüp onlarla konuşmasını sağlar." Başını salladı. "Rüya Laneti birçok insanı delirtmiştir... Yaşayanların ölülerle konuşması doğal bir şey değildir."

Dudaklarımı büktüm. "Yani aslında bir değil, iki lanetim var; bunlardan biri ölüleri görmeni sağlıyor ve sonunda delirtiyor."

Ezra başını salladı, kayıtsız tepkisi neredeyse komikti.

Bütün bunlar biraz komikti. Başım dönüyordu. Beynim inliyordu. Lanet Rüya Laneti hakkında az önce bana anlatılan her şeyi topladım, eski "siktir et" kovaasına attım ve zihnimde ellerimi sildim.

Ezra sessizdi, şüphesiz zihnimi araştırarak, akıl sağlığımın yerinde olup olmadığını ya da sonunda aklımı kaçırıp kaçırmadığımı kontrol ediyordu.

"Hala buradalar," diye onu temin ettim, başımın yan tarafına dokunarak.

Sabahın sessizliğinde, bu yabancı odada yorganın altında yatarken, uykuya dalmaktan, rüya görmekten korkuyordum. Kehanet dolu korku ve çürüme dünyasına girmek istemiyordum, ölülerle sohbet etmek ise hiç istemiyordum.

Alt dudağımı ısırđım.

Bunu daha önce yapmış mıydım? Ölülerle konuşmuş muydum? Endişe boğazımı sıktı.

Ona tısladım ve sol tarafıma döndüm, karartma perdelerine bakarak düşüncelelerimi zorladım, işledim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, rüyalarım kabuslarla doluydu. Ezra, bazılarınin sadece rüya olabileceğini, hepsinin Rüya Laneti ile bağlantılı olmadığını söyledi. Yine de, bazıları kehanet niteliğinde olabilirdi.

Soru, hangilerinin gerçek hangilerinin gerçek olmadığıydı.

Hepsi kırık cam gibi hissettiriyordu, parçaları ayrılmış, benim onları bir araya getirmemi bekliyorlardı, ama onlara dokunduğumda, derin kesikler açıyorlardı. Kırık camları nasıl bir araya getirebilirdim?

Yenilgiyi kabul eden bir iç çekiçle nefes verdim.

Vücudum yorgundu. Beynim yorgun değildi.

Uyumaya çalışmalıydım. Zaten yakında kalkıp dört isyancıyla buluşmalı ve Kaleb'i geri getirmek için bir plan yapmalıydım. Onu düşündükçe midem bulanıyordu, özlem ve üzüntü beni boğuyordu.

Ya başarısız olursak?

Hayır, öyle düşünemezdim.

Onuncu kez iç geçirdim, karnımın üstüne döndüm ve kollarımı çok düz olan yastığın altına soktum. Kağıt kadar ince duvarlardan Ezra'nın hafif horlamasını duyabiliyordum. Tanrım, bu çok uzun bir gece olacaktı.

Von geri dönmemişti.

Muhtemelen bir yerlerde bir genelevde bitirmişti - öyle bir tipti, tabii onun gibi bir erkeğin seks için para ödemesi gerekmezdi. Kadınların sürekli ona atladığından şüphem yoktu... Vücut sayısının ne kadar olduğunu sadece tahmin edebiliyordum. Muhtemelen bilmek istemediğim bir sayı.

Kendimi daha da eziyet etmek için, onu sırt üstü yatarken, o iki büyük kolunu kıvrımlı minyon esmerlerin etrafına dolamış, vücutları onun iki yanında kıvrılmış, dolgun dudaklarında memnun bir gülümsemeyle hayal ettim.

Tanrım, dudakları çok güzeldi.

İyy. Yastığı kapıp duvara fırlattım, gülen içimdeki tanrıçaya, hain yılanı tısladım.

Sırt üstü uzandım, ön kolumu gözlerimin üzerine koyarak göz kapaklarımı kapatmaya zorladım ve sıkıcı koyun sayma sürecine başladım.

on ikincisi kabarık poposunu hayali çitin üzerine koyduğunda, pes edip aşağı kata indim.

Ayağım ana kata değdiği anda, oturma odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Büyük, yaramaz bir kedi gibi görünen Von, içeri girerken bana baktı, görünmez kuyruğu yan yana sallanarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

Sadece boyu değil, yürüyüşü de öyleydi — Von sadece yer kaplamıyordu, o alanı hakimiyeti altına alıyordu.

"Uyumakta zorlanıyor musun?" diye mırıldandı, vücudu benimkine çok yakındı, erkeksi kokusu duyularımı bombardımana tutuyordu. Bu, içimdeki vahşi bir şeyi uyandırdı.

Bunu bastırdım. "Havamda değilim." Ondan uzaklaştım ve kendime bir bardak su aldım.

"Yazık. Seninle oynamayı çok seviyorum." Tezgaha doğru yürüdü ve kısa bir bardağa kehribar rengi bir sıvı döktü.

Cevap vermedim.

"Bazı şeyler..." Bardağı bana doğru kaydırды, başını yana eğdi, izledi, bekledi. "...sudandan fazlasını gerektirir."

Onu şüpheyle süzdükten sonra fincanı elime aldım, burnuma götürdüm ve nazıkçe kokladım.

O derin, tembel bir sesle güldü. "Ne kadar güvensiz bir şey. Seni zehirlemek isteseydim, *başka* yöntemler kullanırdım."

"Bu çok rahatlatıcı," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. "Neden Temizlik'te ateşi hızlandırdın?"

Oniks gözleri benimkilere kaydı. "Onun acı çekmesini istemedim." "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

"Onu tanıyor muydun?" diye sordum, dikkatlice bir yudum alırken. Sıvı viskiden daha ağırdı ve vanilya, karamel ve başka bir şeyin notalarıyla doluydu, bana kulübeyi hatırlatan bir şey... kömürleşmiş meşe. Bir yudum daha aldım, bu sefer çok daha derin bir yudum.

"Hayır." Kendine bir bardak daha doldurdu.

"Bu şeyin adı ne?" diye sordum, sıcak kehribar rengi sıvıya bakarak. The Broken Mare'de servis ettikleri at sidiğinden çok farklıydı.

"Bourbon." Derin, şehvetli sesi, kelimeyi büyüleyici, sanki sihirliymiş gibi kılıyordu.

"Daha önce hiç duymadım," dedim düz bir sesle ve biraz daha içtim.

"Çok az kişi duymuştur."

"Bana viskiyi hatırlatıyor, ama daha yumuşak." Ona baktım. "Bunu nasıl keşfettiniz?"

"Tasadüfen," diye başladı. "Boş zamanlarımda viski yaparım. Bazen farklı malzemeler denerim ve denediğim fiçılardan birini *birkaç* yıl boyunca unuttum ve sonuç bu oldu." Bana şeytani bir gülümseme attı. "Şimdi, en sevdiğim içki bu."

"Neden ona burbon diyorsun?"

"Bu bir sır." Göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. "Fena *değil*," diye kışkırttım — alkol beni etkiliyor, gevşetiyordu.

"Bu gece havanda değilsin sanmıştım," diye alay etti, sanki alnımda açıkça yazıyormuş gibi ruh halimdeki değişimi fark etti. Bazı kadınlar bundan etkilenebilir, ama ben bunun ne olduğunu biliyordum. Onun türündeki erkekler nadir bir türdü, dikkatli davranışları, yakışıklılıkları ve karanlık, erkeksi çekicilikleriyle bir gecelik ilişki elde etmeye çalışan türden. Sabahleyin ortada kalacak türden biri olduğunu sanmıyordum. Tabii bunu öğrenmeyi planladığımdan değil.

"Değilim," dedim düz bir sesle, düşüncelerimden en ufak bir eğlence kırıntısı bile kaybolmuştu.

"Öyleyse..." Bourbon şişesini uzattı. "...bardağını doldurayım." Şeffaf şişeyi bardağıma kaldırdı ve dökmeye başladı, bakışları benimkinde çok uzun süre kaldıktan sonra geri çekildi ve yanındaki dolaba yaslandı.

O karanlık, inanılmaz gözler benim çekingen halimi ortaya çıkardı.

"Beni alkolle sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum, ona cesaretle bir bakış atarak.

"Her zaman," dedi, kadehini benimkine çarptırırken kötücül bir gülümsemeyle. Bir dikişte içti, boynunun yanındaki gül dövmesi ortaya çıktı. Detaylar kusursuz, gerçeğe yakın ve daha önce gördüğüm basit dövmelerden çok farklıydı. Dokunmak istedim.

Bunun yerine bardağımyı geriye eğdim, burbon boğazımdan aşağı akarken yanma hissi hoşuma gitti.

Sıcaklık beni sardı, güven zırhıyla kapladı.

Dolaptan iterek kendimi ona doğru çevirdim. Yavaşça başımı kaldırdım ve en seksi, baştan çıkarıcı bakışlarımı ona yönelttim. O, büyük ellerini tezgahın üzerine koymuş, rahat bir duruş sergiliyordu. Büyük gövdesi beni kendine çekiyordu. Ağzımı onun ağzına yaklaştırdım, bir santim kala durdum.

Tam yemi yutmak üzereyken, geri adım attım ve *nankör, güzel, küçük kıcıımı* merdivenlere doğru salladım. Omzumun üzerinden, "İyi geceler, Von," diye seslendim.

Ben – 1. Piç – 0.

Dediğim gibi, onun türünü tanıyordum.

Yatağa girerken, burbonun yeni favori içkim olabileceği aklıma geldi. Von için aynı şeyi söyleyemem. Uzun boylu, esmer, karamsar erkekler hiç benim tipim olmamıştı. Bariz yalanına gözlerimi devirdim.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, kapı açıldı ve Von içeri girdi. Yerdeki yastığa eğlenerek baktı, onun kendi kendine oraya gitmediğini çok iyi biliyordu. Gömleğini çıkardı ve düzgün bir şekilde şekillendirilmiş karın kasları ve çok sayıda dövmesi ortaya çıktı. Kolundaki bandaj yoktu —yara tamamen iyileşmişti. Bu garipti. Kemerini çözdü ve yavaşça deri kayışı çıkardı. Bu sırada, koyu renkli, oniks gözleri bana dikilmişti. Kemerini yere attığında ön kolundaki kasları gerildi. Ben itiraz edip gitmesini söylemeden önce, pantolonunu çıkardı.

Tahmin edilemeyecek kadar uzun boylu, kaslı ve *sıkı* bir iç çamaşırı dışında hiçbir şey giymeden önümde duruyordu.

Ağzım açık kaldı—tanrılar, *oraya* bir çorap sokulmuş olsa iyi olur çünkü hiçbir erkeğin *o kadar* iyi donanımlı olmaya hakkı yoktu—ağzımı kapattım.

Yerdeki yastığı kapıp yatağa attı ve yatağın üzerine çöktü, yüzgeç gibi ayağı benim tarafıma uzanarak bölgenin kontrolünü ele geçirdi. Hak iddia ediyordu.

Ne pislik.

"Ne yapıyorsun?" Dişlerimi sıkarak öfkeyle sordum.

Bana zafer dolu, yasadışı bir sırıtış attı. "Bu *benim* odam. *Benim* yatağım. sen buradasın."

Ona öfkeyle baktım ve ona sırtımı dönerek yuvarlandım. "Adi herif," diye mırıldandım.

Ama bu hakaret, aptalca dolgun dudaklarından çıkan rüzgar gibi bir horlama sesiyle boğuldu.

Battaniyeyi başımın üzerine çektim.

Chapter 9

o gece rüyalarım huzurlu geçmesine rağmen, dört saatlik uyku hiç de yeterli değildi. Şimdi yorgundum, yorgun, sersemlemiş ve uykusuzdum.

Masada karşımda oturan Von'a öfkeyle baktım, kaslı kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Bugün giydiği siyah deri pantolon günahkar bir şekilde daraydı, kaslı bacaklarını ve güçlü, sağlam kalçalarını ortaya çıkarıyordu. Tanrım, o kalçalar... Her şeyi *itmek için yaratılmıştı*. Bu sabah kahve yaparken defalarca dikkatimi çekti.

Sanki bakışlarıma bir ip bağlıymış gibi, o inanılmaz derecede koyu renkli gözleri kalktı ve bana odaklandı, bana yumuşak bir bakış gönderdi.

Onun harika vücut özellikleriyle ilgili düşüncelerimi bir kenara itip, onu bir kez daha aptal olarak nitelendirdim ve gözlerimi daha da vurgulu bir şekilde devirdim.

O, iyi ya da kötü olmasına bakmaksızın, ilgiyi içinden içerek güldü. olup olmadığına bakmaksızın.

Ezra mutfakta meşgul bir şekilde çalışıyordu, ne üzerinde çalışıyorsa Ben henüz ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Yumuşak görünüyordu, domuzlara yedireceğim bir şey gibi. Midem bulandı... *Bu...* öğle yemeği miydi?

"Ezra, yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Yardım derken, çöpe atmak demek istedim — artık kurtarılması imkansızdı.

Kafasını salladı. "Hayır, hayır, neredeyse bitti." Havayı kokladı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Geldiler."

Yutkundum.

Sinirlenmediğimi söylersem yalan olur. Her zaman sadece Ezra, Kaleb ve ben vardık. Şimdi ise bu durum değişiyordu.

Oturma odasının kapısı hafifçe çalındı, sonra kapı açıldı ve iri yarı bir adam ortaya çıktı.

Bundan kaçış yoktu, o müthiş bir fiziğe sahipti — genetik değil, yıllarca süren ağır antrenmanların sonucu olan bir fizik. Derisi koyu bronzlaşmıştı, çarpıcı gözlerini çerçeveleyen sıcak, lüks bir kahverengiydi. Onlar sabahın 3'ünde gördüğünüz türden gözlerdi — tavernada dans ederken baktığınız, muhtemelen eve gitmemeniz gerektiğini bildiğiniz, ama yine de gittiğiniz, sizi bütün gece uyanık tutan türden gözler. Kırık beyaz tuniği kaslı kollarını ve gövdesini sarıyordu, V yakası gevşekçe bağlanmıştı ve dalgalı göğüs kaslarını birazcık ortaya çıkarıyordu. Taşıdığı çantaları yere gürültülü *bir sesle* bıraktı ve uzun bir yolculuktan çıkmış gibi etkileyici fiziğini esnetmeye başladı.

Onun kadın versiyonu da arkasından içeri girdi. Ona dönerek, dikkatsizce yere bırakılan çantaları işaret etti ve tısladı, "Neden tüm çantaları kapının önüne attın? Onları aşağıya götür."

"Sadece sırtımı esnetiyordum. Birazdan yaparım," diye cevapladı erkek, onu biraz daha kızdırmak için esnemeye devam ederken yavaşça zamanını kullanarak.

Onlar kardeş olmalıydılar.

"*Hemen yap,*" diye kadın ona öfkeyle bağırdı.

Adam, gerekirse onunla kavga etmeye hazır olduğunu ima eden meydan okuyan bir bakış attı.

Evet, kesinlikle kardeşlerdi.

Görünüşlerine bakılırsa? İkiz olmaları daha da olasıydı. Yirmili yaşların ortalarında ya da sonlarında olduklarını tahmin ettim.

O da onun gibi uzundu, ama onun kasları iri iken, kadınıninki esnekti. Yüz hatları tek başına güçlüydü, ama bütün olarak bakıldığında, çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Binicilik kıyafetleri giyiyordu: dar pantolon ve kısa bir gömlek, karnını açıkta bırakıyordu. Tarzı, çoğu kadının giydiği kat kat kıyafetlerden çok farklıydı. Ama o, az önce girdiği odayı ele geçirdiği gibi, bu görünümü de ele geçirmişti — kendinden emin ve kararlı bir tavırla

. Diğer kadınlar ona baksa, çekinmelerine neden olacak türden bir özgüven ve kararlılık.

Kısa bir süre sonra, daha kısa boylu bir kadın kapıdan içeri girdi. Parmaklarını uzun boylu kadının parmaklarıyla birleştirdi. Birbirlerinin ellerini tutuş şekillerinde akrabalık gibi bir şey yoktu, bu da onların bir çift olduğunu düşünmeme neden oldu.

Küçük boylu kadın, dalgalı kumral saçları ve geyik gibi dolaşan gözleriyle küçük bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. Bakışlarımız kısa bir süre buluştu ve o hemen yere baktı. Uzun, dalgalı kollu, sevimli bir taupe renkli elbise giymişti, elbisenin gövdesi, minik bir pastanın üzerindeki krema gibi, özenle dikilmiş çiçeklerle süslenmişti.

En son içeri giren kişi sadece bacakları görünen biriydi. Kahverengi pantolonuna bakılırsa, *bir erkekti*. Kollarında bir yığın çanta taşıyordu, başının üstüne kadar uzanan yığın, görmesini zorlaştırıyordu. Bir an için bana Kaleb'i hatırlattı, ama daha derin duyguların ortaya çıkmasına izin vermeden, ona doğru yürüdüm.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, çanta yığınının etrafına bakarak, ilk kez yüzünü gördüm. Genç, hala çocuksu görünüyordu. Kirli sarı saçları kahverengi gözlerinin üzerine sarkmıştı. Görebilmek için saçının bir kısmını yana doğru üfledi ve bana nazik bir gülümseme sundu. "Sanırım halledebilirim. Sadece bodrum kapısını açabilerseniz." O kapının yönünü işaret etti ve ben de omzumun üzerinden bakarak onu ilk kez fark ettim.

Evet, bana Kaleb'i hatırlattı — her zaman kaldırabileceğinden fazlasını üstlenir, ama yine de ilerlemeye devam ederdi.

"Tabii ki." Merdivenlerin altına gizlenmiş bodrum kapısına doğru yürüdüm ve onu açtım. Yavaşça inmeye başlamadan önce ayağıyla basamağı yokladı.

"Merhaba çocuklar," Ezra arkamda mırıldandı ve onlara doğru koştu. Onlarla kucaklaştılar, hava durumu hakkında kısa bir sohbet ettikten sonra isyancılarla yapılan ilerlemeler ve benzeri konulara geçtiler, Ezra'ya kaçırdığı her şeyi anlattılar.

Onun, açıkça kurduğu bir ilişkisi olduğu bu insanlarla etkileşimini izlemek... şey... garipti. Ama sanırım buna alışacaktım.

Bana en yakın olan, ceylan gözlü kıza elimi uzattım. "Merhaba," dedim selam olarak.

Elime baktı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi elimi öylece bırakarak.

Uzun boylu esmer kız aramıza girdi ve bu hareket koruyucu gibi görünse de, sıcak bir gülümsemeyle selamladı. "Ben Harper, bu da Lyra," dedi, önce kendini, sonra da yanındaki minyon kızı işaret ederek. Lyra, Harper'a yaklaştı, aralarındaki çekim fark edilemezdi.

Lyra bana çekingen bir gülümseme sundu, ama gözleri benim yüzümle buluşmadı. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Ben Sage," diye cevap verdim, adım söyleyerek.

Kahverengi saçlı erkek, elleri cebinde içeri girdi. Düşük bir ısıklık çaldı. "Von senin bu kadar güzel olduğunu söylememişti." Mükemmel beyaz dişlerini gösteren haylaz bir gülümseme attı. "Ben Ryker."

Adını söylediği şekilde, o kadar sahiplenici ve kendinden emin bir şekilde ki, onun öyle olduğuna hiç şüphe duymadım. Adının üzerine telif hakkı işareti koysa bile, hiç tereddüt etmeden inanırdım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ryker," dedim, birkaç saniye önce Harper ve Lyra'ya adım söylediğimi duyduğunu umarak.

"O zevk bana ait," diye cevapladı Ryker, o yakışıklı gülümsemesi yine ortaya çıktı. Böyle bir gülümsemeyle, kaç kadının onu takip edip, bir kez daha görmeyi dilediğini merak ettim.

Hiç şüphe yoktu. Ryker tam bir yakışıklıydı.

Von sessizce yanıma geldi, ayakları bu kadar sessiz olmaya hiç alışık değildi.

Ryker, Von'a baktı ve gülümsemesi kayboldu. Ciddiyetle, "Beni çağırmadan tüm burbonu mu içtiniz?" dedi.

Von omzunun üzerinden mutfağı işaret etti. "Dün yeniden stokladım."

"Siz iki aptal, bu gece tavernalara gitmeyi planlamıyor olsanız iyi olur," diye azarladı Harper.

O anda, onu şimdiden sevdiğime karar verdim.

"Kardeşim, dinle beni." Ryker kolunu onun omzuna attı, kolunun ağırlığı omzunu aşağıya doğru çekti. "Benden on beş dakika büyük olman hiçbir şey ifade etmiyor."

"Sana hiçbir şeyin önemi olmadığını göstereceğim," diye tısladı ve kolunu silkerek elinden bir ateş topu çıkardı.

Ezra, tahta kaşığının arkasıyla ikisinin de kafasına vurdu, bu sırada duyulabilir bir *thunk-thunk* sesi çıktı. "Yeter artık, siz

ikiniz."

Harper'ın alev topu avucuna geri çekildi ve o da elini kaldırıp ağrıyı ovuşturdu. Ryker de aynı hareketi yaptı, hareketleri onun hareketlerini yansıtıyordu, senkronizasyonları komikti.

Von ve ben güldük ve Lyra'nın gözlerindeki mizahı gördüğüm kadarıyla, o da gülerdi - eğer gülebilseydi. Lyra'nın konuşmasını henüz duymamıştım... Konuşup konuşamayacağını merak etmeye başlamıştım.

Ezra bizi masaya çağırdı. "Tamam çocuklar, oturun. Konuşmamız gereken birkaç şey var. Ama önce..." Tezgâhtan devasa bir kaseyi aldı ve masanın üzerine koydu. "...yiyelim."

Hepimiz aynı şeyi
düşünüyorduk.
Büyük soru.
Güvenli mi?

Tabağımdaki lapayı itip kakarken, midem bana bunu yapmamam için yalvarıyordu. Ve diğerlerinin bakışlarına bakılırsa — yemekle meşgul olan Ezra hariç — hepsi de aynı şeyi düşünüyordu. Görünüşe göre, Ezra'nın yemekleri sandığımdan daha kötüydü. Kaç kişi onun sözde yemeklerinin kurbanı olmuştu? Belki de bir an durup, o zavallı ruhlar için dua etmeliyiz.

Harper dudaklarını büzdü, gözleri gerçekten dehşete kapılmış görünen Lyra'ya kaydı. Adının Soren olduğunu öğrendiğim genç çocuk cesurca ilk lokmayı aldı. Hepimiz ona baktık, bizi bekleyen dehşeti görmek için bekledik.

Başını yana eğdi, kaşlarını çattı ve sonra... birden gülümsedi. "Vay canına, Ezra, bu *gerçekten* çok iyi."

Neredeyse sandalyemden düşecektim. Diğerlerinin bakışlarına bakılırsa, onlar da neredeyse düşeceklerdi.

Soren bir ısırık daha aldı, sonra bir ısırık daha.

Şaşkındım. Biraz meraklanmıştım. Ama çoğunlukla şok olmuştum.

Lyra da pes etti ve çok, çok, çok küçük bir ısırık denedi. Hepimiz onu izledik. Yüzü aydınlandı ve bize başparmağını kaldırarak onay verdi.

İkizler birbirlerine baktılar, omuz silktiler ve ikisi de etkileyici büyüklükte bir ısırık alarak daldılar.

Von ve ben son kalan erkek ve kadındık. Bana *başla, dalın diye* başını salladı.

Ben de başımı sallayarak ona sıranın onda olduğunu işaret ettim. O başını salladı.

Karnımın gurultusu beni pes ettirdi, ben de ilk ısırığımı aldım. Ruhlar Alemi donmuş olmalıydı çünkü... çok lezzetliydi.

Yemek yerken, çatal bıçak sesleri ve sohbetler havayı doldurdu, ama sıcaklık ve kahkahalara rağmen, bir özlem hissettim, bir hüznün hissettim. Kaleb bundan hoşlanırdı. Sohbetlere kolayca katılır, Soren'le ağabey gibi konuşur, Ryker ve Von'u geniş içki bilgisiyle etkilerdi. Ama burada olmak yerine, o başka bir yerdeydi. Lavabonun üzerindeki mutfak penceresinden dışarı baktım, kendi suçluluk duygum beni ağırlıyordu.

Güneş, masmavi gökyüzünde neredeyse en yüksek noktasına ulaşmıştı, bugün tek bir bulut bile yoktu. Kaleb'in bulunduğu yerde güneş parlıyor muydu? Yoksa orada hava bulutlu muydu? Bunu bilmemek beni o kadar rahatsız etti ki, masadan kalkıp tabağımı lavaboya koydum ve arka kapıdan dışarı çıktım.

Açıkta duran bir kütüğe yaslanarak temiz havayı derin bir nefesle içime çektim. Kütüğü çevreleyen harç bazı yerlerde çatlamış, parçaları aşağıdaki otlarla kaplı zemine dağılmıştı. Ekim ayının serin havası kollarımı okşarken tüylerim diken diken oldu. Ellerimi ovuşturdum ama soğuğa rağmen aklım başka yerdeydi.

Düşüncelerim Kaleb ve nerede olabileceği ile meşguldü. Güvende miydi? Yoksa... Düşüncelerim endişeden korkuya dönüştü ve sonunda tek bir soru kaldı: Ya başarısız olursak?

Nefesim boğazımda takıldı.

Kanat çırpma sesi dikkatimi çekti ve gökyüzüne baktım. Ama görmeyi beklediğim kuşun yerine, yıldızsız bir gece kadar siyah bir tüy vardı. Elimi uzattım ve nedenini açıklayamasam da, onun bana geleceğini biliyordum. Her zaman bana gelirlerdi. Ve tabii ki, hafif bir esinti onu itti ve oniks tüyü ellerime düştü. Bulduğum diğer tüylerle aynıydı: parlak, büyük ve ışıltılı. Eterik.

Üzerime bir gölge düştü ve serin esinti uzaklaştı, çıplak kollarım artık soğuk değildi. Oniks tüye baktığımdan gözlerimi kaldırıp Von'un gözlerine baktım

'un gözlerine baktım — gözleri, elimdeki tüy gibi tehlikeli bir siyah renkteydi.

Beni buldun, diye fısıldayan bir ses zihnimde yankılandı.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve tüyü düşürdüm. Rüzgar onu kapıp götürdü.

Onu geri almaya çalışarak telaşla koştum, ama Von hızlı bir hareketle onu yakaladı.

Parmak uçlarıyla tüyü tuttu, tüyün ucu gökyüzüne doğru bakıyordu. Kolunu bana doğru uzattı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunun sana ait olduğunu düşünüyorum."

Yavaşça ona uzandım. Dikkatli olmama rağmen, tüyü alırken parmak uçlarım onun parmaklarına değdi ve temas ettiğimiz anda, bir erkeğin *sesi* —

—kafamda yankılandı.

Söz verdiğim gibi.

Ondan uzaklaştım, tüyü çarpan göğsüme sıkıca bastırdım. Bana uzanmak istiyor gibi görünüyordu, ama ifadesi değişti ve eli cebine kaydı. Rahat bir şekilde beni izledi, geniş omuzları sabit ve kontrollü bir hızda yükseldi.

Benimki ise tam tersiydi, nefes almakta zorlanıyordum. "İçeri girmeliyiz," diye patladım. Mevcut durumum için en kolay cevap buydu.

"Nasıl istersen," dedi Von, hiç görülmemiş bir karanlık havayla. Eli pirinç kapı koluna kaydı ve kapıyı açtı, sanki bir beyefendiymiş gibi bana önce geçmemi işaret etti. Bu fikir gülünçtü.

Eşiği geçerken, o da dönüp peşimden içeri girdi, vücudu benimkinden bir adım gerideydi. Başını omzuma yaslayıp, derin bariton sesiyle kulağıma fısıldadı: "Bir avcının, kendisinden kaçan bir şeyi neden kovaladığını biliyor musun?"

Tek kaşımı kaldırdım, bunun nereye varacağını şimdiden şüpheyile karşılayarak. "Ne?"

"Güçlü bir av içgüdüsü," diye cevapladı, sıcaklığı tenimi okşuyordu. "Lütfen koşmaya devam et, Kedicik," diye ilkel bir şekilde mırıldandı. "Kovalamacayı her zaman sevmişimdir."

Sözleri sırtımda bir titremeye neden oldu. Açıklayamazdım, ama bir parçam oynamak, koşmak istiyordu. Sadece onun beni kovalamasını istiyordum.

Tanrıça, yardım et bana... Bu da nereden çıktı?

Chapter 10

'a eve döndüğümüzde, mutfak masasındaki tabaklar kaldırılmıştı ve grup oturma odasındaydı. Lyra ve Harper yere otururken, Ryker, Ezra ve Soren kanepelerden birine oturdular, bu da Von ve benim daha küçük olan kanepede yalnız oturduğumuz anlamına geliyordu.

Ezra onlara Kaleb hakkında bilgi vermiş olmalıydı, çünkü o kısmı atlayıp doğrudan asıl konuya girdik: onu nasıl geri getireceğimiz.

Lyra, sehpayı dağılmış olan yığınla kağıdı karıştırdı, birkaçını seçip Harper'a uzattı. Harper, kağıtları bize dağıtmadan önce ne olduklarını ve neden bize yardımcı olabileceklerini anlattı. İkisi birlikte, iyi yağlanmış bir araba tekerleği gibi çalışıyorlardı.

Lyra'nın derlediği bilgilere bakılırsa, kral ve askerleri hakkında inanılmaz derecede bilgili olduğunu söyleyebilirdim. Bir çizim, kralın en sevdiği Clearwell Kalesi'nin haritası, çok ayrıntılıydı. Bir zamanlar orada yaşamış mıydı acaba ve konuşamamasının bununla bir ilgisi var mıydı?

Güneş ufukta batıp gökyüzünü yumuşak pembe ve açık mor renklere boyadığında, başladığımızdan çok da ilerlememiştik. En büyük sorun neydi? Edenvale'e dağılmış olan kralın on iki eğitim kampından hangisine Kaleb'in götürüldüğünü bulmak. Diğerleri sohbet ederken, ben Lyra'nın Edenvale'in el çizimi haritasını inceleyerek bu geniş arazinin büyüklüğüne hayran kaldım.

"Delirdin mi? Kralın danışmanını kaçıramayız," dedi Harper, kolunu Lyra'nın omzuna atarak Ryker'a. İkisi hala yerdeydi.

Ryker öne eğildi. "Bunun aşırı bir önlem olduğunu biliyorum, ama bize sağlayacağı pazarlık gücünü bir düşün."

"Ateşe bağlandığımda bunu aklımda tutacağım." Harper, at kuyruğu sallanarak, kendine ciddi bir şekilde onaylayarak başını salladı. "Ayrıca, böyle bir görevin planlanması, yürütülmesi bir yana, aylar sürer."

"Harper haklı. Kral isyancılarla ilişki kuran biri değil," diye Ezra da söze karıştı. "On beş yıl önce benzer bir şey denedik ve sonuçta birçok insan gereksiz yere hayatını kaybetti."

"Kırmızı Gül Savaşı," dedi Soren, bakışları yere kaydı. Yumruklarını o kadar sıkı sıkı ki, parmak eklemlerinin beyazları göründü, gerilen deri kan akışını engelledi.

Oda sessizliğe büründü — hepsini birbirine bağlayan bir hüznün kardeşliği — benim anlayamadığım bir kardeşlik. Ama anlamak istiyordum.

"Kırmızı Gül Savaşı neydi?" diye sordum, onların köklü ağacına yeni bir dal uzatarak.

Soren bana baktı, yüzü ciddiydi. "Bildiğin gibi, kral on beş yıl önce Temizlikleri iki katına çıkardı. O dönemde halkımız krala merhamet dilemeye çalıştı, ama o dinlemedi — bizim türüne olan nefreti çok güçlüydü."

Soren, doğru kelimeleri bulmak için bir an durdu.

Ezra onun bacağını teselli edici bir şekilde okşadı ve onun yerine devam etti. "Halkımız bir plan yaptı. Kralın kulakları seslerimize kapalı kalırsa, biz onu açacaktık. Kraliçeyi kaçırmak için bir grup gönderdik. Ona zarar vermek gibi bir niyetimiz yoktu, sadece kralın bizi dinlemesini istiyorduk. Grup başarılı oldu ve kraliçeyle birlikte geri döndüğünde, taleplerimizi krala ilettik. Kral bizimle görüşmeyi ve barışçıl bir çözüm bulmayı kabul etti." Ezra düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Anladığım kadarıyla, o görüşmeyi kaçırmışım, çünkü o sırada sen ve Kaleb hastaydınız." Başını salladı. "Her neyse, kral şartları kabul etti. Kraliçeyi, onun Kırmızı Gülü'nü ona geri verdik ve o da hepimizin bağlayıcı olduğuna inandığımız sözleşmeyi imzaladı."

"Ama onun sözü hiçbir anlam ifade etmiyordu," diye araya girdi Ryker, iri cüssesiyle yanında oturan Soren'i gölgede bırakarak. Ryker öne eğildi, yüzü ciddiydi, gözleri benimkilerle buluştu. "O gece, o korkak, uykumuzda hepimizi katletmek için bir ordu gönderdi."

Soren'in sesi çatladı. "O savaş, anne babamın hayatına mal oldu." Ellerine baktı. "İki yaşındaydım."

Empati beni boğdu. Ailesini kaybettiğinde *iki yaşındaydı*. "Çok üzüldüm," dedim, içimden bir ses hiç sormamış olmayı diliyordu.

"Önemli değil," dedi Soren, hafifçe omuz silkiyordu. "O gece ailesini kaybeden tek kişi ben değildim."

Lyra, Harper'ın sırtını okşadı; rahatlatıcı bir dokunuştu, Harper'ın omuzları her zamanki dik yapısını kaybetmişti. Ryker ikizinden daha iyi görünmüyordu, onun geniş omuzları da çökmüştü.

O gece kralın nefretinden dolayı kaç yetim kaldı?

Von'un sesi sessizliği bozdu, çelik gibi sesi dikkatimizi çekti. "Kralın danışmanı, yeni askerlerin nerede konuşlandığını öğrenmek için hala en iyi şansımız. Ama onu kaçırmamıza gerek yok." Von, o gururlu, güçlü çenesini hafifçe yana doğru eğdi. Tehlikeli, karanlık gözleri üzerimde dolaştı, dudaklarımın üzerinde çok uzun süre durduktan sonra gözlerime kaydı. "Çünkü o sana söyleyecek."

Söyleyiş şekli, kesin bir ifadeydi.

"Nasıl?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Sabırlı ol, canım. Ona da geleceğim. Ama önce bir ata ihtiyacın olacak," diye cevapladı, kolunu kanepenin arkasına, tam başımın arkasına koyarak.

Cevap için Ezra'ya baktım, ama onun boş gözleri beni görmezden geldi. Dudaklarımı yaladım, kaşlarım yukarı kalktı. "Bir at mı?"

"Evet, Küçük Tanrıça, bir at." Dudaklarının köşesinde kötücül bir gülümseme belirdi. "Tabii *benimle* binmeyi tercih etmezsen?"

Palomino kısırağı, henüz yumuşak olan geniş yapraklı bir devedikenini otunu koparıırken ona baktım. Kalabalık ve kirli ağılda bulunduğu düşünülürse, bu onun için büyük bir buluntu idi. Yılların gübre ve çürümüş saman yığınları o kadar yüksekti ki, kalan birkaç metrelik çiti aşmaması bir mucizeydi. Ama aşmadı;

at gübresinin yığınları ve kara sineklerin arasında bir iki ot parçası aramakla çok meşguldü.

Atlar hakkında pek bir şey bilmiyordum, çünkü sadece birkaç kez binmi tim, ama   km   kalçaları ve yorgun gözlerine bakılırsa, a ıldan çıkalı epey zaman olmuştu ve düzgün bir yemek yemesi de uzun zaman olmuştu.

"Bu atın soyu iyi. Boyu yaklaşık on altı el, bu cins için biraz uzun sayılır," dedi at satıcısı, sık sık ok adı ı seyrek gri sakallı kısa boylu bir adam. Atın sırtını iki kez okşadı, havaya bir toz bulutu yükseldi.

At, kuyruğunu ona doğru salladı ve sanki rahatsız edici bir sinekmi  gibi onu uzaklaştırdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Von, dövmeli kolunu zamanın a ındırdı ı boyası silinmiş tahta dire in üzerine koyarak.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sence yolculuğu yapabilir mi?"

Gri Sakal araya girdi. "Ya lılı ı seni aldatmasın, hâlâ önünde uzun bir yol var."

Sorumu yanlış anlamıştı. Ben onun ya ından değil, daha çok zayıf ve yetersiz beslenmiş halinden bahsediyordum. Onun  ehri ge ebilece ini hayal bile edemiyordum, Belamour şehrine ulaşmak için    gün sürecek yolculuğu bırakın.

Ama elimizdeki tek at oydu ve onun bir parça ot daha aramasını izlerken, merhamet duygusu beni sardı. Hiçbir canlı, bu kadar dar ve kapalı bir alanda tutulmayı hak etmiyordu.

"Onu alacağız. O..." Cümlemin sonu, siyah bir sinek kolumu a   zl l kle ısırınca kesildi. Onu kovarak, uçup giderken küçük canavarı lanetledim.

"Adı var mı?" diye bitirdim cümlemi.

Gri Sakal ba ını salladı, parmakları yine ritmik bir şekilde sert sakalını okşadı. "Evet, hanımefendi. Tam adı Yıldırım Esintisi, ama ben ona Yıldırım diyorum."

Bu isim ona yakı mıyordu. Yıldırım hız anlamına geliyordu, ama onda bununla ilgili hiçbir şey yoktu. Hatta  i nemesi bile yava tı, sanki en soğuk Ocak günlerinde akıtılan pekmez gibi. Zihnimde omuz silktim, ellerim etrafımda vızıldayan kara sinek sürüsünden kendimi korumakla meşguldü. Sürüden uzaklaşmak için sabırsızlanarak, Gri Sakal'a işaret ettim, sesim Von'a y nelmi ti. "Peki, adama ödemeyi yap."

"Ne otoriter," diye mırıldandı Von eğlenerek, sineklerden hiç rahatsız olmadan — sinekler bile onun içten içe çürümüş olduğunu biliyorlardı. Von, Gri Sakal'a küçük bir bez kese attı, kese eline düştüğünde içindeki paralar tıkırdadı. "Bir eyer de ihtiyacımız olacak."

Gri Sakal, keseyi aceleyle nasırlı, topraktan kararmış avucuna döktü. Paraları sallayarak ağırlıklarını kontrol etti. Bize geniş, dişsiz bir gülümsemeyle bakıp dükkânına girdi, arkasından kapanan kapı gıcırdayarak itiraz etti. Kısa bir süre sonra, yıpranmış kahverengi bir eyerle geri döndü.

O günün ilerleyen saatlerinde, Lightning'in sırtında oturmuş, ellerimle eyerin boynuzunu kavramıştım. Von dizginleri tutarak bizi Norwood'un kirli, çamurla dolu sokaklarından geçirdi. İnsanlar geçmemizi izliyordu, bazı kadınlar ise işlerini bırakıp Von'a bakmak için duruyorlardı. Onları suçlayamazdım, çünkü Von gerçekten bakılası biriydi. Kocaların eşlerini hızla çekip götürmelerine şaşmamalı, hatta biri eşinin gözlerini kapatıp "Başka yere bak, kadın" dedi, sanki Von günahların kralıymış ve ilkel erkekliğiyle onun ruhunu yozlaştırmak için buraya gönderilmiş gibi.

Ve o lanet olası deri pantolonlar da durumu hiç kolaylaştırmıyordu.

Sürekli bakışlara ve açıkça dikizlenmeye rağmen, Von farkında değilmiş gibi görünüyordu, umursamıyor gibiydi.

Şehrin eski kısmından geçerken, evlerin kötü ve bakımsız durumunu inceledim. Çatlak, yosun kaplı temellerden, eğrilmiş ahşap duvarlara ve çökmüş çatılara, birkaç kil çita kalıntısı ile lekelenmiş her şey burada yıpranmış, eski ve yorgun görünüyordu. Vazgeçilmiş. Bu bana bindiğim zavallı atı hatırlattı, bu düşünce elimi birkaç kez onun boynunu okşamaya yöneltti.

Solumda, birkaç ev ileride, bir kapı açıldı ve içeriden bir bebeğin ağlama sesi geldi. Kırmızı yanaklı bir kadın, ağır görünümlü bir lazımlık taşıyarak dışarı koştu. Öfkeyle, onu sokağa döktü ve aceleyle içeri geri döndü. Kapı arkasından kapandığında bebeğin ağlama sesi kesildi.

Ve sonra fark ettim. *Kokuyu.*

Yüzümü buruşturup ağzımı sıkıca kapattım ve midemdeki bulantıyla mücadele ettim. Ezra ile bunca yıl birlikte yaşadıktan sonra, bu tür kokuşmuş kokulara alışmış olmam gerekirdi, ama tam tersi oldu.

"Norwood eski kanalizasyon sistemini kullanıyor," dedi Von, sanki çürümüş, kokuşmuş yumurta kokusuna karşı bağışıklı gibi, kayıtsız bir şekilde.

"Görüyorum." *Ve kokusunu da alıyorum.* Burnumu sıktım.

Eski sistem, kanalizasyon ve temiz su için el emeğine dayanıyordu; bu, lazımlıkları elle boşaltmak ve en yakın kuyudan su getirmek anlamına geliyordu.

Yeni sistem, Horace Crete adında bir adam tarafından icat edilmişti. O, yeraltındaki kil boruları kullanarak temiz su ve kanalizasyonun evlere taşınmasını sağlıyordu — elbette ayrı borularda. Başlangıçta, Lanetliler güçlerini kullanarak sisteme basınç ve ısı uyguluyorlardı, ancak hükümdarlık onlara savaş ilan ettikten sonra, sistem basınç için şiddetli yağışlara, suyu ısıtmak için ise ateşe güvenmek zorunda kaldı. Bu, sistemin Lanetliler tarafından bakıldığı zamanki kadar iyi çalışmadığı için büyük bir gerileme olarak kabul edildi.

Crete'in Lanetli olduğu ortaya çıktığında, Edenvale'e iç mekan su tesisatı hediye etmesine rağmen, yakalandı, işkence gördü ve Arındırıldı.

Crete hakkındaki bilgilerimi Kaleb'e borçluydum. Kaleb, hevesli bir mucit olduğu için doğal olarak Crete'ye hayranlık duyuyordu ve onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti.

Von'a baktım. "Eski sistemin şehirlerde hala kullanıldığını bilmiyordum. Sadece bazı köy ve kasabaların henüz geçiş yapmadığını sanıyordum." Meristone, benim doğumumdan çok önce, yıllar önce geçiş yapmıştı.

"Hâlâ eski sistemi kullanan birçok kasaba ve şehir var, bazıları bunu diğerlerinden daha iyi gizliyor," diye cevapladı, diz boyu deri çizmeleri, atların nalları ve araba tekerlekleri tarafından parçalanmış kaldırım taşlarının kırık kalıntıları üzerinde ses çıkarıyordu.

"Neden yeni sisteme geçmiyorlar?" diye sordum, ellerim eyerin boynuzunu sıkıca tutarken, atın sallanması hala bana biraz yabancı geliyordu.

"Böyle bir sistem para gerektirir ve buradaki insanlar buna sahip değil. Norwood'un çoğunluğu yoksulluk içinde yaşıyor," diye cevapladı, kuzgun rengi saçları turuncu güneşin altında neredeyse koyu mavi görünüyordu.

"Neden?" diye sordum, cesaretimi toplayıp nefes aldım. Kötü koku dağılmaya başlamıştı.

"*Burası* ağırlıklı olarak Lanetli bir topluluktan ve Kraliyet'in Temizleme'ye başladığı ilk yerlerden biriydi. Bazı durumlarda, Temizleme'nin doğrudan bir sonucu olarak ya da ailenin geçimini sağlayan kişinin kaybı nedeniyle bütün aileler yok edildi. Bu kayıpların, ebeveyn figürlerinin ortadan kalkmasının etkisi, bugün gördüğünüz duruma yol açtı."

"Bu korkunç." Onun sözlerini düşünürken, şehrin harap kalıntılarını inceledim. "Norwood hakkında çok şey biliyor gibisin. Burada mı büyüdün?"

Başını yana eğdi ve bu, o müstehcen dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görebilmem için yeterliydi. "Hayır, Kitten, burada büyümedim. Buradan çok uzak bir yerde büyüdüm."

"*Buradan çok uzak olan* bu yerin bir adı var mı?"

"Var," diye düşündü. Ama tek söylediği buydu.

Eve döndüğümüzde, öğleden sonra geç saatlerdi ve ayrılışımız için hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu.

Chapter 11

Şafak sökmeden hemen önce, Norwood uyurken ve parıldayan yıldızlar hala karanlık gökyüzünü süsler , yedi kişi dışarıda durmuş, ayrılmaya hazırlanıyorduk.

"Gelmeyeceğinden emin misin?" diye sordum, Ezra'nın sıcak, kemikli ellerini ellerimde tutarken.

Süt beyazı gözleri gökyüzüne kaydı ve konuşmadan önce bir an durakladı. "Bu benim yapabileceğim bir yolculuk değil ve yaşlı kemiklerim gençlerinizi sadece yavaşlatır. Lanetli Topraklar'da kalacağım ve sen ve Kaleb'in ne zaman döneceğinizi bekleyeceğim." Elleri ellerimden kaydı. Ceplerini okşayarak bir şey aradı. Umarım başka bir taş değildir diye düşündüm, çünkü yolculuk için bana zaten bir tane vermişti. Geyik derisi paltosunun cebini karıştırırken, iki şişe çıkardı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yeşil olan uyku için. Dün gece denedim. Oldukça iyi işe yaradı. Turuncu, narenciye kokulu olan ise dili gevşetir." Onları dikkatlice ellerime koydu. "İkincisinin birkaç yan etkisi olabilir," diye mırıldandı.

"Ne gibi?" diye sordum, iki cam şişeyi inceleyerek, elim tamamen sabit olmasına rağmen sıvının bir yandan diğer yana sallandığını gördüm.

"Kim bilir." Bana dişlerini gösteren bir gülümsemeyle göz kırptı.

Elinde, yılların kullanımıyla sapındaki leke silinmiş tahta bastonuyla, Ryker'ın Von ile konuşurken çıkardığı sesin peşinden yürüyerek ona doğru giderken bastonunu bir yandan diğer yana salladı.

Şişeleri dikkatlice ince bir keten parçasına sardım. Ve daha da dikkatlice, onları eyer çantama koydum. Elim düğmeli kapağın üzerinden kayarak Lightning'in yanına doğru ilerledi. O da yanıt olarak kişnedi, kuyruğuyla beni uzaklaştırmaya çalışmadı, Gray Beard'a yaptığı gibi. Şu ana kadar, ikimiz iyi bir başlangıç yapmıştık.

Bir adım geri çekilip onu inceledim.

Onu daha dün almış olsak da, şimdiden bir iyileşme görebiliyordum — doğru beslenme atlar için harikalar yaratıyordu, ancak önünde hala uzun bir yol vardı. Bu yolculuğun onun için çok zor olmaması için dua ettim, ama ona bakan Ryker, onun iradeli bir yaşlı kız olduğunu ve gayet iyi olacağını söyledi.

Binmeye başladıktan bir gün sonra, Lightning'e acımaya başladım. Birçok kez hızını düşürmesine rağmen, diğer atlara yetişmekte giderek daha fazla zorlanıyordu.

Doğrusu, ben de zorlanıyordum, ancak bunu itiraf etmek egomu incitiyordu.

Birkaç saat önce sırtımda hafif bir ağrı başlamıştı. Şimdi ise? Neredeyse acıdan kıvranıyordum. Sağ elimle çatlamış deri dizginleri tuttum ve sol elimle ağrıyı masaj yaptım. Biraz yardımcı oldu.

Von'un beyaz aygırı benimkinin yanına yanaştı ve anında benim kısırağımı gölgede bıraktı. Kendini at olarak görmemesi gereken devasa bir hayvandı. Yağsız, güçlü kaslarla donatılmış, adını henüz öğrenmediğim bu at, sahibi ile boy ve irilik bakımından eşitti.

Boynumu uzatıp Von'a baktım. Siyah saçları sıkı bir topuz halinde bağlanmıştı, boynunun dibinde küçük bir örgü oluşmuş ve omzuna düşmüştü. Alt kısmı ince bir deri şerit ve narin beyaz bir tüy ile sabitlenmişti. Batan güneşin altında, parıldayan altın parçacıkları serpilmiş gibi ışıldıyordu.

Çok güzeldi.

O benim bakışımı yakaladı ve aramızda açıklanamayan bir şey değişti. Tarif edemediğim bir şey. Tek yapabildiğim hissetmektir. Bunun gücü — sürekli bir çekim.

Obsidiyen gözleri kaydı ve sırtıma doğru çevrildi.

İçgüdüsel olarak masajı bıraktım ve elimi kucağıma çektim — onun beni zayıf biri olarak görmesini istemedim. Ama gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, onun zaten bildiğini fark ettim.

Dizginleri çekti ve at geriye doğru sıçradı, muhteşem yelesi hareketle sallanıyordu. Diğerlerine dönerek, "Gece için kamp kuracağız. Atların beslenip sulanması gerekiyor," dedi. Bakışları tekrar bana kaydı ve bana göz kırptı, çift anlamlı bir jest yaptı... *Ben* atlardım.

Somurtarak baktım.

O da buna karşılık güldü.

"Bana uyar, açlıktan ölüyorum." Soren'in sesi arkadan geldi. "Ölü bir ineğin kasıklarımı bile yiyebilirim," dedi Harper, kestane rengi kırsığı yanımıza gelerek.

Lyra, Harper'la birlikte at sürüyordu, kolları Harper'ın altın zincirli beline sıkıca sarıldı.

"Buna şüphem yok," dedi Ryker, bizi ana yoldan uzaklaştırıp kahverengi, turuncu ve sarı renklerle boyanmış, sonbaharın renk paletini yansıtan, yabani otlarla kaplı ormanlık alana doğru ilerlerken.

Söğütlerin sarkan dalları çok kalınlaştığında, atlarımızdan indik ve geri kalan yolu onları sürerek geçtik. Yürüyebildiğim için minnettardım, uyuşmuş bacaklarıma yavaş yavaş his geri geliyordu.

Su sesini görmeden çok önce duydum.

Kayalık, dolambaçlı kıyının yanında düz bir yer seçerek geçici kampımızı kurduk. Nehrin genişliğini inceledim ve yaklaşık on iki metre olduğunu tahmin ettim. Daha yukarıda, rakımın daha yüksek olduğu yerde, nehir yatağı dikleşiyor ve su kenardan aşağıya, aşağıdaki nehre doğru akıyordu. Şelalenin neden olduğu çalkantılı akış, ay ışığıyla aydınlatılan hafif bir sis oluşturuyordu.

Ryker atlarla ilgilenirken, Harper ve Lyra odun toplamak ve ateş yakmakla uğraştılar, ancak kıkırdamaları ve sürekli birbirlerine dokunmalarından anlaşıldığı kadarıyla işlerini pek ciddiye almıyorlardı. Soren avlanmak için ormana gitti, Von ise hiçbir açıklama yapmadan kalkıp gitti.

Peki ya ben?

Ben işe yaramaz bir çuvaldım.

Bir kütüğün üzerine oturup sırtımı ovuşturarak, yakıcı acının geçmesini diledim. Hiçbiri bunu umursamıyor gibi görüldüğü için minnettardım. Onlar işlerini yaparken beni rahat bıraktılar. Ryker ve Harper'ın

sık sık tartışmaları dışında, grup yılların dostluğu sayesinde inanılmaz bir uyum içinde çalışıyordu.

Kaleb tüm bunlar hakkında ne düşünürdü?

Boğazımda, tadına bakılamayacak büyüklükte bir yumru belirdi. Duygularımı bir kenara itip, Harper'ın odunları teepee şeklinde istiflemesini izledim. Elini odunların üzerinde salladı, kuru odunlar anında tutuştu, turuncu ve sarı renkli alevler, Lyra'nın yumuşak hatlarını ve geniş, geyik gibi gözlerini aydınlattı.

"Lanetli olduğunu ne zaman öğrendin?" diye sordum Harper'a, ellerimi sıcaklığa doğru uzattım.

"Küçük bir çocukken," diye cevapladı Harper, Lyra'nın yanına oturup kolunu Lyra'nın minik omuzlarına dolayarak.

"Teyzemizin evini ateşe verdi. Tamamen yaktı," diye araya girdi Ryker, yakışıklı yüzünde geniş bir gülümsemeyle bize katılırken.

"Dört yaşındaydım. Ne yaptığımı bilmiyordum," diye savunmaya çalıştı Harper, omzunu silkiyordu. "Ayrıca, tanrıların verdiği lanetten kurtulmak için kendini neredeyse öldüren aptal da ben değildim." Suçlayıcı bir bakışla ona baktı.

Ryker'ın çenesi seğirdi, ikizinin sözleri ustaca sinirine dokunmuştu.

"Bu mümkün mü? Kişinin lanetinden kurtulmak?" diye merakla sordum.

"Mümkün," diye cevapladı Ryker, ateşin üzerine uzanırken kaslarını gerdi. Alevler beyaz-sıcak maviye döndü ve çıtırtı sesi, odunları yakarken daha da arttı.

"Nasıl?" Sorusu ağzımdan kaçtı.

İkizler birbirlerine endişeli bir bakış attılar ve beni ne kadar az tanıdıklarını hatırladım. Kaleb, sorunun nedeninin saf merak olduğunu bilirdi — lanetimden kurtulmak istediğim için değil, çünkü lanetimden gurur duyuyordum, her şeyden çok.

"Sadece merak ediyorum," dedim.

Harper'ın bakışları Ryker'dan bana kaydı. "Kabus gibi bir alet var, dikenlerle kaplı asmalardan yapılmış bir taç. Takıldığında, Lanet'i hücrelerimizden söküp çıkarabilir. Ama bu korkunç bir süreç ve çok az kişinin hayatta kaldığı biliniyor, tabii hayatta kalan varsa. Ölüm Tanrısı'nın gelinine hediye olarak yaptırdığını söylüyorlar."

Ölüm Tanrısı'nı daha önce duymuştum, ama onun hakkında bildiklerim sınırlıydı, çünkü onun hikayeleri yıllar önce yasaklanmış olan Eski Din'e aitti.

"Bunu kelimelerle anlatmak imkansız." Ryker durakladı. "Denedim, ama yaklaşamadım bile."

Yutkundum, ağzım birden kurudu. "Damarlarında cam varmış gibi." Nefesimi verdim.

Bana bakarak gözlerini kırptılar.

"Evet," Ryker kelimeyi uzatarak, kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Bunu nasıl bildin?"

"Hiçbir fikrim yok." Elime baktım, ama orada da bir cevap yoktu. Ryker'a baktım. "Onu nerede buldun?"

"Lanetli Topraklar'ın altında kilometrelerce uzunluğunda yer altı mezarları var, bazıları hala keşfedilebilir durumda. İşaretsiz bir bölümde, unutulmuş bir kraliçenin mezarlığı olduğu söylenen bir yerde, bu cihaz bulundu. Başlangıçta kimse onun ne olduğunu veya ne işe yaradığını bilmiyordu ve test edilene kadar amacı keşfedilemedi. Yanlış ellere geçmesinden korkan Yaşlılar onu yok etmeye çalıştılar. Aklına gelebilecek her şeyi denediler. Onu Sonsuz Sis'e atmaya bile çalıştılar, ama sis bile onu almadı."

"Adı Dikenli Taç," diye ekledi Soren, elinde bir ip tutarak, ayaklarından asılı iki kanlı tavşanla bize doğru yürürken. Ateşten birkaç metre uzaklıkta durdu ve gözlerini sıkıca kapatarak bana kocaman bir gülümseme gösterdi. "Umarım tavşan seversin."

"Seviyorum," diye sıcak bir şekilde cevap verdim ve Ryker'a döndüm. "Onu nasıl ele geçirdiniz?"

"Onu ilk bulan kişi babamızdı." Ryker eliyle onu ve Harper'ı işaret etti, bu hareketle pazı kasları gerildi. "Yaşlılar onu yok edemeyeceklerini kabul ettikten sonra, ona emanet ettiler."

"Onu nereye koyduğunu hiçbirimize söylemedi, annemize bile," diye ekledi Harper, parmaklarıyla Lyra'nın kolunda hafif, ritmik daireler çizerek. Lyra da Harper'ın bacağına aynı ritmik hareketi yaptı.

"Peki, nasıl buldun?" diye sordum, daha fazlasını duymak için sabırsızlanarak.

Ryker, devrilmiş ağacın üzerinde arkasına yaslanarak sırtıttı. "Ben "Bu doğru," diye onayladı Harper.

Sorularım vardı, ama diğerlerinden daha acil olan bir tanesi vardı. "Neden lanetinden kurtulmak istedin?"

Sessizlik oldu. Bir an için, fazla mı meraklı davrandım diye düşündüm. Ryker'ın kahverengi gözleri benimkilere kararlı bir şekilde baktı. "Çünkü aşıkтым."

"Aşıktım?" Bu kelime dilimde yabancı bir tada sahipti.

O başını salladı. "O zamanlar on altı yaşındaydım. Genç, aptaldım ama yine de yakışıklıydım." Göz kırptıktan sonra, alaycı tavrını alçak ve gür ses tonuna geri döndürdü. "Kralın bize saldırmak için bir ordu hazırladığı haberi Yaşlılara ulaştı. Söylentilere göre, bu ordu Kırmızı Gül Savaşı'nda kullandığından daha büyüktü. Harper ve ben, Lanetli Topraklar'dan bir günlük mesafedeki küçük bir köy olan Roganbush'un kenarında kamp kurmuş bir grup askeri takip etmekle görevlendirildik. O geceyi asla unutamayacağım sanırım — fırtına kuduz bir kurt gibiydi. Yağmur o kadar yoğundu ki, önümdeki elimi bile zorlukla görebiliyordum. O kadar çok şimşek çakıyordu ki, tanrılar bulutlarda savaşıyor sandım. Ama bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. Fırtınanın örtüsü altında, kamplarına sızdık ve bir askeri kaçırdık. Geniş ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Fallon."

"Şimdiye kadar karşılaştığım en iyi kadın savaşçılardan biri. Hâlâ bunu kanıtlayan bir yara izim var." Harper çenesini yukarı kaldırarak, kusursuz cildinde ince beyaz bir çizgiyi gösterdi.

"Onu Lanetli Topraklar'a geri götürdük." Ryker öne eğildi. "Yaşlılar ona iyi davranmadı. Geri döner dönmez onu karanlık, soğuk bir hücreye attılar. Onu sık sık sorguya çektiler, bazen zorla bile. Sağ eli sıkıştı, bu onun bir işaretiydi. "Ve ben onların bunu yapmasına izin verdim." Sözlerinde kendinden nefret ettiğini saklamadı.

"Bilmiyorduk, Ryker. Onların bunu ne kadar ileri götüreceklerini bilmiyorduk," dedi Harper, suçluluk duygusunun okyanusunda boğulan ikizine bir ip atarak.

Gözlerini kaldırıp devam etti, "Bana karşı duyduğu nefretine rağmen ondan uzak duramazdım. Kaçırılmasından, hapsedildiği hücreden ben sorumluydum. Sanki ona bunu borçluymuşum gibi, durumu düzeltmek zorundaymışım gibi hissediyordum. Ona yemek götürürdüm, ama uzun süre boyunca o yemeği geri itip dururdu. Bir keresinde bana attı bile, onu suçlayamazdım." Kendi kendine gülerek başını hafifçe salladı. Gülümsemesi kayboldu, ifadesi değişti. "Sonunda yemeği kabul etmeye başladı. Onun yemek yemesini izlerdim, bazen sessizce oturup birbirimize bakardık. Ve sonra, bir gün, konuşmaya başladı." Kaşlarını kaldırdı, sanki hala inanamıyormuş gibi. "Bana küçükken anne babasını kaybettiğini söyledi. Ben de anne babamı kaybetmişim, o acıyı anlıyordum ve bu konuda birbirimize bağlandık. Geceler uzadıkça ve konuşmalarımız derinleştikçe, ona aşık olduğumu fark ettim

aşık olduğumu fark ettim. İlk öpücüğümüz o metal parmaklıklar arasından oldu." Durdu, kasları gerildi. "Toplamda üç ay o hücrede kaldı, ama asla pes etmedi. Yaşlılar ona ne yaparsa yapsın, istedikleri bilgileri asla vermedi." Ateş, yüzüne sıcak, bal rengi bir ışık saçıyordu, ama bu, sıkı sıkı kapalı çenesi ve çatık kaşlarını yumuşatmaya yetmiyordu.

Nefesimi tutarak, onun devam etmesini bekledim, ama o bana bir soru sordu. "Bilinçaltı zihninin engelini aşmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet, Ezra bu konuda sık sık atıp tutuyor — o bu davranışı hoş görmüyor."
."

Ryker başını salladı. "Bariyer bilinçaltını korur, ama eğer Zihin Laneti olan biri bu bariyeri aşarsa, bir parçası sıkışır, sanki içine bir kıymık girmiş gibi. Bu, o kişinin düşüncelerine her zaman vakıf oldukları, onları yağmalayabilecekleri ve hatta çarpıtabilecekleri anlamına gelir. Bu, birinin banyo penceresinden içeri bakıp onun soyunmasını izlemek gibidir, ancak fail onu soyunmaya *zorlayabilir*, ona banyoda olduğunu düşündürebilir, oysa gerçekte o kişi şehir merkezindeki meydanda soyunmaktadır. Bilinçaltı zihin bariyerini aşmak, zihnin tecavüzüdür ve bunun kullanımı iğrençtir."

Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmadığım için yutkundum.

Devam etti. "Yaşlılar seçenekleri tükendi ve zamanları da azalıyordu. Üç gün süren bir konsey toplantısı yaptılar ve dokuz karşı sekiz oyla Fallon'un bilinçaltındaki bariyeri kırmaya karar verdiler." Ryker başını salladı, yüzünde küçümseme ifadesiyle. "Onların ona bunu yapma düşüncesini midem kaldırmadı. O gece Fallon ve ben bir plan yaptık. Onu kaçırıp birlikte uzaklaşacaktık. Ama bir sorun vardı: Ben Lanetliydim, o ise değildi. Dış dünyanın bizim gibilere nasıl davrandığını, bize yakın olan insanlara ne yaptığını biliyorsun, Lanetli olmasalar bile. Hakkımdaki gerçek ortaya çıkarsa, onun toplumdan dışlanmasına neden olmak istemedim."

Durakladı. Sanırım hepimiz durakladık.

Kararlı bir şekilde başını salladı ve devam etti. "Dikenli Taç'ın saklandığı yeri bulmak üç saatimi aldı ve bunun yarısı kazmakla geçti. Ama aptaldım. Beni neyin beklediğini hiç bilmiyordum."

Harper azalan alevlere bakarak titrek bir sesle konuştu. "Onu bulduğumda, kanı... Her yerdeydi." Elini çevirip

elini ters çevirdi ve sanki kan hala oradaymış gibi ona baktı. "Damarları sanki cama dönmüş ve derisini kesmiş gibiydi."

Kalbim hızla çarparak eğildim.

"Öleceğini sandım," diye fısıldadı. "O lanet tacını kafasından çıkarmak için tüm gücümü kullandım." Çenesini sıktı, gerginliği ağır dalgalar halinde yayılıyordu. "Şifacılar onu stabilize ettikten sonra, lanetini kaybetmeye, hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını söylediler. Altı hafta boyunca bilinci kapalı kaldı."

Ryker parmaklarını kırdı, omuzları gergin ve kaskatıydı. Düşüncelere dalmış görünüyordu, kadının sözleri onu bir tür özel lanete geri döndürmüştü.

Beşimiz sessizce oturduk, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık.

Ateş sönmek üzereyken, Harper dört odun daha attı. Elini hafifçe salladı ve ateş yeniden devasa bir alev haline geldi.

Özel bir yerde olsaydık, odunlarla bu kadar uğraşmamıza gerek kalmazdı, ama seyahat yolundan çok uzak olmadığımızı düşünürsek, odunsuz bir ateş, biri gelirse birçok soruya yol açardı. Bu tür sorular genellikle sorunlara yol açardı. Ve sorunlarla uğraşacak vaktimiz yoktu.

Soren nehre doğru yürüdü. Cebinden bir çakı çıkardı ve tavşanları temizlemek için sıkıcı bir iş olan temizlik işlemine başladı. Harper gruptan izin isteyerek ayağa kalktı ve Soren'in yanına gitti. Elini uzattı ve Soren bıçağı eline verdi. Oradan tavşanları temizleme işini devraldı ve Soren'e nasıl doğru şekilde yapılacağını açıkladı.

Lyra ayağa kalktı, arkasını silkeledi ve yiyecek çuvalına doğru yürüdü. İçinde farklı ekmekler bulunan bağlanmış bir bezi çıkardı. İçinde ne olduğunu biliyordum çünkü yola çıkmadan önce ben paketlemiştim.

Ryker'a döndüm, aklımda son bir soru vardı. "Eğer altı hafta komada kaldıysan... Fallon'a ne oldu?"

Bana zafer dolu bir sırıtış attı. "Von onu kaçırdı."

"Peki, şimdi nerede?"

Başını eğdi, gece gökyüzünü aradı. "Hiçbir fikrim yok." "Peki ya Dikenli Taç? O nerede?"

Gözleri benimkilere kaydı. "İşte bu. Kimse bilmiyor. O gün onunla birlikte ortadan kayboldu."

Sırt üstü yuvarlandım, ince yatak örtüsü keskin kayalar ve engebeli, soğuk zemine karşı sınırlı bir koruma sağlıyordu. Ateşte pişirilmiş tavşan ve ekmekle dolu karnımı tembelce okşadım ve serin gece havasını içime çektim. Diğer herkes uyuyordu, tabii Von hariç, o henüz dönmemişti.

Grupta iki horlayan vardı: Ryker ve Harper. Hafif horlamaları ormanın melodisiyle karışıyordu: kurbağalar ve cırcır böcekleri, dans eden yapraklar ve sürekli akan su.

Vücudum yolculuktan yorgun düşmüş olsa da, zihnim bu gece bana anlatılan her şeyi, Dikenli Taç'tan Ryker'ın sevdiği kız Fallon'a kadar, sıralamakla meşguldü. Bu dünyayı anlamam giderek daha da genişliyordu. Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Bazen gözlerimi kapatmak, gözlerimi kapatıp geçen ayki hayatımın masumiyetine, sadece Ezra, Kaleb ve benim olduğum hayata dönmek istiyordum. Rahat, mütevazı kulübemizdeki küçük ailemize.

Hışırdayan yaprakların arasından, oniks gökyüzünü süsleyen parıldayan, canlı yıldızları inceledim.

Kaleb bu gece onları görebiliyor muydu?

Nerede olursan ol.

Kalbim sızladı.

Yan dönerek, Soren'in yatak örtüsünün benimkinden çok uzak olmadığını gördüm.

O uyurken, zihnim onun yüz hatlarını düzeltti — burnunu düzeltti ve gözlerini derinleştirdi — onu Kaleb'e benzeterek. Onun burada, sağ salim olduğunu hayal etmek, gözlerimi kapatıp rüyaların dünyasına teslim olmam için bana yeterli huzur verdi.

Ya da kabuslara — rüya lanetimin benim için planladığı her neyse.

Chapter 12

, nefes nefese uyanarak uyandım. Bacaklarımdaki kaslar yanıyordu, sanki rüyamda koşmanın yorgunluğu gerçek hayata da yansımış gibiydi. Omzumun üzerinden bakıp rüyamda beni kovalayan şeyin gerçekten arkamda durup saldırmaya hazır olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Kabusumda, kan rengi şiddetli yağmur üzerime yağıyordu. Karanlık, tehditkar bir şey peşimden koşarken, hayatım için koşuyordum — ama çok korkmuştum, dönüp onun ne olduğunu görmek için. Tam bana ulaşmak üzereyken, uyandım.

Nefes nefese kalan ciğerlerim yavaş yavaş normale dönerken, etrafıma baktım.

Kabusumun ardından, orman uğursuz bir şekilde beliriyordu, zihnim gölgeleri canavarlara dönüştürüyordu. Gözlerimi kırıştırarak, uyanık ve güvende olduğumu kendime hatırlattım.

Diğer herkes hâlâ huzur içinde uyuyordu, ama Von ortalarda yoktu. Uyuyan atlara baktım. Onun devasa hayvanı diğerlerinin yanında uyuyordu. Onu orada görmek içimde hafif bir rahatlama yarattı, ama bu duyguyu fazla kurcalamadım.

Kabusların ülkesine geri dönmek istemediğime karar vererek, yatak takımımı bırakıp, rahatlamak için ormanın mahremiyetine doğru yola çıktım.

Tanrım, *bu* kadar çok işemem gerektiğini fark etmemiştim. Başımı geriye eğdim, gözlerimi kapattım ve işemem bittiğinde mesanemin boşalması bana büyük bir mutluluk verdi. Ayağa kalkıp pantolonumu kalçalarımın altına sardım ve düğmelerini ilikledikten sonra nehre doğru yürüdüm.

Çimenli kıyıya ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi akan suya daldırdım. Akıntı güçlüydü, ama irademi ona aktardım ve ellerimin etrafında huzurlu bir şekilde duruldu. Avuçlarımı dudaklarıma götürdüm ve parmaklarımdan akıp gitmeden önce soğuk, berrak suyu içtim. Kollarımın arkasıyla ağzımı sildim ve etrafımda akan sesleri dinledim.

Switchgrass çırpınıyordu, hafif esintinin yönlendirdiği sallantıları vardı. Arada sırada, sanki küçük bir şey aralarında hareket ediyormuş gibi sesler geliyordu, çıplak ayakla koşan küçük bir çocuk gibi - çocukluğumdan tanıdığım, iyi bildiğim bir ses.

Ama ses aniden değişti. Çırpınmalar zorlanmaya başladı, sanki bir yetişkin switchgrass'ın içinden bana doğru koşuyormuş gibi.

Birden dikleştirdim ve yerinde döndüm.

İki kavisli dişi olan, doğal olmayan bir şekilde genişlemiş bir ağız doğrudan bana doğru geliyordu.

Ön kolumu yukarı doğru salladım ve yılanın ağzı koluma yapıştı. Yılan çok büyüktü, çevresi bacağımın en geniş kısmından çok daha fazlaydı. Ama iğne gibi dişleri koluma saplanmışken, boyutu en az endişelendiğim şeydi. Isırıkla başlayan ve sonra tüm vücuduma yayılan bir acı cehennemi sınırlarımı sarstı.

Çılgına dönmüş bir halde, yapısı o kadar sıkı ki sudan çok buza benzeyen bir hançer yarattım. Hançeri yılanın başının yan tarafına saplayarak bağırarak, sonra geri çekip tekrar tekrar sapladım. Yılanın mürekkep gibi kanı elimi ve hançerimi kaplayarak siyahımsı kırmızıya boyadı.

Yılan demir gibi ısırığını gevşetip kolumu bıraktı ve kendi içine çekildi. Kafasını defalarca yere vurdu.

Hançerimi yere attım, ısırılan yeri serbest elimle kapattım ve koşmak için döndüm, ama bacaklarım hareket etmiyordu. Ateş gibi yakan acı bastırılıyordu ve ardından büyük bir uyuşukluk bırakıyordu. Dizlerim bir kez titredi ve sonra pes etti. Dalgalı switchgrass otlarının içine düşerken küfür etmeye çalıştım, ama dilim kömür parçası gibi ağırlaşmış ve kaldırılması imkansızdı.

Daha önce bu büyüklükte bir yılanla karşılaşmamıştım, ama yeterince yılan görmüştüm ki, bazılarının felce neden olabilecek zehirleri olduğunu biliyordum... Bu da şu anki durumumu açıklıyordu.

Kırık bir oyuncak bebek gibi yanıma atılmış, bir çocuğun beni alıp hayata döndürmesini bekliyordum. Gözlerim hareket edebildiğim tek şey olmasına rağmen, yılanı izlemeye devam ettiler. Yılan başını yere vurmaya devam etti, her vuruşunda taş ve toprak parçaları havaya uçtu. Bir ses çıkardı, kan donduran bir çığlık... insan sesi gibi.

Göz bebeklerim küçüldü.

"Seni aptal kadın," diye bağırdı, dili s harflerinin üzerinde kayarken, kelimeler birbirine karışıyordu.

... Yılan benimle konuşuyordu.

Ya *da* zehir beni delirtiyordu, ki bu da bir olasılıktı.

Son bir kez başını yana salladı, sanki sonunda acıyı atlatmış gibi. Güçlü vücuduyla zemini ezerek bana doğru süründü. Kuyruğunu kullanarak beni yanımdan çekip sırt üstü çevirdi. Başım işe yaramaz bir şekilde yana doğru sarktı. Yılanın kuyruğunun hızlı bir hareketiyle başım düzeldi, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmadı.

Yarık göz bebekleri benimkilere bakıyordu, başının yanından hala kan akıyordu. Bu yaratığın hala hayatta olması bir mucizeydi. Öne eğildi, çatallı dili ağzından içeri girip çıkarak yüzümün üzerinde titriyordu. "Tek yapacağım şey seni yemekti."

Geri çekilmek, kaçmak istedim, ama vücudum tamamen işlevsel bir beyinle donatılmış işe yaramaz bir kabuk gibiydi — bu korkunçtu. Bir şeyler yapmalıydım, ne olursa olsun. Lanetime döndüm, ama o da hareketsiz kalmıştı.

"Görüyorsun ya, genç insan dişileri en sevdiğim yiyecektir. Etleri yumuşaktır ve sindirimi çok kolaydır. Çok yumuşak ve esnektirler," diye erkek sesiyle tısladı yılan. "Seni bütün olarak yutmayı çok istiyordum, ama sen benim güzel yüzümü bıçakladın." Üçgen şeklindeki kafasını üzüntüyle bir yandan diğer yana salladıktan sonra boynunu sertleştirdi ve zehirli dişlerini tekrar bana gösterdi, yüzüme tükürük ve sözler saçtı. "Yine! Ve yine!" Bir an durdu. "Ama seni şimdi yersem, benim hissettiğim acıyı asla hissetmeyeceksin... Sanırım seni inime sürükleyip insan evcil hayvanım olarak tutacağım," dedi, sözleri akıldan çıkmayan bir melodi gibi birbirine bağlanmıştı.

Panik ve korkudan doğan bir hastalık beni sardı. Kusmak istedim, çığlık atmak istedim, ama hiçbir şey yapamadım. Bu çok korkutucuydu

Yılan kıkırdadı. "Haydi ama, endişelenme. Ben insana dönüşebilirim, biliyorsun. Hem de yakışıklı bir insana. Eğer iyi bir evcil hayvan olduğunu kanıtlarsan... seni de memnun edebilirim." Dili yüzümün, dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve sözlerinin anlamını pekiştirdi.

O anda, hissedemediğim için minnettardım.

"Tabii ki, sana zehrimi enjekte etmeye devam etmem gerekeceği için, zevk hissetmeyeceksin. Beni tekrar incitmeni istemem." Yılan kuyruğunun ucunu ayak bileğime doladı ve yavaşça yukarı doğru kaydırды. "Belki de beni bu halimde tercih edersin. Sonuçta, benim türümün iki penisi var ve..."

Metal ve ay ışığının parıltısı içinde, bir kılıç havada süzülerek yılanın sesini kesip kafasını kopardı ve yılanın kasılan bedeninin arkasında duran çok daha büyük bir avcı ortaya çıktı.

Obsidiyen gözler, Sonsuz Sis'ten bile daha siyah bir şekilde bana bakıyordu.

Yılanın bedeni yere düşmedi. Bunun yerine, sanki hala hayattaymış gibi geri çekildi. Çılgınca kıvrıldı, düzensiz hareketleri sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi yuvarlanmasına neden oldu. Devasa bir sıçrama sesi duydum, bu da nehre düştüğünü gösteriyordu — seğiren, çırpınan kafasını geride bırakarak.

Von kılıcını deri kınına geri koydu, karanlık bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Üzerinde bir çizik olan siyah kaşını kaldırdı. "Bu duruma nasıl bulaştın, Kitten?"

Ona sert bir bakış attım, ya da en azından öyle yapmaya çalıştım.

O sıırıttı. "Biliyor musun, sanırım seni böyle tercih ederim... daha az geveze."

Adi herif.

Cevabım gözlerime yansımış olmalı ki, başını geriye eğip güldü, kafamın içinde ona ne dediğimi çok iyi biliyordu.

Onun mantıksız derecede yüksek kibri olmasaydı, şu anda onu çekici bulabilirdim.

Von beni yerden kaldırıp nehrin aşağısına, yılanın kanlı kafasından uzağa taşıdı. Kısa bir yürüyüşten sonra ikimizi yere indirdi, işe yaramaz bedenim kucağında uzanmış, gövde mi göğsüne yaslamıştım.

Isırık izlerini inceledi. Kafam, onları görebileceğim kadar eğikti. İki silindirik iz vardı,

deliklerin etrafı şişmiş ve yumrulu, sanki morumsu kırmızı derimin altına bir avuç çakıl taşı sıkıştırılmış gibiydi.

"Senin üzerinde başkasının izlerini görmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı Von, gözlerini yaradan kaldırıp benimkilere baktı. Yumuşak bir şekilde homurdandı. "Onlar *benim* olmalı, Kitten." Başını eğdi ve kolumu dudaklarına çekti. Ağzını ısırik izinin üzerine kapattı ve emmeye başladı. Çenesindeki güçlü kaslar çalışarak kanımla karışmış zehri emdi.

Ama onu tükürmedi. Bunun yerine, doğrudan içti.

Yavaş yavaş, vücudumdaki hisler geri gelmeye başladı, önce onun emdiği bölgeden. Hayal kırıklığına uğradım, çünkü tek hissedebildiğim şey Von'un koluma değen sıcak, ıslak ağzıydı.

Ve lanet olsun, bu çok zevkliydi.

Üç alemdeki hiçbir ağız *bu kadar* iyi hissettirmemeliydi. Eğer başımı geriye atıp zevkten çılgık atabilseydim, kesinlikle bunu yapardım. Bunun yerine, çözülmekte olan dudaklarım zar zor açıldı ve onlardan tuhaf bir mırıldanma sesi çıktı. Bu hem utanç verici hem de korkunçtu.

Von'un ağzı kalktı ve uyanmakta olan, ateşli tenimde onun kahkahasını hissedebiliyordum.

Harika.

Cinsel dudakları, yanaklarımda belirgin kızarıklığı fark ederek bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, Küçük Tanrıça," diye mırıldandı, gözleri benimkine kilitlendi. "Ağzım *o kadar* iyi hissettiriyor ki. Bacaklarının arasında ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün."

"Piç," diye tısladım, ama daha çok "*ba-her*" gibi çıktı. "O neydi?" diye alay etti, bundan çok fazla zevk alıyordu.

Gözlerimi devirdim, bakışlarım koluma kaydı, devam etmesini istediğimi ona söyledim. Özellikle de *piç kurusu* kelimesini tekrar söyleyebilmek için. Düzgün bir şekilde.

"Çok otoriter." Kötü bir şekilde sırtıttı, ama kıpırdamadı. Bunun yerine, orada kalarak yarı donmuş halimi izledi.

"Acele et," dedim, kelimeler "*Urry uh*" gibi çıkıyordu.

"Sadece o yarı kurşunlu dilinle bana 'lütfen' diye mırıldanırsan, sevgilim," diye utangaçça düşündü, parmakları çeneme kayarak yüzümü ona doğru eğdi.

Lütfen? Onun gözlerini oymayı tercih ederim.

Ama bunu yapmak için ellerimde his olması gerekiyordu.

"Lütfen," diye mırıldandım, sesim neredeyse duyulmazdı.

"Aferin kızım," dedi Von, yumuşak bourbon ses tonuyla. Sesi güneyde yankılandı ve karnımın alt kısmında sıvı bir sıcaklık uyandırdı. Dudaklarını ısırduğu yere geri getirdi ve biraz daha emmeye başladı.

Vücuduma hisler geri dönerken, onun altında kıvrandım, ağzının çekiciliğinin ne kadar güçlü olduğunu fark etmeden - ta ki o ana kadar. Daha önce yoğun bir zevk veren şey, şimdi acıtmaya başlamıştı. Tekrar kıvrandım, ama o beni yerinde tuttu, son damlasına kadar emene kadar bırakmadı.

Zehir benim kanımla karışmış olmalıydı — ikisini de yutarken nasıl hasta olmuyordu?

"Neden sana etkisi olmuyor?" diye mırıldandım, dilim hala beceriksizdi, ama öncekinden daha iyiydi.

Ağzını kolumdan kaldırdı, şişman bir fareyi yiyip bitirmiş bir kedi gibi dudaklarını yaladı. "Ben zehire bağışıklığım."

Obsidiyen gözlerinin derinliklerinde yeşil bir parıltı gördüğümü sandım. Gözlerimi kırıp tekrar baktım. Hayır, sadece hayal gücümdü.

"Nasıl zehire karşı bağışıklık kazanabilirsin?" diye sordum, daha az peltek bir sesle.

"Sayısız kez maruz kaldığım için ona karşı bir tolerans geliştirdim."

Bunu daha önce duymuştum, özellikle de zehirli yılanların daha yaygın olduğu söylenen kıtanın en güneyinde yaşayan insanlar için. Von'a nereli olduğunu sorduğumda bahsettiği uzak yer bu muydu? Mantıklı geliyordu.

Yavaşça yukarı doğru hareket ederek kucağından kalktım ve başımı salladım. Geniş eli sırtımı destekleyerek hareketimi kolaylaştırdı. Oturduğumda Von'a doğru yaklaştım. "Daha önce o büyüklükte bir yılan görmemiştim. Sen gördün mü?"

Von sıırttı. "Evet, ondan daha büyük olanlarını bile gördüm." "*Ondan* daha büyük mü?"

"Evet, Küçük Tanrıça, ondan daha büyük."

"İğrenç."

Von güldü.

"Ben, şey..." Bir an durakladım, kelimeleri bulmaya çalışarak. "Yılanın konuştuğunu duydum."

Obsidyen gözler benimkilerle buluştu. "Bir hayvanın seninle konuştuğunu ilk kez mi duyuyorsun?"

"Evet." Başımı salladım. Düşüncelerim bir anda durdu. "Bekle, sen de onları duyabiliyor musun?"

"Duyabiliyorum," dedi kayıtsız bir şekilde, sanki bu normal bir şeymiş gibi. "Von, hayvanlar konuşmaz."

"Konuşmazlar mı?" diye meydan okudu.

Alt dudağımı ısırarak, durumu tartıp inceledim. "Yirmi iki yıldır hayvanların konuştuğunu duymadım. Neden şimdi?"

Omuz silktili. "Tanrıların işleri gizemlidir."

"Sanırım," dedim, onun cevabı Pazar günü akşamdan kalma Kaleb kadar yardımcı olmuştu.

"Sana ne dedi?" diye sordu Von, ses tonu soğuk demir gibiydik, çenesini kaplayan kaslar ise aksini gösteriyordu.

"Tekrarlamak istemediğim bir sürü şey," diye cevapladım, kollarımı bükülmüş dizlerimin etrafına dolayarak.

Von ısrar etmedi, ama ben konuyu tamamen kapatmış değildim. "Bir insana dönüşebileceğini söyledi."

Von'un ifadesi değişmedi; sadece devam etmemi bekledi. Ama devam edecek bir şeyim yoktu, hepsi bu kadardı. Ona cevap vermesini, bunun mümkün olup olmadığını söylemesini istedim.

İç geçirdim. "Peki, mümkün mü?"

"Öyle," dedi, vücudu o avcı tavrıyla doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

Ben mi? Neredeyse kasılmaya başladım. "Ne?!" diye bağırdım. Buna inanamıyordum

—bunu da söyledim.

"Neden inanması bu kadar zor?" diye sordu Von. "Sen suyu, ben rüzgarı kullanıyoruz. Sihir bizim dünyamızda var. Daha önce deneyimlemediğin için, bunun mümkün olmadığı anlamına gelmez."

Sanırım bu mantıklıydı. Bir nevi. "Bu çok fazla," dedim, hafifçe başımı sallayarak.

"Ve böyle devam edecek. Senin dünya çok daha büyük hale gelecek, Sage." Gözlerime baktı. "Buna hazır mısın?"

"Hazır olmalıyım," diye dürüstçe cevap verdim. Devam etmekten, şu anda bulunduğum yolda yürümekten başka seçeneğim yoktu. Kaleb için bunu yapmak zorundaydım. Bir an sessizlikten sonra, "Beni kurtardığın için teşekkürler," dedim. Dilim normale dönmüş olmasına rağmen kelimeleri söylemekte zorlandım.

"Benim için zevkti," dedi o yumuşak, derin bariton sesiyle, bir kızın farkında olmadan soyunmasına neden olabilecek türden bir sesle.

Yanaklarımdaki kızarıklıkla mücadele ederek başka yere baktım. "Muhtemelen kampa geri dönmeliyiz."

Von siyah kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten bunu mu istiyorsun, aşkım? Yoksa...". Ağırlığını eline vererek bana doğru eğildi. "...burada, benimle kalmak mı istersin?"

Yutkundum, yarısı onun teklifini kabul etmeye meyilliydi. Ama diğer yarısı galip geldi ve onun baş döndüren erkek feromonlarından uzaklaştım. "Sabah yaklaşıyor ve önümüzde uzun bir yolculuk var. Düşünmek bile beni yoruyor."

Von güldü. "Bana karşı bahanelerin sadece bir süre işe yarayacak ve bittiğinde, ki bitecek, ben olağanüstü uzun bir masanın ucunda oturacağım. Ve masanın üzerinde ne sunulacağını biliyor musun?"

Yanaklarım utanç verici bir kızarıklıkla kaplandı. *Sorma. Sorma.* "Ne?" Tanrım, hain dilim.

Kötü, çok kötü bir sırtış. "Sen."

Kalbim çarpıyordu, ama artık göğsümde değildi, aşağıya inmişti.

"Ama o zamana kadar, *sen* hazır olana kadar..." Ayağa kalktı ve dövmeli elini bana uzattı. "...bu küçük kedi fare oyununa devam edeceğiz."

Dikkatlice, yavaşça elimi eline koydum. İkisi arasında büyük bir kontrast vardı — bronzlaşmış, yoğun dövmeli ciltle çerçevelenmiş, lekesiz ve ay ışığıyla aydınlatılmış.

"Sormak istiyordum," dedim, yeni doğmuş bir geyik yavrusu kadar beceriksizce ayağa kalkmaya çalışarak. "Neden parmaklarına *kral* dövmesi yaptırmışsın?"

Her birinde bir harf, küçük parmaktan işaret parmağına kadar. Başparmağında bir taç.

O zengin, burbon tonuyla konuşurken, gece yarısı rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Aynı sebepten dolayı, bir gün senin parmağına da *kraliçe* dövmesi yapacağım." Geniş eli belimin alt kısmını kapladı ve dengesiz vücudumu güçlendirdi. "Kaderin istediği bu."

Chapter 13

Harper'a göre, bir saat içinde Cent şehrinde olacaktık, "c" harfi "k" olarak telaffuz ediliyordu. Sonuçta Harper haklı çıktı.

Vardığımızda, karşılama tabelasında "Başka hiçbir yerde bulamadıysanız, *CENT*'te bulacaksınız" yazıyordu. Şehrin ana kısmına vardığımızda, bu sloganı neden seçtiklerini anladım. Tüccar, satıcı ve tezgâhtarların sayısı çok fazlaydı. Kaleb ve benim kütük kulübesini taşıdığımızda bulduğumuz, birbirlerinin üzerine tırmanıp her yöne koşuşturan fare yavruları akla geldi.

Sıkışık sokaklar nedeniyle grup ayrılmak zorunda kaldı, ancak Von hemen arkamda dolaşıyordu.

Dün geceki konuşma pek ilerlememişti, özellikle de parmak eklemlerime "*kraliçe*" kelimesinin dövmesi yapılmış olması hakkındaki düşüncelerinden sonra. Onun açıklamalarının bir kısmı beni zayıflatmış olsa da, aynı zamanda gözlerimi de devirdi. Kraliçe olmak gibi bir isteğim yoktu, hiç yoktu. Bu fikir bile gülünçtü.

Şaşırtıcı bir şekilde, ısıruk izi neredeyse iyileşmişti, bu garipti, ama bir yılanın benimle konuştuğunu ve bir adama dönüşebileceğini düşünürsek, hızlı iyileşen bir yara diğerlerine göre o kadar da çılgınca gelmiyordu.

"Kürkler satılık! Kürkler satılık! Gelin ve kürklerinizi alın," diye bağırdı bir tüccar, genç bir kız, çiçek bozuğu cildine rağmen güzeldi. Okyanus mavisi gözlerini bana dikti. "Hey! Bayan! Güzel bir

mink kürküne ihtiyacınız var gibi görünüyor." Küçük omuzlarına kahverengi bir kürk sardı ve bana modellik yaptı. "Sadece son moda değil, kış yaklaşırken sizi sıcak tutacak. Sevgilinizin kollarından daha iyi!"

"Üzgünüm, ilgilenmiyorum," dedim ve yanından geçtim. Lightning, gevşek dizginleri elimde, itaatkar bir şekilde arkamdan geldi.

Omuzları şahin pençesi gibi eğrilmiş yaşlı bir kadın yoluma çıktı. Gri saçları koyu mor ve canlı kırmızı çizgilerle doluydu, bazı yerlerde renkler topak topak, bazı yerlerde ise kabukluydu. Saçını boyamak için ne kullanmıştı? Daha yakından baktım ve minik tohumları fark ettim.

Çilekler... Lanet olası çilekler.

"Kalbin ne arzuluyor, canım?" diye sordu, renkli eteği hışırdarak bana doğru sallanarak yürüdü. "Söyle bana, ben de onu gerçekleştireyim. Sağlığını geri kazanmak mı? Hayır, bunun için çok gençsin. Senin yaşındaki tüm kadınların istediği şeyi istiyorsun: gerçek aşk. Ya da belki de sadece *harika* bir seks!"

Son seçenek hiç de fena gelmedi — tanrıça aşkım, aylardır yapmamıştım.

Mor lekelerle kaplı eli, benim ön kolumu sımsıkı tuttu. Bana doğru eğildi. "Ve o harika seksten sonra, eğer onun jölesi senin tostuna uygun değilse..." Sesi fısıltıya dönüştü. "Eğer onun tohumunu ekilmek istemiyorsan... Eh, canım kızım, bunun için de bir çözümüm var."

Jölenin bu garip kullanımına gülmeme engel oldum. Ama saçlarının görünüşüne bakılırsa, muhtemelen jöleyi her türlü kullanım için kullanıyordu — bazılarını bilmek istemezdim.

Kafamı sallayarak ilgilenmediğimi işaret ettim.

Aniden, ifadesi değişti, gözleri arkamda bir şey gördü. "Aman Tanrım." Kızgın bir kedi gibi, geri kalanını haykırarak söyledi: "Sonuncusuna ihtiyacın olmayacak!"

Onun bakışlarını takip ederek Von'a baktım. Ve lanet olsun, haklıydı.

Yıkıcı derecede yakışıklı olduğu söylenen Günah Tanrısı, Von'un yanında hiçbir şeydi, kesinlikle hiçbir şey. Rüzgar, geniş omuzlarına dökülen zengin siyah kürkü dağıttı ve güçlü genişliğini vurguladı. Ve o dar deri pantolonlar... Bir erkeğe bu kadar yakışmamalıydı. Kalın, kuzgun rengi saçlarını dağınık, hacimli bir topuz halinde toplamıştı. Sol tarafında, zar zor görülebilen iki örgü vardı ve beyaz tüyler görünüyordu. Saç stili diğer erkeklerin

. Onların saçları düzgün ve bakımlı kesilmişken, onunki tam tersini yansıtıyordu: serbest, vahşi, savaşçı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, oniks gözleri benimkilerle buluştu. Onun hakkında sinir bozucu olan bir şey daha vardı: o karanlık, tehlikeli gözleri. Beni tamamen yutmadan önce, gözlerimi kaçırdım.

"*Bu olmayacak,*" dedim küçümseyerek.

"Kör müsün?" diye sordu, elini yüzümün önünde sallayarak. Elini itekledim. "Hayır."

"Hayatım, hayat kısa ve *böyle* adamlar pek bulunmaz. Aslında, daha önce hiç *böyle birini* görmedim!" Cent'in tüm sakinlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı.

Haksız değildi. Von kendine özgü biriydi. Yanaklarım kızardı.

"Ah-ha! İşte orada." Bana zaferle gülümsedi, sonra kolumu okşadı ve beni bırakmadan önce "Yaşlı bir kadına bir iyilik yapar mısın?" dedi.

Nereye varacağını bilmediğim için ona şüpheyle baktım.

Ellerini birleştirip çenesinin altına koydu. "Karnın onun yavrusuyla şiştiğinde, geri gelip beni ziyaret et. İyi bir aşk hikayesini çok severim. Ve şu anki durumumuzda, Yaradan hepimizin buna ihtiyacı olduğunu bilir."

Onun küstahlığı karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Hızla ondan uzaklaştım, uzun bacaklarım onun yetişemeyeceği kadar hızlıydı.

O deliydi, Ezra gibi, muhtemelen bir akrabasıydı. Kayalar hakkındaki görüşünü sorarak öğrenebilirdim, ama zaten bildiğimi hissediyordum. Pelerinimin cebini okşadım, Ezra'nın taşı hala oradaydı, mucizevi bir şekilde. Özellikle at sürerkenki sarsıntılara rağmen, şimdiye kadar düşmemiş olmasına şaşırdım.

Üzerime bir gölge düştü, ay ışığını engelledi. Von, avını gözleyen bir şahin gibi bana baktı.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum, atlarımız birbirine ayak uyduruyordu.

Ağzında bir gülümsemeye benzer bir şey belirdi. "Neyi?" Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

"Bana bir sonraki yemeğini değerlendirir gibi bak."

Bu sözler ağzımdan çıktığında kulağıma daha da kötü geldi.

O, kendini üstün gören bir tavırla başını eğdi ve konuşurken keskin köpek dişleri parladı. "Belki de öyle, Küçük Tanrıça."

"Sen dayanılmazsın," diye homurdandım.

"Sen de ilahisin," diye mırıldandı.

Şehrin doğu tarafına vardığımızda, çadırlar ve satıcılar kayboldu, yerini tavernalar, hanlar ve tuhaf genelevlerle çevrili sokaklar aldı. Şehrin bu tarafı da insanlarla doluydu, hafif kaotik gürültü devam ediyordu. Tek fark neydi? Bu tarafta koşuşturan fareler sarhoştı.

Ryker bizi üç katlı eski bir binadaki bir hanın önüne getirdi. Yaşına rağmen, iyi bakılmıştı ve hala kendine özgü bir cazibesi vardı.

Lightning'in dizginlerini bağlama direğine bağlarken, içeride beni bekleyen sıcak yemek ve keskin, sivri kayaların olmadığı yumuşak yatak hayal ederek gülümsedim.

Gülümsememin bir nedeni daha vardı: Yarın varacağımız yere ulaşacaktık.

Chapter 14

B elamour, onu gördüğüm anda nefesimi kesti — yemyeşil tepelerin nazik kucaklamasına sığınmış renkli bir şehir. Geniş, vitray pencereli dükkanlar geniş tuğla yollara sınırlanmıştı. Buradaki insanlar, daha önce hiç görmediğim zengin ve canlı renklerde boyanmış, özenle dikilmiş giysiler giyiyorlardı. Sanki kadife bir çuval açıp içinde bir avuç parlak mücevher bulmak gibiydi — zümrütler, yakutlar ve safirler.

Edenvale'in Mücevheri — ona böyle diyorlardı.

Nedenini anlayabiliyordum.

Belamour'un şehir merkezinden geçmemiz biraz zaman aldı. Her şeyi içime çekmek için gözlerimi kocaman açarak biraz oyalanmış olabilirim.

Soren'in sesi beni hazırlıksız yakaladı. "İşte, bir süreliğine evimiz burası."

Önümde gururla duran gotik malikaneyi içime çektim. Önündeki zengin evleri gölgede bırakıyordu. Sanki tamamen farklı bir çağdan gelmiş gibi görünüyordu, mimarisi ihtişamıyla göz dolduruyordu.

Atlarımızı yüksek siyah demir kapılardan geçirdik ve dolambaçlı yolu tırmandık.

"Bunun sahibi kim?" diye Soren'e sordum, görkemli girişe, özellikle de kapıya hayranlıkla bakarak. Kapı aptalca büyüktü. Bu kadar büyük bir kapıyı yapmak için ne tür bir ağaç kullandıklarını merak ettim. Belki de asırlık bir meşe ağacı?

"Lanetli isyancılar sahibi. Tapu, ölen bir sıradan insanın adına kayıtlı, bu yüzden Kraliyet bunun bize ait olduğunu bilmiyor," diye cevapladı Soren, o da büyük kapıyı incelerken.

Von gözlerini devirmek üzereymiş gibi görünüyordu, ama bunun yerine hayvanının ipeksi yelesini okşadı.

"Lanetli isyancılar Edenvale'de çeşitli mülklere sahipler," diye ekledi Harper, Lyra ile birlikte kestane rengi kısırağın sırtından seyahat çantalarını indirmeye başlarken.

Mülklerin Lanetli isyancılara ait olduğunu ve kralın bundan haberi olmadığını bilmek bana bir tatmin duygusu verdi. Bir bakıma, Ezra'nın bahsettiği umudu anlamaya başlamıştım; neden hayatını bu davaya adanmış olduğunu anlayabiliyordum.

Bazı anlarda, kendimi de aynı şeyi yaparken görebiliyordum - kralı alt etmek için her şeyi yapardım.

Bir saat sonra, eşyalarımı yerleştirdikten sonra, özel odamdaki kemerli pencerenin yanında durup Belamour'u çevreleyen pitoresk manzarayı seyrettim. Tepeler uzanıyor, eğimli ve dalgalıydı, kıvrımları turuncu ve sarı renklere bürünmüş, geceye yerini bırakmadan önce güneşin son ışınlarını emiyordu.

Salonu geçip Harper ve Lyra'nın yatak odasına koştum. Benim odam gibiydi, zengin, hacimli mobilyalarla dekore edilmiş devasa bir oda, hepsi biraz erkeksi bir zevke sahipti.

Harper seyahat çantasını karıştırdı. Hâlâ eşyalarını yerleştirmeye çalışıyordu ve paketlenmiş çantalarla paketlenmemiş çantalara bakılırsa, daha çok işi vardı. Küçük bir çanta çıkardı ve yatağın üzerine attı, sonra bana oturmamı işaret etti. "Buna benim küçük hile çantam diyorum," dedi gülümseyerek. Lyra, Harper'ın yüzümü boyamaya başlamasını izledi. Üst kirpiklerime keskin, sivri bir kanatla yana doğru uzanan düzgün bir siyah çizgi çizdi. Keçi kılı fırçayı cam şişeye batırdı ve kirpiklerimi bir kez, iki kez değil, üç kez boyadı. Son dokunuş olarak dudaklarımı kırmızıya boyadı ve **b i r** adım geri çekilerek eserini hayranlıkla seyretti. Memnun kaldı.

bana bir ayna uzattı.

Bana bakan, kızdan kadına dönüşmüş kadına bir göz attım. Kohl, mavi gözlerimi daha büyük, daha parlak, neredeyse ışıldayan, hatta biraz kedi gibi göstermişti. Ve

dudaklarıma sürdüğü kalem - ince olduğunu düşündüğüm dudaklarıma - şimdi dolgun ve çekici görünmelerini sağladı. Aynadaki yüze gülümsedim ve ona onaylayıcı bir şekilde başımı salladım. "Bu işte çok iyisin."

Elini salladı. "Çalışmak için iyi bir tuvalin olduğunda, işler çok daha kolaylaşır." Komodin aynasına döndü ve kendi makyajını yapmaya başladı.

Lyra, şifonyerin üstüne oturup Harper'ı izledi, yüzünde neredeyse rüya gibi bir ifade vardı.

"Ne giyeceksin?" diye sordu Harper, yeni boyadığı dudaklarını birbirine vurarak.

"Şey, muhtemelen sadece bu mu?" Şu anda giydiğim sade tunik ve binici deri kıyafetini işaret ettim.

Kafasını salladı. "Alınma, tatlım, ama dilenci gibi giyinmişsin —görevimizi mahvedeceksin. Koridorun karşısındaki odaya git. Dolaplarda kadın kıyafetleri var."

İç geçirdim ve söyleneni yaptım.

Koridorun karşısındaki oda, kulübeyi içine sığdırabileceğim kadar büyük bir dolaptı. Duvarlar boyunca yer alan aplikler yanıyordu ve odayı sıcak, bal rengi bir ışıqla dolduruyordu. Maun kapıları açtım ve dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı—daha önce hiç bu kadar çok küçük iç çamaşırı görmemiştim. Renkler, kumaşlar... Elimi uzattım. Parmaklarım, gözüme çarpan bir tanesinin üzerinde dans etti

— oniks rengi ipek, boyası o kadar koyuydu ki bana yıldızsız, aysız bir gece gökyüzünü hatırlattı — en saf siyah rengi.

Senin benim renklerimi giydiğini görmek... Beni vahşileştiriyor, dedi bozuk bir erkek sesi — nereden geldiğini anlamak imkansızdı. Geldiği gibi hızla kayboldu.

Elim yanıma düştü. Gözlerimi kırptım. Ruhlar Aleminde bu da neydi böyle?

"Nasıl gidiyor? Bir şey buldun mu?" Harper, başka bir dolabı karıştırmaya başlarken sordu.

başka bir dolabı karıştırmaya başladı, askıları iterek kenara attığında askılar protesto edercesine gürültü çıkardı.

"Henüz bir şey yok," diye cevapladım, hala biraz şaşkın bir halde. Tanrılar, biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Neredeyse şeffaf bir elbise çıkardı ve bana doğru fırlattı, bu hareket beni trans halimden çıkardı. Elbiseyi yakaladım, inceledim. "İç çamaşırim bile bundan daha fazla örtüyor," diye mırıldandım.

"Amaç da bu," dedi gülümseyerek ve beni banyoya yönlendirdi. "Dene bakalım."

Giysilerimi çıkarmaya başlamadan önce iç geçirdim. Kaleb, onun için ne yapmaya hazırlandığını bilseydi.

Haklıydım. İç çamaşırım bu şeffaf kumaştan daha fazla örtüyordu.

Ben, kulübenin cadalozu, hiç böyle bir şey giymemiştim. Hiç. Rahatlık alanımın dışına çıktığımı söylemek, durumu tam olarak anlatmıyordu. Sanki rahat küçük evimden koparılıp aslanların inine atılmışım ve aç ağızlar bana saldırıyordu.

Bunu giyemezdim.

Kafamı kapıdan dışarı çıkardım ve Harper'a bana başka bir şey bulmasını söyledim.

O, içini çekerek başka bir tane seçip bana uzattı.

Bu kıyafet daha iyiydi, yine de benim rahatlık alanımın çok dışındaydı, ama daha iyiydi. Buz mavisi ipek inceydi, ama önceki kıyafet gibi şeffaf değildi. Derin bir yakası ve belime kadar uzanan yüksek yırtmaçları vardı. Sıkıca dikilmiş kumaş, göğüslerimin tepesini örtmeye yetecek kadar kapalıydı, ama yuvarlaklığını örtmeye yetmiyordu. Bu, önceki kumaştan biraz daha iyiydi, ama yine de bunu giydiğime inanamıyordum.

Harper'ın kıyafeti, denediğim ilk kıyafetle neredeyse aynı olan canlı bir kırmızıydı, ancak alt kısmı daralıyordu. En azından onu giyecek kadar kendine güveniyordu.

Ben, orman köylüsü, sahip değildim.

"Planı tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Harper, ateş kırmızısı boyalı, yeni manikürlenmiş tırnaklarını karıştırırken.

"Sanırım hazırım," diye yalan söyledim, ama içimden "*Kendimi neye bulaştırdım böyle?*" diye geçirdim.

"Tamam, iyi." Harper hızlıca başını salladı.

Bir dolapta bulduğumuz kürk mantoları giyip, ana kata, ana fuayenin hemen yanındaki büyük oturma odasına indik. Oda, hacimli deri mobilyalar, bir bar alanı ve sürekli kuru ısı üreten devasa bir taş şömine ile süslenmişti. Şöminenin her iki yanında uzun, ince pencereler vardı ve camları renklendirilmişti, böylece kimse içeriyi göremezdi. Uzak duvarda tavandan yere kadar raflar ve kitaplar diziliydi, ortada iki çift kapı açık duruyordu ve kütüphaneye açılıyordu, daha sonra keşfetmeyi planladığım bir yerdi.

Erkekler oturma odasında oturuyorlardı, biz içeri girdiğimizde konuşmaları kesildi.

Von'un gözleri hemen benimkilerle buluştu. Nefesim kesildi, ama bunun nedeni onun çelik gibi vücudunu saran dar, siyah gömleği değildi. Şimdi bana bakış şekliydi, o yoğun, yırtıcı bakış. Kürk mantonun altına sakladığım şeyi görseydi ne yapabileceğini sadece tahmin edebiliyordum. İçimden bir parça, bunu öğrenmek için mantoyu çıkarmak istiyordu.

Tabii ki sadece onu kızdırmak için.

Ryker, bana bakarken büyük, kaslı kolunu Harper'ın başına koydu. "Lanet olsun, Sage, o kadar güzel görünüyorsun ki, tavlama cümlemi unutturdun."

Harper onu itti ve elini hızla saçını düzeltmek için kaldırdı. "Erkekler neden bu kadar domuz gibi?" Bu bir soru değildi.

Ryker kahkahayı bastı. Von bana doğru süzüldü.

Geri adım attım, paltomu sıktım.

Vücudu benimkinden bir nefes uzaklıkta olduğunda, yüzümü inceledi, bakışları boyalı dudaklarımın üzerinde çok uzun süre kaldı. Neredeyse başparmağının dudaklarımı okşadığını hissedebiliyordum. Ama eli cebindeydi, diğer eli yanındaydı, dokunuşu hayal gücümün bir ürünüydü. "Hazır mısın?" diye sordu, sesinde yumuşaklık yoktu, sadece sert kenarlar ve karanlık, ağır bir duman vardı. Bir şey onu rahatsız ediyordu.

"Her zamanki kadar hazırım," diye cevap verdim, nefesimi istemeden uzun tutarak kendimi ele verdim.

Görsel olarak, başını sallamadan önce bana son bir kez baktı ve dördümüz serin gecenin kucağına doğru yola çıktık.

Chapter 15

Hamamı dışarıdan bakmakla yetin , her anlamda lüks olduğunu anlayabiliyordum ve içini görmekten ne kadar çekiniyor olsam da, merakım giderek artmaya başlamıştı.

Von, gerekli düzenlemeleri yaptı. Onu gördüğüne sevinen bir kadınla özel olarak konuştu; kadın o kadar sevindi ki, kollarıyla Von'un boynuna sarıldı.

Bunu görünce nefesimi tuttum.

Çilek sarısı saçları başının üstünde toplanmıştı, birkaç bukle yüzünün yanına sarkmış, onunla konuşurken sallanıyordu. Kıyafetleri pahalı görünüyordu, ama zenginliğini ortaya koyan, boynuna asılı iri zümrütlerdi. Yaşını göstermeye başlamıştı, özellikle gülümsediğinde, ama ince çizgiler güzelliğinden hiçbir şey götürmüyordu — ve o çok güzeldi.

Bize doğru yürüdüler. Kadın, Harper ve beni bir kez süzdükten sonra kemerli kapıyı açtı ve bizi tek basamaklı merdiveni çıkıp içeriye davet etti. Arkamı döndüm ve kalın ahşap kapı arkamızda çarpmadan hemen önce Von'un bakışlarıyla gözlerim buluştu.

Ama önce çenesinin kaslarının seğirdiğini gördüm.

Kadın bizi karanlık taş bir koridordan geçirdi, tek ışık kaynağı parmağına takılı pirinç mumluktu. Bir süre yürüdük ve tam da bizi daireler çizerek gezdirdiğinden emin olduğum anda

daha aydınlık ve geniş bir koridora çıktık. Mermer kaplı duvarlarda, titizlikle oyulmuş ve altınla kaplanmış aplikler asılıydı. Aplikler yaklaşık 1,5 metre aralıklarla eşit olarak yerleştirilmişti ve yanan mumları çevremizi aydınlatıyordu.

Hamam yasemin kokuyordu, ama eski, kirli para ve seks kokusu da vardı.

Bizi, rahat, lüks şezlonglar ve kanepelerde uzanmış on iki çarpıcı kadının bulunduğu bir odaya götürdü. Kadınların kahkahaları ve sohbetleri taş duvarlar ve mozaik zeminler tarafından yankılanıyordu.

"Pekala bayanlar, bir bakalım," dedi, kollarımızı tutmak için kolunu uzattı.

Harper ve ben birbirimize bir bakış attık, sonra onları çıkarıp ona verdik. O da onları bordo kadife bir şezlongun üzerine attı ve bizi değerlendirmeye başladı. Başını ileri geri salladı, bakışları sanki neredeyse yanmış közlermişiz gibi üzerimizde dolaştı.

"Sanırım sizler işimi göreceksiniz," dedi, biraz memnuniyetsizmiş gibi. "Vardiya değişimi yaklaşık on beş dakika sonra olacak ve sonra sizin grubunuz katta çalışacak. Thermes de Luxe, soylular ve çok zengin insanlara hizmet veriyor. Bizden en iyisini bekliyorlar ve biz de onlara en iyisini sunuyoruz. Açıkça söyleyeyim: Tek bir şikayet bile duyarsam, kovulursunuz. Burada ikinci şans yoktur ve Belamour'un bir numaralı hamamında çalışmak için sokakta sıraya giren birçok kız vardır. Anlaşıldı mı?"

İkimiz de başımızı salladık.

"Çok iyi. Diğer kızlar, sizin sıranız geldiğinde ne yapmanız gerektiğini size gösterecek. Ayrıca, kralın danışmanı buraya sık sık geldiği biliniyor." Harper'a bir göz attı. "Esmerlere zaafı var." Bize kısa bir baş sallama yaptı ve odadan çıktı, topukları mozaik karoları çiğneyerek koridordan yürüdü ve ayrılışını vurguladı.

"Eğlenceli birine benziyor," dedi Harper alaycı bir şekilde, sonra diğer kadınların yanına doğru yürüdü. Konuşmaları durdu ve başlarını bize doğru çevirdiler.

Kıvrıkcık saçlı sarışın, yanındaki boş koltuğu okşadı. "On beş dakika sonra sahneye çıkacağız. Bu arada otursak iyi olur."

Harper ve ben onun yanına oturdu.

Kızlar sıcakkanlı ve dostçaydı, neredeyse kardeşler gibiydiler ve bizi hemen aralarına kabul ettiler. Bize, salonda çalışırken görevlerimizin ne olacağını ve özel banyo kullanmamız gerektiğinde görevlerimizin neler olabileceğini anlattılar.

Diğer grup geri döndüğünde, Harper ve ben halka açık banyo alanına doğru yürürken arkada kaldık. Önümde berrak bir su havuzu uzanıyordu, üstünde tozlu pembe gül yaprakları yüzüyordu. Yüzeyden buhar yükseliyor, havayı yoğun bir sisle kaplıyor ve hamamın cazibesini artırıyor. Suyun altında, havuzun duvarlarını çevreleyen, oturmak için bir yer olan yükseltilmiş bir çıkıntı belli belirsiz görünüyordu.

Çeşitli yaş ve vücut tiplerine sahip erkekler havuzda rahatlıyorlardı. Bazıları banyo yapmak için, bazıları ise arzularını, *ihtiyaçlarını* gidermek için buradaydı.

Bu erkekleri fark etmek kolaydı.

Gözleri, onlara hizmet eden kadınları şehvetle süzdüler. Bazıları ilgilerini çekmeyen kızları bir kenara bırakıp, sanki yiyecek bir meyve seçer gibi, ilgilerini çekenlere hızla yöneldiler.

Havuzun çevresinde, devasa taş sütunlar, kolları tavana doğru uzanmış çıplak, kıvrımlı kadınlarla oyulmuştu. Heykellerin sembolik doğası benim dikkatimden kaçmadı. Çıplak olmaları ve hamamın erotik doğasına katkıda bulunmaları amaçlansa da, bu oymalar çatıyı tutuyor ve çökmesini engelliyordu. Tıpkı kadınların kendi evlerinde, kendi ailelerinde sık sık yaptıkları gibi.

Güç sütunları.

İlahi kadınlığın sütunları.

Mimarlar için bir sıcaklık hissettim ve kadın gücüne dair mesajlarının kasıtlı olup olmadığını merak ettim. Ben ilk seçeneğe eğilimliydim.

Harper heykelleri inceledi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, mesajın ona da ulaştığını anlayabiliyordum. Kahverengi gözleri bana doğru baktı. "Hazır mısın?"

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdim ve savaşa doğru yola çıktık.

Chapter 16

"Eğer bir daha molibden, kılılı bir sırtı fırçalamak zorunda kalırsam..." Titredim, akşam yemeğimi kusma isteğine direndim. Bu yer, cildimin her santimetrekaresi karıncalarla kaplıymış gibi hissettiriyordu — kırmızı karıncalar, ısırğan türden.

"En azından özel banyoya çağırılmadın," dedi Harper, at kuyruğunu omzunun üzerinden atarak.

"Ezra'nın tonikini kullandın mı?" diye sordum, uzun, bitmek bilmeyen koridorda yürürken, mum ışığı mermer duvarlarda parıldıyordu. Kollarımı kendime doladım, paltomu tekrar giymiş, tekrar örtülmüş olmaktan dolayı rahatlamıştım.

"Evet, ve tanrıça tarafından kutsanmış bir tılsım gibi işe yaradı. Muhtemelen hâlâ orada odun kesiyordur. Umarım boğulmaz." Omuzlarını hafifçe silkti, boğulsa da umurunda olmadığını ima ederek ağır kapıyı itip açtı ve sert ay ışığına çıktı. Yolumuzu nasıl geri izleyip bizi arka kapıya götürdüğünü asla bilemeyeceğim. Ama yine de, yol tarifi benim uzmanlık alanım değildi.

Ryker, dallı bir çam ağacına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kıvrılmış kolunun altından, şişkin pazı kasının üzerinde bir dövme görünüyordu. "Nasıl gitti?"

"İyi gitmedi. Kralın danışmanı orada değildi," diye bağırdı Harper, kalçasını yana doğru çevirerek.

"O zaman denemeye devam edelim," dedi Ryker, sesi iyimserdi.

Harper kaşlarını kaldırdı, "*Biz mi?*"

"Von nerede?" diye araya girdim, onlar günün on altıncı kavgasını başlatmadan önce.

Ryker geniş omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti.

Arka sokağa baktım. Fısıltıların ve soluk ay ışığının altında, iki silüet duruyordu, vücutları nefeslerini paylaşacak kadar yakındı. Birinin Von olduğu belliydi, diğer silüet ise uzun boylu, ince bir kadına aitti.

İçimde derinlere gömülü bir şey yüzeye çıkmaya başladı; bu çirkin bir duyguydu.

Konuşuyorlardı, daha doğrusu kadın konuşuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, adam dinliyordu.

Onlara doğru bir adım atmaya cesaret edemedim, ama öne eğildim, kadının söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Ama birkaç santim yaklaşmam pek bir işe yaramadı. Çok uzaktaydılar.

Aniden kadının sesi yükseldi. Daha önce hiç bu kadar net bir öfke duymamıştım. "Yalancı!" diye bağırdı. Bu kelime gecenin karanlığında yankılandı. Daha önce durgun olan rüzgâr esmeye başladı.

Von hiçbir şey söylemedi.

İnanılmaz bir hızla elini kaldırdı, ama vurmadan önce, onun eli uzandı, bileğini yakaladı ve hareket edemez hale getirdi. O çekince, onu bıraktı. O, biz de hepimiz, onun dönüp, dalları neredeyse çıplak olan iki büyümüş çalı arasında kaybolmasını izledik.

Kapının çarpıldığını duymamış olsaydım, onun ortadan kayboluşunu bir tür sihirbazlık numarası sanırdım.

Zihnimde hamamı tekrar gözden geçirdim ve onun geçtiği gizli kapının hamayın bir parçası olduğunu fark ettim. Zihnim dönüyordu, sorularla doluydu. Kimdi o? Ve neden hamaya girmişti?

Üçümüz ona doğru yürümek için bir süre bekledik, onun sessizliği hepimizi saf ve güçlü dalgalar halinde sardı.

"O zavallı kadına ne dedin?" diye sordum. Yorumumun yarısı onu kızdırmak içindi, diğer yarısı ise kendi bencil nedenlerimden kaynaklanıyordu.

Beni görmezden geldi. Bu beni daha da sinirlendirdi.

Harper bana bir bakış attı, ama bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım.

"Seni tanıyorsam, bunu hak ettiğine eminim," diye şakacı bir şekilde kışkırttım, o tuhaf yeşil gözlü canavar başını suyun üstüne çıkarmış olsa da.

İzliyordu. Bekliyordu. *Benim*, dedi.

Onun iğrenç kıcını boğdum.

"Öyle," dedi, sesi gizliydi. Bu adam her zaman duman ve aynalarla oynardı.

Ryker kolunu Von'un omuzlarına attı. "Endişelenme, Von.

Malikanede üzerinde adın yazılı bir şişe burbon var."

Geri dönerken, o çirkin his geri geldi ve içime işledi.

O kadın kimdi?

Ve Von için ne ifade ediyordu?

Soren çıtır çıtır yanan ateşi besledi, bu da bana Kaleb'i hatırlatan bir başka özellikti. Odunları ateşe attı, alevler odunları hevesle yaladı ve sürekli bir kuru ısı yaydı — acı soğuşu uzaklaştıran, kemiklerinizi ısıtan türden bir ısı.

Harper kolunu Lyra'nın omzuna attı, ikisi kanepede birbirlerine sokuldu, bacakları üç ayaklı yuvarlak taburenin üzerinde birbirine dolanmış, üzerlerine bir kürk örtü serilmişti. Lyra, Harper'ın elinin arkasına görünmez daireler çizdi. Harper, Lyra'nın bu küçük, sevimli hareketini izlerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bunu biriyle yaşamak nasıl bir his olurdu acaba?

Von, döndüğümüzden beri çok az konuştu. Bu gece sert tavırları, dövmeleleri ve burbonuyla ortalığı kapladı. Ona bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Her zamanki gibi sinir bozucu bir şekilde okunması imkansızdı.

O kadınla kavga ettiğin için üzgün mü?

Sonrasında sana zor anlar yaşattığım için

üzgün mü?

O senin sevgilin mi, seni piç kurusu?

Yeşil gözlü canavarı aşağı itip, onu su altında boğdum.

Bu his nereden geliyordu ki?

Von'dan hoşlanmıyordum. Dayanılmaz biriydi. Kendini beğenmiş.

Ve bir tanrı gibi yapıydı - karanlık, düşünceli, duygusal olarak ulaşılmaz bir tanrı.

İç geçirdim ve ağırlığımı kanepenin kucağına daha da kaydırdım. En azından o beni tutacaktı.

Oh, Tanrı aşkına! Kendine gel.

Ryker mutfaktan, fındık, meyve, kraker, peynir ve çeşitli etlerle dolu büyük bir kesme tahtası ile geri döndü. Onu büyük boy sehpaye koydu. Ve hepimiz, sanki kuduz hayvanlar gibi, tepsiye saldırdık — Von hariç herkes.

Bir parça peynir, bir kraker ve biraz et alıp küçük bir sandviç yaptım.

Ryker ona baktı ve onaylayarak başını salladı. "Güzel, ama sana küçük bir sır vereceğim. Anahtar..." İki parça peynir ve iki parça eti kendi sandviğine koydu. "...çift katlı yapmak."

Harper başını salladı. "Kraker oranın çok yanlış. Sage, sen benim krakerli sandviç ruh ikizimsin. İki kraker, bir dilim peynir ve bir dilim et." Kendine bir tane yaptıktan sonra ağzına attı. Lyra gülümsedi, Harper'ın yemek yemesini izlemek, sanki bu basit işi inanılmaz derecede sevimli bulmuş gibi, dudaklarına bir gülümseme kondurdu.

Soren araya girerek hepimizin yanıldığını ve krakerli sandviğin üst kraker gerektirmediğini, sadece alt kraker gerektirdiğini açıkladı.

Ryker'ın dev eli Soren'in sırtını okşadı, vuruşunun gücü Soren'i neredeyse ikiye katlayacaktı. "Bize alt olduğunu mu söylüyorsun?"

Soren kekeledi. "Değilim! Ben kızları severim, kadınları!" Ryker inanmaz bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Harper da şakaya katıldı. Kısa süre sonra hepimiz gülüyorduk. Tepsi boşalmadan önce, birkaç parça peynir, biraz kraker koydum. ve eti peçeteye koyup Von'a götürdüm. "Az önce söylediklerim için özür dilerim. Gerçekten çok kötü bir zamandı." Ona mütevazı armağanımı uzattım. "Barış armağanı mı?"

O koyu renkli gözlerini benimkilere çevirdi, peçeteyi alırken parmakları avucuma değdi. "Özür dilemene gerek yok."

Omurgamda hafif bir titreme hissettim. "Yine de buradayım," dedim, bir bacağımı altına kıştırıp vücudumu ona dönerek yanına oturdum. "Ve özür diliyorum."

"O zaman gereksiz özrünüzü kabul ediyorum," dedi, başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapattı. Boynunda koyu kırmızı güllerle çevrili bir kafatası dövmesi vardı, yeşil sarmaşıklar parmaklar gibi kalın, erkeksi boğazını sarmış, dokunulacak, okşanacak, öpülecek yerlerin bir planını çiziyordu.

Gözlerimi kırptım ve kendimi toparladım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum, haddimi aşıp aşmadığımı umursamadan.

"Hayır." Bana bakmadı. "Bu seni ilgilendiren bir şey değil, Küçük Tanrıça."

Bana bakmaması, beni dışlaması, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı sıkıyordu. Ve lanet olsun, o kadının kim olduğunu bilmek istiyordum.

Ama merakımı gidermeye çalışmadım.

Ayağa kalkıp uzaklaştığımda, farkına varmamış gibiydi.

Daha sonra, Harper ve Lyra'nın yatağının ucuna uzanmış, bakışlarım bakır tavan döşemelerine kazınmış karmaşık karanfil desenini takip ediyordu. Lyra başucuna oturmuş, yanında masanın üzerinde bir cam kavanoz duruyordu, elinde ince bir fırça ile ayak parmaklarını boyuyordu. Bu gece, zümrüt rengini seçmişti, bu da bana kafamda sürekli beliren kıskanç canavarı hatırlattı.

Kabul etmekten nefret etsem de, Von'dan etkilendiğimi fark ettim. Ama onu neredeyse hiç tanıımıyordum ve onunla o kadın arasına girmeye hakkım yoktu. Biz tanışmadan önce de bir hayatı vardı. Ve benim tanık olduğum her şey, açıkça o hayatın bir parçasıydı. İç geçirdim.

"Tamam, ne oldu Sage? Son yarım saattir kafana dalmışsın," dedi Harper, banyodan çıkarken, başının üstünde bembeyaz bir havlu ve yüzünde kil maskesi ile.

Lyra resim yapmayı bıraktı ve gözleri benim tarafıma doğru baktı, sanki o da aynı şeyi merak ediyormuş gibi.

Karnımın üstüne döndüm, başımı elimle destekledim. "Hamamın dışındaki kadın. Kim olduğunu biliyor musun?"

Harper saçındaki havluyu çıkardı. Havluyu top haline getirip kapının solundaki hasır sepetin içine attı. "Pek sayılmaz. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Fazla bir şey bilmemekle hiçbir şey bilmemek farklı şeylerdir. Hadi Harps, bildiğini söyle," dedim, devam etmesini bekleyerek. Harper'ın o kadın hakkında bir şeyler bilmesi beni daha mı kötü yoksa daha mı iyi hissettiriyordu, bilmiyordum.

Sonunda daha kötü hissettiğime karar verdim.

Bana bir bakış attı, omuzlarını özür dilercesine silkti. "Tek bildiğim, Von'un Belamour'a her geldiğimizde onu gördüğü ve bunun hiç iyi sonuçlanmadığı. Bundan başka bir şey bilmiyorum." Bir süre durdu. "Ona sordun mu?"

"Denedim. Konuşmak istemedi." Battaniyenin üzerindeki bir ipliği tutup, kopmayana kadar çektim. Parmağıma doladım, koparmaya çalıştım. Kıpırdamadı.

"O hep böyleydi," dedi Harper bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Konuşmak istemiyor musun?" Siyah ipliğe sert bir bakış attım ve sonra onu biraz daha çektim.

biraz daha çektim.

"Hayır, demek istediğim, kişisel konularda hiç bir şey anlatmaz. Onu tanıdığımdan beri hep böyleydi." Aynaya doğru yürüdü, parmaklarıyla makyaj masasından bir fırça aldı. Yansıması bana yarım bir gülümseme attı. "Bilmem, belki ona biraz zaman verip açılıp açılmayacağını görmelisin." Omuz silkti. "Erkekler tuhaf yaratıklar, özellikle de o."

Bu konuyu bıraktım — *inatçı herif*.

İstemediğim halde, Harper'ın tavsiyesine uymaya ve ona zaman tanımaya karar verdim.

Ona bir hafta verebilirdim.

Chapter 17

'e farkına varmadan, bir hafta iki haftaya dönüştü.

Odamın tavanına bakarak, sanki bu gece uyuyamamamın suçu oymuş gibi ona öfkeyle baktım. Hayal kırıklığı beni boğmaya başlamıştı.

Son iki hafta boyunca, kralın danışmanını bir kez bile görmedik. Daha da kötüsü, onun hakkında en ufak bir fısıltı bile duymadık. Elimizde hiçbir ipucu yoktu — ne zaman ya da hamama gelip gelmeyeceği konusunda — bu da Kaleb'in nerede olduğunu bulmaya geldiğimizden beri hiç yaklaşamadığımız anlamına geliyordu.

Bildiğimiz kadarıyla, kralın danışmanı yeni bir favori hamam bulmuştu ya da belki karısıyla yeni bir tatmin bulmuştu - eğer bir karısı varsa.

Hiçbir şey bilmiyorduk.

İnledim ve yanıma döndüm. Von'un planının anlamsız olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Belamour'un mücevher gibi cazibesi parlaklığını yitiriyordu. Gürültülü, sürekli hareketli şehir hayatından, cıvıl cıvıl kuş seslerinden ve uzun, sallanan meşe ağaçlarından yorulmuştum.

Evimi özlüyordum. Ezra'yı özlüyordum. Ve Kaleb'i özlüyordum.

Hepsi inanılmaz derecede uzaklaşmaya başlamıştı, sanki ulaşılamazmış gibi.

Ruhum, dolabın arkasına tıkılmış, yıpranmış ve unutulmuş eski, ikinci el bir palto gibi hissediyordu.

Daha da kötüsü, o kadının kim olduğunu veya Von'un hayatında nasıl bir rol oynadığını hâlâ bilmiyordum. Ya da gece geç saatlerde nereye kaybolduğunu, sessiz adımlarının zihnimin derinliklerinde yankılanmasını.

Onunla mıydı?

Kendime tekrar ettiğim mantraya rağmen — onu pek tanımadığımı, bunun beni ilgilendirmedğini — içimdeki bir ses bilmek istiyordu, bilmek için *ısrar ediyordu*. Sanki tanrılar tarafından verilmiş bir hakkım varmış gibi.

Birikmiş hayal kırıklığının dalgasını sürerek, ev sessizleştğinde, yorganımdan çıkıp koridordan onun odasına doğru yürüdüm.

Diğerlerini uyandırmamak için kapıyı hafifçe tırnaklarımla tırmaladım.

Nefesimi tutarak, sesini duymayı bekledim.

Cevap gelmedi.

Kendime uzaklaşmamı, odama dönüp uykuya dalana kadar o lanet tavanı seyretmemi söyledim. Ama içimdeki başka bir şey galip geldi ve ne yaptığımı fark etmeden elim kapı koluna uzandı ve kapıyı açtım.

Sessiz karanlığa baktım.

Yatak yapılmıştı ve o gitmişti.

Sabah, mutfaktaki geniş obsidiyen ada masasına oturdum. Malikanenin geri kalanı gibi mutfak da mermer zeminden özel dolaplara ve cilalı oniks tavana kadar yüksek kaliteli malzemelerle donatılmıştı. Her şey pırıl pırıl, parlak ve temizdi. Solumda, kulübenin mutfağı ve oturma odasını içine sığdıracak kadar büyük bir kiler vardı ve içinde daha önce hiç duymadığım yiyecekler ve baharatlar doluydu.

Dirseklerimi serin tezgahın üzerine koyup başımı ellerimin arasına gömdüm. Üzerine tarçın serpilmiş yulaf lapası kasesine bakarak, onu yemekten çok kaşıkla karıştırmaya odaklandım. Dün gece, kendimle, düşüncelerimle savaşıyordum. Olumlu tarafı, bu gece hamamda çalışmadığımız için minnettardım. Lady Light, yorgun ruhumu dinlendirmek için bir güne ihtiyacım olduğunu biliyordu, bedenimin dinlenmeye ihtiyacı olduğu için değil.

Sağımda, geniş pencereden görünen dış manzara beni çağırdı, kulağıma fısıldadı — uyanmamdan beri böyle yapıyordu

Onun çağrısına cevap vererek, bir kaşık dolusu yulaf lapası ağzıma attım, geri kalanını çöpe attım ve dışarı çıktım. Beni ilk karşılayan güneş oldu, ardından antrenman arkadaşlarımla sesleri. Bugün sonbahar gününden çok yaz gününe benziyordu. Derin bir nefes aldım. Sağ elimde ayakkabılarımla, tuğla terastan kahverengiye dönmüş çimlere adım attım, ayak parmaklarım mutlu bir şekilde kıpırdadı. Orada durup, bedenim huzurla doldu.

Bir tepenin üzerine inşa edilmiş olan malikâne, arazinin geri kalanına göre yükseklik avantajı sağlıyordu. Bu avantajlı konumdan, sekiz dönümün üzerinde olan arka bahçenin tamamını görebiliyordum. Arazinin çevresini çevreleyen yüksek ateş kili tuğla duvarlar, meraklı gözlerden büyük ölçüde gizlilik sağlıyordu. Duvarların üstünde, korudukları alanı gözetleyen kanatlı figürlerden oluşan oyma heykeller oturuyordu. Asmalar yerden kıvrılarak uzanıyor, uzun dalları heykelleri sarıyor, bazıları neredeyse tamamen kaplanmıştı.

Geçtiğimiz hafta boyunca Harper, Lyra'ya kılıç kullanmayı öğretmeye odaklanmıştı. Onu tahta bir kılıçla başlatmış ve bugün Lyra metal kılıca geçmişti.

Ona başparmağımı kaldırarak tebrik ettim ve o da bana gülümsedi.

Harper, bu dikkatsizliği kendi lehine kullanarak Lyra'ya bir darbe indirdi ve boynundaki bir kılın ucunu durdurdu. Bu hareket, onun kılıç kullanma becerisini açıkça ortaya koyuyordu. Harper kılıcını çekerek Lyra'ya her zaman rakibini gözden kaçırmaması gerektiğini söyledi. Lyra itaatkar bir şekilde başını salladı ve dikkatini tekrar Harper'a verdi.

Lyra dövüş becerileri konusunda pek yetenekli değildi ve Dünya Laneti'ne sahip olmasına rağmen, onu hiç kullanırken görmemiştim. Sanki bundan korkuyormuş gibiydi. Lyra benim için çoğunlukla bir gizem olarak kaldı. Onu hiç konuşurken duymamıştım, konuşup konuşmadığını da bilmiyordum. Harper'a bunun nedenini sormaya cesaret edemedim. Zamanı geldiğinde bana söyleyeceğini düşündüm.

Biraz daha ileride, Soren ve Ryker birbirleriyle dövüşüyorlardı. Soren yerdeydi. Ryker, Soren'in elini tutup ayağa kalkmasına yardım etti. "O kombinasyonu bir daha yapalım."

Soren başını salladı ve kılıçlarını salladı, kılıçlar tekrar çarpışmaya başladı.

Gömleksiz Ryker, tam da olması gereken yerlerde kaslı, ateş ikizinin bir örneği gibi göz alıcı bir manzaraydı. Yıllarca süren savaşlarda özenle şekillendirilmiş, derin kasları, terin parlak ışıltısıyla daha da belirginleşmişti. Vücudu hızla ve hassasiyetle hareket ediyordu.

Onun dövüşünü izlemek, özenle ayarlanmış bir yıkım aletini izlemek gibiydi. Savaş alanında nasıl olduğunu sadece hayal edebiliyordum.

Yatak odasında nasıl olacağını sadece hayal edebiliyordum.

Üzerime bir gölge düştü.

"Beğendiğin bir şey mi gördün?" Von kulağıma fısıldadı, başını omzuma eğdi.

Böylece, onun sıcaklığının ağır, talepkar dalgalar halinde üzerime yayıldığını hissedebiliyordum.

"Belki de öyle," diye cevap verdim, gözlerimi Ryker'dan ayırmadan.

Bu üç kelime beklediğimden daha iyi hissettirdi.

Von hiçbir şey söylemedi, ama gülümsemesinin kaybolduğunu fark ettim ve bir tatmin duygusu, bir kendini beğenmişlik hissettim. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Ama bu tam olarak ne tür bir oyundu? Ruh halim karardı.

"Benimle antrenman yap," diye emretti, sesi neredeyse şakacıydı.

"Peki," dedim düz bir sesle ve onu beklemeden beton merdivenlerden aşağı inip açık alana doğru koştum. Siyah metal bir sandalyeye oturdum ve savaşıma can atarak aceleyle antrenman ayakkabılarımı giydim.

Tunik yüzüme çarpmadan bir saniye önce, amber ve sandal ağacı kokusu burnuma çarptı. Ayakkabı bağcıklarından başımı kaldırdım, elimi onun gömleğini iterek, kokusu cildimde çok uzun süre kalmıştı.

Ona dişlerimi gösterdim.

O da kötücül bir şekilde sırttı.

Nasıl cüret ederdi gömleksiz öyle durmaya. O dalgalı göğüs kasları ve kendine özgü karın kasları... Suçluydular. Dövmelerine bir bakış attım, o dağınık tuval, bir şekilde sanata benziyordu, ona ve tüm varlığına benziyordu.

Bir erkek fırtınası. Seni içine çeken, sertçe beceren ve sonra toz içinde bırakıp giden türden — dağınık saçlı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve bir daha asla eskisi gibi olmayan.

O da *ona* bunu mu yapıyordu?

Kıskançlık beni zorladı.

Hırlayarak ayağa fırladım ve ona doğru hücum ederek yumruğumu ona doğru savurdum. O gülerek yumruğumu kolaylıkla savuşturdu, ama ben hemen bir yumruk daha savurdum. Jab kombinasyonuna geçtim, kas hafızam kollarımı kendiliğinden hareket ettiriyordu. Birikmiş öfkem hareketlerimi normalden daha dağınık hale getirmişti. Ezra bunun için beni asardı, ama Von çoktan olaya müdahale etmişti.

"Kollarını içerde tut. Kendini açıkta bırakıyorsun," diye yönlendirdi, eli insanüstü bir hızla benimkini engelledi.

Aptalca mükemmel burnuna odaklanarak tekrar yumruk attım. Yine engellendi.

Sağa doğru hamle yapıyormuş gibi yapıp yumruğumu kaldırdım, ama eli sanki bir sineği kovuyormuş gibi yumruğumu savuşturdu.

"Konsantre ol," diye azarladı. Sanki *bu kadar* kolaymış gibi. Piç kurusu sıırıttı, bakışları benimkilerle buluştu. "Gömleğimi giymemi mi istiyorsun?"

"Siktir git!" diye bağırdım.

Sinir bozucu bir sırıtış. "Bunu mu yapmak istiyorsun, Küçük Tanrıça?"

Ona sert bir bakış attım ve bir yumruk daha attım, sonra bir tane daha, ta ki yumruklarım hızla artana kadar. Vücudum ısındıkça hızım arttı, hareketlerim eskisinden daha hızlı hale geldi.

El ele dövüşte Von dokunulmazdı. Ondan çok önce yorulacağımı biliyordum, ama bu sefer kaybetmeyi reddediyordum.

Silah rafına doğru koştum, ayakkabılarım arkamda ölü otları tekmeliyordu. Von arkamdaydı, bir kol mesafesinde. Yuvarlak bir tahta kalkan aldım, koluma geçirdim ve dönerek onun göğsüne çarptım, kuvvet o kadar büyüktü ki, birkaç adım geriye sendeledi.

Ayağa kalkarken başını dikleştirdi. "Seni kalkanla görünce, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum, Kitten."

"Bana öyle deme," diye tısladım, son et parçasını kapmak üzere olan akbabalar gibi birbirimizin etrafında dönerek.

"Neden neredeyse dizlerimin üzerine çökmek üzere olduğumu sor," diye emretti, bir ayağını diğerinin üzerine atarak, dönerek karşı karşıya durmaya devam etti.

"Umurumda bile değil," diye homurdandım.

"Ağzın çok kirli, çok kirli." Gözleri dudaklarıma kaydı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

Anladım ki o oyun oynuyordu. Ama ben oynamıyordum.

İlk hamleyi ben yaptım, kalkanı yan çevirip boynuna nişan aldım.

Kedi gibi bir hızla eğildi ve kolum başının üzerinden uçtu.

Döndüm, göğsüm inip kalkarken tekrar saldırdım. Bu sefer kalkanını göğsüne indirdim. Güçlü bir çığlık atarak tüm gücümle ittim.

Von bu sefer kıpırdamadı.

Hızlı ve aşağılayıcı bir hareketle, kalkanımı kolumdan çekip bir kenara attı, sanki ben bir çocukmuşum ve o da can sıkıcı oyuncağımı elinden alan bir yetişkinmiş gibi. Avcı bakışları benimkilerle buluştu. "Şimdi ne yapacaksın, *Kedicik*?"

Bana sevgi dolu bir isimle hitap etmedi — muhtemelen *ona* da öyle hitap ederken.

Cevabım olarak vahşi bir hırıltı çıktı. Kalbim çarparken kalkanın yanına koştum. Ruhlar Alemi'nin köpekleri peşimdeymiş gibi hissettim.

Von kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Bacağını tekmelemek için bacağımı geriye doğru kaldırdım, ama bacağım onun bacaklarının arasından geçti. Ayı tuzağı gibi, bacakları kapanarak benim bacaklarımı kendi bacaklarının arasında sıkıştırdı.

Boy farkımıza rağmen, bu şekilde vücutlarımız oldukça uyumluydu. Benim yumuşak kıvrımlarımın bittiği yerde, onun sert kenarları başlıyordu, sanki böyle olması gerekiyormuş gibi.

O anda anladım. Tam ortasından.

Hoşuma gitse de gitmese de, ondan etkilenmiştim.

Daha da kötüsü, o piç kurusuna karşı hislerim vardı.

Ve o ve o kadın hakkında düşünmek?

"Benden bu kadar."

Beni bıraktı, geri çekilen sıcaklığı beni soğuk bıraktı.

Arkamı dönüp bakmadım, arka kapıya doğru yürüdüm ve içeri girdim. Koridora ulaştığımda, arkamda bot sesleri yankılandı, uzun, güçlü bacakları aramızdaki mesafeyi hızla kapattı.

Kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Son iki haftadır benimle neredeyse hiç konuşmadın," diye homurdandı.

"Seninle konuşmak için ne zaman fırsatım oldu ki? Gündüzleri düşüncelere dalıyorsun, geceleri ortada yok oluyorsun," dedim, aşırı ısınmış bir çaydanlık gibi, öfkemi kaynama noktasının çok ötesine taşıyarak.

"Meşguldüm," diye homurdandı.

Hepsi bu mu? Hiçbir açıklama yok mu? Hiçbir şey yok mu?

"Sen inanılmazsın," diye öfkeyle bağırdım ve kolumu onun elinden çekip çıkardım. Çok ihtiyacım olan bir adım geri attım. Bir düşüncüyü ağzımda yuvarladıktan sonra tükürdüm. "Seni bu kadar meşgul eden *o* kadın mı?"

Gözlerinde eğlenceye benzer bir şey parladı. "Evet, o da bunun bir parçası."

İşte gerçek buydu. Ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi korumak için bir adım daha geri çekildim. Onlar hakkında ayrıntıları bilmeme gerek yoktu. Bilmek de istemiyordum.

"Anlıyorum." Sesim titredi, bu titremeyi nefret ettim. Nefret ettim.

"Bunu yapma." Bana doğru adım attı.

"Neyi yapmayayım?"

"Bildiğini varsay," dedi, sanki bu benim defalarca işlediğim korkunç bir suçmuş gibi.

"Sana bildiklerimi söyleyeyim. Sen benimle utanmadan flört ederken, gecelerini onunla geçiriyorsun. Ona da kedi yavrusu mu diyorsun?"

Zehirliydim. Tanrım, bu da *nereden* çıktı?

"Ah, benim küçük, sahiplenici yaratığım. Seni böyle görmekten çok hoşlanıyorum ama çok yanılıyorsun," dedi, gece yarısı gibi karanlık gözlerindeki parıltı gülmek istediğini gösteriyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman bana açıklayın." "Peki. O benim kardeşim."

Oh.

. . . *Aptal olan benim.*

Varsayımında bulunan aptal.

Lanet olsun, o haklıydı.

Vücudum yatakta yatıyor olsa da, zihinsel olarak başka bir yerdeydim, kağıt yığınları arasında kaybolmuş, özel düşüncelerimi sıralıyordum.

Konuşmamız, kadının onun kız kardeşi olduğunu itiraf etmekten öteye gitmedi. Başka bir şey sormak için kendimi çok şaşkın hissediyordum. Yaralı egomu iyileştirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden Harper, Lyra ve ben alışveriş yapmak için şehir merkezine gittik.

Bu, kafamı boşaltmama yardımcı oldu, ama şimdi yine yalnız kaldığımda kendimi aptal gibi hissettim.

Onun haklı olduğunu fark ettim. Varsayımlarda bulunmakta kötüydüm. Ezra'ya sayamayacağım kadar çok kez bunu yapmışım.

Bu yüzden uykuya dalmadan önce, bu konuda çalışmaya karar verdim.

Biraz kişisel gelişim kimseye zarar vermez.

Değil mi?

Doğru.

Chapter 18

'da hamamdan bir gün izin almak çok iyiydi, ama şimdi Harper ve ben yine iş başındaydık.

Diğer kızlarla birlikte lüks odada, yemyeşil kanepenin önünde yere oturdum. Sıramızı beklerken, onların kaygısız kahkahaları ve yumuşak, kadınsı sesleri ortamı dolduruyordu. Grubun en küçüğü olan Vera, arkamda çapraz bacaklı oturmuş, ince parmaklarıyla saçlarımı örüyordu.

"Daha önce hiç bu kadar genç ve beyaz saçlı birini görmemiştim," diye düşündü, işine devam ederken. "Her zaman böyle miydi?"

Saçımdan bir tutam aldım. "Evet, hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyleydi."

"Bu oldukça sıra dışı." Bir süre durdu. "Ama çok güzel ve sana çok yakışıyor."

İşte." Omuzlarımı nazikçe okşadı. "Bitti."

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir gülümsemeyle ve yanındaki koltuğa oturdum.

"Beğendin mi?" diye sordu Vera, bana görmek için bir ayna tutarak.

Başımı salladım. "Evet, çok güzel."

Vera aynayı makyaj masalarından birine geri koyarken, düşüncelerim Von'un kız kardeşine kaydı. O gece, hamamın kapısının arkasında ortadan kaybolmuştu. Neden buradaydı? Şimdi düşününce, bir fahişe elbisesi giyiyordu... Burada mı çalışıyordu?

Son birkaç haftadır onu salonda görmemiştim, ama bu burada çalışmadığı anlamına gelmezdi.

Dudaklarımı yaladım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi Vera ve mükemmel manikürünü bozan tek bir tırnak derisini koparmaya başladı.

"Burada salonda çalışmayan kadınlar var mı?"

Başını salladı, yeni kıvrılmış saçları cevap olarak sallandı. "Var. Çok sayıda müşteri getiren kadınlara oda ve yemek veriliyor - temiz arşıflar ve istedikleri tüm kıyafetlerin bulunduğı özel odalar. Günde üç öğün yemek aldıklarını duydum ve yemekler görünüşe göre muhteşem."

Yemekten bahsedilince gözlerinin parladığını fark ederek başımı salladım. Düşündüm de, inanılmaz derecede zayıftı. "Onlardan tanıdığın var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi, "p" harfini patlatarak. "Zaten düzenli müşterileri olduğu için havuz kenarına gelmiyorlar ve bizim gibi sıradan insanlarla konuşmuyorlar." Kıkırdadı. "Onlardan birini görmek, sihirli bir yaratık, bir tek boynuzlu at görmek gibi." Biraz daha kıkırdadıktan sonra hayali bir iç çekişe, "O kadınlardan biri olmak isterdim," dedi.

"Neden bunu istersin ki?" Bu soru, büyük ağzımı kapatamadan ağzımdan kaçtı.

Yüzü boşaldı, sanki neden böyle bir şey sorduğumu anlayamıyormuş gibi, ama omuzlarını silkti ve cevap verdi: "ünkü dışarıda hayat zor. Bazılarımız kirayı geciktirdik ve bir hafta sonra evsiz kalacağız. Bu odada evi bile olmayan birkaç kız var. Burada yaşamak, karnını doyurmak ve başını sokacak bir yerin olması demek. Giysiler ve temiz arşıflar sadece birer bonus."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Vera öne doğru eğildi, bakışları yere kaydı. "Ödediğimiz bedel ne olursa olsun, hepimiz bir şekilde bedenlerimizi satıyoruz - ister spor, ister emek, ister seks için olsun." Bakışları benimkilerle buluştu, gözlerinde bir ateş parladı. "Erkeklerin dünyasında kadınlar olarak, ayakta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Kafamdan onaylayarak, dilim tutuldu.

Vera geleneksel altı lanetten birine sahip olmasa da, başka bir lanete sahipti — bir değil, iki lanete: yoksulluk laneti ve "daha aşağı" bir cinsiyet olarak doğma laneti.

Ve lanetler bizim kontrolümüz dışında olsa da, ikimiz de onun dediği gibi, bu acımasız dünyada hayatta kalmak için mücadele ediyorduk.

Kapıdan gelen bir ses karmaşası, sanki performanslarına tüm ruhlarını vermiş gibi yorgun görünen on beş kızın doğuşunu müjdeliyordu.

Ama şimdi anlıyordum.

Bu kadınlar, hayatta kalmak için savaşan savaşçılardı.

Hamamın sıcak ve buharlı atmosferine girdiğimizde, yasemin ve lavanta kokusu burnuma geldi. Harper, kollarında bir sepet gül yaprağıyla uzaklara doğru ilerlemeden önce bana şans dilemek için başını salladı.

Yakındaki raftan bir bez aldım ve korkunç turuma başladım.

Dört tüylü sırtın ardından, kel erkek karısı hakkında şikayet ederken ben de zonklayan bileğimi ovuşturdum. Onun hakkında konuşma şeklinden, neden evli kalmaya devam ettiklerini merak ettim. Evlilik sorunlarının yanı sıra, onun ikinci müfrezenin komutanı olduğunu ve kralın danışmanını *şahsen* tanıdığını öğrendim.

Kız *gibi* sevimli bir ifade takındım ve o *ünlü* danışman hakkında daha fazla bilgi aldım. Adam, benim her şeyi dikkatle dinlememden açıkça keyif alarak onunla övündü.

Biraz nazıkçe ısrar edince, kralın danışmanının son üç haftadır resmi bir görev için şehir dışında olduğunu, ancak yarın akşam önemli bir toplantı için geri dönmesinin beklendiğini ve sonrasında büyük olasılıkla hamama gidip "çok ihtiyaç duyduğu buharını atacağını" açıkladı.

Kullandığı kelimeler yüzünden boğazım düğümlendi. Bunun yerine, küçük bir oyuncak bebek gibi yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim... esnek, şekillendirilebilir... karısının olmasını istediği her şey.

İçimde patlamak üzereydim. İşte bu kadar — Kaleb'in nerede olduğunu bulmaya çok yakındık.

Ama içimdeki zafer duygusu çabucak söndü. Bana doğru eğildi, kokuşmuş nefesi bana doğru esiyordu, beni özel hamama eşlik edip etmeyeceğimi sordu.

Kıllı omzuna dokundum.

Hareket etmedi.

Küçük şişeyi gözden geçirdim - aşırıya kaçmış mıydım? Onu tekrar dürttüm. Ağzı açıldı ve gürültülü bir horlama sesi çıkardı.

Tamam, iyi — o zaman ölmemiş.

Çömeldiğim pozisyondan kalktım, ellerimi silkeledim ve zihnimde iyi bir iş çıkardığım için kendimi tebrik ettim.

Özel banyo odaları küçüktü, samimiydi ve alevle ısıtılmış kayaların üzerine dökülen suyun ürettiği buhar nedeniyle aşırı sıcaktı. Kapıdan çıkıp koridora girerken alnımı sildim, sıcaklık değişimi beni anında vurdu.

Muhafızlardan biri parlak, kaygan mermer duvara yaslanmış, gözleri bana doğru kaymış, kalın kaşları yukarı kalkmıştı. "Bu kadar çabuk mu bitti?"

"Sanırım bunlardan bir tane fazla içmiş olabilir." Bir içki içiyormuş gibi yaptım.

Adam güldü. "Her zaman öyle yaparlar. İyi geceler, bayan."

"Siz de," diye cevap verdim ve koridorda yürürken, küçük sohbetimizin ironisi aklıma geldi: buraya alışmaya mı başlamıştım?

Beklediğimiz odaya giden koridora geldiğimde adımımı durdurdum. Soluma baktım, keşfedilmemiş koridoru gözden geçirdim, özel odaların nerede olduğunu merak ettim.

Birkaç dakika sonra ve epey dolaştıktan sonra, kesinlikle kaybolduğumu fark ettim. Muhtemelen sola dönmem gerekirken sağa dönmüştüm ve bunu sayamayacağım kadar çok kez yapmıştım. Ana banyodaki yankılanan sesler bile çoktan kesilmişti. Yüksek sesle iç geçirdim. Labirente hapsolmuş bir fare gibi hissetmeye başlamıştım.

"Maria, seni duyabiliyorum. Çok geç kaldın. Artık oyalanmayı bırak ve yemeğimi getir," diye bağırdı bir kadın, sesi sinirliydi.

Hareket etmedim. Gölgelelerin arasına gizlenip, soğuk ve sessiz koridorun diğer ucuna kaymalıydım. Ama yapmam *gereken* şey, merakımı bastıramıyordu.

Kadının kapısının hemen dışına süzüldüm ve köşeyi dönüp küçük, zararsız bir bakış atmaya cesaret ettim. Oda, dört penceresiz

duvar ve sağda kapalı bir kapıdan oluşuyordu. Duvar apliklerinden ışık titriyordu ve oda zengin, pahalı eşyalarla donatılmış olmasına rağmen soğuk bir his veriyordu. İzole. Ve yalnız.

Kuzgun saçlı ve inanılmaz derecede güzel bir kadın bana bakıyordu. Gözleri, güneş ışınlarıyla aydınlatılmış zümrüt yaprakları gibi, yemyeşil ve derin bir yeşil renkte parlıyordu. O, ruhani biriydi. Yüz hatları melekler tarafından oyulmuş gibiydi.

Ve tanrılar, ona benziyordu. Onun kadın versiyonu—Von. O, onun kız kardeşi.

"Sen Maria değilsin," diye iç geçirdi, keskin kırmızı tırnaklarıyla burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Onun yerine mi geldin? Boş ver. Şuraya git ve yatağa otur. Saçımı taradıktan sonra seni besleyeceğim," dedi, ipek eteklerini bir kenara toplayıp kırmızı kadife kaplı tabureye zarıfçe oturdu. Masadan parlak gümüş bir fırça aldı ve saçını taramaya başladı.

...beslemek mi? Bu bana pek uymadı.

Onu inceledim. Gümüş pullarla süslenmiş zarif bir ipek elbise giyyordu. Arkası dekolteydi ve omuz kemiklerini kaplayan iki dikey yara izinin uçlarını ortaya çıkarıyordu. Yara izleri aşağıya doğru indikçe birbirlerine yaklaşıyorlardı.

"Demek onun kız kardeşisin," diye patladım, gözlerim hala o kötü görünümlü izleri inceliyordu. Onları nasıl almıştı?

Fırçalama sesi kesildi, ardından onu yere koyarken sert olmayan ama yumuşak da olmayan bir ses duyuldu. Uzun, tonlu bacağını elbisesinin altından dışarı çıkardı ve bana baktı. "İnanılmaz. Ona yardım etmeyeceğimi söyledim, o da birini gönderdi..." Bana bakarak, bana ne diye sesleneceğine karar vermeye çalışıyordu. Zihninde düşüncelerinin dönüp durduğunu neredeyse görebiliyordum. "Yan parçalarından birini."

Bu sıfat, tuğla dolu bir patates çuvalı gibi kafama çarptı. İlişkilerinin iyi olmadığını biliyordum, ama Von'un nasıl biri olduğu hakkında bir fikri olmalıydı. Metresi etiketi, ona karşı hissettiklerim konusunda kendimi daha da güvensiz hissettirdi.

Ama varsayımlarda bulunmamaya çalışıyordum, bu yüzden onun sözlerini bir kenara itip "Ne konuda yardım istiyor?" diye sordum.

"Çık dışarı," diye tısladı, sorumu görmezden gelerek aynaya doğru döndü ve fırçayı aldı. Daha önce özenle ve nazikçe fırçaladığı saçları, şimdi hızlı ve sert hareketlerle, mavi-siyah parlak saçlarını fırçanın kıllarıyla tarıyordu.

"Soruma cevap ver, ben de gideyim," dedim, beynimin henüz onaylamadığı kelimeleri bir araya getirerek.

Ama o kelimelerle cevap vermedi, bunun yerine dönüp fırçayı fırlattı.

Elimin tersiyle fırçayı saptırdım, tahta yere çarparak ses çıkardı. Fırça kayarak durmadan önce, bana saldırdı. Hızı inanılmazdı. Elini boğazıma doladı ve beni duvara itti.

"Ne onunla *ne de seninle* konuşmak istemiyorum," diye öfkeyle bağırdı, sözleri dilinden zehirli ve zehirli bir şekilde sızıyordu - onları o kadar zehirli bir şekilde tükürdüğü için, uzun ve kaygan bir yılan gibi olup olmadığını merak ettim.

Tanrım, yılanlarla karşılaşmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu.

"Lanetli olduğu için mi?" Karşılıklı dururken ona sertçe karşılık verdim. Göz göze.

"Lanetli mi? Ne aptalca. Küçük, basit zihinlerin kanıtı." Başını geriye eğdi ve sanki duyduğu en komik şeymiş gibi kuş gibi bir kahkaha attı. Gözleri bıçak gibi keskinleşti ve onları yüzüme doğru fırlattı. "Keşke sadece *lanetlenmiş* olsaydı. O bir amaç için bir araç. Ve dikkatli olmazsan, ruhunu kurutur." Yakınlaşarak kulağıma fısıldadı, "Gözlerinde, onun için bir anlam ifade edebileceğin umuduyla dolu bakışı görüyorum. Ama sen, küçük fare, bir aptalsın. Yılanlar farelerle çiftleşmez. Onları yeriz."

Kulağıma sert bir şeyin sürtündüğünü hissettim, onun nefesinin sıcaklığı eşliğinde. "Son bir tavsiye, hmm?" dedi bir adım geri çekilirken. Zehirli dudaklarını yaladı. "Ondan uzak dur." Dönüp yerden fırçayı aldı ve taburesine geri döndü. "Şimdi beni rahat bırak," diye tısladı.

Hoşça kal demek için uğraşmadım.

Çıplak ayaklarımla koridoru yürürken, Von'un kız kardeşinin haline gelmesinden onu sorumlu tutamayacağıma karar verdim.

O, güneşin olmadığı bu soğuk, karanlık yerin, bu dünyanın bir ürünüydü.

Chapter 19

'deki malikanede, banyo odasının zeminine şeffaf leylak rengi kumaşı bıraktım ve sıcak su dolu küvete girdim, Crete'ye iç mekan su tesisatı hediyesi için şükrettim. Tanrı ruhunu şad etsin.

Vücudumu ve ruhumu temizlemek için ritüel olarak kendimi kuvvetlice ovuşturdum; hamamda çalıştıktan sonra bu gerekli bir şeydi.

Gövdemi beyaz, temiz bir havluyla sardım ve aynanın önüne geçtim. Yeni ovulmuş, pembe-kırmızı yansıma bana bakıyordu. Parmak uçlarım boynumdaki hafif morlukların üzerinde nazıkçe kaydı, onun kindar sözleri zihnimde yankılanıyordu...

Açıkça Von'dan nefret ediyordu, ama kendi kanından olan birini nasıl bu kadar nefret edebilirdi?

Neyi gözden geçiriyordum?

Cevap, Kaleb kadar uzaktaydı. İç geçirdim.

Kapı çalındı, yüksek sesle ama sabırlı bir şekilde. Kim olduğunu biliyordum.

Kapıyı açtığımda Von'un oniks gözleri bana baktı. Kollarını kemerli kapının üzerine koymuş, iri cüssesi kapıyı tamamen kaplıyordu. Saçları açıktı, uzun siyah bukleler omuzlarına dökülüyordu. Rahat kıyafetler giymişti: kaslı vücudunu saran, geniş, dövmelerini gösteren yakalı, dar siyah bir tunik.

Bana o eşsiz gülümsemesini gösterdi, kendinden emin, çekici ve ilkel bir şey vardı onda, tehlikeli bir şey.

"Evet?" diye sordum. Sesim, istediğimden daha yumuşak ve davetkar çıkmıştı. Hain dilimi, onun vahşiliğini ve bunun beni nasıl cezbediğini lanetledim.

Gülümsemesi kayboldu. Sıcak ve nazik parmakları çenemi yukarı doğru kaldırdı, gözleri kısıldı. "Bunu sana kim yaptı?" Sesi sakindi, ama gece yarısı gibi karanlık gözlerindeki parıltı bambaşka bir şeyi yansıtıyordu. İçinde gerçekten karanlık bir şey mi gizliydi acaba?

O bir amaç için bir araç. Onun sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Kollarımı kendime doladım, kumaşı vücuduma sıkıca sarıldım. "Konuşmamız gerek, Von."

O da karşı çıkmadı.

"Bir dakika." Kapıyı kapattım ve havlumu kapının arkasında asılı duran beyaz pamuklu bornozla değiştirdim. Sonra, Belamour'a bakan büyük cumbalı pencerenin yanındaki küçük oturma alanına onun yanına oturdum. Pencerenin iki yanında, pencereye doğru bakan iki adet fildişi renkli, tüylü koltuk vardı. Aralarında yuvarlak bir sehpa duruyordu.

Malikanenin kütüphanesinden seçtiğim birkaç kitap, sehpanın üzerinde üst üste yığılmış, okunmayı bekliyordu. *Altı Lanet adlı* kitap, Rüya Laneti hakkında daha fazla bilgi edinmem gerektiği için özellikle ilgimi çekmişti. Diğer ikisi ise benim obur ihtiyaçlarım içindi — umarım müstehcenlik ve ahlaki açıdan gri erkeklerle doluydu.

Sandalyelerden birine oturdum ve sandalye bana tam uyuyordu, ancak Von'un vücudu sandalyeyi gölgede bırakıyordu. Sanki kişiliği yeterince yer kaplamıyormuş gibi, boyutu da bunu garanti ediyordu. Kolu sandalyenin koluna asılıydı, yüzüklerle süslü, dövme parmakları büyük bir kedinin kuyruğu gibi ritmik bir şekilde bir yandan diğer yana sallanıyordu. Bana baktı, karanlık, yakışıklı ve düşünceli, sorusu hala cevapsızdı.

Yalan söylemekle kazanacağım bir şey yoktu, bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Bugün hamamda dolaştım. Kız kardeşinle tanıştım." Boynumdaki morlukları işaret ettim. "Benimle tanıştığına çok sevindi ve bana bu muhteşem kolyeyi verdi. *Çok sevimli* birine benziyor."

Parmakları tıklamayı bıraktı.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdadım. Şu anda görünüşü... Hiç insanca bir yanı yoktu ve bu beni korkutuyordu. Ama bu, hayatım için duyduğum bir korku değildi

korku değildi. Bunun kökleri daha derindi ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne olduğunu anlayamıyordum.

Sanki ruh halimdeki değişikliği fark etmiş gibi, ifadesi değişti, özenle işlenmiş bir maske yerine oturdu. Başını eğdi. "Sana ne dedi?"

"Senden uzak durmamı söyledi." Devam etmeli miyim yoksa kartlarımı saklamalı mıyım diye düşünerek durakladım. Beklemeye karar verdim, ne diyeceğini görmek için.

"Haksız değil."

Peki o zaman...

Onun onayını içime attım, ruj lekeli dudaklarımı yaladım ve devam ettim, "Sana bir konuda yardım etmeyi reddettiğini söyledi. Ondan ne konuda yardım istemiştin?"

"Bir eşyayı bulmak için ondan yardım istedim," diye cevapladı, tereddüt etmeden verdiği cevapta yine de hesaplı bir şeyler vardı - beni yavaşça süzdüğü bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Tembel, dolaşan bakışlarına rağmen, o oniks gözlerin derinliklerinde bir yoğunluk vardı.

"Ne eşyası?" diye ısrar ettim, bacaklarımı çaprazladım. Cüppem yana kaydı ve uyluklarımın bir kısmı ortaya çıktı. Onunla oynamak için öyle bıraktım.

Von fark etti — bakışlarının yönünden ve çenesinin titremesinden anlayabiliyordum. Başını eğdi ve gözlerini tekrar bana çevirdi. Beni orada tuttu. Sabit. "Dikenli Taç."

"Dikenli Taç mı?" Bu konuda şaşkınlığımı gizlemekte başarısız oldum, gözlerimin genişçe açılması bunu açıkça gösteriyordu. Umursamıyormuş gibi davrandım. "Neden istiyorsun?"

Büyük eli çenesini ovuşturdu, metal yüzükleri loş ateş ışığında parladı. "Çünkü tehlikeli ve ortadan kaldırılması gerekiyor. Ryker'ın hayatını neredeyse alıyordu."

"Onun yok edilemeyeceğini sanıyordum, sonsuz sis bile onu yok edemez miydi?" En azından Ryker bana öyle söylemişti.

"Yok edilmesi için, yaratıldığı yere geri götürülmesi gerekiyor."

"Nerede yaratıldı?" diye sordum, öne eğilerek.

"Ne meraklı bir kedi yavrusu," dedi Von, bourbon rengi ses tonuyla alaycı bir şekilde. "Ruhlar Diyarında yaratıldı."

"Ölüm Tanrısı tarafından," diye ekledim.

Von sadece başını salladı.

Bu mantıklı geldi. Ölüm Tanrısı Ruhlar Diyarı'nın hükümdarıydı. Taç orada yapıldığına göre, yok edilebileceği yer de orası olmalıydı. Ölüm Tanrısı'nın kötü ve zalim olduğu, ölülerin kemikleriyle dişlerini temizlediği söylenirdi. Geline hediye olarak Dikenli Taç gibi korkunç bir şey yarattığı düşünülürse, kötü ve zalim olmak ona göre çok hafif bir tanımdı.

"Sence neden gelini için Dikenli Taç'ı yaptı?"

"Çoğu insan, Savaş Tanrıçası'nın kulağına fısıldadığı için yaptığını düşünüyor. Onu bunu yaratmaya ikna ettiğini. Ama kimse boğazına bıçak dayamadı. Hayır, hepsini kendi başına yaptı." Dudakları düzleşti, sanki Ölüm Tanrısı'na tiksinti duyuyormuş gibi köşeleri geri çekildi. Bu ifade kayboldu ve ekledi: "O bir aptaldı." Karanlık gözleri yıldızlı gece gökyüzünden çekildi ve benimkilere baktı. "Eski Tanrılar hakkında ne kadar bilgin var?"

"Çok fazla şey bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Eski Tanrılar'ın Yaratıcı tarafından hayata getirildiğini ve Yeni Tanrılar yaratılmadan önce üç alemi de - Ruh Alemi, Yaşayanlar Alemi ve Ölümsüzler Alemi - yönettiklerini biliyorum. Ölüm Tanrısı Eski Tanrılar'ın Kralıydı, ama onun kontrolü altında Yaşayanlar Alemi çürüme sürecine girmişti, bu yüzden Yaratıcı Yeni Tanrılar'a hayat verdi ve onlardan Yaşayanlar Alemi ve Ölümsüzler Alemi'ne bakmalarını istedi."

Durakladım ve cüppemi bacağıma düzeltip düzelttim.

"Yaratıcı, Eski Tanrılar'ı Ruhlar Diyarı'na sürgün etti. Ölüm Tanrısı, iki diyarı kaybetmekten memnun değildi, bu yüzden savaş ilan etti ve geri almaya çalıştı. Sonunda kaybetti. Bir gün tekrar deneyeceği söyleniyor .

Bu yüzden Eski Tanrılara tapınmamak çok önemlidir, çünkü onun lehine yapılan dualar onun gücünü artıracaktır." Düşüncelerim ileriye gittiği için bir an durdum. "Tanrılar arasındaki savaşın ne kadar efsanevi olduğunu öğrenmenin ilginç olacağını hep düşünmüşümdür, ancak kraliyet ailesi sayesinde bu savaşı ayrıntılı olarak anlatan kitapları bulmak imkansızdır."

Von derin bariton sesiyle konuştu: "Kraliyetin Eski Tanrılar hakkındaki bilgileri silme girişimine rağmen, nerede arayacağını bilenler için hala var olan kitaplar var. Savaşlar yıllarca sürdü ve çok sayıda kayıp verildi. Sonunda durum o kadar kötüleşti ki, Yaşayan Diyar neredeyse yok edildi. Ama öğrendiğinin aksine, Ölüm Tanrısı savaşı kaybetmedi. Aslında, kazanmasına saniyeler kalmıştı, ama

hiç bulmayı planlamadığı bir şey buldu ve ordularını geri çekti. Daha sonra bir anlaşma yapıldı. Savaşan iki taraf, Eski Tanrılar Kralı ile Yeni Tanrılar Prensesi arasındaki evlilikle birbirine bağlanacaktı. Ancak Yeni Tanrılar Prensesi, Yaşam Tanrıçası öldüğü için evlilik hiç gerçekleşmedi."

Ağzım açık kaldı. "Lady Light'ın Ölüm Tanrısı'nın gelini olduğunu bilmiyordum."

Bu çok ilginçti.

Lady Light, saf ve adil bir tanrıça, yaşamın savunucusu olarak biliniyordu. Onu Ölüm Tanrısı ile ilişkilendirmek, kusursuz, aziz kişiliğine kesinlikle kara bir leke olurdu. Bu düşünceyi garip bir şekilde tatmin edici buldum. Aynı zamanda biraz da kafa karıştırıcı buldum, çünkü bize Lady Light'ın Işık Tanrısı ile evlendiği ve evliliklerinin kutsal... sonsuz olduğu öğretilmişti. Ama bu konuyu düşündükçe, kafamdaki karışıklık azaldı. Tanrılar ve tanrıçalar ölümsüzdü, bu yüzden onlar için on yıllar içinde eş değiştirmek tamamen olağandışı bir şey değildi. Düşmanına elini uzatması barışa yol açıyorsa, onun bunu kabul etmesini anlayabilirdim.

Von'a döndüm. "Yeni Din, onun ölümünü bir şehitmiş gibi gösteriyor, sanki onun ölümü Yaşayan Diyarın devamı için çok önemliymiş gibi. Ama onun ölümüyle ilgili hiç anlamadığım bir şey var: Tanrılar ölümsüzdür, o halde nasıl ölebilir?"

Von yerinden kıpırdadı, çok küçük olan sandalye gıcırdadı. "Bu bir yalan — onun ölümü gerekli değildi. Evet, onlar ölümsüzdür, ama her tanrı ve tanrıçanın tek bir zayıflığı vardır. Yeni Tanrılar Prensesi, sizin Lady Light dediğiniz kadın için bu zayıflık, beyaz yapraklarla dolu bir ağacın kökleridir. Kökler, dikenlerle kaplı uzun damarlara dönüşür. Onun zayıflığı budur." Bir süre durdu. "Kökler, Ölüm Tanrısı'nın Dikenli Taç'ı yapmak için kullandığı şeydir."

Dudaklarımı sıkıp bir an düşündüm. "Yeni Tanrılar hakkındaki kitaplar bu konuyu üstünkörü geçiştirmiş. Onun ölümünü romantikleştirmişler, sanki ağaçların kucağında huzur içinde vefat etmiş gibi göstermişler, bu ağaçların kışın bile yapraklarını dökmediği söylenir."

"Bu da bir yalan. Onun ölümü huzurlu olmaktan çok uzaktı."

Bunların çoğu benim için yeniydi. Taç tarafından onaylanan kitaplarda yazan bilgilerin ne kadarı yalandı, ya da daha doğrusu, gerçeğin ne kadarı atlanmıştı merak ettim.

"Onların var olduğuna inanıyor musun? Hem Eski Tanrılar hem de Yeni Tanrılar?" diye sordum.

"İnanıyorum," diye cevapladı tereddüt etmeden.

"Sen pek dindar birine benzemiyorsun," diye karşılık verdim.

"Aksine, canım." Gülümsedi. "Ben dindar bir adamım."

Bunu alaycı bir şekilde reddettim. Tanrılar konusundan kız kardeşine geçerek -bariz bir geçiş- sordum: "Kız kardeşin... sırtındaki yara izleri. Onlar nereden geliyor?"

Burnumu sokmamam gereken bir şeye burnumu soktuğum umurunda değildi. Merakım galip gelmişti.

"Bu benim anlatabileceğim bir hikaye değil," dedi Von, kız kardeşi ile sadece fiziksel benzerlikleri olmadığını kanıtladı. Kız kardeşi Von'un yardım istediği şeyi açıklamadığı gibi, o da kız kardeşinin yara izlerinin nedenini anlatmadı.

Dudaklarımı yaladım, bir sonraki soruyu sormakta tereddüt ettim. "Senin ruhumu emdiğini söyledi."

O, boğuk, erkeksi bir sesle güldü. Gözlerimi kısarak baktım. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Evet," dedi, dolgun dudaklarında bir gülümsemeyle.

Onu silip atmak için doyumsuz bir istek duydum. "Ayrıca *benim* senin "Ben yan parçalarla uğraşmam," dedi kesin bir şekilde.

Bir an oturdum, düşünmeye başladım. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum. "Neden senden bu kadar nefret ediyor?"

"Birkaç nedeni var, ama çoğunlukla kardeşimiz yüzünden." "Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum. Şu anda nerede?"

Von gözlerime baktı. "O ölümler aleminde, Ruhlar Diyarında."

Kalbim sıkıştı. O kaybın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Kaleb alınmıştı ve ben neredeyse aklımı kaçıırıyordum. Sanki içgüdüsel bir hareket gibi, ona doğru ilerledim ve bacaklarının arasına çöktüm, ellerim dizlerine düştü. "Çok üzgünüm."

O öne eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Artık bana gereksiz özürler dilemene gerek yok."

"Yine de buradayım," diye cevapladım, gözlerimi ona kaldırırken kirpiklerim titredi.

"Yine de buradasın," diye tekrarladı, sandalyesine yaslanarak, başparmağı ve işaret parmağıyla havayı yuvarlayarak. Oniks gözleri beni dikkatle, kasıtlı olarak inceliyordu. Von'un kendini uzaklaştırmak için geriye yaslanmadığını fark ettim — hayır, sanki ben bir tabloymuşum ve o benim sorduğum kafa karıştırıcı soru hakkında henüz karar vermemiş gibi, beni tümüyle içine alabilmek için geriye yaslanmıştı. Dudaklarını ayırıp

ve dilini yuvarladığında, bunun da cinsel bir hareket olduğunu fark ettim, sanki beni istediği yere *nerede* istediğini tartışıyormuş gibi.

Bunun duvara asılı değil, daha çok yüzüstü, yumruklarım çarşaflarda yatarken olacağını hissettim.

Öne eğildi, ağzı kulağımın yanındaydı. "Sana ne kadar dindar olabileceğimi göstermemi ister misin?"

Yakınlığı omurgamdan aşağı bir titreme yaydı. Dudaklarımı yaladım, tehlikeli, çok tehlikeli sulara daldığımı çok iyi bilerek. "Evet."

Kötü bir sırıtış.

"Dizlerimin üzerine çökerek başlayacağım," diye mırıldandı, sesi uğursuz bir tondaydı.

Bu gururlu savaşçı benim önümde diz çöküyor mu? Bu düşünce beni zayıflattı. "Sonra?" diye fısıldadım, boğazım dikenlerle dolmuştu.

Yüzünü görebileceğim kadar geri çekildi. Yakıcı siyah bir alev gibi olan bakışları benimkilerle buluştu. "Bu muhteşem bacakları açacağım."

Parmak uçları yavaşça bacaklarımdan yukarı kaydılar. Tüy kadar hafif dokunuşunun ardından cildim karıncalandı.

Yutkundum. "Sonra?"

Ağzını benimkine yaklaştırdı, her kelimesini tadabileceğim kadar yaklaştırdı. "Seni dilimle tapacağım."

Nefesim boğazımda takıldı.

... Buna hazır mıydım?

Bana bakan o günahkar vücutlu erkeğe bir bakış attım ve... Tereddüt ettim. Lanet olsun.

Garip bir şekilde ayağa fırladım. "Geç oldu," diye kekeledim, geri çekilirken. "Mazeretler, mazeretler." Von ayağa kalkarken hafifçe güldü, karanlık bir kral tahtından kalkmış gibi, bir avcı gölgelerden çıkıp doğrudan bana doğru geliyordu.

Yüzüklerle süslenmiş, dövmeli parmaklar çenemi kavradı, bir eli kalçamı tutarken beni duvara doğru itti. Kalbim bu sesi yankıladı.

Dudakları benim dudaklarıma dokundu. "Senden başka bir şey istemiyorum, seni tatmak, doldurmak, her santimini sahiplenmek istiyorum. Kendimi sana o kadar derinden batırmak istiyorum ki, beni asla çıkaramayacaksın. Seni o kadar çok mahvetmek istiyorum ki, bir başkasını öpmek, bir başkasını becermek, bir başkasını *sevmek* istemeyeceksin. Seni yiyip bitireceğim, Kitten. Ve bitirdiğimde, hepsini tekrar yapacağım."

Titrek, titrek bir nefes verdim, kelimeler ağzımdan kaçtı.

Von bana ruhumu mahveden bir gülümseme attı. "Öyleyse Yaradan'a dua etsen iyi olur, Küçük Tanrıça, çünkü bir dahaki sefere böyle bir an yaşarsak, benim olanı alacağım. Bunu yaptığımda, ikimiz için de kurtuluş olmayacak."

O uzaklaştı, gölgeler ayrılırken kapıya doğru yürüdü ve tek kelime etmeden gitti.

Duvardan kayarak yere düştüm, her iki elimle ateşli yanaklarımı serinletmeye çalıştım. Derimin altında yanan ateş beni canlı canlı yakıyordu ve kibriti yakan da oydu.

Chapter 20

"'a daha fazlasını anlat," dedi Harper, odamda hazırlanırken.

"Anlatacak başka bir şey yok. Her şey yolunda gidiyordu, ama sonra işler... kızışmaya başlayınca panikledim. O gitti, ben de yatmaya gittim," dedim, aynada boynumu inceleyerek.

Çürükler... gitmişti. Bir iki hafta kalacaklarını sanmıştım. Ama hayır, gitmişlerdi, Von'un kız kardeşiyle yaşadığım kavganın izleri tamamen silinmişti.

Dikkatimi başka yöne çevirdim ve şifonyerden cam tüpü aldım. Keçi kılı fırçayı pompaladım ve kirpiklerime sürdüm. Üç kat —Harper, onu sürmeden malikaneden çıkmama izin vermezdi. Gerçi, nedenini anlamaya başlamıştım — kirpiklerim olduğunu kim bilebilirdi ki? Kulübeden gelen kız bilmiyordu.

"Yani, anlıyorum. O diğer erkekler gibi değil," dedi, üstünü çıkarıp, dalgalı sarı bir ipek elbise giyerken. Renk, bronz tenine çok yakışıyordu. Ben o rengi asla onun gibi taşıyamazdım.

"Hayır, kesinlikle öyle değil," dedim dürüstçe. "Bu gece için gergin misin?"

"Pek değil." Omuz silkti, "Sen?"

Durakladım, düşündüm ve başımı salladım. "Hayır. Sadece bir an önce bitmesini bekliyorum. Bu geceden sonra, umarım Kaleb'e bir adım daha yaklaşmış olacağım."

"Öyle ya da böyle, ihtiyacımız olan bilgiyi elde edeceğiz." Kendinden emin bir gülümsemeyle, manikürlü parmaklarıyla saçlarını yüksek bir at kuyruğu —bu, işlerin ciddileşeceğini gösteren işaretiydi.

Çıplak ayaklarım kaygan, ıslak fayansların üzerinde yürüyordu, ayak parmaklarım beni dik tutmak için biraz daha fazla çalışıyordu. Küçük, parlak, koyu renkli kristallerle süslenmiş hafif altın bir zincir, ayak bileğimden bacağıma doğru kıvrılarak baldırımın hemen üstünde son buluyordu. Daha önce Harper, kapımın yanında altın bir kurdeleyle süslenmiş küçük siyah bir kutu bulmuştu — üzerinde isim yazmıyordu. Ancak, bana verdiğinde, kimin gönderdiğini anlamak için yazılı bir isme ihtiyacım yoktu. Aşağı indiğimizde Von'un bakışları ayak bileğime kayınca, bu yeterince doğrulayıcıydı.

Bu gece beyaz giydim — bakire bir gelinin rengi. Danteller her kıvrımı sarıyor, karnımı ve sırtımı açıkta bırakıyordu — bir fahişenin kıyafeti. Ve hem gelin hem de fahişenin iki önemli ortak noktası olduğunu fark etmiştim —ikisi de kadındı ve ikisi de kendilerini satmıştı. İşlemlerinin bedeli ya para ya da sevgiydi.

İnsan yapımı çekiç ve keskiyle oyulmuş, ancak ilahi dişilikten esinlenerek yapılmış devasa çıplak sütunlar beni karşıladı. Bu gece kendime güvenim tamdı, onlara göz kırptım. Tam da bu role yakışıyordum: bir fantezi, bir rüya. Başlangıçta olduğum orman faresinden çok uzak, bir seks tanrıçası gibi hamamda dolaştım.

Kristal berraklığındaki suda yansımanımı gördüm — kulübeden gelen kız neredeydi?

O kız artık yoktu. Bir kadın olarak yeniden doğmuştu.

Sevdiği insanlar için her şeyi yapabilecek bir kadın.

Parmaklarım kil sürahiyi kavradı, havuzun batı tarafında toplanan gürültücü bir grup erkeğe doğru yavaşça yürüdüm. Bir adamın ağzından çıkan hikayelerle, etraflarında dolaşan güzel kadınlardan daha çok ilgileniyorlardı, tıpkı gıdaklayan tavuk sürüsü gibiydiler. Başka bir gece olsaydı, bu kadınlar onların dikkatini çekebilirdi.

Bir an için, bu adamın onları bu kadar cezbeden özelliği neydi acaba diye merak ettim.

"Biraz daha şarap ister misiniz, efendim?" Yaşlı bir adama şehvetli bir sesle teklif ettim.

Ancak yaşlı adam beni eliyle uzaklaştırarak, sanki yetişkinlerin konuşmasını bölüyormuşum gibi reddetti ve teklifim geri çevrildi.

Zihinsel olarak, tısladım.

Fiziksel olarak, çok daha kötüsünü yapmak istedim.

Tüm gücümü kullanarak, onu ve onun ataerkil tavırlarını boğmaktan kaçındım ve Harper'a baktım.

O zaten havuzdaydı, kaslı kolunu kurnaz sakallı, daha kısa boylu bir adamın omzuna atmıştı, ama adam ona hiç ilgi göstermiyordu.

Harper, grubun ortasında oturan adama, hepsinin dinlediği adama gözlerini çevirdi. Adam, etkileyici bir konuşmacıydı, hikayeleri büyüleyiciydi, ama yine de diğer adamların neden ona bu kadar kapıldıklarını anlayamıyordum.

O anda anladım. Onun hikayeleri değil, gücüydü. Konumu. Hepsi onun ışığında, onun ışığında güneşin kendilerine de parlamasını umarak güneşlenmek istiyorlardı.

O, kralın danışmanıydı, Edenvale krallığının ikinci adamıydı.

Onu hayal ettiğim yaşlı adamdan çok farklıydı.

Uzun boylu, kaslı ve haylaz bir yakışıklılığa sahipti. Saçları yanlardan kısa kesilmiş, üst kısımları ise uzun bırakılmıştı. Islak parmaklarıyla saçlarını tararken kırmızı saç tellerinin rengi daha da koyulaşıyordu. Bronzlaşmış teninde, burnunda, yanaklarında ve göğsünde hafifçe dağılmış çiller vardı. Sıcak, bal rengi kahverengi gözleri, hikayesini anlatırken, ellerini hikayeyi vurgulamak için kullanırken, duyarlı bir şekilde parıldıyordu. Konuşma şekli, hareketleri bir sanat gibiydi.

Kaslı kollarını hareket ettirirken, sıkı gövdesi buna tepki olarak kasılırken, vücudunun siyaset için değil, savaş alanı için yaratıldığını fark ettim. Yine de burada, siyasete kapılmıştı.

Gözleri, abartılı hikayesini bitirirken, ilgisiz bir şekilde bana kısa bir süre takıldı. Etrafındaki adamlar alkışladı, aralarında bir onay korusu yankılandı, sanki kim onun ayaklarına en hızlı atlayabilir diye bir oyun oynuyorlarmış gibi.

Harper'a baktım. O bizim en iyi şansımızdı. İlk geldiğimizde, madam bize kralın danışmanının esmerlere ilgi duyduğunu söylemişti. Ona bana bakmasını istedim.

Bakmadı.

Daha da çok istedim, kafamın içinde onun adını haykırdım. Hiçbir şey olmadı.

Tamam... bu üzerinde çalışmamız gereken bir şeydi.

Kafamı yorarak, onun dikkatini çekmek için başka bir yol bulmaya çalıştım. Şarap sürahisine baktım... *Bu iş görür.*

Suluk taştan oyulmuş devlere sessizce dua ederek, sırtı bana dönük olan krala yaklaştım ve o anda takılıyormuş gibi yaptım.

Sert karo zemine düştüğümde dizlerim acı içinde bağırdı, şarap sürahisini paramparça oldu, şarap sırtına sıçradı, kırmızı damlalar havuzda dağıldı.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye bağırdım, ona doğru sürünürken, ellerimle şarabı silmeye çalışıyordum.

Elini kaldırdı, ama vurmak için değil, benim çılgınca hareket eden ellerimi durdurmak için. Yakışıklı bir gülümsemeyle, "Sorun yok, genç hanım. Zaten daha fazla şarap sipariş edecektim," dedi.

Etrafındaki adamlar, parlayan yıldızları ve onun göz kamaştırıcı performansını alkışlamak için bir kez daha alkış tutmaya başladılar. Kadehlerini tokuşturarak daha fazla şarap için tezahürat yapmaya başladılar — bir damla düşünce dalgalar halinde yayıldı. Ne kadar güçlü bir adam olmalıydı.

Kızlar, ters çevrilmiş bir karınca kavanozu gibi hızla dağıldılar ve siparişleri yerine getirmek için koşturmaya başladılar. Hiç bu kadar çok şarap sürahisinin raflardan indirildiğini görmemiştim.

Kralın danışmanı bana göz kırptı, arkasını döndü ve bir sonraki hikayesine başladı.

Eh, bu kadar hayal kırıcı bir tepki beklemiyordum, ama işte oradaydık.

Kendi kendime homurdanarak, mahvolmuş kıyafetime ve morarmış dizlerime baktım — bu hem mecazi hem de gerçek anlamda bir felaketti. Ayağa kalktım ve süpürgeyi almak için yürüdüm, elimi duvardan çekip süpürgeyi aldım. Kırık çömlek parçalarını, şarabı ve sonuçsuz planları temizledikten sonra, hepsini çöp kutusuna attım. Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım, aklımda bir sonraki adımda ne yapmam gerektiği konusunda düşünceler dönüp duruyordu.

Harper yanıma geldi, koyu teni su damlacıklarıyla parıltıyordu, elinde bir şarap sürahisini vardı. "Çok daha kötüsü de olabilirdi."

"Biliyorum." Sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Onu onlardan nasıl ayıracağız? Sülükler gibi ona yapışıyorlar."

"Suyu ateşe verip onları küçük domuzcuklar gibi kaçırabilirim. O zaman onu yakalayabiliriz," dedi, parmakları sanki bunu hemen yapacakmış gibi titriyordu.

Kıkırdadım. "Bunu görmek için ne kadar para öderdim bilmiyorum, ama bu çözümden çok sorun yaratabilir."

O, "Tamam, peki, şimdilik bunu erteleyelim..." dedi.

"Daha fazla şarap!" diye bağırdı bize, on altı yaşını biraz geçmiş genç bir adam. "Eğitimine erken başladıklarını görmek güzel." Harper gözlerini devirdi.

Gözlerini devirdi. Kızıl rujlu dudaklarından umutsuz bir iç çekiş çıktı ve "İşte bu yüzden erkeklere ilgi duymuyorum" dedi.

İkimiz de kıkırdadık, sonra o bardakları doldurmak için odadan çıktı.

Vera bana doğru yürüdü, gözleri o kadar genişlemişti ki, etrafındaki beyazları görebiliyordum. "Özel bir banyo talep edildi."

"Ne? Kim?" diye sordum, ses tonum göstermem gerekenden daha sinirliydi. O anda işler daha kötüye gidemezdi — rastgele bir adamla vakit kaybetmeye vaktim yoktu.

Parlak, pembe dudaklarını şapırdatarak, "Kralın danışmanı," dedi.

Giysilerim ve Von'un bana verdiği ayak bileziği çıkarıldı. Sonra, cildim kıpkırmızı olana kadar çelik yünü gibi bir şeyle sertçe ovuldu.

Yaşlı eller yüzümü boyadıktan sonra saçımı şekillendirmeye başladı — hafif kıvrımlı, tam onun sevdiği gibi, ya da en azından kadın ağzından çıkardığı çatal uçlu saç tokasıyla kıvrımlı bir saç telini gevşekçe arkaya doğru çekerek fısıldadığı kadarıyla.

Genç bir kız, kadına çalışırken yardım etti, ona ihtiyacı olan her şeyi uzattı. Sanırım onun çırağıydı. Kadın onun yardımına ihtiyaç duymadığında, kız başka şeyler yaptı, örneğin cildime bir şişe parfüm sıktı. Kokusu gül ve gardenya karışımıydı.

Bir kalıbı fark ederek, bunun *onun* en sevdiği koku olduğunu tahmin ettim.

Madamın meraklı gözleri tüm süreci izledi ve kadın ile kız bir adım geri çekildiğinde, parmağını havada çevirerek bana dönmem için işaret etti.

İsteksizce yaptım, her saniyesinden nefret ederek. Hiç bu kadar nesneleştirilmiş hissetmemiştim. Çoğunlukla, bir rol oynayan bir aktris olmuşum. Ezra'nın bayıltıcı iksiri yardımıyla, ihtiyacım olursa her zaman kontrol bende idi. Bir bakıma, bu beni bir kol mesafesinde tutuyordu çünkü burada asla gerçek anlamda çalışmıyordum. Ama şu anda olanlar gerçek gibi geliyordu ve midemi bulandırıyor du. Kendimden soyuluyordum. *Onun* ambalajına batırılıyordum. *Ona* teslim edilmek üzere. *Onun* ihtiyaçlarını karşılamak için bir nesne.

Bu çok fazlaydı.

Eğildim ve kusmak için boğazımı sıktım.

Bayanlar, fırlatılan şeyin menziline geri atladılar.

Madam omuzlarımı tuttu ve beni dikleştirdi. "En seçkin misafirimize hizmet etmek için seçildin. Şimdi, kendine gel."

Yine kusmak için eğildim.

Bana tokat attı — iz bırakacak kadar sert değildi, ama yine de canımı yakacak kadar sertti. Acı, dikkatimi dağıttı ve kontrol edilemeyen mide ağrım kendiliğinden geçti. Kafasına bir su balonu sararak onu olduğu yerde boğmak istedim, ama bu düşünceyi kafamdan attım çünkü onun bunu neden yaptığını biliyordum. Düşüncelerimi başka yöne çekmek, onlara tutunacak başka bir şey vermek içindi. Ve işe yaradı. Sinirlerim yatıştı. Zihnim yanaklarımdaki hafif zonklamaya odaklandı.

Aynı şeye maruz kalan kaç kız olduğunu merak ettim.

Bu düşünceyle saatlerce oturabilirdim, ama o eller yine tenime dokunuyordu, kollarımı yukarı doğru zorluyordu ve sonra vücuduma siyah bir kumaş parçası örtüldü, uyluklarımda en geniş kısmında durdu. En kötüsü neydi? Tamamen şeffaftı.

"Başka bir şey giymeliyim," diye ısrar ettim, neredeyse çıplak halime bakarak. Bu şekilde, Ezra'nın şişesini saklayacak hiçbir yerim yoktu, onun içmesini istediğim toniki saklayacak hiçbir yerim yoktu.

"Saçmalık. Zaten bunu çok uzun süre giymeyeceksin," dedi madam, badem şeklindeki tırnaklarını karıştırırken.

İçimde panik vardı. Bir şeyler düşünmem gerekiyordu, hem de çabuk.

"Bayanlar, lütfen *parlak yıldızımızı* özel odalara götürün," dedi madam, ellerini çırparak.

madam ellerini çırparak dedi.

"Bekleyin!" diye bağırdım, dengemi sağlamak için elimi komodine uzattım.

"Bana... Bana bir dakika müsaade eder misiniz?"

Madam, bir baykuşun fareyi izlediği gibi bana baktı ve hayır diyeceğini anladığımda, derin bir nefes alıp "Peki. İki dakika" dedi.

Madam ve iki bayanın arkasından çift kapı kapandığında, kalbim kulaklarımda çarparak eşyalarımı sakladığım dolaba koştum. Çılgınca, ellerimle ceketimin ceplerini aradım ve iki cam şişe buldum. Birini aldım — dudakları gevşetip zihni bulanıklaştıran bir tonik. Ne Harper ne de ben bunu daha önce kullanmıştık.

Ayaklarım lastik gibi hissederek aynalı duvara doğru koştum. Şişeyi tezgahın üzerine bıraktım ve ona bakarak alt dudağımı heyecanla ısırmaya başladım.

Bunu nasıl gizlice sokacaktım?

Bu ince kumaşın içine nereye koyabilirdim?

Düşün. Düşün. Düşün.

Gözlerim aşağıya kaydı. Hayır, bu çok pratik olmazdı, ama bana başka bir fikir verdi...

Yukarı baktım, yeni boyadığım dudaklarıma.

Bingo.

Chapter 21

'ın bir öpücüğü.

İşte buydu.

Sadece bir

tane.

Yapabilirdim. Yapabilirdim. Yapabilirdim...

Kalın kapı, gök gürültüsü gibi şiddetle kapandı, moral konuşmamı bozdu ve beni özel odaya kilitledi. Korkarım ki, bu oda diğer özel odalara benzemiyordu. Bu odada, pahalı görünümlü kürklere süslenmiş bir yatak ve mumlarla kaplı bir zemin vardı. Mumların titreyen alevleri, loş ve boğucu bir ışık sağlıyordu. Sağımda, her iki yanında perdeler bulunan bir kapı, başka bir odaya giden dar bir geçit oluşturuyordu. Perdelerin arasından buhar sızıyordu, yavaşça içeri sızıyordu, dolaşan bir el yeni bir bölgeyi ele geçiriyordu.

Tiksindim.

"Girebilirsiniz," dedi bir erkek sesi — kralın danışmanına ait bir ses.

Dudaklarımı emdim ama hemen bıraktım, üzerlerine bulaşan zehri hatırlayarak. Yavaşça kapıya doğru yürüdüm, içeri girerken parmaklarımla kumaşı nazikçe kenara çektim.

Kaslı, bronzlaşmış kolları küvetin kenarlarına uzanmış, bakışları vücudumun kıvrımları üzerinde kısa bir süre dolaştıktan sonra, o gezgin gözleri benimkilere sabitlendi.

Bir parçam geri çekilmek, toparlanmak, gitmek istiyordu. Ama daha güçlü olan parçam, savaşçı, kadın, yerinde durdu. Rolümü oynayacaktım. Bilgiyi alıp gidecektim.

"Sana katılmamı ister misin?" dedi şehvetli bir ses - benim sesim. Nereden geldiğini bilmiyordum.

Kolunu kıpırdatmadan parmağını kaldırdı ve arkamda bulunan özel bara işaret etti. "Bir içki tercih ederim."

"Ne istersiniz?" diye sordum, sesim bal gibi tatlıydı.

"Beni şaşırt," dedi, karizmatik cazibesi çoktan kaybolmuştu, ancak sesi hoş ve nazikti.

Yavaşça başımı salladım, döndüm ve özel bara doğru yürüdüm. Her şekil ve boyutta çeşitli kristal sürahiler ahşap tezgahın üzerine düzgünce yerleştirilmişti, önlerinde iki kristal bardak duruyordu.

Döndüğümde onun nefesini tuttuğunu duydum. Gözlerimi devirdim, arkamdaki varlıkları incelemesinden hoşlanmadım.

"Saç rengin, yaşına göre oldukça sıra dışı," dedi.

Koyu kehribar rengi sıvının bulunduğu sürahiye uzandım ve parmak eklemim kadarını içine döktüm. "Doğuştan böyle," dedim ve kristal sürahinin kapağını yerine taktım.

"İsterseniz bir şeyler içebilirsiniz," dedi, nezaketi beni hazırlıksız yakaladı.

"İçki içmem," dedim yalan söyleyerek, kendi zehrimi tatmak istemiyordum. "Su ya da çay ister misin?"

Kafamı salladım. "Hayır, teşekkürler. Dudak parlatıcımı mahvetmek istemem."

Bu doğru değil miydi?

Buhar çıkan küvetin yanına yürüdüm ve ona bardağı uzattım.

Uzun parmaklarıyla bardağı kavradı ve içindekileri inceledi. Dudaklarından hafif bir kıkırdama çıktı. "Viskiyi hiç sevmem."

"Özür dilerim. Size başka bir şey getirebilirim," dedim, ellerim bardağa uzanırken, ama o bardağı ulaşamayacağım bir yere çekti.

Yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirdi ve "Sorun değil. Ben tek bir kural ile yaşarım," dedi.

"Nedir o?" diye sordum, kollarımı gövdem etrafına dolayarak.

"Başladığım işi bitiririm." Bardağı bir dikişte içti. Kolunu küvetin dışına indirip bardağı ahşap zemine koyarken kasları gerildi. "Kaç yaşındasın?" diye sordu, kaşlarını çatarak yüzümü inceledi, araştırır gibi.

"Yirmi iki," diye cevapladım. Refleks olarak, "Sen kaç yaşındasın?" diye sordum. "Senden birkaç yaş büyüğüm," diye cevapladı ve göz kırptı.

"Sizi kırmak istemem lordum, ama kralın danışmanı olmak için oldukça genç görünüyorsunuz."

"Alınmadım," diye cevapladı, sesi kayıtsızdı. "Genç görünüşüm nedeniyle birden fazla kez yargılandım."

Boş bardağını işaret ederek başımı salladım. "Başka bir şey getirmemi ister misiniz?"

"Beni alkolle sarhoş etmeye mi çalışıyorsunuz?"

Hayır, sadece zehir.

Korkarım, bunu neredeyse yüksek sesle söyleyecektim. *Kahretsin.*

"Hayır, sadece bir tane daha istersiniz diye düşündüm," diye zar zor araya girdim.

"Nerede doğdun?" Kaşları merakla çatıldı. Soru rastgeleydi, ama bunun küçük bir sohbet girişimi olduğunu düşündüm.

Yalan söyle, diye bir ses içimden geldi.

"Doğduğum yeri bilmiyorum," diye cevap verdim dürüstçe, fazla dürüstçe.

"Sana söyleyecek hayatta olan ailen yok mu?"

Yalan söyle, diye emretti ses bu sefer.

"Onlarla hiç tanışmadım." Dilimi kontrol edemiyordum. Başım dönmeye başlamıştı, hatta biraz sarhoş gibiydim, sanki o viskiyi içen benmişim gibi, o değil.

"O zaman seni kim büyüttü?" diye sordu, bakışları deliciydi.

"Beni evine alan bir kadın." Neredeyse ellerimle hain ağzımı kapatacaktım. Ezra'nın gerçeklik iksiri ile kendimi zehirlemiştim. O daha fazla derinlemesine araştırmadan önce soruları ona yöneltemem gerekiyordu. "Kaba olmak istemem ama beni buraya geçmişimi öğrenmek için mi getirdin?"

"Burada tek başıma düşüncelerimle oturmaktansa senin hikayeni dinlemeyi tercih ederim," diye cevapladı, küvete yaslanarak buharlı suda rahatlayarak.

"Anlamıyorum. Başka şeyler yapmak isteyeceğini sanmıştım." Cesaretimi toplayıp gözlerimi ona kaldırdım, gözlerimi tam da doğru miktarda şehvetle doldurmasına izin verdim

gözlerimi doldurmasına izin verdim.

Parmaklarını dağınık, kızıl saçlarının arasında gezdirdi. "Buraya geliyorum çünkü burası, kalenin sürekli işleyişinden biraz huzur bulabileceğim tek yer."

"O zaman sen..."

Beni keserek, "Hayır. Huzur bulmak için bu özel odalara geliyorum. Karşılığında rolümü oynuyorum, sizden birini seçiyorum, ama sonra hiçbir hizmet istemiyorum. Asla. Kızların çoğu uyurken ben düşüncelerimle baş başa kalıyorum."

"Ama madam, o senin... Nasıl bilmiyor?"

"Benim kasam onunkinden çok daha dolu. Kızlara sessizlikleri karşılığında iyi para veriyorum ve onlar da bana uyuyorlar. Zamanla, onların anlattıkları hikayeler, benim belirli bir kokuyu, belirli bir saç rengini sevdiğimi, bir tipim olduğunu düşünmelerine yol açtı." Gözlerini devirmiş gibi görünüyordu.

Ona yapacağım şeyden dolayı neredeyse vicdan azabı duymaya başlamıştım, ancak bu yeni itirafla, onu öpmek düşündüğümünden daha büyük bir engel haline gelmişti.

"Yani beni gül ve gardenya kokusuyla sardıklarında, bu boşuna mıydı?" diye sordum, küvetin kenarına otururken.

O güldü. "Beyaz gardenya çiçeğini oldukça hoş buluyorum, ama gül kokusunu pek sevmiyorum."

"Peki esmerlere olan tercihin?"

"Sarıışınları ve esmerleri eşit derecede çekici buluyorum, ama..." Öne doğru eğildi, su yanlara sıçradı. Kalın, nasırlı parmakları nazıkçe buklelerimden birini kavradı. "Bu eşsiz renge özel bir sevgim var."

"Öyle mi?" diye sordum.

O başını salladı, bukle parmaklarından kayıp metal küvete yaslandı. "Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyor."

"Bu kişi şimdi nerede?" diye sordum, kendimi tutamadan.

"O artık bu dünyada değil, hatırası bir hayalet gibi beni hep takip ediyor," dedi, derin ve düzenli bir nefes alırken göğsü genişledi.

Onun içindeki özlemi hissedebiliyordum — geçmişteki sevgilisi olabileceğini düşündüğüm bu kadın için. Ve eğer onun saçını takarsam, belki de bu gücü onun üzerinde kullanabilirdim.

Amacım belliydi, ama görüşüm bulanıklaşıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan, ayağımı yavaşça suya daldırdım, ne yapacağını görmek için.

O izledi.

Hayır demedi.

Yavaşça, büyük küvete indim. Küvetin genişliği iki kişiyi rahatlıkla alabilecek büyüklükteydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bakışları benimkilerle buluştu.

"Seni hayaletinle bağlarından kurtarıyorum, en azından bir anlığına." Su taşarak yere sıçrarken, ona doğru süründüm.

"Buna gerek yok," dedi, ama gözlerinin dolaştığı yerler aksini söylüyordu.

Parmağımı nazikçe dudaklarına koyup sonra çekerek yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Bir an için birbirimizin gözlerine baktık - kayıp sevdiklerini eve getirmek için can atan iki çaresiz ruh.

Gözlerimi kapattım ve ağzımı ağzına yaklaştırdım. Von'u öpüyormuşum gibi davrandım - benim altımda onun çelik gibi, dövmeleli vücudu varmış gibi.

Ve tanrılar adına, bu çok ateşliydi.

Kendimi kaybettim, onun olduğuna ikna oldum.

"Adın ne ki?" Kısa bir süre sonra, şişmiş dudaklarımdan bir kıkırdama çıkarken sordum.

"Arkyn," diye cevapladı kralın danışmanı, budanmış parmaklarını incelerken, suyu ön kolundan aşağı damlıyordu. Parmaklarını yüzüne yaklaştırdı, sanki böyle daha iyi görebilecekmiş gibi.

"Ar-kyn," iki heceyi denedim, vurgu yapmak için sonunda dudaklarımı şapırdatarak. Başım dönüyordu, kendimi mutlu ve giderek sarhoş hissediyordum — vay canına, Ezra'nın tonikinin etkisi çok güçlüydü.

Ruh halim aniden değişti. Kendimi hüsrana uğramış hissettim. Özellikle de kendime karşı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yapmam gereken şey...

"Gözlere oldukça hoş geliyorsun," diye mırıldandım ona bakarken, başka bir sırrımı daha ağzımdan kaçırdığımı umursamadan.

Elini küvete bıraktı ve ikimiz de sanki bu gördüğümüz en komik şeymiş gibi güldük. Tekrar yaptı ve biz de biraz daha güldük.

"Ona çok benziyorsun, ama yine de bir şeyler eksik," diye mırıldandı. "Sanki üzerine bir peçe örtülmüş gibi. Yüz hatların bozulmuş, sanki gerçek seni göremiyorum."

"Ne?" diye hıçkırdım. Onun sözleri, benim parçalanmış düşüncelerim kadar mantıklıydı.

Odaya ayak sesleri gürültüyle geldi. Kulaklarımı acıttı, çok gürültülüydü.

Eller omuzlarımı kavradı ve bir ses — Harper'ın sesi — zihnimi doldurdu. "İyi misin? Her yerde seni arıyordum."

"İyiym." Burnuna dokunmaya çalıştım ama başaramadım ve elim suya düştü.

Başımı Arkyn'e çevirdim, bakışlarımız buluştu ve ikimiz de gülmeye başladık.

"Seni buradan çıkarmalıyız," dedi Harper, kolunu gövdemin etrafına dolayarak beni kaldırırken. Bacaklarım iki yumuşak makarna gibi hissediyordu — inanılmaz derecede gevşek, ıslak, fazla pişmiş, ince ve uzun makarna gibi. Yaşlı bir çift bunları pazarda satıyordu — ne diyorlardı ona? Kafamı zorlayarak, beynimi sınırlarına kadar zorlayarak düşündüm. Gülümsedim. Evet, buydu! "Spagetti," diye zaferle bağırdım ve memnuniyetle başımı salladım.

"Hadi Sage, bana yardım et," dedi Harper, beni kaldırmaya devam ederken.

"Sen, kahverengi saçlı kız. Söylesene, üzerinde bir peçe görüyor musun?" Arkyn, sanki çift görüyormuş gibi başını sallayarak sordu.

Harper'ın cevabını duymadım çünkü vücudum ağırlaşmıştı ve başım... Ah, zavallı makarna bacaklarım. Önemli bir düşünce aklıma gelince başımı kaldırdım. "Bekleyin. Sосу getiren var mı? Anlaşılan, sosla servis edilmesi en iyisi."

"Tamam o zaman," dedi Harper, beni küvetten çekerek. "Peki ya Arky-boy?" diye itiraz ettim.

"Ben iyiym. Yarın beni rahatsız edebilirsin, ama sadece peçeni çıkarırsan," diye mırıldandı, arkamda su sıçraması sesi duyuldu.

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Harper, beni yarı sürükleyerek yarı çekerek yatağa götürürken.

Islak tenime yapışmış olsalar da, cennetteymiş gibi hissettiren yumuşacık, sıcak, tüylü çarşafların arasına düştüm.

Islak tenime yapışıyor olsalar da cennetteymiş gibi hissettiriyorlardı. Vücudum titriyordu, ama üşümüyordu — en azından üşüdüğümü sanmıyordum. Spagetti nasıl üşüebilir ki?

Harper ve Arkyn'in seslerini belli belirsiz duyabiliyordum, ama bunlar zihnimdeki uğultudan biraz daha fazlasıydı. Gözlerimi kapatarak dönen tavanı engelledim. Uyumak, kabuslarımdan uzak, ağırlıksız ve özgür bir şekilde rüyalar diyarında kaygısızca süzölmek istedim.

Rüzgârın nefesinde süzölen bir tüy gibi. Yukarı, yukarı, yukarı. Güçlü, sağlam bir rüzgâr beni daha yükseğe kaldırdı.

Onun olduğunu biliyordum.

Beni uzaklara taşıyan rüzgâr fırtınam.

Chapter 22

'ın kırmızı ve siyah statik görüntüleri, gözlerimi açma fırsatı bulamadan çok önce görüş alanımda dans ediyordu. Aşırı dinlenmenin ağır yüküyle vücudum yorgun düşmüş, kendimi buraya, uyanıklık ve uykunun arasında sıkışmış halde, hayatımın geri kalanını geçirebilirdim. Ama vicdanımın düşünceleri şişmeye başlamıştı — sorumluluk dalgası. Bu, huzurumu bozdu ve beni uyandırdı.

Yutkundum. Boğazım sanki içine çivi dolu bir torba sokulmuş gibi hissettim. Tekrar tekrar.

Odam karanlıktı, ama yalnız değildim. Soren yanımdaki sandalyede uyuyordu, ağzı hafifçe açık, çenesine küçük bir salya nehri akıyordu.

Soren neden yatağımın yanındaki sandalyede uyuyordu? Daha da iyisi, ben neden yataktaydım?

Anılarımı, tozlanmaya ihtiyaç duyan kapalı bir sandık gibi karıştırdım. Hatırladığım son şey...

Dudaklarım kralın danışmanının dudaklarıyla birbirine dolanmıştı.

Parmaklarım dudaklarımı kapattı. Von'u düşünmüştüm, onun olduğunu hayal etmişim... onun olmasını istemişim.

Von ve ben bir çift olmaktan çok uzaktık, herhangi bir etiketle tanımlanabilecek bir şeyden çok uzaktık, ama yine de kalbimi parçalayan bir ihanet hissi vardı, bu his şaşırtıcı ve garipti. Kralın danışmanını sadece öpmemişim... Onunla sevişmişim.

Ve sonra? Olaylar benim kontrolümden çıkmıştı.

"Uyandın!" diye bağırdı Soren, burnunu kırıstırarak aslan büyüklüğünde bir esneme yaptı.

"Sanırım öyle," dedim, sesim düşüncelerim kadar netti. Kafamı salladım, ellerim hala sisli anıları karıştırıyordu. "Ne oldu?"

"Son kırk sekiz saattir uyuyordun," dedi Soren, yine esneyerek. Yüzü solgun görünüyordu, gözlerinin altındaki torbalar onu biraz daha yaşlı gösteriyordu — tıpkı Ezra'nın bir hafta uzak kaldıktan sonra geri döndüğünde olduğu gibi. İkisi de Zihin Laneti'ne sahip oldukları için, bunun da bunun bir parçası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"İki gün mü?" diye kekeledim. Lady Light aşkına, Ezra o tonik içine ne koymuştu da beni iki gün boyunca baygın bırakmıştı?

"Şey, Sage, sana bir şey söylemem gerek. Ben... Şey... Yapmak zorundaydım..." Soren durakladı, tereddüt etti.

"Ne yapmak zorunda kaldın?" diye sordum.

"Çılgılık atmayı kesmiyordun. Seni uyandıramadık. Sadece sana yardım etmek istedim. Bu yüzden ben..."

"Evet?" Kafamda ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım için başımı salladım.

"Bilinçsizlik sınırını aştım ve zihnini susturdum, böylece huzur içinde uyuyabilirdin," dedi, ellerini sıkıca birleştirip omuzlarını düşürdü.

Midemde kurşundan yapılmış bir kaya gibi ağır bir yük hissettim.

Aniden, onu hissedebiliyordum, eşikte, derinliklerde dolaşan, asla gitmeyecek bir gölge. Özel, samimi düşüncelerim artık bana ait değildi. Müdahaleci doğası, rızamın kaybedilmesi... Hepsi birden beni bir tsunami gibi vurdu.

Çık dışarı, diye onun silüetine bağırdım.

Yapamam. Çok üzgünüm. Bağırıyordun. Ve ağlıyordun. Soren'in kararmış hali bana döndü.

Tersine çevir.

Gölgesi yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledi. *Yapamam. Ama bir yarığa kaybolabilirim. Dışarı çıkmayacağım.* Dediği gibi yaptı, hayaleti bir fareye dönüştü ve bir deliğe girdi — gözden kayboldu, ama aklımdan çıkmadı. Bundan sonra hep orada olacaktı... ikimizden biri ölene kadar. Tabii tersine çevirmenin bir yolu yoksa.

"Üzgünüm." Bana baktı, gözleri yalvarır gibiydi, yüzü ıstırapla doluydu.

"Sadece kabullenmesi zor bir şey." Hala bununla mücadele ederken, sözlerim ağzımdan çıkmakta zorlanıyordum.

"Biliyorum. Bunu yaparken kendimi çok kötü hissettim," dedi, gözleri yaşlarla doldu. "Çılgınlıkların, gece kabusların... Sanki Ruhlar Diyarı'nın köpekleri seni kovalıyormuş gibi geliyordu."

"Çocukluğumdan beri bu kabuslarla mücadele ediyorum. Onlar benim Rüya Lanetimin bir parçası. Gerçekten buna gerek yoktu..." Yine iç geçirdim. Artık olanları değiştirmek mümkün değildi. "Önemli değil. Ezra bunu nasıl düzeltebileceğimiz konusunda bir fikri olabilir. O zamana kadar, sanırım *tüm* düşüncelerimi paylaşmak zorunda kalacaksın."

Bunu yüksek sesle söylemek kendimi daha iyi hissettirmedim.

"Diğerleri nerede?" diye sordum, ellerimi leylak rengi çarşaflara sıkıca tutarak. "Gitmeye hazırlanıyorlar," diye cevapladı.

Gitmek mi?

Nasıl gidebiliriz ki? Kralın danışmanıya olan görevi mahvetmiştim. Ama aradığımız bilgiyi elde edene kadar tekrar deneyecektim. Kaleb'in nerede olduğunu bilmediğimiz için şimdi gidemezdik.

Pamuklu geceliğimin eteği, ana kata doğru koşarken ahşap merdivenlerin kenarına sürtündü. Soren beni takip etti, hareket etmeme itiraz etti ve hala yatakta dinlenmem gerektiğini söyledi.

Ona sert bir bakış attım. Ağzını kapattı.

Ön kapı rüzgârın etkisiyle ileri geri sallanıyordu, önüne yerleştirilmiş büyük bir çuval, kapının kapanmasını engelliyordu.

Dışarıda Ryker, atının sırtına bir çanta astı ve elleriyle ustaca yerine sabitledi. Harper, çantaları hala yerde dururken kısırağının toynaklarını kontrol ediyordu.

"Gidemeyiz," dedim, sesim otoriteyle doluydu.

Ryker başını salladı, parmaklarıyla kısırlaştırılmış atının sırtını nazikçe okşadı. "Üzgünüm tatlım, geçen gece bir fiyaskoydu. Eve dönüp, yeniden toplanmalı ve farklı bir plan yapmalıyız."

"Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı." Bunun bir yenilgi olduğunu kabul etmeyi reddettim.

"Ne gibi? Tek ve tek seçeneğimizi mahvettik," dedi Harper, atın bacağını bırakırken. Dik bir şekilde ayağa kalktı, serin sonbahar rüzgarı sallanan at kuyruğunun uçlarını çekiyordu. Sesindeki üstünlüğü, suçlamayı yakaladım.

"Bilgiyi alamamamızın benim hatam olduğunu mu ima ediyorsun?"

Bana keskin bir bakış attı.

"Ciddi misin?" diye öfkeyle sordum.

"Bana gelmeliydin. Seçildiğini bana söyleseydin, tek kelime etmeden gitmek yerine, onu sorgulamak için zamanında oraya varabilirdim, ama sen tek başına çalışmaya karar verdin." Harper kollarını kavuşturdu. Oh, çok kızgındı.

İyi. Ben de kavga arıyordum.

"Sana gelmek için ne zaman vaktim olabilirdi sence? Madam beni soyarken mi, yoksa beni onunla aynı odaya soktuklarında mı?" diye karşılık verdim, öfkem ateş ikizinin öfkesini yansıtıyordu.

Onun şiddetli ifadesi — öfke, kızgınlık, ateş — aniden söndü.

Bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve beni kollarına alıp sıkıca sarıldı. Sesi yumuşadı. "Üzgünüm. Kaleb'i bulmak için ihtiyacımız olan bilgiyi alamadığımız için üzgünüm."

Bu beni bir tuğla çuvalı gibi vurdu. Hissettiğim kayıp. Başarısızlık. Her şey boşunaymış. Ağlamak istedim, ama gözyaşlarımı geri tuttum. Bu duygular yavaş yavaş başka bir şeye dönüştü — yeni bir plan oluşmaya başladı.

"Geri dönmek istiyorum," dedim, çenemi sıkarak kararlılığımı gösterdim.

Harper benden uzaklaştı ve ikiziyle şaşkın bir bakışlaştı. "Geri mi?"

Başımı salladım. "Hamama."

Çelik bileğimden tuttu ve beni *kendisine doğru* çevirdi. Genellikle onun yanında duran gölgeler bile korkuyla sinmiş gibiydi. "Orası..." Von yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırarak hırladı. "...gideceğin *son* yer."

Ama gölgelerin aksine, ben ondan saklanmayacaktım. Ona dik dik baktım, yıldızsız bir gece kadar karanlık, sınırsız, öfkeli gözlerine odaklandım ve karşılığında, benim gözlerimde yaklaşan fırtınayı gösterdim.

"Belki de onu dinlemeliyiz." Soren'in sesi, Von'un bakışlarını benden ayırdı.

Aynı anda, ikimiz de başımızı ona çevirdik, vücudumuz hala birbirine dönük, tehlikeli bir şekilde yakın.

"Sen, *herkesten çok*, bu işe karışmayacaksın." Von'un sesi avcı gibi alçaldı. Bu bir uyarıydı.

"Neler oluyor?" Ryker araya girerek bilgi istedi.

"Onlara anlat," dedi Von, ses tonu kararlı, bir tanrının sarsılmaz gücüyle kaplı, yargısından kaçınılmazdı.

"Ben..." Soren sözlerini yutkundu. "O çok acı çekiyordu. Ben de... sınırı aşım."

"Neyi aşım?" Harper bir adım öne çıktı. Soren geri çekildi.

"Bilinçsiz bariyeri."

Ryker yumruklarını sıkı, yüzünde ölümcül bir ifade vardı. Dişlerini sıkarak, "Ne yaptım?" dedi. Sanki onu dövmeden önce bir kez daha söylemesi gerekiyormuş gibi.

Harper ikizinin hareketlerini taklit etti. "Ciddi olamazsın."

Lyra, minyon bedenine oranla oldukça büyük bir çuvalı zorlukla taşıyarak kapıdan içeri girdi. Şaşkın bir ifadeyle bize baktı ve cevapları yüzlerimizde aradı.

"Yardım ettiğimi sanıyordum," dedi Soren, yüzündeki renk kayboldu ve korkunç bir beyazlığa büründü.

"Yardım mı? Siktir git, Soren!" Ryker çenesini sıkı, geniş omuzları nefes alırken yükseldi, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

Ryker Soren'e saldırmak için hamle yaptığında, beni şaşırtacak şekilde onu tutan Von oldu. Harper aynı şeyi yapma fırsatı bulamadan Lyra oraya geldi ve ince kollarını Harper'ın beline doladı.

"Bu... yardımcı olmayacak," dedi Von, Ryker'a. İki dev, baş başa çarpışıyorlardı, korkutucu bir ikilidiler.

Hipnotize olmuş gibi hissettim, beyaz gürültünün kafesinde sıkışmış, tüm sahnenin gelişmesini izliyordum. Hiçbir şey yapamadan. Hiçbir şey söyleyemeden. Fallon'a olanlar yüzünden Ryker'ın öfkesini anlıyordum. Harper'ın da aynı şekilde hissetmesini anlayabiliyordum; bilinçaltındaki engeli yıkma niyetinden kaynaklanan olaylar yüzünden kardeşini neredeyse kaybetmişti.

Ama bu onlarla ilgili değildi.

Bu Soren ve benim aramdaki bir meseleydi. Bu bir hataydı ve ben hataların ustasıydım, o halde kim olduğum ki yargılayabilirdim? Üstelik o zaten bolca özür dilemişti. Ben de bunu kabul etmeye çalışıyordum.

Çünkü daha önemli şeyler söz konusuydu, örneğin Kaleb'in hayatı.

"Yeter!" diye bağırdım, sesimdeki emir tonu beni bile şaşırttı.

Herkes başını bana çevirdi. Ben başımı salladım. "Önemli değil."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" Ryker ve Harper aynı anda öfkeyle bağırdılar.

"Çünkü ben buradayım. Hayatta ve güvendedeyim. Ve Kaleb dışarıda." Elimi yana doğru sallayarak dış dünyayı işaret ettim. Kalbim şiddetle çarpıyor, damarlarımdan adrenalin, korku ve kararlılığın sarhoş edici karışımını pompalıyordu.

Kaleb dışarıdaydı.

Artık onları dinlemek ya da daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum, bu yüzden dönüp kapıya doğru yürüdüm. İçeri girmeden önce, hepsinin duyması için, tüm dünyanın duyması için bir söz verdim. "O lanet hamama geri döneceğim."

Onu hissedebiliyordum, benim savaşımla, uyanıyor ve içimde geriniyordu. Bu sefer başarısız olmayacaktım.

Chapter 23

, küçük siyah kutuyu açtım, parmaklarım Von'un bana verdiği siyah elmas bileklik üzerinde dolaştı - çok güzeldi. Hiç bu kadar zarif bir şeye sahip olmamıştım, bu kadar zarif bir hediye *almamıştım*. Hamamdaki görevimizi mahvettikten sonra, Harper onu ve diğer eşyalarımızı da alıp her şeyi malikaneye geri getirmişti. Bunu yaptığı için minnettardım - ceketlerimizi karıştırıp iki cam şişeyi bulmalarını istemedik.

Kapağı kapatıp makyaj masasına geri koydum ve saçımı taramaya başladım. İki gün uyumuş olmama rağmen, saçım o kadar da kötü değildi. Tararken, dağınık şifonyerimin üstüne bakarak hiçbir şeye bakmıyordum. Düşüncelerim dalgalıydı, kararlılıkla akıyor ve şüpheyle azalıyordu.

Başka seçeneğim yoktu.

Hamama geri dönmek zorundaydım. Elimde tek ipucu buydu ve onu kaçırırsam yazık olacaktı. Ama geri döndüğümde ne yapacaktım? Affedilmeyi mi dileyecektim? Kimin öfkesi daha kötü olurdu, madamın mı yoksa kralın danışmanının mı? Ama umurumda değildi. Kaleb'i geri almak için gerekiyorsa ikisiyle de yüzleşirdim.

Sürekli, nabız gibi atan bir fısıltı düşüncelerimden beni uzaklaştırdı. *Onun* olduğunu biliyordum.

Fırçayı meşe masanın üzerine koyduğumda ahşap ahşaba çarptı.

Gözlerimi kaldırdım ve aynanın yansımasında onun gözleriyle buluştum.

Tanrım, o gözler.

Bu gece, Harper ve benim hamamda çalıştığımız ilk gece beni cezbeden aynı kumaştan yapılmış siyah ipek giysiyi seçmiştim. Giydikten sonra, sanki benim için özel olarak dikilmiş gibi hissettim. Yaka, göğüslerimin arasında aldatıcı bir şekilde derin bir kesik oluşturunuyordu. İnce askılar, kollar gibi uzanarak boynumun etrafını nazikçe sarıyordu. Kumaş, kalçalarımın kıvrımında bitiyor, önde, göbeğimi ve şeftali gibi popomu örtmeye yetecek kadar aşağıya iniyordu. Sırt kısmı açık bırakılmış, ince, kadınsı kaslarımı ortaya çıkarmıştı.

Von'un siyah kirpikleri yavaşça aşağı indi ve omurgam boyunca bir titreme hissettirdi. Yumuşak, samimi parmak eklemlerinin cildimde dolaştığını hissedebiliyordum. Dokunuşunun verdiği his, içimde bir şeyleri harekete geçirdi, bir açlık, bir ihtiyaç ve kendimi daha fazlasını arzularken buldum.

Ama başımı kaldırdığımda, o hala kapının yanında duruyordu.

Bu hissin gerçek olması hoşuma gitmiyordu, ama gerçek olmasını *istiyordum*. Onun bana öyle dokunmasını istiyordum.

Normalde kendimi örterdim, ama bu gece, onun bakmasına izin verecektim. Bu gece, ondan kaçmayacaktım.

Saçlarımı topladım ve kışın uzayan saçlarımı geriye doğru taradım, saçlarım yumuşak, şehvetli dalgalar halinde dökülüyordu. Makyaj çantamı karıştırdım — Harper, şehir merkezindeki maceralarımız sırasında almam için beni cesaretlendirmişti — ve makyajıma geçtim.

Dudaklarıma koyu, karamsar bir kırmızı ruj sürdüm — tüm bu süre boyunca onun her parçasını, beni izlediğini hissettim. Sonra, ince uçlu fırçayı aradım. Bulduğumda, ucunu mürekkepli cam kavanoza batırdım ve kirpiklerimin üst kısmını kohl ile yavaşça çizmeye başladım, kenarlarını kanat şeklinde uzattım.

Bitirdiğimde, onun sözsüz emrini duydum...

Bana gel, Küçük Tanrıça.

Yavaşça döndüm, taburenin kadife kumaşı ipek kumaşa takıldı, onu yukarı çekti, uyluklarımın üst kısmını ortaya çıkardı, bu okşama başka bir titremeye neden oldu. Sinirlerim alev almaya hazır közler gibi hissediyordu. Ayağa kalktım, topuklarım tıklayarak ona doğru yürüdüm. Yukarı baktım, ruhumu kurutacağı tahmin edilen kişinin kancasına takıldım.

O anda, bana bakışları... Ona izin verirdim.

Parmak eklemleri omzumun üzerinde hafifçe kaydı, ardında bir kıvılcım bıraktı, tutuşmak üzereydi. "Sanırım sonunda rengini buldun," diye mırıldandı, ses tonu karanlık bir çöküntü gibiydi. "Ama bu kayış..." Parmağı ince kayışın altına kaydı, nazikçe yukarı doğru gerdi, gücünü test etti. Parmağını bir çırpıda

kolayca kopardı. "Çok ince. Ve şu anda..." Yakınlaşarak kulağıma fısıldadı, "Seni benden ayıran tek şey bu."

Sözlerinin ardındaki niyet, sanki yüzük takılı parmakları bacaklarımın arasında, o hassas sinir demetini okşuyormuş gibi aynı hissi uyandırdı. *Tanrım.*

"O zaman kopar." Ben teklif etmedim, talep ettim.

O geri çekildi, köpek dişlerinin keskin uçlarında kötücül bir parıltı belirdi. "Bunu yaparsam sahibinin benden pek hoşnut olmayacağını düşünüyorum." Gözleri bana keskin bir şekilde baktı, sanki ben sahibiymişim gibi.

"Benim değil," diye dürüstçe cevap verdim.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, yıkıcı dudaklarının köşelerinde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Öp beni," dedim, parmaklarım giydiği siyah ceketin yakasına kayd. Çok pahalı görünüyordu ve buradaki moda ile hiç uyuşmuyordu. Onun başka dünyadan gelen gözlerine uyuyordu. İkisi de buraya ait değildi.

Başını avcı gibi yana eğdi; sanki o kurt, ben de tavşanmışız gibi. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Her şeyi... Her şeyi," diye fısıldadım nefes nefese, onun bakışlarının —ona. Sarhoş edici, onu tüketen.

Aramızdaki sürekli itme ve çekme sonunda bir uçuruma ulaşmıştı. Artık onun merhametine kalmıştım.

Parmakları yanağıma okşadı. "Bununla pazarlık etmek istediğinden emin misin?"

Umutsuzca başımı salladım. O anda ona her şeyi söyledim, beni öperse, bana dokunursa her şeyi söyledim.

"Anlaşma kabul edildi, Küçük Tanrıça." Gözlerinde, sanki az önce bir sözleşmenin son satırına imzamı attığımı izlemiş gibi, zafer dolu bir gülümseme belirdi. O anda, Ruhlar Diyarında neyi kabul ettiğimi merak ettim.

Bir anlık tereddütle bir adım geri attım.

O, avcı gibi başını eğdi. "Oh hayır, küçüğüm, artık benden kaçış yok."

O kadar hızlı hareket etti ki, tepki verecek zamanım olmadı.

Kaba bir şekilde kıcımlı avuçladı ve onu kaldıraç olarak kullanarak beni kendine çekti. Zevk ve acı arasında gidip gelen, beni parmak uçlarımda durmaya zorlayacak kadar sıkı bir şekilde sıktı. Eli saçlarımı okşadı

yüzümü ona doğru çevirdi. Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce bana bir kez baktı ve beni ateşe verdi.

Von nazik değildi. Talepkardı. Ve tanrıça aşkına, her bir anını arzuluyordum.

Ağzı benimkini *ele geçirdi*.

Kollarımı boynuna doladım, ağzım ağzına doğru hareket ederken, onun hakkını geri almak için can atıyordum.

Dilinin dudaklarımı okşadığını hissettiğimde, sanki onun ne istediğini biliyorlarmış gibi, dudaklarım onun için isteyerek açıldı. Vücudumun ona verdiği tepki karşısında homurdandı, bu ses içimde yankılandı, en derinlerime, kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar. Dili içeri girdi. Dilini tek bir hareketle ağzımın tavanına sürükledi, dilinin ucu dişlerime ulaşana kadar geri çekti. Ama çıkmak yerine, dilini düzleştirip tekrar içeri soktu, keşfetmeye devam etti, tadına bakıp alay etti, keşfedilmemiş her santimi kovaladıktan sonra benimkine dolandı.

Kolaylıkla, sanki rüzgarda sallanan bir yaprakmışım gibi beni ayaklarımdan kaldırdı. Dudakları hala benimkine değerek, beni kendisine bağlayarak yatığa doğru yürüdü.

Tüm sert kenarları yumuşak kıvrımlarıma bastırdı. Duman ve su. Deri ve ipek. Obsidiyen ve kar. O ve bendim — onun ilahi erkekliği, benim ilahi kadınlığımı çekingenliğinden kurtulmaya çağırıyordu.

Hevesle yaptı.

Ceketini yırtıp bir kenara attım, sonra da gömleğini çıkardım. O da beni yatağa yatırdı. Yatağın yumuşaklığı, göğsüme bastırılan çeliğin sertliğiyle tezat oluşturuyordu. Parmaklarım, geniş, dövmeli omuzlarından kalın göğüs kaslarına ve sıkı karın kaslarına doğru gezindi.

Tanrım, bu adamın her yeri *sertti*.

Bacaklarımı beline doladığımda, damarlarımdan beklenti ve gerginliğin bağımlılık yaratan bir karışımı akıyordu. Kalçalarını benimkilere doğru çevirdi ve kendini zonklayan kalbime bastırdı. Ani sürtünmeden inledim, daha fazlasını hissetmek için çaresizdim. Ellerim beline uzandı, kemer tokasına doğru. Ama o bileklerimi yakaladı ve başımın üzerine çekti, tek eliyle orada tuttu.

Von dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve ağzımı serbest bıraktı.

Ama ben özgür olmak istemiyordum. Dudaklarının tekrar dudaklarıma değmesini istiyordum. Ateşliydim, acıyordum, arzuyla doluydu. Ona baktım, yüzümdeki ifade

bunu açıkça ifade ediyordu. Bacaklarımı açtım ve ayaklarımı yatağa dayadım, bu kaldıraçla kendimi pantolonunun altında gizlenen şişkinliğe daha iyi sürtünmek için vücudumla ona ne istediğimi açıkça söyledim. Söyledim mi? Açıkça haykırıyordum.

Açık sözlülüğümden utanmıyordum - onun baskın tarafı beni utancımdan kurtardı ve beni şehvetli, hayvani bir arzu içinde bıraktı.

Ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi beni incelerken, ağzından yavaş ve düzenli bir nefes çıktı. Dudaklarını ayırdı, dili mükemmel beyaz alt dişlerinin üzerinde yuvarlandı, keskin köpek dişleri üst dudağından dışarı çıkıyordu.

Onları boğazımda, boğazımın içinde hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak ederek, bir iniltiyi bastırdım.

Siktir. Bu da nereden çıktı?

"İtiraf etmeliyim ki, Küçük Tanrıça," diye başladı, sesi boğuk, tehlikeli derecede alçaktı. "Sana kızgıyım. Öyle kızgıyım ki, seni bu yatağa bağlayıp, gece boyunca burada bırakmak istiyorum, ta ki geri dönüp *sonunda benim olanı* tatana kadar."

Bir titreme içimi sardı, doğrudan çaresiz, zonklayan kalbimin derinliklerine. Alt dudağımyı ısırdım, beni yatağa bağlayacağı düşüncesi beni daha da tahrik etti.

"Yaramaz kız," diye mırıldandı, sonra ağzını ağızıma yapıştırdı, bu seferki öpücüğü cezalandırıcıydı. Damgalayıcıydı.

Onun verdiği her şeyi açgözlülükle, mutlulukla kabul ettim ve o tekrar geri çekildiğinde, hayal kırıklığından neredeyse çılgılık atacaktım. Onu dokunmak, dudaklarını tekrar dudaklarıma zorlamak için çaresizce bileklerimi kurtarmaya çalıştım, ama onun tutuşu kırılmazdı.

Kaşlarını çatarak ona öfkeyle baktım. Bu işkenceydi ve o utangaç sırıtışına bakılırsa, o da bunun çok iyi farkındaydı.

"Kaşlarını çattığında bile inanılmaz derecede güzelsin," diye övdü, parmak uçları bacağımda yukarı doğru kayarken, hafif bir dokunuşla.

Eli yukarı doğru ilerledikçe tepkimi izledi. Göğsümü avuçladığında dudaklarımyın açıldığını izledi, büyük eli onu kolayca sardı.

Zevkle dolu bir nefes dudaklarımdan döküldü.

Mum ışığında yüzükleri parıldarken, göğüslerimle oynadı, masaj yaptı, sıktı ve alay etti. Dokunuşuna doğru eğildim ve başımı geriye doğru eğdim, kalçalarımyı onun kalçalarının altında dairesel hareketlerle salladım.

ben de inleyerek bu ek sürtünmeyi memnuniyetle karşıladım.

Eli göğsümü bıraktı, daha yukarı çıktı, kalçaları benimkinden geri çekildi. Onun alaycı tavırlarından giderek daha fazla rahatsız olmaya başlayarak homurdandım. Onu istiyordum.

Her yerde.

"Ne kadar sevimli olsan da, şu anda kızgın olamazsın çünkü bu onur tamamen bana ait." Elini boynuma kaydırırken yüzükleri boynuma batıyordu, tam da doğru şekilde rahatsızlık verecek kadar baskı uyguluyordu. Daha yukarıya doğru kaydırarak elini çenemden ağzıma doğru kaydırды. Parmaklarının sert ucunu alt dudağıma değdirip, parmağını döndürerek başparmağının ucunu içine daldırdı ve ıslattı.

Kararlı, iddialı gözleri benimkilerle buluştu. "Bir dahaki sefere başka birini öpmek istediğinde?" Von öne eğildi, dudaklarını benimkilerden bir nefes uzaklığa getirdi, sözlerini tadabileceğim kadar. "Önce bana gel. Böylece bu dudakların kime ait olduğunu sana hatırlatabilirim."

Nefes almak zorlaştı.

Onun kararlı bakışlarına karşılık verdim, bir adım daha ileri giderek, bunu onun ağzından duymaya ihtiyaç duydum. "Kime ait?"

"Bu güzel, güzel dudaklar..." Alt dudağımı yana doğru itti, sertçe çekerek kendini benim merkezime sertçe bastırdı, o kısmımı kışkırttı, hakkını genişletti. "...benimdir."

Sözünü kanıtlamak için dudaklarımı öpücüğüyle boğdu, beni o kadar günahkar bir şekilde öptü ki, o andan itibaren sonsuza kadar mahvolacağımı anladım.

Onun ağzına ayak uydururken ciğerlerim hırıltı çıkardı, vücutlarımız birbirine karşı hareket ediyordu. Eli nazıkçe boğazıma dokundu ve sıkmasa da, oksijenim onun tarafından kontrol ediliyormuş gibi hissettim. Dudakları her açıldığında, onun oksijenini içime çektim. Derin bir nefes.

Alt dudağımı ısırdı, dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra serbest bıraktı. "Bunlar kimin?"

"Senin," diye fısıldadım dudaklarına.

"Aferin kızım," diye karanlık bir sesle mırıldandı. Onun övgüsü ve sesi beni onun altında eritirken, kemiklerim jöleye dönüştü.

Geri çekildi, ağırlığı aniden kayboldu.

Gözlerim birden açıldı.

Von gitmişti. Tamamen gitmişti.

Kafam karışmış, sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırptım. Ve aklımı tamamen kaybetmiştim.

"Von?" diye sordum
sessizliğe. Cevap gelmedi.
Sanki işe yarayacakmış gibi gözlerimi ovuşturdum.
Yaramadı. Onu hayal mi etmiştim?

Dirseklerimin üzerine yaslandım, içimde biriken sıvı ısıнын, iç çamaşırı olarak kabul edilen küçük kumaş parçasını ıslattığının çok farkındaydım. Dudaklarıma dokundum. Hassas ve yaralıydılar.

Hayır, o zaman hayal etmemiştim.

Yataktan kalktım, oval aynadan bana bakan dağınık halimi gördüm. Makyajım bozulmuştu, rujum bulaşmıştı, göz kalemi akmıştı. Saçlarım... Tanrım... Bir zamanlar yumuşak ipek gibi olan saçlarım artık fare yuvasına benziyordu.

Kesinlikle hayal etmemiştim.

İç çekerek makyaj masasına doğru yürüdüm. Fırçayı aldım ve hazırlanma sürecini tekrarlardım, şu anda alt bölgemde olan kadın versiyonu mavi topları görmezden geldim - zonklayan tek yer ağzım değildi.

Kükredim—o erkek *dayanılmazdı*. Ve yine de...

Önce bana gel. Böylece bu dudakların kime ait olduğunu sana hatırlatayım.
Onun bourbon gibi sesi zihnimde yankılandı.
Siktir. Onu istiyordum.

Güzelliğimi geri kazandığımdan memnun kaldığımda, odamdaki hayaletleri bırakıp Harper ve Lyra'nın odalarına gittim ve önce kapıyı çaldım.

"Girin," diye seslendi Harper, sesi kapının arkasından boğuk geliyordu.

İçeri girdiğimde, Harper'ı yatakta yüzüstü uzanmış halde buldum. Lyra diğer tarafta bacak bacak üstüne atmış, elinde bir deste kartla oturuyordu. Bana el salladı ve nazik bir gülümsemeyle selam verdi.

Ben de gülümsedim. "Merhaba, Lyra."

Harper, önlerinde duran desteden bir kart çekti, sonra dönüp bana baktı. "Gerçekten geri döneceğini düşünmemiştim." Serbest eliyle kıyafetime işaret etti. "Ama görünüşe göre dönüyorsun."

"Geri gelebilir. Tekrar denemeliyim." Yatağın kenarına oturdum.

"Bu aptalca, Sage. Ya ona ilaç verdiğini anlarsa? Kralın danışmanı sana ne yapar, tahmin edebiliyor musun? Seni hapse attırır ve öğleden önce asar!" diye bağırdı ve bana yabancı olan bu oyunda iki kart attı.

"Bu riski almaya hazırım," dedim, Lyra'nın elini oynarken izleyerek.

Harper yenilgiyi kabul ederek kartlarını yatağa attı. "Peki, ama bunu tek başına yapmayacaksın. Hazırlanmam için bana beş dakika ver."

"Gerek yok. Bu karışıklığı yaratan benim."

Gözlerimin içine baktı. "Evet, sen yaptın. Ama bunu tek başına temizlemeni istemiyorum." Yataktan atlayıp banyoya doğru yöneldi.

Lyra'ya kartları toplamasına yardım ettim ve kısa süre sonra Harper, koyu tenini parlatacak turuncu bir elbise giymiş olarak banyodan çıktı. Saçlarını örüp at kuyruğu yapmış, bana başparmağını kaldırarak "Tamam, hazırım" işareti yaptı.

Başımı salladım, kürk paltolarımızı aldım ve üçümüz aşağıya indik. Ryker bizi görünce iç geçirdi. "Siz de mi?"

Harper ve ben şaşkın bakışlar değiştirdik. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Von az önce hamama gitti." Bize işaret etti. "Resmi *hamam* paltolarınıza bakılırsa, siz ikiniz de gidiyorsunuz."

"Bekle, ne?" diye patladım. "Von neden hamama gidiyor?" "Kralın danışmanının yerini bulmaya çalışacak," dedi Ryker, çenesindeki sakalları ovuşturarak, sert parmak uçları kısa kıllara çarparak ses çıkardı.

Von'un daracık bir kıyafet giyip erkekleri eğlendireceğinden şüpheliydim. Bu da başka bir taktik kullanacağı anlamına geliyordu.

Bunun zorla yapılacağına dair bir hisse kapıldım.

"Gitmeliyiz." Aşağı baktım ve Harper'ın elini tuttum.

O anda fark ettim — dövmeyi. Narin, dikenli bir asma, bileğimden başlayıp ön kolumun etrafına dolanıyordu.

Ruhlar Alemi'nde bu neydi?

Chapter 24

rrant esintisi saçlarımı okşadı, ıslak taş sokaklarda hamama doğru koşarken saçlarımı dağıttı. Taze yağmur, çürüyen yapraklar ve ıslak toprağın kokusu havayı yoğun fırça darbeleriyle boyadı. Damlacıklar hafifçe yağarken dönüp duruyordu ve şiddetli bir şekilde yağmasa da, sürekli ve düzenli bir şekilde damlaması bizi sıırılsıklam ve üşümüş bırakmıştı — sıcaklık o kadar düşüktü ki, kış uyanıyor gibi hissettiriyordu.

İçeri girip, giysilerime henüz emilmemiş su damlalarını sallayarak attım, dişlerim takır takır titriyordu.

Harper'ın boyalı dudakları titriyordu, makyajı akmıştı, saçları başına yapışmıştı. Benim de durumumun daha iyi olmadığını tahmin ediyordum. Bugün üçüncü kez saçımı ve makyajımı yapmak zorunda kalacağımı fark edince içimden bir inilti çıktı.

"Neredeydiniz siz ikiniz?" diye bir kadının sesi akbaba gibi ısrarla çığlık attı. Madam, karanlık koridorun gölgesinden çıktı. Bronz şamdanı dik bir şekilde kaldırdı, yüzündeki derin çizgileri sert bir ışıkla aydınlatarak yaşını ortaya çıkardı. Genellikle başının üstünde düzgünce toplanmış olan saçları bu gece biraz daha dağınık görünüyordu, bazı saç telleri boynuna kadar sarkmıştı.

Arkasında iki iri yarı adam duruyordu — bu iyiye işaret olamazdı.

"Hastaydık," diye yalan söyledi Harper, ellerini kollarını ovuşturarak soğuğu uzaklaştırmaya çalışarak.

"İkiniz de ölümcül bir hastalığa yakalanmış olsanız iyi olur. İkinizden de gelemeyeceğinizi bildiren bir haber almadım. Bazı kızlardan çift vardıya çalışmasını istemek zorunda kaldığımı biliyor musunuz? Sence bu adil mi?" Sanki bizi kurabiye kavanozunun başında yakalamış gibi bizi azarladı. Garip bir şekilde, bu neredeyse... anne gibi geldi.

"Gerçekten çok hastaydık," diye cıvıldadım. Hiç de pürüzsüz değildi.

Hayal kırıklığıyla kızaran yanakları, kadife elbisesinin kırmızısıyla uyumluydu. Bana döndü, gözleri bıçak gibi bakıyordu. Lanetli olmadığı için şanslıyım. "Ve sen! Bana ne kadar sorun çıkardığının farkında mısın?"

Kahretsin. Biliyor. Harper ve ben endişeli bakışlar değiştirdik, ikimiz de içimizdeki uyarıyı görmezden geldik — kaçıp gitmemiz gerektiğini haykıran uyarıyı.

"Kralın danışmanı kızlarımdan hiçbirini görmek istemiyor," dedi madam bana asit gibi bir ses tonuyla. Şamdan tutucusunu sıktı, parmak eklemleri kemik beyazıydı, dans eden ateş ışığı, elinden patlamak üzere olan öfkeli, şişkin damarların çizgilerini aydınlatıyordu. Alnının ortasından da aynı damarın çıktığını fark ettim. Mumlukla kafama vuracağını sandım, ama bunun yerine, sinirli bir inilti çıkardı ve burnunun köprüsünü sıktı, sanki stres yüzünden burun kanaması olacaktı gibi. "Sadece seni göreceğini söylüyor."

Ne?

Midem altüst oldu ve sonra da altüst oldu. Ya da belki de tam tersiydi.

"Her gece geri dönüp seni görmek istiyor. Adamları etrafta dolaşıp özel odalara dalıyor ve seni ararken ortalığı berbat ediyorlar. Sanki burayı kendilerinin sanıyorlar," diye alaycı bir şekilde fısıldadı. "Ne yaptığını bilmiyorum ama, bu Perşembe gününe kadar seni getirmezssem Thermes de Luxe'yi kapatmakla tehdit etti."

kralının danışmanı , tehdit ediyor , kapatıyor , hamamını ? Açıkçası, ben sadece sözde ayıyı dürtmekle kalmamış, bir boz ayıyı zıpkınlamıştım.

Yutkundum.

"O yeterince iyi değil," diye bağırdı Harper, beni korumaya çalışarak, batmakta olan planımdan kurtulmaya çalışarak.

"Bu çok yazık, değil mi? Kralın danışmanı bu gece burada ve yıllarca süren emeklerimin boşa gitmesine izin verirsem *yazıklar olsun* bana," diye madam Harper'a tısladı. Bana döndü. "İki seçeneğin var, Sage canım. Ya benimle kendi isteğinle gelirsin ya da..." Arkasında duran çıplak göğüslü canavarları işaret etti. "...Maximus ve Enricho seni oraya sürükler."

Harper beni korumak için önüme geçti, ama ben onun sıkılmış yumruğunu yakaladım ve nazıkçe sıktım. "Sorun yok. Onlarla gideceğim."

Bana döndü, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ben iyiyim," dedim, güven verici bir şekilde başımı sallayarak. Onları uzun, sessiz koridorda takip etmeden önce elini bir kez daha sıktım.

Abartılı inlemeler ve nefes nefese kahkahalar etrafımda yankılanıyordu, sesler geçtiğimiz her kapalı kapıda biraz değişiyordu, ama crescendo her zaman aynıydı: abartılı ve sahte.

Madam beni soyup, yıkayıp, süsledi - önceki günün tekrarı gibi. Vücudumun kıvrımlarını şeffaf kumaşlarla süslediler, dudaklarımı yumuşak, bakire pembesi bir renge boyadılar ve cildime gül ve gardenya kokusu sürdüler.

Sonra, beni bir ödül gibi, çiftleşme ahırlarına götürülen kısır kısırak gibi koridorlarda gezdirdiler.

Madam, kapıyı arkamdan çarpmadan önce bana sert bir bakış attı.

Bu ani hareket beni ürküttü ve sıçradım. "Merhaba?" diye sordum, seks, yasemin ve küf kokusuyla dolu, aşırı sessiz odaya.

Cevap gelmedi.

Dikkatim, kristal ve boncuklarla süslenmiş kapısız çerçeveye kayd ve orada beni neyin beklediğini merak ettim. Mumlar zemini süslüyordu, ışıkları odayı bal rengi, yumuşak bir parlıltıyla kaplıyordu, titreyen alevleri midemdeki kıpır kıpır hissi yansıtıyordu.

Hava değişti. Çatırdadı. Ve gölgelerin içinden...

"Von?" diye sordum, onun birdenbire nasıl ortaya çıkabildiğini anlamadan. Belki de başından beri buradaydı, mantıklı tarafım böyle düşündü.

Bu gece, tamamen siyah giyinmişti. Ve giyinmişti derken, gerçekten giyinmişti demek istiyorum. Dar deri pantolonu, kaslı ve güçlü bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Saçları, dağınık bir topuz haline getirilmiş obsidiyen rengi bir yele gibiydi, birkaç tel yüzünün etrafına dökülmüş, şu anda taş gibi sertleşmiş erkeksi yüz hatlarını çerçevesiyordu. Karanlıkta gizlenmiş, bana doğru yaklaşıyordu. "Söylediğimde ciddi dim. Buraya geri dönmemeliydin."

"Başka seçeneğim yok," diye karşılık verdim ve kapıya doğru geri adım attım, hareketim onun bana bakışındaki şehvetli tavırdan kaynaklanıyordu.

"İtaatsizliğe alışkın değilim, Kitten." Kolunu başımın üzerine kaldırdı ve kapıya bastırarak beni iki sert şeyin arasında sıkıştırdı; biri meşe, diğeri çelikten yapılmıştı. "Ama ne kadar sinir bozucu olsa da, bu senin en çekici özelliğin." Fısıltıyla konuştu,

Nefesi kulağımda sıcak bir şekilde, "Bu kapıya yaslayıp seni sikmek istiyorum, üç alem de duyacak kadar yüksek sesle adımları övmeni istiyorum."

Onun ilkel ve saf sözleri, içimdeki benliği cinselliğini kucaklamaya çağıran bir çağrı gibiydi.

Parlak alt dudağıma dişlerimi geçirdim, onu çektim ve sonra utanmadan, "O zaman yap" dedim.

Sonra her şey hareketlendi.

Talepkar ağzı boynuma daldı, keskin köpek dişlerinin ucu hassas cildimi öperken boynuma sürtündü. Başımı geriye eğdim, boynumu ona açtım — ne isterse, ona izin verecektim. Parmakları saçlarımı topladı ve dudaklarını çenemin üzerine doğru kaydırды, sonra da ağzıma indirdi.

Güçlü, becerikli kollarıyla beni yerden kaldırdı.

Yerçekiminden kurtulmuş olarak, bacaklarımı onun gövdesine doladım, vücudum onun sertliğine bastırıyordu, birkaç saniye önce hayran olduğum pantolonu şimdi lanetlediğim bir şey haline gelmişti. Ellerim beline uzandı. Kemerini telaşla, ateşli ve çaresizce kurcaladım.

Duvarın diğer tarafından bot sesleri duyduğumda, ağzımı Von'un ağzından çektim.

Bana homurdandı — akşam yemeğini yeni kaybetmiş büyük, zarif bir panter gibi. "Biri geliyor," dedim panik içinde.

Beni yere indirdi, ama bırakmadı. "Kralın danışmanı, sanırım."

"Ne?!" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şehvet soldu, gerçeklik ortaya çıktı - *ne yapıyordum ben?* Yine her şeyi mahvedecektim. Onun sağlam göğsüne doğru ittim. "Gitmelisin. Hemen."

Onun gövdesine ittiğimde, bakışlarım son karşılaşmamızdan sonra kolumda aniden beliren rastgele dövmeyle düştü. O piç kurusu açıklaması gereken çok şey vardı, ama bu ne zaman ne de yerdı.

"Bunu sonra bitireceğiz," dedi, bakışlarımı takip ederek.

"Oh, kesinlikle bitireceğiz," dişlerimi sıkarak, ona delici bir bakış attım. Kaybolmadan önce, şeffaf kıyafetime bir bakış attı. Boş alana gözlerimi kırptım.

İnsanlar öylece buharlaşmazdı... *ama insan olmayan bir şey buharlaşabilirdi.*

Kafamı salladım ve bu düşünceyi kafamdan attım. Ellerim, madamın bana giymemi zorladığı saçma kumaşı düzeltmek için hareket etti, ama

parmaklarım kumaşa dokunduğunda, dantel değil ipek gibi hissettim. Aşağıya baktım ve nefesim kesildi. Vücudumu saran, bu gece seçtiğim siyah ipek iç çamaşırıydı. Beni rahatsız eden, vücudumu fazla gösteren ince, dayanıksız kumaştan farklı olarak, bu kumaş opak ama yine de seksi idi.

Ancak kıyafetimin nasıl aniden değiştiğini veya daha da önemlisi Von'un ne tür garip bir büyü kullandığını düşünmeye vaktim olmadı, çünkü kapı açıldı ve kralın danışmanı içeri girdi.

Chapter 25

Arkyn , giyinik bir şekilde içeri girdi, sol tarafında bir kılıç kılıfı vardı, bu da onun sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Uzun boylu, esnek vücudu kralın renkleri olan kırmızı ve altın rengiyle kaplıydı. Pileli ceket mükemmel bir şekilde dikilmişti, geniş omuzlarını sarıyor ve dar belini vurguluyordu. Omuzlarına, kalın, altın bir zincirden yapılmış, üzerine eşit aralıklarla yerleştirilmiş koyu renkli mücevherlerle süslenmiş bir yakalık asılıydı. Mücevherler, görevlerini yerine getirircesine parıltıyordu — sanırım yakutlardı. Böyle bir şeyin ne kadar pahalı olabileceğini tahmin edemiyordum, ancak Edenvale'deki her şehir, kasaba, köy ve ıssız kulübeye iç mekan su tesisatı getirmek için yeterli parayı toplayabileceğini hissediyordum.

"Adamlarım kapının dışında bekliyorlar. Kimsenin içeri girip çıkmasına izin vermemelerini söyledim," dedi Arkyn, dudaklarını sıkıca kapatarak. Parmakları kılıcının kabzasına kaydı, sanki onun Lanetiymiş gibi okşayarak, serbest bırakılmayı bekliyordu. "Benimle işbirliği yapmak senin yararına olacaktır. Anlaşıldı mı?"

En masum bakışımı takınarak başımı salladım. Bu sırada içimden uykuda olan su canavarıma dokundum — bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik.

"Güzel." Yanımdaki hasır sandalyeyi işaret etti. "Lütfen. Oturun."

Söyleyiş şekli, rica etmediğini ima ediyordu, bu yüzden arkanı dönüp sandalyeye oturdum, omuzlarım kaşıntılı, yıpranmış hasır sandalyeye yaslandı. O sessizce orada durup beni inceliyordu — saçlarımı, yüzümü. Gözleri keskinleşti ve sanki derimin katmanlarının ötesine,

altında ne olduğunu görmek için onları soyuyormuş gibi. Bu hissi hiç sevmedim. Onu itmek istedim, ama o araştırmasını sürdürürken dilimi tuttum.

Yüzünde kısa bir an merak belirdi. İfadesi değişti, sanki bir şey bulmuş gibi memnuniyetle yerini aldı. Sessizliği bozdu. "Bana ne verdin?"

Gözlerimi kısarak baktım. *Kahretsin.*

Dudaklarımı yaladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bu gece gerçekten böyle mi oynamak istiyorsun?" diye sordu, başını yana eğip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sessizliğimi korudum.

"Peki. Ne kullandığını söylemeyeceksen, nedenini söyleyeceksin," dedi, sesi giderek sinirlenmeye başladı.

"Neden neyi?" diye sordum, ne demek istediğini çok iyi bilmeme rağmen şaşkın rolümü sürdürdüm.

Bana anlamlı bir şekilde baktı, ifadesinden ne demek istediğini anladığımı anladım. Yine de bunu sözlü olarak ifade etti. "Neden bana ilaç verdin?"

"Neden uyuşturulduğunu düşünüyorsun? Havuzda çok zaman geçirdin ve o gece içki içtin. Sadece sarhoş olmadığından emin misin?" Konuyu saptırdım.

Gülmek istiyor gibi görünüyordu. "Böylesine güzel bir şeyin yılan dili olması ne yazık." Bana yaklaştı, ellerini hasır sandalyenin iki yanına koydu. "Kralın danışmanına ilaç vermek için verilen cezanın ne olduğunu biliyor musun? Bu, benim hayatıma kastetmek olarak görülebilir."

Dudaklarımı büktüm. "Pek değil."

"Sen akıllı bir kızsın." Gözleri anlamlı bir şekilde boynuma düştü. "Eminim sen bunu anlayabilirsin."

Tüylerim diken diken oldu, bir balta geri çekilip sonra da kafama indirilmesini hayal ettim... *Hayır.* Bu fikir hoşuma gitmedi.

Kahverengi gözleri benimkilere baktı. "Sorularıma dürüstçe cevap verirsen, buradan tek bir beyaz saç telin bile zarar görmeden ayrılmanı sağlayacağım." Parmaklarıyla bir tutam saçımı yakaladı ve yana attı. "Yalan söylemeye devam edersen, seni kaleye geri götürmek zorunda kalacağım ve orada dilini çözmek için *başka* yöntemler kullanacağım. Gördüğün gibi, sana bir seçenek sundum. İkisi arasından hangisini seçeceksin?"

Ne seçim ama.

Krala uzun zamandır ertelenmiş bir ziyareti yapmak istesem de, zamanım azalıyordu, bu yüzden iç çekerek cevap verdim. "Tamam, peki. Sana doğruluk serumu verdim. Ama sana zarar vermek niyetinde değildim. Diğer yan etkilerinin ne olacağını bilmiyordum. Şimdi biliyorum, çünkü bu süreçte kazara kendime de serum verdim."

"Gerçeklik serumu mu?" diye tekrarladı, düşünerek. Sonra... kıkırdadı. Bu tepkiyi kesinlikle beklemiyordum.

"Bu oldukça ironik," diye mırıldandı. Bakışları tekrar bana döndü. "Bana gerçeklik serumu verdin, bu da bilgi aradığını gösteriyor... Ne bilmek istiyorsun?"

"Askere alınanların nereye gönderildiğini bilmem gerekiyor," dedim, daha fazla soru sormamasını umarak.

"Neden? Askere alınan bir *talipliniz* mi var?" diye merakla sordu.

Soru, sanki ilişki durumumu öğrenmek için sorulmuş gibi, yerinde olmayan bir soru gibiydi. Kişisel hayatıma bu kadar müdahale edilmesinden hoşlanmadım, daha önce bana giydirdikleri şeffaf kumaştan hoşlanmadığım kadar. Von'a ve onun veda hediyesine hafif bir minnettarlık duydum.

Kafamı salladım. "Hayır."

"Bir yalan daha," dedi, sanki onu kaynar suyla haşlamışım gibi. Ellerini sandalyeden çekti ve kapıya doğru yürümeye başladı. Diğer tarafta beni neyin beklediğini biliyordum.

"Bekle. Yalan söylemedim. O benim kardeşim," dedim çabucak, benim yarı gerçeklerimi bu kadar çabuk fark etmesine şaşırarak.

Hızla durdu. "*Kan* kardeşi mi?"

Neden önemli olduğunu anlamadım, ama yine de cevap verdim, "Hayır, ama yine de kardeşim."

"Bu bilgiyi elde edersen ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bandajı yırttım ve gerçek ortaya çıktı. "Onu kaçıracağım."

"Bunu tek başına mı yapacaksın?" dedi, ama sanki cevabı zaten biliyormuş gibi hissettim.

"Evet."

"*Tsk, tsk*, bir yalan daha," diye neredeyse alaycı bir tonla cevap verdi. Kısa bir sessizlikten sonra bana bakıp, "Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum," dedi.

"Anlaşma mı?" diye sordum. Bu bana biraz tanıdık geliyordu.

O başını salladı. "Evet, anlaşalım. Bana kardeşinin adını ve askere alındığı yeri söyle, ben de onun görev yaptığı yeri bulayım. Birkaç gün sürebilir." Elini sallayarak son ayrıntıyı önemsizmiş gibi gösterdi. "Sözcük oyunları. Aradığın bilgiyi bulacağım."

Duymak ile inanmak, gece ile gündüz kadar zıt kavramlardı. Meristone'dan ayrıldığımdan beri yaptığım her şey, her zaman planlandığı gibi gitmemiş olsa da, hepsi bu ana kadar gelmişti. Kaleb'in nerede olduğunu bulacaktı ve mutlu, rahatlamış ya da ikisinin arasında bir şey hissetmem gerekirken, ben bundan çok uzaktım. Çünkü bir soru zaferimi gölgeliyordu: Neden kralın danışmanı, onca insan arasından, bana yardım etsin ki?

Yükselen mide bulantısını görmezden gelerek, zorlukla yutkundum. "Karşılığında ne istiyorsunuz?"

Mükemmel beyaz dişlerini gösterdi. "Sana kur yapmak istiyorum."

Chapter 26

T Bu gece malikâne sessizdi. Soren, Lyra ve Ryker saatler önce yatmışlardı ve her zamanki gibi Von ortalarda görünmüyordu.

Harper ve ben mutfak adasında oturmuş, çatalımızı çilekli keke batırmıştık.

Tatlı krema, yumuşak vanilya ve hafif çilek kokusunu içime çektim. Lyra bu sabah yapmıştı ve neredeyse bitmişti. Harper ve ben bu gece bulmadan önce dörtte üçü kalmıştı, yani bu pastanın bu dünyadan bu kadar çabuk yok olmasının sebebi bizdik.

Şişkin karnıma rağmen, bu durum beni üzmedi.

"Kralın danışmanı olan bu flört meselesi... Hiç hoşuma gitmiyor," dedi Harper, kadifemsi yumuşaklıkta bir parça kek keserken. Görünüşe göre, yarını düşünen tek kişi ben değildim.

Yutkunduktan sonra cevap verdim: "Ben de sevmedim."

Endişeli bakışlar değiştirdik ve sanki sorunlarımızın çözümü pastada saklıymış gibi tekrar pastaya daldık.

"Bu arada," dedi Harper ağzı doluyken. Çatalının uçlu kısmıyla ön koluma işaret etti. "Sormak istiyordum, dövmeyi yaptırmak için zamanı nereden buldun?"

Sol kolumdaki dövmeye baktım. Asma ve dikenleri narin ama güçlü görünüyordu; süslü detayları onu neredeyse gerçek gibi gösteriyordu. Dövme bileğimden başlayıp kolumu çevreliyordu, ince, detaylı asma kolun ucuna doğru daha da yayılıyordu. Güzel, hatta büyüleyiciydi, ama

bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum... *Ne olduğunu bilmiyordum?* Kendime inanamıyordum... Ne diyordum ben? Von'u öptükten kısa bir süre sonra kolumda gizemli bir dövme belirdi ve şimdi onu hayranlıkla mı izliyordum? Kendimi toparlamalı, bu dövmenin nereden geldiğini ve nasıl kurtulabileceğimi bulmalıydım. Ve ihtiyacım olan tüm cevapların, az önce doğal olmayan bir sessizlikle içeri giren adamdan alınabileceğini hissediyordum.

Çatalımı suçlayıcı bir şekilde ona doğrulttum. "Ona sor."

Harper, Von'a bakmadan önce kaşlarını kaldırdı ve cevap bekledi.

Von, meyve dolu bir kaseden büyük bir kırmızı elma alırken sinir bozucu bir şekilde yavaş davrandı. Büyük eli elmayı anında gölgede bıraktı. Sanki yapacak başka işi yokmuş gibi elmayı yavaşça incelerken biz bekledik. Onun dinlemediğini fark ettim. Ya da benimle oynuyordu.

Ona gözlerimi kısarak baktım ve ilk seçeneğin doğru olduğuna karar verdim. "Devam et, ona neden dövmem olduğunu açıkla, çünkü ben de öğrenmek istiyorum." Parmaklarım çatalı sıkıca kavradı, sanki onun sinir bozucu, ilahi, tamamen erkeksi, öpülesi boynumuş gibi sapını boğazladım.

Kömür gibi siyah gözleri elmadan ayrılmaya tenezzül etmedi. "Benimle bir anlaşma yaptın."

Hepsi bu kadardı. Tek söylediği buydu. Bu erkek sinir bozucuydu.

Harper şimdi anladığını ima edercesine başını salladı. *Şimdi anladığını mı?*

Gözlerim parladı ve tısladım, "Anlamadım."

"Oh evet, Küçük Tanrıça." O sonsuz siyah gözler benimkilere doğru kalktı. "Yaptın."

Homurdandım. Hiçbir ilerleme kaydedemiyordum. Taktik değiştirdim. O koyduysa, o da çıkarabilirdi. "Çıkarılmasını istiyorum. Hemen."

"Hayır." Elmayı ısırды.

Mantıksız, dayanılmaz, aptal erkek.

Harper'dan yardım istedim, ama yüzündeki garip ifadeye bakılırsa, başka bir yerde olmak istediği belliydi. Yine de onu zorla içeri çektim, tekmeleyip bağırarak. "Harper, lütfen bu deli erkeği ikna et ve dövmeyi kaldırmasını söyle," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Yapamam," dedi, yarı özür dilercesine omuz silkti.

Kafamı salladım. Açıkça, ikisi de akıllarını kaçırmıştı. "Neden yapamıyorsun?"

"Çünkü bir anlaşma yaptın," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ama açıklamıyordu.

Von'un yüzündeki eğlenceli ifadeyi yakaladım. Neyden daha çok keyif aldığını anlayamadım: Harper'ın beni savunmak istememesinden mi, yoksa o lanet elmadan mı? Onun elinden su okuyla almaya niyetlendim.

"Anlaşma yapmış olsam da olmasam da, bu ona beni dövme yapma hakkı vermez." Çatalımı boş kek tabağına bıraktım, yoksa onlardan birini çatalımla delecektim.

"Üzgünüm Sage, ama bir nevi hakkı var. Tam olarak pratik değil, ama Eski Tanrılar tarafından yazılan yasalar nadiren pratiktir," dedi Harper, sanki bu bir gerçekmiş gibi. Ahşap tabureden kalkıp lavaboya gitti ve çatallarımızı yıkamaya başladı.

"Dövmenin Eski Tanrılarla ne ilgisi var?" diye sordum. Von'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, o tanıdık çekim beni bir ip gibi çekiyordu. Onu görmezden geldim.

Harper çatalları kuruladı, çekmeceye koydu ve sonra dönerek ellerini arkasındaki tezgahın üzerine uzattı. "Bildiğiniz gibi, yıllar önce buraya gelen atalarımız, Edenvale'e Eski Din'i getirdiler. Dövmeli anlaşmalar, Eski Tanrılar tarafından yaratılan dinin bir parçasıydı. Dövmeli anlaşma, biraz barbarca olsa da, kesin bir anlaşmadır. Anlaşmaya dahil olan her iki tarafa da dövme yapılır. Hassas bir kağıt parçası gibi, kolayca yırtıp atabileceğiniz bir şey değildir; dövme silinmeden önce anlaşmanın şartları yerine getirilmelidir. Bağlayıcıdır." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Ancak, artık bu çok sık görülüyor. Bunun için gerekli sihre sahip olanlar, artık çok fazla kalmadı. Aslında, bu yeteneğe sahip tanıdığım tek kişi Von."

Bana söylenenleri kafamda çevirdim. Dövme bağlayıcıydı, anlaşma tamamlanana kadar silinemezdi. Von'a verdiğim söz... Nefes nefese, yumuşak sesim kulaklarımda uğuldadı. *Her şey... Her şey.*

Von'a öfkeyle baktım. "Bu imkansız bir şey." O alaycı bir şekilde gülümsedi, kaşını kaldırarak meydan okudu. "Öyle mi?"

Öfkeyle ellerimi havaya kaldırdım. "Siz dayanılmaz erkekler ve anlaşmalarınız. Bu gece bir anlaşma yapmak yetmedi, şimdi de iki anlaşma yaptığımı mı söylüyorsun? En azından o bana dövme yapmadı."

Von'un kendini beğenmişliği aniden çok daha sinir bozucu bir şeye dönüştü. Gölgeler bile ondan uzaklaşıyor gibiydi. "*İki anlaşma* derken neyi kastediyorsun?"

Harper'a destek için baktım, az önce kendi ağzıma attığım lafın her kelimesini hissederek.

Harper hızlıca esnedi ve sinir bozucu bir şekilde yüksek sesle esnedi. "Sanırım yatmaya gidiyorum. İyi geceler ikinize. İyi geçinin." Ben ona kalmasını söyleyemeden hızla uzaklaştı. Köşeyi dönüp gözden kaybolurken ona sert bir bakış attım. *Hain*.

Aniden Von yanımda belirdi, elma yok olmuştu. Parmağıyla çenemi kaldırarak bana ona bakmamı sağladı. "Başka ne anlaşıyor?"

Yutkundum. Zorlukla. "Kralın danışmanı Kaleb'in yerini bulup bana vereceğini söyledi."

"Karşılığında ne istedi?" diye sordu Von. Dokunuşu yumuşak olsa da, ona yapışan ağır gerginliği hissedebiliyordum. Onu böyle görmek garipti, çünkü her zaman çok kontrollüydü.

"Bana kur yapmak istiyor, daha doğrusu, bir kez dışarı çıkmak istiyor." Von kaşlarını çatı. "Ve sen kabul ettin."

"Tabii ki," diye savunmacı bir şekilde cevap verdim. "Başka seçeneğim yoktu." Hırlayarak, "Her zaman seçeneklerin vardır," dedi.

"Öyle mi?" Kolumu kaldırarak ona gösterdim. "O zaman bu neden kolumda?"

Elini nazikçe benimkine koydu ve yavaşça kendine doğru çekti. Parmakları bileğimi kavradı, nazikçe çevirerek geniş dövmeyle inceledi. "Şimdi açıklasam, aptal gibi görünürüm," dedi, parmakları asma dalının üzerinde dolaşırken, dokunuşu o kadar hafif, o kadar samimi ki, beni titretti. Gözleri benimkilere baktı. "Ama bir gün bunun neden gerekli olduğunu anlayacaksın."

Onun sözlerini içime sindirirken, bakışlarım onun uzun, yüzüklerle süslenmiş parmaklarından bileğine, ön koluna kaydı. Orada, diğer dövmeyle üzerinde, taze, siyah mürekkeple benimkine benzeyen bir dövme vardı, ama ikisi tamamen aynı değildi.

Yang'ın yin'e olduğu gibi, onunki benim kadınsı versiyonumun erkeksi versiyonuydu. Benimki zarif, narin detaylarla doluyken, onunkisi kalın, iddialı sarmaşıklar ve keskin, tehditkar dikenleriyle daha vahşi görünüyordu.

Onu orada görmek beni açıklanamayan bir tatmin duygusuyla doldurdu. Aramızda bir itme ve çekme olarak başlayan şey, benim anlayabileceğimden daha hızlı bir şekilde sürekli bir çekime dönüştü. Bizi bu kadar yoğun ve imkansız bir hızla bir araya getiren manyetik güç neydi? Ve neden Von bunu biliyor gibi hissediyordum?

Aynı nazik fırça darbeleriyle çizim yapmasını izlerken, dikkatim onun diğer dövmeyle kaydı. Bir zamanlar onları

sanata benzeyen dağınık bir tuval olarak görmüştüm, ama şimdi daha çok hayatı boyunca yaptığı anlaşmaları gösteren bir harita gibi görünüyorlardı - tanrım, *o kadar* çok vardı ki.

Parmaklarım, benimkini, yemyeşil kırmızı bir elma tutan bir kadının eliyle birleştiren dövmenin hemen üstüne kaydı. Kadının koluna sıkıca sarılmış bir yılan, ağzını açmış, dişlerini göstermişti. "Bu, yaptığın bir anlaşmadan mı?"

"Evet," diye cevapladı, sesi yumuşak, koyu bir burbon gibiydi.

Bir an düşündüm ve sonra sordum, "Dövmelerinin kaç tanesi anlaşmalardan kaynaklanıyor?"

"Hepsi."

Yutkundum. "Bunların hepsini yerine getirmek zorunda mısınız?"

Gözlerimin içine bakarak cevap verdi, her kelimeyi söylerken ses tonu bir oktav düşüyordu. "Her birini."

Aramızda sessizlik oldu. Sözlerinin ağırlığı, söyleme şekli, bana bakışı... Damadın gelinine, karı koca sayılmadan hemen önce yeminini ederkenki halini hatırlattı bana.

Neden bir söz veriyormuş gibi geliyordu?

Gözlerimi indirdim, çeşitli dövmelere bakarak cevaplar aradım, ama o kadar çok vardı ki, nereden başlayacağımı bilemedim. "Bu çok zor değil mi?" diye sordum, vücudunun her yerine yaptığı anlaşmaları hatırlatan bu kadar çok dövmeyle nasıl dolaşabildiğini merak ederek.

"Asla." Eli yanağımı okşadı ve bana öyle bir bakış attı ki, söylediği her kelimeye inandım. "Kaybolduğumda, aklımı kaçırdığımda ve ışığının geri dönmesini beklediğimde, karanlıkta bana yol gösteren şey tam da bunlar."

Perde çekilir gibi, taktığı maske kalktı ve altındaki gerçeği ortaya çıkardı. Orada, yıldızsız gözlerin bakışında, yıldızların nereye gittiğini anladım — düşmüşlerdi.

Bu hem güzel hem de yürek burkucuydu, gözlerim yaşlarla doldu. Ayağa kalktım ve parmak uçlarımda yükseldi. O başını eğdi, dudaklarımız birbirini bulduğunda siyah bir saç teli öne doğru düştü. Öpücüğü derinleştirirken parmakları saçlarıma dolandı ve bir an için, onun oksijeniymişim gibi hissettim — sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi.

Böyle öpülmekten geri dönüş yoktu. Asla.

Chapter 27

'da yıkandıktan ve yatağa girdikten sonra, düşüncelerim dağınıktı.

Hayatımda keşfedilmemiş ve bilinmeyen, sanki bir şey eksikmiş gibi hissettiğim pek çok şey vardı. Sanki daha büyük bir resim vardı, ama benim kavrayışımın ötesindeydi. Bu şekilde hissetmekten yorulmuştum ve Rüya Lanetimi yeterince uzun süre görmezden gelmişim. O benim bir parçamdı ve eksik olan şeyi anlamak istiyorsam, Lanet hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

Yorganımı kaldırıp, sehpanın üzerindeki kitap yığınının doğru yürüdüm. Yüksek yığılmış müstehcen ve kirli romantik kitapları karıştırarak, *Altı Lanet'i* aradım. Şöminenin bal rengi ışığı, kitapların başlıklarını görebilmem için yeterliydi. *Altı Lanet'i* yığının en altında buldum. Onu çok uzun süre görmezden gelmişim.

Kitabı ve pirinçten yapılmış parmak mumlukları alıp, rahat yatağıma geri döndüm. Mumu dökmemeye dikkat ederek, yanan mumlukları komodinin üzerine koydum. Yan yatarak, kitabı yastığın üzerine koyup, mumun ışığıyla kelimelerin görünür olacağı şekilde eğdim. Sayfaları çevirerek, Rüya Laneti'nden bahseden herhangi bir şey aradım. Kitabın yaklaşık dörtte birini okuduktan sonra aradığım şeyi buldum ve okumaya başladım.

Korkunç kelime kelime.

Tanrılar... müstehcenlik çok daha iyiydi.

Bir saat kadar okuduktan sonra, hiçbir cevap bulamamıştım. Yazarın Lanetlilere karşı önyargısının açıkça ortaya çıktığını görmek için mum ışığına ihtiyacım yoktu. Rüya Laneti olan biriyle yaşadıkları deneyimi yazmışlar ve onu tam bir deli gibi göstermişlerdi.

İç çekerek kitabı kapattım, masanın üzerine attım ve mumumu söndürdüm.

Yorganımın içine kıvrıldım, uykuya dalmadan önce aklımdaki son şey Von'du.

"Sadece bir ısırık," diye emretti bir erkek sesi. Sesi zihnimde yankılandı, güçlenip çalkalandı, okşayıp zorladı. İtaat etmek istedim.

Gözlerimi kırıştırdım, etrafa bakındım, sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım, ama göremedim — karanlık beni bu kadar yoğun bir şekilde izlerken göremedim.

"Kimsin sen?" diye karanlığa sordum.

"Senin Lanetin," dedi zengin, derin bir sesle. Tamamen erkeksi. Tamamen ruhani. "Peki ben kimim?"

"Benim kutsamam," diye mırıldandı, parmakları yanağımda dolaşıyordu. Karanlık arkamda dönüyordu. Bakmak istedim, ama...

Yukarıdan bir ışık huzmesi parladı, havada asılı duran, önümde, kol mesafesinde duran altın rengi, parıldayan bir elmaya ışık tuttu.

"Bir ısırık," dedi, sesi büyüleyiciydi. Büyüleyici. Direnmek imkansızdı.

Elime uzandım, parmaklarım elmayı kavradı, dudaklarıma götürdüm ve dişlerimi derinlemesine elmanın etine geçirdim.

İlahi bir tadı vardı. İnanılmaz derecede besleyiciydi. Meyve suyunun boğazımdan aşağı akmasını hissettiğimde, vücudum rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. Hiç bu kadar tok ve memnun hissetmemiştim. Ve ben... daha fazlasını istedim.

Ama gözlerimi açtığımda elma yoktu. Onun yerine dövmeli bir bilek vardı.

Onu uzaklaştırmaya çalıştım, ama karanlık yerinden kıpırdamadı. Metalik tadı boğazıma takıldı.

Bu zehir, içimi kemiriyordu.

*Eli boğazımı sımsıkı kavradı, günahkar övgülerini kulağıma fısıldadı.
"İşte böyle. İç, Küçük Tanrıça."*

Chapter 28

e kadar hiç at arabasına binmemiştim, ta ki o ana kadar.

O sabah erkenden, Soren odama kafasını uzatmış, dışarıda bir arabanın beni beklediğini söylemişti. Kabusum yüzünden terden sıırıslıklam bir şekilde uyanmışım ve aceleyle giyinip saçımı taramışım. Çıkarken mutfaktan bir portakal aldım, elmalardan ve uzun boylu, esmer, şeytani derecede yakışıklı, kafamı karıştıran erkeklerden uzak durdum.

Dolambaçlı yolun sonunda, dört siyah at, mükemmel beyaz çoraplarıyla, yanlarına elle oyulmuş asma ve yapraklarla süslenmiş büyük bir arabayı çekiyordu. Üstünde kırmızı bayraklar dalgalanıyor, Edenvale amblemini, kralın amblemini gururla sergiliyordu. Su zıpkınlarımla bayrakları yok etme isteğiyle mücadele ettim.

Krala yönelik birkaç küfurlü söz mırıldanarak içeri girdim.

"Bir şey mi dedin?" Arkyn, yeni çıkan gazetenin üstünden bana bakarak sordu.

"Sadece dışarıda ne kadar güzel bir gün olduğunu söylüyordum," diye geçiştirdim ve onun karşısına oturdum.

Koçlar dilini şaklattı ve araba hareket etmeye başladı. "Gerçekten de öyle," diye şüpheyile cevap verdi ve gözlerini gazeteye geri çevirdi.

Arabaya yaslanıp, tuğla döşeli yolda atların nalları ile yapılan sesleri dinledim. Arabaların tekerlekleri

sürekli, sabit bir uğultu yaratıyordu. Ara sıra, yol kenarındaki bir taşa çarpmadan önce protesto edercesine gürültü çıkarırlardı.

"Hamamda çalışan bir kızın Belamour'un en zengin mahallelerinden birinde yaşaması bana oldukça tuhaf geliyor," dedi Arkyn, gazeteyi katlayıp yanına koyarken. "Ya işini olağanüstü iyi yapıyorsun, ya arka sokakta yaşıyorsun ya da sana yardım eden zengin birisi var. Hangisi?"

Bu sorunun geleceğini hissetmiştim. "Bazı arkadaşlarımla kalıyorum," diye dürüstçe cevap verdim, yalanlarımı tespit etme konusundaki doğaüstü yeteneğini hatırlayarak. Ellerimle leylak rengi eteğimi düzelttim. Elbise giymeyi pek sevmezdim, çoğu zaman pratik ve hantal bulurdum, ama bunu bulduğumda dayanamadım.

"Bu mülk arkadaşlarından birine mi ait?" diye sordu, bacaklarını çaprazlayarak, ellerini kucağında düzgünce katlayarak.

"Söyleyin bana, lordum..." Tatlı bir gülümsemeyle, "Tüm kur yaptığınız kadınları sorguya mı çekiyorsunuz?"

Kıkırdadı, yanağının köşesinde bir gamze belirdi. "Sadece özellikle ilgi çekici bulduğum kadınlara yaparım."

"Ne kadar gurur verici," dedim belirsiz bir şekilde, alaycılığı bastırarak. Atların nalları daha önce olduğundan farklı ses çıkarıyordu. Şimdi daha yumuşak, daha hoşgörülü geliyordu. Merlot rengi perdeyi çekip pencereden dışarı baktım. Panik beni sardı — artık Belamour'da değildik.

Ufukta, uzun zamandır tohumlanmış uzun, kahverengi çimlerle kaplı yumuşak tepeliklerin uzandığı geniş bir alçak tepe uzanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Işık Tapınağı'na gidiyoruz," diye cevapladı Arkyn. Koltuğu işaret etti. "Kendinizi hazırlasanız iyi olur; bundan sonra yolculuk biraz sarsıntılı geçecek."

Araba yavaşça durduğunda, ben hemen inmek için sabırsızlanıyordum. Hiç bu kadar büyük bir minnettarlık hissetmemiştim.

Biraz sarsıntılı bir yolculuk mu?

Tekerleklerin düşmemiş olması tanrının bir mucizesiydi. Yumuşak, dalgalı tepeler hızla dik, engebeli bir yokuşa dönüşmüştü, yol

büyük kayalar ve tümseklerle doluydu ve araba her çarpışmada zıplıyordu.

Geri dönerken aynı yolu kullanmak zorunda kalmayacağımızı umuyordum, ama muhtemelen öyle olacağını tahmin ediyordum.

Arkyn, arabacılarla kısa bir süre konuştuktan sonra bana doğru döndü ve yürüdü. Daha önce taktığı, kralın statü sembolü olan rozet artık kalbinin üzerinde durmuyordu. Kim olduğunu önemsiz göstermeye çalışıyor mu diye merak ettim. Bunun birkaç nedeni olabileceğini düşündüm.

Kolunu uzattı. "Araba daha fazla ilerleyemeyecek. Geri kalan yolu yürümemiz gerekecek."

"Sorun değil. Zaten bacaklarımı esnetmek hoşuma gider," diye cevap verdim.

Von ile olanlar bu kadar önemsiz olmasaydı, Arkyn'in koluna elimi koyduğumda bir şeyler hissedebilirdim. Sonuçta Arkyn, vahşi kıvılcı saçları ve parlak bal rengi kahverengi gözleriyle yakışıklı biriydi. Uzun boylu ve bronz tenliydi ve parlak öğleden sonra güneşinin altında neredeyse... ışıltı saçıyor gibiydi.

Ama o Von değildi.

Daha da kötüsü? O, sayısız masum insanın ölümüne göz yummuş olan kralın danışmanıydı. İnsanları yoksulluğa sürükleyen eylemlerde bulunan kralın danışmanıydı. Benim kardeşimi bencil ve gereksiz savaşına sürükleyen kralın danışmanıydı. Dar, tuğlalı yolu yürürken, Arkyn'in tüm bu gereksiz ölümlerde ne kadar büyük bir rol oynadığını merak ettim.

Yürürken, çeşitli yaş ve etnik kökenlerden insanlar bize katıldı. Bazıları bizimle aynı yolda ilerliyordu, diğerleri ise bizim yolumuzla birleşen daha küçük patikalardan bize katıldı. Patikaların bir yaprağın damarları gibi olduğunu hayal ettim, bizimki ise diğerlerini besleyen ana damardı.

Sabit bir eğimde yürüyorduk, önümdeki manzara bizi çevreleyen uzun ağaçlar tarafından engelleniyordu. Neredeyse tüm yapraklarını dökmüş dalları, üstümüzde yavaşça sallanıyordu. O uyku halindeki devlerde rahatlatıcı bir şey vardı, muhtemelen bana evimi hatırlattıkları içindi.

Onlarca insan patıkaya indi, ta ki omuz omuza yürümeye başlayana kadar. Sıkışmış hissettik, hızımız yavaşladı. Uzakta zayıf bir melodi olarak başlayan ses, her erkek, kadın ve çocuğun dilinde bize doğru süzüldü.

*Işığın Hanımını övün,
En büyük bedeli ödeyen kurtarıcımız.*

*Ay'ın kızını övün, Çocuğa ihtiyacı
olan kısır meleğimizi.*

*Yaşam Tanrıçasını övün,
Hepimizi dünyaya getiren annemiz.
Onu övün. Onu övün. Onun sevgisini övün.*

Ağaçlar ayrıldı, bir açıklık ortaya çıktı, Işık Tapınağı ortaya çıktı.

Gururla, hakim bir şekilde, basamaklı bir platform üzerinde duruyordu — tabanını çevreleyen toplam üç basamak, her taraftan erişime izin veriyordu. Beyaz, parlak taşlarla kaplı tapınak, tamamen farklı bir çağdan, ya da belki de farklı bir alemden gelmiş gibi görünüyordu.

Eşsiz mimarisine hayran kaldım. Dikdörtgen yapılı ve dağ gibi büyüklükteki tapınak, ufku yutuyordu. Duvarların yerine sütunlar kullanılmıştı, bu da güneş ışığının binanın her yerine girmesini sağlıyordu. Sütunların yivli gövdeleri eski meşe ağaçlarının gövdelerinden daha genişti ve "Y" şeklindeki tepeleri kanatlar gibi yayılmış, çatıyı bulutlara doğru kaldırıyordu. Derinlik ve denge hissi vardı ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey daha.

Bana bakmakta olan Arkyn'e döndüm. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, merakla kızıl kahverengi kaşlarını kaldırarak.

"Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor," dedim, dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini göğüslerinde kavuşturmuş insanların etrafından dolaşırken. Bazıları öne eğilmiş, kollarını önlerine uzatmış dua ediyorlardı. Sesleri beyaz gürültü gibi etrafımda dönüyordu, ama ara sıra, statik sesler kesiliyordu...

"Annem sağlık sorunları nedeniyle çalışmıyor. Bakmam gereken üç erkek ve iki kız kardeşim var. Gece gündüz çalışıyorum ama yine de hepimizi besleyecek kadar param yok. Lütfen, sana yalvarıyorum, bir şekilde bana yardım et."

"Sevgili Lady Light, kocam kızımızın evlenmek için yeterince büyüdüğüne karar verdi. Yardımaınıza sığınyorum. Lütfen ona uygun bir eş bulması için yardım edin, böylece evlilikleri mutlu olsun ve çocukları olsun."

Ama boğazımda bir yumru oluşmasına neden olan sonuncusuydu.

"Savaş askere alınan kardeşim için dua ediyorum... Ona veda edemedik. Onunla birlikte olman için dua ediyorum. Lütfen, Tanrıça, onun hayatta kalmasını sağla."

Sesin kaynağını takip ettiğimde, uzun kahverengi saçlı bir kız gördüm. On beş yaşından büyük görünmüyordu. Duygularım beni boğarken, yanına çöktüm ve elimi koluna koydum. "Kardeşin için üzuldüm. Benimki de alındı."

Geniş mavi gözleri bana baktı. Elleri benim ellerimin üzerine düştü. "Onun için dua etmeye mi geldin?"

Başımı salladım. "Senin kardeşin için de dua edeceğim."

Gülümsedi, gözleri yaşlarla doldu. "O zaman ben de sunumu yaparken, senin kardeşin için de dua edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim, son bir kez ellerini sıktım, sonra doğrulup Arkyn'in uzattığı koluna döndüm.

Podyumun dibine doğru yürüdük, üç basamak eskisinden çok daha büyük görünüyordu. Yukarı çıkarken Arkyn, "Kardeşini çok seviyor olmalısın," dedi.

"Onun için her şeyi yaparım," diye cevap verdim, tüm varlığımla bu sözlerin arkasında durarak.

İçeride, banyo yapmaya yetecek büyüklükte altın kaseler, parlak zemini kaplıyordu. İçlerinde odun olmasa da, alevler kaselerin içinden dans ediyordu. Daha da tuhaf olanı, alevlerin rengiydi: şişelenmiş ay ışığı gibi açık mor-mavi bir renk.

Tapınağın tam ortasında, devasa bir altın heykel dikkatimi çekti. Bir kadın, başına taç takmış olarak duruyordu. Tacın tepesinde sekiz sivri uç vardı ve her bir uç ayın bir evresini gösteriyordu. Kadının her iki yanında devasa kanatlar açılmıştı. Güçlü yüzü boş bir levha gibiydi, donmuş bir şekilde öne doğru bakıyordu, boş gözleri sonsuza dek önündeki boşluğa sabitlenmişti. Dirsekleri bükülmüş, avuç içleri düz, yukarı doğru dönük bir şekilde sunum yapıyordu. Her iki elinde de daha küçük altın heykeller duruyordu. Her ikisi de benim boyumda kadınlar gibi görünüyordu. Sağ elinde tuttuğu heykel, kucağında bir bebek tutuyordu ve başının üzerinde bir hale vardı. Sol elinde tuttuğu heykel ise kollarını boş tutuyordu. Heykel, boynuna takılmış bir tasma ile utanç içinde başını eğmişti.

Arkyn beni daha yakına götürdü, adımlarımız dışarıdaki dua sesleri arasında kayboldu. Heykelin dibinde durduk ve ben onu bir anlığına ihtişamıyla süzdüm, sonra uyuyan altın devi uyandırmak istemeden fısıldadım, "Bence bu heykeli bir erkek tasarlamış."

Arkyn gülmekten kendini zor tuttu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ona gülünç derecede büyük göğüsler yapmışlar." Gözlerimi devirdim.

Arkyn başını eğdi, gözleri doğrudan tanrıçanın göğüslerine gitti. "Haksız değilsin. Oldukça hantal görünüyorlar, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten onun göğüslerinin boyutunu mu tartışıyoruz?" Arkyn bana daha yakın eğildi. "Bence bunu sen başlattın." Gülümsedim. "Touché."

"Yeni Din'i takip ediyor musun?" diye sordu Arkyn, bal rengi kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Kollarını göğsünde kavuşturdu, giydiği kırmızı ceket buruşuk ve sertti, muhtemelen yeniydi.

Seçeneklerimi düşünmek için zamana ihtiyacım olduğu için hemen cevap vermedim. Kraliyetin Yeni Din konusundaki tutumunu biliyordum: Başarılı olması için her şeyi yapmaya hazırdılar, binlerce insanı katletmek dahil. Arkyn'in de benzer bir inanca sahip olduğundan şüphem yoktu, ne de olsa kralın danışmanıydı. Ayrıca yalanlarımı tespit etme konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı.

Gerçeği söylemeye karar verdim. "Kitaplarda bize öğretilen temel bilgileri biliyorum. Yeni Tanrılara inanıyorum, sadece Yeni Din'e karşı tutumumu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazen bu din bir erkek tarafından yazılmış gibi geliyor bana, kadınları ve bedenlerini kontrol etmek için bir araç olarak kullanılıyor. Bu heykeller bunun güzel bir örneği. Görünüşe göre tanrıça kadınlara iki seçenek sunuyor. İlki, bebeği tutan kadın. O, kocasına mirasçı veren iyi bir eş. İkincisi ise kucağı boş, yani 'eşlik görevini' yerine getirmemiş." Son iki kelimeyi söylerken biraz siyanür katmaktan kendimi alamadım.

"Çok da uzak değilsin, ama hikayenin bundan çok daha fazlası var," dedi, bir an durakladı. "Yaşam Tanrıçası olmasına rağmen, Lady Light kocasına çocuk veremedi." Bakışları tanrıçaya yöneldi ve merakla sordu: "Sence bu tasma ne anlama geliyor?"

Ateşin üzerine bir yolculuk.

Bu düşüncüyü ağızımdan kaçırma dürtüsünü görmezden geldim ve omuz silktim, onun boynunu nasıl sıkıldığını inceledim, içimde korkunç bir his oluşuyordu. Onu da görmezden geldim. Hızla cevap verdim: "Kendi arzularının ve isteklerinin kölesi olduğu için iyi bir eş olamadığını mı?" Gözlerimi devirmeden edemedim. Tanrıçanın doğurganlık sorunları hakkında pek bir şey bilmiyordum, öğrenmek de istemiyordum.

Bana döndü, sesi sertleşmişti. "Söylesene Sage, aynı kararlar karşı karşıya kaldığında, *iyi bir eş* olacak mısın?"

Soru yerinde değildi, yoğun bakışları ise daha da yerinde değildi — sanki beni delip geçiyormuş, beni sınıyormuş gibi. Aramızda biraz mesafe olması gerektiği için bir adım geri attım. Ben mi? Hamile ve çıplak ayakla yerleri süpüren, kışının üstüne oturmuş, bana bir bardak bira getirip getirmediğimi soran bir adamın arkasını temizleyen iyi bir eş mi?

Kafamı sallayarak, kararlı bir şekilde, "Evlenmeyi düşünmüyorum," dedim. Özellikle hamamda çalıştıktan sonra. *Hayır, teşekkürler.*

Bana yaklaştı, parmaklarıyla beyaz saçlarımdan bir tutam aldı. "Yine de..." Parmakları saçımın uzunluğu boyunca kaydı, ucuna geldiğinde nazikçe yana doğru attı. "Öyle hissediyorum."

Gözlerimi devirdim.

Su damlama sesi bana doğru geliyordu, havada tatlı bir koku vardı. Sesi takip ettim. Yıldızlı heykelin arkasında, duvar gibi bir yapı yükseliyordu. Tepesinden parıldayan sular düşüyor, beyaz kayadan yapılmış duvarı kaplıyordu. Ama suda tuhaf bir şey vardı, sanki ağır ve kalındı ve kendi iradesi vardı sanki, yerçekiminin iradesine boyun eğmesi daha zordu.

İnsanlar geniş çeşmenin etrafında toplanmış, ellerini suyun altına tutup doldurup içerek yüzlerinde mutluluk yayılıyordu.

Arkyn beni kalabalığın içinden geçirdi. "Çeşme binlerce yıl önce keşfedildi. Tapınağın buraya inşa edilmesinin sebebi budur. İyi niyetle içenlere bereket getirdiği söylenir."

Yeterince yaklaştığımızda, elini uzattı ve suyu büyük ellerine akıtmaya başladı. Suyu ağzına götürdü ve yavaşça içti. Bir an için, gözlerinin parladığını sandım. Suyu işaret etti. "Hadi, bir tat."

Ellerimi birleştirip, ağır sıvının ellerimi doldurmasını izledim. Ağırlığı beni şaşırttı, su değil, melas gibiydi. Dudaklarıma götürdüm ve bu ilahi nektarı içmeden önce canlı, tatlı kokusunu içime çektim. Vurulan bir davul gibi, varlığımın lifleri titremeye başladı, hayatla nabız gibi atıyordu, sanki içimde uyuyan bir şey uyanmıştı. Zengin balın tadı dilimi kapladı. Su Lanetim gerçeklikle titriyordu. Kendimi güçlü hissettim. İlahi.

"Tadı nasıl?" Arkyn, ellerini beyaz bir bezle silerken sordu. Bezi nereden bulduğunu görmedim. Bana uzattı.

Ben de aldım ve yumuşak pamuklu bezle ellerimi kuruladım. "Tadı tatlı, en zengin ve en saf bal gibi," diye haykırdım, ellerim yavaşladı, soru bana tuhaf geldi.

"Neden? Senin için tadı farklı mı?"

"Hayır." Başını salladı ve parlak bir gülümsemeyle "Ben de aynı şeyi tadıyorum" dedi.

Arkyn beni sallanan bir ağacın gölgesinde bıraktı. Görünüşe göre, *kısa bir süreliğine biriyle konuşması gerekiyordu, ama uzun sürmeyecekti*. En azından öyle demişti. Bu, yirmi dakika önceydi.

Ağaçları inceleyerek kendimi oyalamaya çalıştım, beynimi zorlayarak, bunların ne tür ağaçlar olduğunu anlamaya çalıştım. Huş ağacı ile aynı renge sahiptiler, ama kabukları kül ağacı gibiydi, belirgin oluklarla kaplıydı. Birine döndüm ve parmağımı bir oluğun üzerinde gezdirerek, elmas desenini izledim.

"Hâlâ buradasın," dedi solumdan gelen genç bir ses.

Döndüm. Kardeşi için dua etmeye gelen kız, gözleri şiş ve kızarmış halde bana nazik bir gülümseme attı. Artık uzun kahverengi saçlarını açık bırakmıyordu

—başını bir bandana ile örtmüştü.

"Evet, hâlâ buradayım," diye sıcak bir şekilde cevap verdim. "Sadece birini bekliyorum."

"Anlıyorum." Dudaklarını yana doğru çekerek, düşüncelere daldı. Gözleri benimkilere doğru yükseldi. "Kardeşin ve benim için adak adadım." Başını işaret etti.

Bandana'ya şüpheyle baktım. "Anlamıyorum."

Düğümü çözdü, bandanayı çıkardı ve saçlarının artık olmadığını gösterdi. Saç derisi kuru ve tahriş olmuş görünüyordu, sanki saçları körelmiş, aşırı kullanılmış bir bıçakla koparılmış gibiydi.

"Tanrıça sahte egolara veya maddi güzelliğe önem vermez. Saçlarımızı keserek ona saygı gösteriyoruz. Umarım bana lütufta bulunur ve kardeşimizi eve getirir." Bandanayı yeni yerine geri koydu ve başının arkasında sıkıca bağladı.

Duyduklarıma inanamıyordum... Gördüklerime inanamıyordum.

Tanrıçanın bu genç kızın saçını istediğinden çok şüpheliydim. Krallığı suçladım, kitleleri ve kadınları kontrol etmek için uydurulmuş bir başka masal. Ona bunu söylemek istedim, ama ne faydası olacaktı ki? Kan çanağına dönmüş gözlerinde umudu görebiliyordum. Ve umut, hiç yoktan iyiydi.

"Çeşmeden su içtin mi?" diye sordu, merakla bana bakarak.

Başımı salladım. "İçtim. Sen içtin mi?"

"Evet, her ziyaretimde. Her zaman ondan içerim," diye gururla cevapladı.

Nedenini bilmiyordum ama sormak zorunda hissettim: "Tadı nasıldı?"

Bana çok tuhaf bir şey sormuşum gibi baktı. "Tadı su gibiydi."

"Sadece *su* mu?" Daha çok kendime sorar gibi tekrarladım. "Yoğun, lezzetli bal değil mi?" diye sordum, içimde tuhaf bir his uyandı.

"Bal mı? Hayır, hayır. Böyle bir şeyi hiç duymadım," diye başını sallayarak cevap verdi.

Bu bana tuhaf geldi.

"Herkesin tadı farklı mı?" diye sordum.

"Ne? Hayır. Buradaki herkese sorabilirsin, hepsi tadı suyun tadı gibi olduğunu söyleyecektir," dedi, bir genç kızın sarsılmaz kesinliğiyle.

Arkyn yanımda belirdi ve konuşmayı kesti. Kıza nazik bir gülümseme attıktan sonra bana baktı. "Gitmeye hazır mısın?"

Yukarıdan bir kuzgunun cıvıltısı sanki bir çağrı gibi geldi. Yukarı baktığımda, parlak siyah kuş yukarıda süzülüyordu. Canlı siyah tüyleri güneşi yansıtarak mor bir ışıltı yayıyordu, güzel kuyruk tüyleri yelpaze gibi açılmış, pençeleri uzanmış halde tam üstümüzdeki dala konmuştu. Kanatlarını düzgünce toplayıp başını yana eğerek bize baktı. İzliyordu. Bekliyordu.

"Bu iyiye işaret değil," dedi kız, bir adım geri atarak.

"Hayır," dedi Arkyn dişlerini sıkarak. "Kesinlikle değil." Bana dönerek kolunu uzattı. "Gel Sage, gitme vaktimiz geldi."

Kargadan gözlerimi ayırarak, Arkyn'in kolunu tutmadan önce kızla vedalaşım.

Kuzgunun tedirgin edici derecede yüksek sesli cıvıltısı, arabaya kadar yol boyunca beni rahatsız etti.

Chapter 29

'ın arabası sert bir şeye çarptığında gıcırdadı, itiraz etti, bir yandan diğer yana sallandı. Elimi duvara dayayarak dengemi sağladım. Çarpmanın dalga etkisi azaldığında, Arkyn'in yanındaki koltuğa dikkatsizce atılmış bez çuvala doğru başımı salladım. "Çantada ne var?"

Arkyn sıkılmış bir bakışla ona baktı. "Bu kraliçe için."

Kraliçenin adı, sırtımda rahatsız edici bir ürperti yarattı — düşmanın eline ne kadar yakın olduğumu hatırlattı.

"İçinde ne var?" diye sordum, cevap vermesini beklemeden. Neden bana böyle bir bilgiyi açıklasın ki?

"Saç," dedi açıkça, dürüstlüğü cevabı kadar şok ediciydi.

"Saç mı?" diye sordum, düşüncelerim yavaşça kıza geri döndü.

Bandanasını çıkardığı görününtüsü zihnimde canlandı.

"Evet, saç," diye yanıtladı Arkyn donuk bir sesle.

"O kızın mıydı?" Kollarımı kavuşturdum, kız kraliçeye gönderilecek saç dolu çuval ile ilişkilendirdiğimde sinirlenmişim.

"Gitmeden önce konuştuğun kız mı?" Bir an durakladı, bakışları kollarımın üzerine düştü, şüphesiz savunmacı duruşumu fark etti. "Her hafta yüzlerce kız ve kadın, saçlarını sunmak için Işık Tapınağı'nı ziyaret ediyor. Onun saç olma ihtimali çok düşük. Ayrıca, hepsini işlemek biraz zaman alıyor."

Bu bilgi Ezra'nın yemekleri kadar mideme oturdu. "Tüm saçlar nereye gidiyor?"

"Zengin üst sınıfa gidiyor." Bacaklarını çaprazladı, asılı duran siyah çizmesi at arabasının hareketiyle sallanıyordu.

"Onlarla ne yapıyorlar?"

"Birçoğu Büyük Çiçek Hastalığı'ndan muzdarip - kraliçe de dahil.

Bu hastalık saç dökülmesine neden oluyor. Bu yüzden saçlarını peruk haline getiriyorlar."

Büyük Çiçek Hastalığı—Ezra daha önce bu hastalığa yakalanmış birkaç kişiyi tedavi etmişti. Bu hastalık, şiddetli kızarıklıkların yanı sıra saç dökülmesi de dahil olmak üzere başka semptomlara da neden oluyordu. Hastalık çoğunlukla cinsel yolla bulaşıyordu.

İnanamayıp başımı salladım. "Bütün bu genç kızlar ve kadınlar, saçlarını yolarak güzelliklerini tanrıçaya adadıklarını ve karşılığında tanrıçanın da onların adaklarını kabul ederek onları kutsayacağını düşünüyorlar. Ama gerçekte, saçları sikişmekten vazgeçemeyen zengin soylulara mı gidiyor?" Bu aldatmacayı olduğu gibi ortaya koyarak alaycı bir şekilde sordum. "Sırf kendi egolarını tatmin etmek ve kel kafalarını örtmek için mi?"

"Haklısın," diye cevapladı Arkyn, dudaklarının köşesinde hafif bir gülümsemeyle.

"Bu iğrenç," diye tısladım, yozlaşmaya ve içinde yaşayanlara öfkeyle. Arkyn'e suçlayıcı bir bakış attım, o ise sessizce sandalyesinde oturmuş, ifadesiz bir yüzle bakıyordu.

Yolculuğun geri kalanında, sessizce öfkelenerek, bana söylenenleri sindirdim. Bir an için, Ateş Laneti ile doğmuş olmayı diledim, çünkü yozlaşmış monarşiyi ve onu destekleyen herkesi seve seve yakıp kül ederdim.

Araba yavaşça durdu ve bu ani duruş beni gerçeğe geri döndürdü. Perdeyi yana kaydırıp pencereden dışarı baktım.

"Adresinize vardık," dedi Arkyn, bakma zahmetine girmeden.

Başımı Arkyn'e doğru çevirdim ama koltuğumdan kalkmadım. Bekleyişle kaşlarımı kaldırdım. "Bana vermeyi kabul ettiğin bilgi mi?"

"Kardeşinin nerede olduğunu bulmakta birkaç sorunla karşılaştım." "Ve bunu bana daha önce söylemeyi düşünmedin mi?" diye tartıştım, içimde bir dağ gibi

Hayal kırıklığıyla doluydum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Önemli görünmüyordu." "Önemli mi?" Tüm gücümle bu kelimeyi ona geri fırlattım.

"Sabırlı ol, Sage. Aradığın bilgiyi bulacağım," dedi, sesinde kendinden emin bir ton vardı.

Bu beni pek rahatlatmadı. "Ne zaman?" diye sordum.

"Yarın," diye cevapladı Arkyn, pantolonundaki görünmez bir lekeyi silkeledi. "Seni bir gezintiye çıkarmak için alacağım ve gezinti sonunda sana haber vereceğim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu."

"Hayır, sanırım değildi," dedi Arkyn, hafifçe omuz silkerek. "Yine de, kabul edeceksin."

Söyleyiş şeklinden nefret ettim. Haklı olmasından nefret ettim. Kabul edecektim çünkü elimdeki tek ipucu oydu.

"Peki," diye tısladım. "Seni ne zaman beklemeliyim?"

"Yarın sabah erken," dedi, bal rengi kahverengi gözleri sıvı ateş gibi parıldayarak.

Durumdan rahatsız olan ben, ona veda etmedim. Kısa bir baş selamı verdim, eteğimi topladım ve çıktım. Arabacılar kapıyı açık tutmasaydı, arkamdan kapıyı çarpardım.

"Ve Sage," diye seslendi ben uzaklaşırken. "Bir gecelik çanta hazırladığından emin ol."

Kapı kapandı ve araba uzaklaştı.

Dilimin altında birkaç hanımefendiye yakışmayacak kelime mırıldanarak, patikadan yukarı doğru koştum. Bugün için daha büyük beklentilerim vardı, kralın danışmanının ihtiyacım olan bilgileri vereceğini ummuştum, ama öğrendiğim tek şey zaten bildiğim bir şeydi: sistem yozlaşmıştı.

Zenginler her zaman fakirlerden alacaktı — sülükler gibi yapışıp, şişmanlayıp düşmeye hazır olana kadar besleneceklerdi. Sülüklerden nefret ediyordum. Yönetici sistemi nefret ediyordum. Her şeyden nefret ediyordum. Öfke damarlarımdan akıyordu.

Von ön girişin yanında duruyordu, sırtı duvara yaslanmış, dizleri rahatça bükülmüştü. Yüzü karanlıkta kalmıştı, ama çenesini kaldırdığında gölgeler aralandı ve gözlerimiz buluştu. Siyah kaşlarından biri kalktı. "Nasıl gitti?" Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi bir soruydu.

Yine de cevap verdim. "İyi gitmedi. Kralın danışmanı, Kaleb'in yerini bulmak için daha fazla zaman gerekeceğini söyledi. Yarın tekrar görüşmek istediğini söyledi."

Von, artık istemediği bir tütün rulosunu silkeliyormuş gibi bakışlarını yana çevirdi.

Ona uzanmak, ona dokunmak için kendimi zorladım, ama içimde kabaran dürtüyle mücadele ederek elimi yanımda sabit tuttum. Neden onunla her zaman böyle oluyordu?

? Hayal kırıklığı ve sinirle dolu olduğumda bile, onun kollarında olmak zorunda hissediyordum.

Rüyam zihnimin ön saflarına çıktı, dilimde bakır tadı vardı. Sanki itilmiş gibi bir adım geri attım.

"Dün gece rüyamda seni gördüm."

"Ne yapıyordum, Küçük Tanrıça?" diye sordu, ay ışığı altında erkeksi yüz hatları belirginleşmişti.

"Beni kan tadı olan bir elmayı ısırmaya ikna ettin," diye cevap verdim, elim içgüdüsel olarak boğazıma doğru kaydı. "Benim senin kutsaman olduğumu söyledin..."

Sen de benim lanetim olduğunu söyledin." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkarken, ona baktım ve ikimizi işaret ettim. "Bu ne? Aramızdaki bu şey?"

"Kader."

Ve bu, bana söylenen en mantıklı şey gibi geldi.

Chapter 30

'tüm VE aklımı kaçırıyordum. Açıkçası.

Kaderin varlığına pek inanmıyordum, o halde bunun mantığını nasıl anlayabilirdim ki?

Bu kadar kısa süredir tanıdığım birine nasıl bu kadar bağlı hissedebilirdim?

Tek makul açıklama, aklımı kaçırıyor olmam, sonunda kafayı yediğimdi.

Ezra'yı içimden lanetledim — onun deliliği sonunda bana da bulaşmıştı.

Ya da belki de bu, onun gerçeklik iksirinin uzun süreli bir yan etkisiydi.

İç geçirdim. Tekrar bir araya geldiğimizde ona bunu soracaktım — üçümüz

"Bir sorun mu var?" Arkyn, va g o n un diğer ucundan sordu, kehribar rengi son dört saati okuduğu belgeye kilitlenmiş gözlerle sordu. Ayaklarının dibinde bir çanta duruyordu, düğmeli kapağı açık, içindeki kağıt ruloların yığınları görünüyordu.

"Hayır, hiçbir şey," diye yalan söyledim, pencereden dışarıya, suyla dolu toprak ve dalgalanan sazlıkların hakim olduğu geniş bataklık arazisine bakarak. Arabacının arabası bataklığa saplanmasın diye, daha yüksek bir arazide kalmıştı. Ne yazık ki bu, bataklığı kesip geçmek yerine, etrafından dolaşmak zorunda kaldığımız anlamına geliyordu. Oturduğum yerden, ağaçsız manzaranın sonu görünmüyordu.

"Daha ne kadar var?" diye sordum, başımı geriye atarak ona baktım.

"Beş saat kadar daha. Thornhill'e gece yarısı varacağız," diye cevapladı Arkyn, sesi kesik kesik ve meşgul gibiydi. Öne eğildi, eldivenli parmaklarıyla çantasındaki kağıtları karıştırdı.

"Ne okuyorsun?" diye sordum, sessizlikten ve kendi düşüncelerimden sıkılmışım.

Başını kaldırıp sırtıttı, "Oh, bilirsin, kralın danışmanı falan." Söyleyiş şekli, benim bilmediğim özel bir şaka gibi geldi.

"Mesela?" diye sordum.

"Vergileri gözden geçirmek. Yasa taslakları hazırlamak. Krallığın günlük işlerini yönetmek," diye cevapladı Arkyn, çantasından bir yığın kağıt çıkararak.

"Çok heyecan verici," dedim alaycı bir şekilde. Arkyn cevap vermedi.

Onu bu kadar kolay bırakmayacaktım. "Peki ya Kaleb? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Hoşnut görünmese de bana bir bakış attı. "Evet, onu buldum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, zihnim dönüyordu.

"Ve?" "Sana sonra anlatırım." Başka bir rulo kağıda uzandı.

"Neden şimdi söylemiyorsun?" diye araya girdim, o işine geri dönmeden önce - fakirleri soymak için daha fazla yasa çıkarmak bekleyebilirdi.

"Çünkü şimdi söylersem, kalmak için bir nedenin kalmaz." Diye iç geçirdi.

"Bu senin için daha iyi olmaz mı? O zaman işine geri dönebilirsin." Onun bitmek bilmeyen kağıtlarını işaret ettim. "Zaten bu anlaşmadan hiçbir şey kazanmıyorsun."

"Aksine, Sage. Her şeyi elde ediyorum." Bunu sanki bir gerçekmiş gibi söyledi. Daha fazla konuşmayı reddederek, kağıtlarına geri döndü.

Onu kızdırmak için sinir bozucu bir şekilde yüksek sesle iç geçirdim ve kendi düşüncelerime geri döndüm.

Yağlanmaya ihtiyacı olan bir tekerleğin gıcırtısı ve atların nalları ile çimlerle kaplı sert zeminin ritmik sesi, kilometrelerce boyunca duyulan tek seslerdi. Ara sıra bir at kişner, diğerlerini cevap vermeye ikna ederdi

en azından *onlar* konuşuyorlardı. Seyahat arkadaşım ve benim için aynı şeyi söyleyemem.

Arkyn, gün ışığı neredeyse tamamen kaybolmuş olmasına rağmen hala belgelerine tamamen dalmıştı. Karanlıkta nasıl okuyabildiğine hayret ettim. Dışarıda rüzgâr şiddetlenmeye başladı ve arabayı hafifçe bir yandan diğer yana itiyordu. Perdeyi kenara çektim, ay ışığı yukarıda beliren koyu renkli bulutların siluetlerini çiziyordu.

"Fırtına çıkacak," dedi Arkyn, kağıtlarını da kralın resmi amblemini taşıyan kahverengi deri çantasına koyarken. Çantanın kapağını kapatıp düğmesini ilikledi.

Bir başka rüzgâr esintisi arabanın yan tarafına çarptı ve araba ileri geri sallanmaya başladı. Kendimi duvara dayadım ve arabanın dengelenmesini bekledim. Aniden bir çatlama sesi duyuldu ve ardından arabada benim bulunduğum taraf yere düştü.

Köşeye düştüm, sert bir şey başımın arkasına çarptı. Parmaklarım saçlarıma dolandı, elime bakmadan önce bir anlığına acıyı ovuşturdum. Ağrının şiddetine rağmen kan yoktu.

Arkyn, anlayabileceğimden daha hızlı bir şekilde yanıma geldi. Elini uzattı. "İyi misin?"

Başımı sallayarak cevap verdim ve ayağa kalkarken elini tuttum.

Kapı rüzgârın etkisiyle açıldı, neredeyse kopacaktı. Arabacının kızarmış yüzü çılgınca görünüyordu, rüzgârın uğultusunun üstüne sesini yükselterek, "İkiniz de iyi misiniz?" diye bağırdı.

Arkyn ona baktı, yüzü bu duruma göre sakın görünüyordu. "Ne oldu?"

"Arazi, bu korkunç rüzgarlarla birleşince, araba için çok zorlu hale geldi, bu da tekerleğin göbeğinin kopmasına neden olmuş olmalı," diye cevapladı koç, elini şapkasının üstüne koyarak, onu yerinde tutmaya çalışıyordu.

"Onarabilir misiniz?" Arkyn, kahverengi gözlerini koçun üzerine dikerek sordu. "Hayır, efendim, onarım için tekerleği götürmem gerekecek," diye cevapladı dürüstçe.

"Bu rüzgarda mı?" diye haykırdım, başımı sallayarak.

"Bu rüzgarda mı?" diye haykırdım, başımı sallayarak.

"Burada kalmayı mı tercih edersin?" diye sordu Arkyn, meydan okurcasına kırmızı kaşlarını kaldırarak.

Başka bir rüzgar dalgası arabaya çarptı, bu seferki diğerlerinden çok daha şiddetliydi. O haklıydı, burada kalamazdık, ama dışarıda at sürmeyi de hayal edemiyordum.

Karanlıkta çeliğin parıltısı belirdi ve ben tepki veremedim, bir kılıç koçun göğsünü ikiye ayırdı. Kafası öne doğru eğildi, sonra geriye doğru sıçradı, gözleri köşelerinden yuvarlaklaşmış, kocaman ve dehşetle doluydu, ağzından kan fişkırdı ve deniz köpüğü rengi elbisemi kırmızı, kırmızı, kırmızı lekelerle kapladı.

Kılıç çekildi ve kan sızan açık bir yara bıraktı.
Yere düştü, gözleri başının arkasına kaydı.

Ağzım açık kaldı... Ölmüş.

Arkyn beni yakaladı ve arkasına itti. Kılıcını kınından kınından çıkardı ve parlak ince, ince bıçağı Zarif Zarif ayakları, bıçağın ölümcül görünümünden dikkatleri dağıtmamıştı.

"Arabadan in. Yavaşça," diye sert bir ses dışarıdan bağırdı.
. Erkek.

"Ne oluyor?" diye Arkyn'e sordum.

Arkyn omzunun üzerinden baktı ve parmağını ağzına götürerek bana sessiz olmamı işaret etti.

"Hey, içinde bir kadın var! Onu dışarı çıkar da çocuklar görsün," dedi erkek sesi, sözlerine birkaç kıkırdama eşlik etti. "Benim küçük köpeklerimden korkmuyorsun, değil mi?" Sanki işaret almış gibi, rüzgar dinmeye başladı. "Gördün mü, ben iyi bir adam olabilirim."

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Arkyn, sesi sert ve kararlıydı. "Neden dışarı çıkıp konuşmuyorsun?" diye cevapladı adam.

Arkyn bana dönüp baktı. "Burada kal."

"Oraya tek başına gidemezsin. Neyle karşılaşacağını kim bilir?" diye tartıştım.

O sırtıttı. "Endişeni anlıyorum ama ben seni almaya gelene kadar dışarı çıkmayacaksın. Anladın mı?"

Gözlerimi devirdim. Keşke damarlarımın içinde neyin gizlendiğini bilseydi. Kolunu tuttum ve gözlerini dik dik baktım. "Şu anda beni Kaleb'e bağlayan tek şey sensin. Seni ölmeye bırakırsam kendimi affetmem. Seninle geliyorum."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye tısladı, kolunu çekip dışarı çıktı.

Adam alçak sesle ıslık çaldı. "Hey, bakın burada ne var çocuklar.
Gözlerim beni yanıltıyor mu, yoksa bu kanlı kralın danışmanı mı?"

Eteklerimi toplayıp dışarı çıktım.

Arkyn içinden bana homurdandı. "Her zamanki gibi tahmin edilebilir."

Ona bakmadım, bunun yerine etrafımızı saran adamlara odaklandım. Çeşitli yaş ve boyutlarda, sert görünümlü bir grup gibiydiler. Alınlarında pençe şeklinde bir yara izi vardı, bazı yara izleri diğerlerinden daha taze, eski üyeleri yeni üyelere ayırıyordu.

Toplamda on beş kişi saydım.

Ellili yaşlarında bir adam öne çıktı. Bana sırtarak, gümüş rengi ön dişini ve seyrek dişlerini gösteren bir gülümsemeyle baktı. "Kralın danışmanının evli olduğunu bilmiyordum." Başını yana eğerek giydiğim kıyafeti inceledi. "Yoksa onun fahişesi misin?"

Adamları kahkahalara boğuldu, bazıları bu kelimeyi tekrarlayarak.

"Adamlarım seni fahişe sanıyor!" Tiyatral bir şekilde gümüş kemer tokası salladı. "Söylesene, bir okşama, bir çekme ve bir yutma ne kadara mal olur?"

Lanetim, yüzeyin hemen altında dolup taşarak kükredi. O pisliği olduğu yerde boğmaktan mutluluk duyardım.

Yukarıda, bulutlar uğuldadı ve yağmur yağmaya başladı. Bu benim yüzümden değildi. Yine de, hava sihirle doluydu, açıkça Rüzgar Laneti'nden doğmuş olan akıncıların liderinden hissettiğimden farklıydı. Sihirin nereden geldiğini tam olarak belirleyemedim ama bu fırtınanın doğal olmadığını biliyordum.

"Ne istiyorsun, haydut?" Arkyn sıkılmış bir şekilde sordu.

"Para istiyorum, altın para. Bolca. Ve..." Kanlı kılıcının ucuyla beni işaret etti. "...onun ağzını benim sikimde."

"O zaman hem kendi zamanını hem de benim zamanımı boşa harcadın. İkisini de elde edemeyeceksin." Arkyn, kılıcını arkasına asarak saldırıya geçti, vurmaya hazırdı.

Onun hızına hayran kaldım, ama bir adam bana doğru koşarken dikkatim dağıldı. Arabayı dolaşarak kullanabileceğim bir şey aradım. Gözüm kırık tekerleğe takıldı, birkaç mil kopmuştu. Ucu pürüzlü olanı aldım.

Takipçim kılıcını indirdiğinde, mili kılıç gibi kullanarak döndüm. Kılıcı ahşabı kesti ve milin yarısı elimde kaldı. Onu yukarı fırlattım ve ortasından yakaladım, sivri ucu ona doğru bakıyordu ve tüm gücümle fırlattım.

Hedefimi vurdu ve kalbi hemen üstüne saplandı. Aşağıya bakarken ağzı açık kaldı, elleri tahta çiviye tuttu.

benimle olan savaşını unuttu ve iğneyi çıkarmaya çalıştı, çığlıkları şiddetli yağmur sesiyle boğuklaştı.

Eller belimi kavradı ve istenmeyen bir burun boynuma bastırarak kokumu içine çekti. Saldırgan başını geri çekip belimi çekerek beni çalılıklara doğru sürüklerken duyulabilir bir nefes verdi. "Gel, kaltak." Kıkırdadı. Çürük ve kokuşmuş kokulu kötü nefes burnuma sızdı.

"Bunun için bir şifacıya görünsen iyi olur," diye boğuk bir sesle söyledim ve kafamın arkasını onun yüzüne çarptım.

O geriye doğru sendeledi, eli alınına gitti. Diz kaslarımı gerip eline tekme attım, kılıcını havaya fırlattım. Kılıca doğru koştuk ama ben daha hızlıydım, yere düşmeden onu yakaladım.

Döndüm, kılıcı ona doğrulttum ve çok tatlı bir şekilde gülümsedim. "Gel, kaltak."

Seyrek dişlerini sıktı ve saldırdı. Bir matador gibi, onun yolundan atladım ve yeni kılıcım, yanımdan geçerken onun etine saplandı. Yere düştü, elleriyle karnını tutuyordu.

Arkyn bağırdı, sesi o kadar yüksekti ki, gök gürültüsü gibi çınladı.

Adrenalin damarlarımdan akarken, arabasının diğeri tarafına koştum. Ve o zaman onu gördüm, eğilmiş, dizlerinin üzerinde, çamurda sürünerek.

Aniden, rüzgar etrafımda ulumaya başladı ve beni her yöne itti. Kılıcı tutmaya çalıştım ama rüzgar çok güçlüydü ve kılıcı benden alıp gümüş dişli adamın eline attı.

"Bu zenginler hiç ders almıyor." Arkyn'in sırtına topuğunu indirip karnını çamura bastırırken sıırttı. Kılıcı kaldırdı ve Arkyn'in boynuna indirmek için hazırlandı. "Anlaşma iptal."

Anlaşma iptal mi? Bu ne anlama geliyordu? Düşünmeye vaktim yoktu.

"Hayır!" diye bağırdım, Lanetim serbest kaldı.

Su yapımı bir yıldız bıçağını adamın bileğine doğru fırlattım. Rüzgar Laneti sertçe itti ve yıldız bıçağının rotasını saptırmaya yetti. Bir kıl payı farkla yanından uçup gitti.

Adam başını yana eğdi ve yıldızın neredeyse isabet edeceği yeri gözleriyle takip etti. Sonra bakışlarını bana çevirip bağırdı: "Su kaltağını yakalayın!"

Arkyn'in bakışları benimkilerle buluştu, çamurlu yüzünde zafer ifadesi vardı. *Kahretsin.* Görmüştü. Su Lanetimi görmüştü.

Aniden Arkyn ayağa fırladı, adamın ağırlığı artık onu yerde tutamıyordu. Bu ani güç nereden gelmişti?

Bir bıçak yüzümden birkaç santim uzağa uçarken geri çekildim.

Elimi yana doğru uzattım ve ince ve zarif bir su zinciri oluşturdum; moleküller birbirine yapışarak onu buz gibi sıkıştırdı. Zinciri saldırganın boynuna doladım. Çekerek, iri yarı adamı dizlerinin üzerine çöktürdüm. Kısa parmaklarıyla zinciri kavrayarak çıkarmaya çalıştı. O maviye dönene kadar zinciri daha da sıkıttım. Bilincini kaybedince zinciri bıraktım.

Soğuk çelik koluma saplandı. Yüzümü buruşturdum, elim sağ ön kolumu kaplayan, kanla dolu yaraya doğru fırladı.

Dört adam etrafımı sardı, kana susamış bıçakları hazırды. Ayaklarımı ayırdım ve zincirimi sıkıttım, hangisinin saldıracağını bekledim. Uzun boylu, daha genç görünen adama bahis yaptım. Yaşında eksikliğini uzun uzuvları ve büyük ayaklarıyla telafi ediyordu. Şeftali tüyleriyle kaplı alaycı gülümsemesinden, kanıtlaması gereken bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

Tahmin ettiğim gibi, saldırdı, ayakları yüzgeçler gibi yere vuruyordu.

Bingo. Kazanan belli oldu.

Ben tepki veremedim Arkyn oradaydı.

Omzunu genç çocuğa çarptı, bu çarpmanın gücü, hiçbir şeyden habersiz ot yiyen bir tavşanı yerinden kaldıran bir heyelan gibiydi.

O ana kadar hiç kimsenin uçtuğunu görmemiştim. Çocuk havada süzülerek uçtu ve sonunda yere kayarak durdu, başının arkası yıpranmış bir kayaya çarptı.

Gözlerimi çocuktan ayırıp, diğer üç soyguncuyla uğraşan Arkyn'e baktım. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, onu takip etmek zordu. Ölümcül ve hassas hareketleriyle, onları diz çöktürdü. Ağlayarak, yalvararak, merhamet dilenerek, silahlarını kayalık zemine attılar.

Ama yüzü savaşın renkleriyle boyanmış—kan, çamur ve kan Arkyn pes etmedi. Tek tek, kafalarını boyunlarından kopardı.

Nefesimi tuttum, geri adım attım, gerginlik omuzlarımı sıkıştırdı. Kafasız bedenler yere yığıldı, kesik arterlerden kan fışkırdı, etrafa sıçradı. Manzara korkunçtu.

"Kanaman var," dedi Arkyn bana doğru yürürken, gözleri yarama bakarak, kolunda kesik kafaları temizledi.

Kan, kanlı manzara, vahşet, empati eksikliğini görmezden geldim — bunlarla daha sonra ilgilenecektim. Düşünmek için zamanım olduğunda. Bunun yerine, belindeki yırtık kumaşa odaklandım. "Sen de kanıyorsun."

"Sen lanetlisin." Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Sanki zaten şüphelendiği bir şeyi doğruluyormuş gibi, ortadaki kelimeyi vurguladı.

Bunu inkar edemezdim. Yalan söylemeye çalışamazdım. Sadece gerçek vardı.

Başımı eğdim, dilimi gururla korudum. "Öyleyim."

Aramızda sessizlik hakim oldu, sessiz gece havasında asılı kaldı, rüzgâr artık sadece bir fısıltıydı. Bekledim. Az önce diğer adamlara yaptığı gibi, kafamı boynumdan koparmaya çalışacak mı diye bekledim. Beni ateşin üzerine sürükleyip vücudumu ateşe verecek mi diye bekledim.

Ama bunların yerine, elini uzattı. "Gel. Yolun geri kalanını atlarla gideceğiz ve kalacak bir han bulacağız."

Şüpheyle baktım. "Ayrı odalar, değil mi?"

Bana tuhaf bir bakış attı, sanki benimle aynı odada yatmaya niyeti yokmuş gibi. "Evet, ayrı."

Ona uzattığı eli tuttum.

"Tamam." Gerçek mi?

Hiçbir şey iyi değildi.

Chapter 31

, kurumuş, kabuklanmış kanı ıslak bir bezle sildim. Komodinin üzerinde, kenarlarına zarif çiçekler resmedilmiş porselen bir leğen duruyordu. İçindeki su temiz ve berraktı.

Aynada kendi yansımamı gördüm. Saçlarım, soyguncular ve at binme yüzünden karışık ve dağınıktı. Küçük odanın loş ışığında, gözlerim gök mavisi değil, ay grisi gibi görünüyordu. Sanırım bu durum, içimde inişli çıkışlı ve her yönde değişen bir dizi duygu hissettiğim için uygun düşüyordu.

Yüzümü buruşturdum.

Bakışlarım yansımamdan kolumdaki derin kesiğe kaydı. Bez parçası kesiğin içine düşmüştü. Dikkatlice çıkardım. Aynı hatayı tekrarlamak istemediğimden, geri kalanını temizlerken ekstra dikkatli davrandım.

İşimi bitirdikten sonra, bezi suya batırdım, kanım bezi kırmızıya boyadı. kırmızıya boyadı.

Şehre varmamız yaklaşık bir saat sürdü. Yorgun ve gözleri fal taşı gibi açılmış

gözlerle -burada ilk kez birinin kafasını kesmiştim- Arkyn hanın odalarının parasını ödedikten sonra hemen yatmaya gittim.

Oda küçüktü ama rahattı. Duvara yaslanmış tek kişilik bir yatak, ucunda ekstra yorganlarla dolu bir sandık vardı — hepsi el yapımıydı. Odanın büyüklüğüne uygun bir ocak, içindeki ateş iyice alevlenerek çıtır çıtır yanıyordu.

Odayı yanan huş ağacının tatlı kokusuyla dolduruyor ve duvarları titrek, bal rengi bir ışıkla kaplıyordu.

Gözlerimi kapattım.

Bir an için, sanki kulübeye geri dönmüşüm gibi hissettim. Mutfakta ayak sesleri duymayı bekledim, dışarıda odun kesme sesleri duymayı bekledim, ama böyle sesler gelmedi. Sadece boğuk kahkaha ve müzik sesleri, kalın ahşap döşemelerden aşağıdan geliyordu.

Kahkahalar bana yeni geniş ailemi hatırlattı — krakerli sandviçleri ve kardeşler arası rekabeti. Ve burbonu.

Ama Ezra ve Kaleb gibi, onlar da burada değildi.

Harper yoktu. Ryker yoktu. Lyra yoktu. Soren yoktu.

... Von da yoktu.

Nedenini bilmiyordum, ama *tüm bunlar* beni çok etkiliyordu. Belki de eski dünyamı kaybetmiş olmamdı — sadeliği, eskiden olduğu gibi olan şeyleri. Belki de Kaleb'i eve götürme konusunda hissettiğim artan baskıydı. Ya da belki de bu gece olan her şeydi.

Belki de... hepsi birden. Tek bir

gözyaşı yanağımdan süzüldü.

Elimin tersiyle onu sildim, geri kalanını da tutmaya çalışarak.

Pencerede bir şey *tık tık tık diye* ses çıkardı, bu ses bana tavuğun yeri gagaladığını hatırlattı. Kuş sesine benziyordu.

Yıllarca kullanıldığından yıpranmış ve düzleşmiş tabureden kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Parmaklarım, pirinç mandalı açmak için pek başarılı olamadı. Uzun süredir kullanılmamış gibi sertleşmişti. Biraz daha baskı uyguladığımda, mandal sonunda açıldı. Ellerimi pencerenin ahşap kulplarına götürdüm ve içe doğru, odama doğru açtım.

Temiz hava ciğerlerimi doldurdu, uzaklardan yağmur kokusu geliyordu.

Orada, yıpranmış pencere pervazının kenarında, siyah bir tüy hafif rüzgârın ninniyle sallanıyordu.

Onu aldım. Ellerimde tutarak okşadım. Rengi en karanlık geceler gibiydi, yıldızlar gibi parıldayan bir ışıltıyla kaplıydı. Diğerleri gibi. Büyülü. Eterik. Böylesine güzel bir şey benim dünyama nasıl ait olabilirdi? Belki de değildi.

Hatırla.

Bu kelime, hayali bir düşünceyle yankılandı.

Gözlerimi kapatıp, onun emrine boyun eğdim, bir çocuğun annesini takip ettiği gibi onu takip ettim. Beni, hiç ulaşamadığım zihnimin o kısmına götürdü.

bağlantı kurmak için. Sanki kocaman bir kanyon gibiydi, bağırıp durursun ama hiçbir şey cevap vermez. O kısım hep boş kalmıştı — demirbaşları, mobilyaları ya da sakinleri olmayan bir ev gibi. O benim boşluğumdu, cansız ve boştu. Benim kendi Sonsuz Sis'im.

Kapıdan yüksek bir vuruş sesi geldi. Arkyn'in sesi diğer taraftan duyuldu: "Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Tüy narin görünüyordu ama aslında hiç de öyle değildi. Sağlamdı. Güçlüydü. Kırılması imkansızdı. Yine de, kapıya gitmeden önce tüyü dikkatlice korsemin içine koydum.

Yürüyüşüm biraz yavaştı. Arkyn, benim Lanetli olduğumu öğrendiğinden beri, adımlarımı en çok onun varlığı belirliyordu. Kime hizmet ettiğini düşünürsek, bu iyi bir şey olamazdı.

Yaralanmamış kolumu kullanarak kapıyı açtım ve geri çekildim, Arkyn'in içeri girmesi için yeterli yer açtım. Von gibi, o da sadece yer kaplamıyordu, ortamı domine ediyordu.

Onu ilk gördüğüm anı hatırladım, hamamdaki havuzda etrafını saran tüm o adamları, yılan gibi karınlarını yukarı doğru çevirip onun ışığında güneşlenenleri.

Arkyn, ahşap tepsiyi sehpanın üzerine kaydırıp ve bunu yaparken birkaç kitabı kenara itti. Yepyeni görünen uzun gri bir palto giyiyordu ve diğer kıyafetleri gibi bu da mükemmel bir şekilde dikilmişti. Paltonun düğmeleri açıktı ve altında bembeyaz bir tunik görünüyordu. Kızıl saçları geriye taranmıştı ve hala ıslaktı. Daha önce olanların izleri artık silinmişti.

Pencereden, rüzgârın hafifçe dalgalandırdığı şeffaf perdelere kısa bir bakış attı, sonra bana baktı. Bir kaşı yukarı kalktı. "Ateşi yakıp pencereyi açık tutmak ters etki yaratmaz mı?"

Onun meraklı kaşları sanki "*Neden açık?*" diye soruyor gibiydi. Ama ona tüy hakkında konuşmak istemiyordum. Üstelik, o bir tavuk kümesinde yumurta arayan bir av köpeği gibi yalanları koklayarak bulurdu, bu yüzden bir şey uydurmanın anlamı yoktu. Bunun yerine, konuyu geçiştirdim. "Kapatabilirsin." Onun paltosuna işaret ettim ve Ezra ile yarım milyon kez yaptığım gibi konuyu değiştirdim. "İçeride olmak için biraz fazla değil mi? Neden palto giyiyorsun?"

"Dışarı çıkmam gerekti." Bir tarafını açarak bir şey aradı. "Sokağın aşağısında bir eczane var." İç cebinden küçük bir tahta kutu çıkardı ve tepsinin yanındaki sehpa koydu. "Yaran için."

"Teşekkürler," dedim, duyularım biraz meşgulken. Havuç, patates ve bir tür etin kokusu burnuma geldi. Tepsiye doğru yavaşça yürüdüm, buharlı güveç ve yanında duran altın rengi çörek görünce ağızım sulandı, yarı erimiş tereyağı, lezzetli kahverengi üstünde parıldıyordu. Sol tarafta kırmızı bir şeyle dolu gümüş bir kadeh duruyordu, şarap olduğunu tahmin ettim.

Yatağa uzandım ve tepsiyi kucağıma aldım, yemeye hazırdım. Ama bir ısırık almadan önce durdum.

"Eğer düşündüğün buysa, zehirli değil. Ölü olarak bana bir faydan yok," dedi Arkyn pencereyi kapatırken.

Arkyn'in son sözleri bana pek hoş gelmedi, çünkü ona hiçbir şekilde yardımcı olmak istemiyordum. Ona ne demek istediğini sorabilirdim, ama bu, uyuyan köpekleri uyandırmamak için daha iyi olan anlardan biri gibi görünüyordu.

Midem guruldadı ve beni yemek yemeye teşvik etti. Ben yemeğin kölesiydim. Doğal olarak, onun isteğine uydum. Lezzetli çorba dilimi okşadı. Küp küp doğranmış patatesleri çiğnedim, hafif tatlı bir tadı vardı. Bir parça ete geldiğimde, eridim.

Sığır eti.

Ayak parmaklarım kıvrıldı — bu seksten daha iyiydi.

Arkyn paltosunu çıkardı ve odanın uzak köşesindeki küçük tahta sandalyeye koydu. Yanıma oturdu, yatak ağırlığı altında çöktü.

Ben akşam yemeğimi yiyip bitirirken, her lokmada damak tadım coşarken, aramızda sessizlik hakim oldu. Bir zamanlar dolu olan kasenin dibine geldiğimde, midem patlamak üzereydi, son kalanları da bitirebilir miyim diye düşündüm. Ama dediğim gibi, *yemeğin kölesiydim*, bu yüzden onu da kaşıkla alıp yedim. Kalan kırıntıları parmağımla silip onları da yemeyi düşündüm, ama Arkyn'in hatırı için, kendim için değil, bundan vazgeçtim.

"Bazı şeyler asla değişmez," diye Arkyn alçak sesle sitem etti, omuzları rahatça eğildi.

"Ne?" diye sordum, tepsiyi sehpaye geri koyarken, dikkatim hala biraz başka yerdeydi.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Arkyn, başını hafifçe sallayarak.

Dönüp bakmam gerekmeden, bakışlarının üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum. Erkeklerle yeterince zaman geçirmiştik, bu tür bakışların ne anlama geldiğini biliyordum. Ve biliyordum ki, dönüp bakışlarımızı buluşturursam, bu daha fazlasına yol açabilirdi. Arkyn yakışıklıydı, evet, ilahi bir yakışıklılık, ama beni rahatsız eden, kime hizmet ettiği idi.

Basitçe söylemek gerekirse... o Von değildi.

Bu yüzden, sağ ayağımın hemen yanındaki ahşap zemindeki bozuk para büyüklüğündeki çıkıntıya bakarak o anın geçmesini bekledim.

"Koluna dikiş atılması gerekiyor," dedi Arkyn sonunda, sesi her zamankinden daha kaba, sanki boğazına tilki kuyruğu diken batmış gibi.

Öyle olduğunu biliyordum. Ezra'nın daha önce yarısı kadar derin kesikleri diktiğini görmüştüm.

Yan tarafa eğildim ve masadan şarap kadehini aldım, içinde kalan birkaç yudumu inceledim — şimdi neden getirdiğini anladım. Acı tadı olan şarabı bir dikişte içtim ve "Hadi, bitsin artık" dedim.

Arkyn başını salladı, uzun kolunu üzerime uzatarak tahta kutuyu aldı. Isısının tenimi okşadığını hissedebiliyordum, ona kapalı olan bir kapıyı tıklatıyordu.

Geriye yaslandım, ona daha fazla yer ve kendime de biraz ihtiyaç duyduğum alan kazandırımdı. Yarımı temizledikten sonra — alkol ağırlı etime işliyordu —

Lavabonun üzerinde iğneyi ve makası sterilize etti. Küçük kahverengi şişenin mantarını geri taktı — dezenfektan. Beyaz bir bezin üzerinde dikiş aletlerini tutarak bana doğru döndü. Açıkta kalan ete ve ona ne olacağına solgun bir bakış attım, sonra derin bir nefes alıp bir bardak daha acı şarap içmeyi diledim.

Arkyn kollarını sıvadı ve işe koyuldu. Güçlü parmaklarıyla iğneyi parçalanmış etime batırdı ve ipliği çekerek yarayı dikmeye başladı.

İlk dikiş o kadar da kötü değildi. Ama bir sonraki dikiş beni çığlık atmaya hazır hale getirdi. Dişlerimi sıktım ve dayanmaya çalıştım. Yarayı dikişle dikmeyi hayal eden her kim olursa olsun, onun hasta bir piç olduğuna karar verdim — ben bir insandım, lanet bir yorgan değil. Sanki zaten yeterince acımamış gibi.

Doğrusu, dikiş konusunda biraz bebek gibiydim. Bunun suçlusu Ezra'ydı. Kaleb ve ben kazalara meyilli çocuklardık, bu yüzden Ezra cildin kendi kendine iyileşmesini sağlayan bir merhem geliştirdi. Hala nasıl çalıştığını izlediğimi hatırlıyorum. Merhemi sürüyordu ve biz de hayranlıkla izliyorduk, deri küçük iplikler üretmeye başlıyordu, bu iplikler birbirine bağlanarak yaraları kapatıyordu. Harika bir şeydi. Tabii, bir hafta kadar deride küçük iplik benzeri tüyler çıkmasına neden olması dışında. Onun dışında, harika bir şeydi. O yan etkiyi dikişlere tercih ederdim...

İğne batarken, kuyruğu kesilmiş bir kedi gibi miyavladım.

Aşağıdaki müşterilerin duyabileceği kadar yüksek bir ses çıkardı. Muhtemelen tüm şehir duyabilirdi.

Muhtemelen değil, o kadar yüksek değildi. Dediğim gibi, büyük bir bebek gibiydim.

"Neredeyse bitti," dedi Arkyn, parmakları benim kanımla kaplıyken, güven verici bir şekilde.

Ciddiyetle başımlı salladım, zorlukla yutkundum ve bitmesini bekledim. Umduğumdan daha uzun sürüyordu, ama ağrı reseptrlerim uyuşmaya başlamıştı — ığlıklarım artık daha çok uyanmış bir bebeğin ağlamasına benziyordu.

Dikkatimi başka yere çekmek için Arkyn'e döndüm. "Bir keresinde benimkine benzer saçları olan bir kıزدan bahsetmiştin. Adı neydi?"

Sanki onun adı eski bir anıyı uyandırmış gibi aniden durdu. Devam ederek, "Aurelia" dedi.

"Aurelia." Adı dilimde denedim, o bir dikiş daha attığında duraksayarak yüzümü buruşturdum. "ok güzel bir isim."

"O da öyleydi," dedi, bakışlarını bana çevirerek. "Sen de ylesin."

Bunun şaraptan mı, ateşten mi yoksa o kahverengi gözlerdeki baldan mı kaynaklandığını bilmiyordum, ama yanaklarım kızardı. Gözlerimi kaçırdım. Kahretsin, şaraptan kaynaklanıyordu. Ben daha çok obsidiyen gözlü, düşünceli erkeklerden hoşlanan bir kadındım.

Dikişler bittikten sonra Arkyn, koridorda hizmetçiyi yakaladı ve ona bir sürahi su daha getirmesini söyledi. Onu beklerken, lavaboyu boşalttı ve kanlı iğneyi ve makası içine attı. Bana sırtını dönerek, "Kolundaki dövme, daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Yeni mi?" dedi.

Dövmeden bahsedilince iğdsel olarak ona baktım. "Evet," dedim, bu konunun nereye varacağını bilmeden.

"Neden yaptırdın?" diye sordu, bana dönerek. Omzuna ince bir bez asılıydı, üzerinde hafifçe kanlı parmak izleri görünüyordu.

Onun sorusuna cevap verirken, kendime mırıldanarak asmayı izledim. "Seninle burada olmamın aynı nedeni."

Bunu söylediğim anda pişman oldum, çünkü gözleri kısıldı ve oda sessizliğe büründü. En iyi ihtimalle ılık bir hava vardı.

"Kiminle anlaşıma yaptın?" diye sordu, düşündüğümden daha hızlı bir şekilde durumu hesaplayarak. Onun yaşını ve krala danışmanlık yapan güvenilir kişi olduğunu hatırladım. Elbette çoğu kişiden daha hızlı bir şekilde durumu değerlendirebilirdi.

Beynim bu soruyu bir o yana bir bu yana çevirip, içinde boşluklar olup olmadığını inceledi. Bolca boşluk olduğunu düşündüm. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Arkyn havluyu yere attı ve konuşmak için ağzını açtı ama kapının alınmasıyla sözü kesildi.

Arkyn bana sert bir bakış attıktan sonra kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Kapıda dolgun göğüslü bir hizmetçi duruyordu. Hizmetçi ona bakıp kirpiklerini kıırttı, göğüslerini imalı bir şekilde öne çıkardı. Arkyn etkilenmeden ona yakışıklı bir gülümseme attı, sürahiyi aldı, "Hepsi bu kadar" dedi ve kapıyı hızla kapattı. Lavaboya doğru yürüdü, temiz suyu döktü ve temizliğe devam etti — şiddetle, yoğun bir şekilde. Makas için üzölmeye başlamıştım. Bu hızla gidersen, onlardan geriye sadece uçları kalacaktı.

"Ben yapayım mı?" diye sordum, onun ekşi ruh halinin havayı bozduğunu hissederek.

"Hayır," dedi kesin bir sesle. Sesi kaba değildi, ama tam olarak dostça da değildi.

İşini bitirdikten sonra Arkyn kapının önünde durdu. Ağzını açtı ama sonra kapattı. Ne söylemek istediğı her neyse, arkasını dönüp kapıyı kapattığında yok oldu.

Koridoru boydan boya yürürken botlarının sesi giderek azaldı, ta ki tamamen kaybolana kadar.

Yatağı uzandım, bir ayağım yerde, diğör ayağım önümde uzanmış, kafamda az önce olanlar dönüp duruyordu. Neden böyle tepki verdi?

Tanrılara bu soruyu bırakarak iç geçirdim ve korsemden tüyü çıkardım. "Bana sırlarını söyle," diye fısıldadım, ipeksi siyah tüylerini incelerken.

Ama tüy cevap vermedi. Ben de bunun yerine rüyalarımaya döndüm.

Tek bir itme. Hepsi bu kadardı.

Aşağı. Aşağı. Aşağı.

Ben, asla yere çarpmayacak bir yapraktım. Sonsuza dek düşüyordum.

Aşağı. Aşağı. Aşağı.

Tüylerin hışırtısı.

Kurtulmuştum.

Chapter 32

Pelerini daha sıkı sardım; daha önce hiç Sonsuz Sis'e bu kadar yaklaşmamıştım.

Bir şekilde canlı gibiydi. Sanki nefes alıyormuş gibi. Atıyor gibiydi.

Çıkardığı ses, sinek kuşunun kanatları gibi alçak ve sabitti — sürekli bir beyaz gürültü. İki adım öne gidersem, ona dokunabilirdim.

. . . Elimi uzattım.

Elimi geri çektim.

Dönerek, birkaç adım arkamda duran Arkyn'e öfkeyle baktım. "Beni şafak vakti uyandırıp buraya kadar sürükledin... sırf Sonsuz Sis'i görmek için mi?"

Gergin bir ifadeyle başını salladı. Bu sabah her zamankinden daha mesafeli davranıyordu, sanki bir şey onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Dün geceki olaydan dolayı hâlâ kızgın mı diye merak ettim. Kızgın ve sinirli olduğu belliydi, buna şüphe yoktu. Ama bu? Bu farklıydı.

"Bir şey duyuyor musun?" Arkyn sessizlik yemini bozdu.

"Sinek kuşlarının kanat çırpma sesi gibi," diye cevapladım, kaşlarımı çatarak. Işık Tapınağı'na gittiğimizde, bana bir şeyin tadını alıp almadığımı sormuştu. Aldığım tadın diğer insanların aldıkları tattan çok farklı olduğunu fark etmiştim. Edenvale'de yeterince uzun süre yaşamıştım, farklı olmanın iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Rahatsızlık içime yerleşmeye başladı, dün akşamki akşam yemeğinden daha ağır bir yük gibi.

"Bir şey duyuyor *musun*?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hiçbir şey duymuyorum."

Soru sorduğuma pişman oldum, içimde bir tedirginlik hissettim.

"Tamam. Geldik. Gördük. Duyduk. Artık gidebilir miyiz?" Bir adım attım, geri dönmeye hazırdım.

Yılan gibi hızlı bir hareketle Arkyn elini uzattı ve bileğimi yakaladı. "Henüz bitirmedik."

"Ne yapıyorsun?" Kurtulmaya çalıştım, ama gücü aşılamazdı, tıpkı akıncıların liderinin Arkyn'in sırtına ayağını basıp onu çamura bastırdığı zamanki gibi. Su Laneti'ni kullandığımda yüzündeki o zafer dolu ifadeyi hatırladım. Yerden ne kadar kolay kalkmıştı. Hepsini ne kadar çabuk öldürmüştü. Hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu.

Ama bu güç nereden gelmişti? Ve neden arabadan indiğimizde kullanmamıştı? Kafamda onlarca soru dönüp duruyordu, ta ki iki kelime tüm karışıklığı giderene kadar.

Anlaşma iptal oldu — yağmacıların lideri böyle demişti. Söyleyiş şekli... *adamlarına* değil, Arkyn'e söylüyordu.

"Onlarla ne tür bir anlaşma yaptın?" diye tısladım, sesim zehir gibi. Neden daha önce bunu düşünmemiştim? "Ne dediğimi bilmiyormuş gibi davranma."

"Senin lanetli olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu ve bunu bana asla söylemeyeceğini biliyordum. Onlara, beni öldürecekmiş gibi görünmeleri için para verdim. Kardeşinle ilgili bilgileri kaybetme riskini göze almayacağını biliyordum ve eğer Lanetliysen, bu bilgiyi benim hayatımı kurtarmak için kullanırdın, böylece ihtiyacın olan bilgiyi de elde ederdin. Anlaşmadan vazgeçeceklerini düşündüm ve öyle yaptıklarında, bu da tüm olaya daha fazla dramatiklik kattı."

Bütün bunlar sadece gösteriş içindi. Onlara bizi soymaları için para vermişti. Arabacı bu yüzden ölmüştü. Sonra Arkyn onların canını almıştı... Onları kafalarını keserek öldürmüştü.

Omurgamdan bir ürperti geçti.

"Neden... Neden tüm bunları sadece lanetli olup olmadığımı öğrenmek için yaptın?" Arkyn'in tutuşu gevşedi ve ben bileğimi kurtardım. Geri adım attım, öfke ve kafa karışıklığı bedenimi yönlendiriyordu, sanki hareket etmezsem milyonlarca öfkeli küçük parçaya patlayacakmışım gibi.

"Bu gerekliydi. Işık Tapınağı'nda olduğu gibi, bu da bir sınavdı."

"Testlerini bitirdin mi?" Ona öfkeyle baktım. Arkyn'in ihaneti beni incitmişti. Derinlerde bir yerde, onunla arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. Bu düşünce artık gülünç geliyordu.

Kafasını salladı. "Bir tane kaldı."

Sonra beni Sonsuz Sis'in içine itti.

Chapter 33

'da gözlerimi kırıptım. Bir kez değil, iki kez — sanki bu, görüşümdeki karanlığı gidermeye yetecekmiş gibi.

İşe yaramadı.

Elimi yüzümün önüne getirdim. Elim göremiyordum, hiçbir şey göremiyordum. Panik yapmamaya çalışarak korkumu yuttum.

Sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Saçlarım, yabancı, yüzen bir güç tarafından kaldırıldı. Soğuk hava boynumu öptü. Ayaklarım ağırlıksız bir şekilde havada asılı kalmıştı — hiçbir şey ayak tabanlarımı dokunmuyordu.

Yerçekimi burada, *her* neredeyse, hiçbir etkisi yoktu.

Aniden, sabah güneşi gibi parlak bir ışık, durgun bir gölün üzerinde yayılır gibi önümde parladı. Elim yüzüme kaldırdım, gözlerimi korudum.

"Kimsin sen?" diye bir sürü ses aynı anda sordu — hepsi kadındı. Genç ve coşkulu. En kaliteli köpüklü şarap gibi tatlı ve hayat dolu. Ve daha önce hiç köpüklü şarap içmemiş olsam da, daha fazlasını istedim. Dudaklarımı yaladım. Onların tekrar konuşmasını duymayı arzuladım.

"Sage," diye cevapladım, sabit ses tonum hızla boşlukta yutuldu.

Yavaşça elimi indirdim, seslerin nereden geldiğini ve o kör edici, parlak ışıkla bağlantılı olup olmadıklarını görmek istedim.

Gözlerim alıştı, daha doğrusu ışık azaldı, düzgünce yerleşti, parlak bir silüet haline geldi ve karşımda, narin kıvrımları olan, yumuşak altın rengi ışıkla yıkanmış bir kadın belirdi. Saçları

arkasında dalgalanıyordu ve bu da onun cazibesini artırıyor. Basit bir elbise giymişti, ama elbise onun ince vücuduna o kadar iyi oturmuştu ki, sanki ona özel dikilmiş gibiydi — tek bir kırışıklık ya da yerinden çıkmış bir iplik bile yoktu. Her şey kusursuzdu. Mükemmeldi. Elbise kalçalarında bölünmüştü ve uzun bacaklarını biraz ortaya çıkarmıştı. Onun gibi, elbisesinin de yumuşak altın rengi bir ışıkla parılıyordu.

Ama nefesimi kesen yüzüydü.

Çünkü yüzü... benim yüzümdü. Aynı düz burun, ucunda hafif bir kıvrım vardı. Aynı badem şeklindeki gözler ve dar açılı çene hattı.

Parlayan kadın benim yüzümü takınmıştı.

"Yanlış," dedi parıldaayan silüet, sesler artık coşkulu değildi, artık tatlı değildi. Artık acı, hor görme doluydular. Bu sese titredim, ağaçtan sallanan bir yaprak gibi.

Silüeti titredi, ışığı dengesiz dalgalar halinde gidip geliyordu. Her titremesiyle, sanki solup giden bir anı gibi, giderek daha da soluklaşıyordu. Kayboluyordu.

"Bekle!" diye bağırdım ona, elimi uzattım, ama çok geçti. Benim yüzümü takmış olan kadın gitmişti, dünyamı bir kez daha karanlığa boğmuştu.

Uzakta kayaların çarpışması ve toprağın hareket etmesi sesleri duyulmaya başlayınca tüylerim diken diken oldu. Bu sesler bir heyelanın, yaklaşan bir gücün sesleriydi ve bana doğru gürleyerek geliyordu. Bir şey sallandı ve beni havada asılı ve ağırlıksız tutan şey aniden yerini bıraktı.

Bir yandan diğer yana savrulup, tutunacak bir şey, herhangi bir şey aradım. Ama bu boşlukta, bu sonsuz uçurumda hiçbir şey yoktu.

Düşüyordum ve bu sonsuzdu.

Kabusların malzemesi, sürekli düşüp de asla yere çarpmayan türden olanlar - yaklaşan kıyametin onları canlı canlı yiyip bitireceği korkusu. Şimdi bunun beni kemirdiğini hissedebiliyordum. Tutunduğum akıl sağlığım çatlamaya ve yıpranmaya başlamıştı.

Çığlık attım, ya da en azından öyle sandım, ama ses çıkmadı.

Orada sıkışıp kalmıştım, yerçekimiyle sonsuz bir mücadelede, ne zaman duracağını, durup durmayacağını bilmeden.

Panik boğazımı sıktı, nefesimi kesti. Ciğerlerim şişti, ağrıyordu. Oksijen nereye gitmişti? Nefes alamıyordum, nefes alamıyordum! Boğazımı tırmaladım, tırnaklarım derine batıyordu. Bir tıkanıklık vardı, oradan çıkmam gerekiyordu.

Zihnim kırmızı bayraklarla aydınlandı, rahatlama, hayat veren bir şey için
Ha yalvarıyordu.
va.

Ama yoktu.

Panik duygum azaldı, yerini kabullenmeye bıraktı. Vücudum
kapatıldığında, paniğimi bastıran bir huzur hissi.

İşte böyle.

İşte böyle öleceğim.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, muazzam ve ilahi bir güç, yoğun ve saf
dalgalar halinde titreşerek karanlığı uzaklaştırdı, eğilmeye ve saklanmaya zorladı.

Kara boşluğu dizlerinin üzerine çökertip diz çöktürebilecek tek bir şey
vardı. O anda Ölüm'ün benim için geldiğini anladım.

Ama ondan korkmadım. Elimi uzattım, kaderimi kabul ettim.

Kollarını bana doladı, beni çelik gibi kucaklamasına çekti, hak iddia eden,
asla bırakmayan türden bir kucaklamaydı. Eli boğazımın üzerinde dolaştı,
pençelenmiş etimin acısını iyileştirdi. Beni öptüğünde, o kadar derin, o kadar
yoğun bir öpücüktü ki, kendi nefesimi mi yoksa onun nefesini mi soluduğumu
unuttum.

Umurumda değildi.

Onu yudumladım, açgözlü ciğerlerim daha fazlasını istiyordu. Karşılığında...
Ruhumu mu talep ederdi?

Kanatların hışırtısını duydum, ısınmış tenime ferahlatıcı bir rüzgar esintisi
hissettim.

Sonra fark ettim ki, artık düşmüyordum.

Chapter 34

'ın ışık dalgasıyla karanlık yerini mavi gökyüzüne bıraktı, gökyüzünde tembel, kabarık bulutlar ve sonbahar renklerine bürünmüş, hafif bir yaprak tabakasıyla kaplı kayalık bir zemin belirdi.

Arkyn'in beni ittiği yerin hemen yanında duruyordum.

Rüzgârın dağıttığı kalın, siyah bir kürk görüşümü engelliyordu. Başımı kaldırıp geniş omuzların üzerinden bakarak Sonsuz Sis'e baktım. Titredim, boğazımı sıkan his hâlâ çok tazeydi. Ama başımı kaldırıp önümde duran erkeğin gözlerine baktığımda, her şey rüzgârda uçup giden beyaz gürültü gibi geldi.

Büyük ve sıcak bir el, nazikçe yanağımı avuçladı, pürüzlü parmak uçları tenimde kaydı. Ona, *onun* dokunuşuna sokuldum. Von.

"Benim için geldin." Sesim çatladı.

Onun oniks gözleri benimkilerle buluştu. "Her zaman senin için geleceğim."

Bunu sanki taşa kazınmış bir yeminmiş gibi söyledi. O anda, her kelimesinde ciddi olduğunu anladım, emin ve kararlıydı, tıpkı batan güneşin gecenin kucaklamasına boyun eğmesi gibi.

Boşluğu titretip saklanmaya zorlayan erkeğe hayranlıkla baktım. Uzun siyah saçları, yanardöner mavi tonlarla renklendirilmiş, dağınık ve vahşiydi. Gözleriyle uyumluydu. Gözlerinin benimkini tuttuğu şekilde.

Tutmuş olduğum nefesi bıraktım.

Onunla ilgili her şey, dizginlenmemiş, başka bir zamandan gelen, savaşçı bir adamın eski gücüyle nabız gibi atıyordu. Savaş kıyafetlerinden saçlarına kadar siyahla süslenmiş, çelik ve gölgelerle kaplıydı. İlahi karanlık.

Bir süredir, bana açıkça bakan şeyden, görmek istemediğim bir gerçeklikten gözlerimi kaçırıyordum, nedenini açıklayamazdım. Ama artık bunu inkar edemezdim. Von, lanetlenmiş bir ölümlü değildi. O... bundan çok daha *fazlasıydı*. Von'un bir yarı tanrı, Eski Tanrılar'ın doğrudan oğlu olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu da onu... Kaç yaşında olduğunu bile tahmin edemiyordum. En azından yüzlerce yaşında olmalıydı.

Rüzgâr yerdeki yapraklarla boğuşuyor, onları havaya kaldırıyordu. Bu bana düşüşümü durdurmadan hemen önce duyduğum sesi hatırlattı: kanatların hışırtısı. Bazı yarı tanrıların, ilahi atalarından miras aldıkları kanatları olduğu söylenirdi. Von'un omzunun üzerinden, duyduğum sesin izini aradım ama hiçbir şey yoktu. Elimi uzatıp, onun arkasındaki havayı hissetmek ve duyduğum, görmeyi beklediğim şeyin gözle görülmez ama elle hissedilebilir olup olmadığını görmek istedim.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Parmakları kolumun uzunluğu boyunca aşağı kaydı, dövmemin üzerinde dolaştı, başparmağının sert yastığıyla onu nazıkçe okşadı. "Bu, birbirimizi bulmamızı sağlıyor."

"Bu iz sürmek için," diye fısıldadım kendi kendime, geçen gün bana neden söylemediğini anladım. Evet, o zaman tam bir aptal gibi görünürdü. Bunun için gözlerini oyardım. Ama şimdi...

İçimdeki o vahşi taraf, bir erkeğin bir kadını sahiplenme hakkına sahip olduğunu düşünen aslan dişi, şu anda onun kucağında bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyordu. Onun bir erkek tarafından evcilleştirilebileceğini hiç düşünmemiştim, ama şimdi bunun mümkün olduğunu öğreniyordum... Sadece doğru kişiye rastlamak gerekiyordu.

Ona baktım. "Ben de benimkini seni bulmak için kullanabilir miyim?"

"Evet. İki taraf için de geçerli," diye cevapladı, o şehvetli ağzının köşeleri hafifçe kıvrıldı, sanki onu aramam onu memnun etmiş gibi. Eli, bileğimdeki morluğun hemen üzerinde durdu. Nazıkçe, elimi dudaklarına götürdü. Ağzının sıcaklığı, serin, uykulu toprağı uyandıran sabah ışığı gibi cildime yayıldı. Sessizce, hayranlıkla, morlukların kaybolmaya başlamasını izledim, ta ki tamamen yok olana kadar.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum, kaşlarımın üzerine karışıklık çöktü. İyileşmiş bileğime hayretle baktım.

"Biz birbirimize *bağlıyız*."

Bu kelime güven verici, kesin, üzerine bahse girebileceğim bir şey gibi geldi.

"Bunu da iyileştirebilir misin?" diye sordum ve kolumu kaldırarak dikişli, kaşıntılı ve açık yarayı görmesini sağladım.

Von'un bunu incelerken ruh halinin karardığı inkar edilemezdi. Ona çok yakışan, her şeyi yakıp kül edebileceğini belirten o karakteristik bakışı vardı. Aniden, güzel yüzündeki sert hatlar yumuşadı. Öne eğilerek, kolumu dikkatlice kaldırdı, ağzının sıcaklığını kesiğe getirdi ve aniden, yara iyileşti, dikişler rüzgârla uçup gitti.

"İyileştirmek için her zaman öpmek zorunda mısın?" diye sordum, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle. Onun tekrar uzun boylu duruşuna geri dönmesini ve beni gölgesiyle örtmesini izledim.

"Hayır," diye cevapladı, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, uzun köpek dişinin ucu dolgun üst dudağının altından görünüyordu.

Kız kardeşi yüzünden boynumun morardığı ve bu morluğun ne kadar çabuk kaybolduğu anı aklıma geldi. Sormama gerek yoktu, çünkü artık biliyordum —bu da Von'un yapmıştı.

Merakla ona baktım. "Seni de iyileştirebilir miyim?"

Kafasını hafifçe salladı, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Hayır, iyileştiremezsin."

Anlamadım. "Eğer ikimiz de dövmelerimiz sayesinde birbirimizi takip edebiliyorsak, neden birbirimizi iyileştiremiyoruz?"

"Çünkü bağımız anlaşmamızdan kaynaklanmıyor," dedi, gözleri benimkileri arıyordu. Ne aradığını bilmiyordum.

Bağımız... Beni ona çeken sürekli çekim, tutarlı bağ buydu.

Kader.

Alt dudağımı ısırdım ve sorarken bıraktım: "Öyleyse sen beni iyileştirebilirsen, ama ben seni iyileştiremezsem, karşılığında ne yapabilirim?"

Siyah kirpikleri yavaşça kalktı. "Bana başka hiç kimsenin sunamayacağı bir şey sunabilirsin."

"Nedir o?" diye sordum, nefes nefese.

Çenemi yukarı kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Canlı hissetme yeteneği."

Sonra beni öptü.

Onun hissine kapıldım — bana sarılan kollarına, beni onun dünyasına bağlayan kollarına. Dudaklarımız hareket etti, dili ağzıma daldı, aldı ve

alay ve alaycı sözler. Ona eridim. Giysilerimin küle dönüşeceğinden emin olduğumda, dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Hafifçe alınlarımızı birbirine bastırdı, geniş göğsü yavaşça yükseliyordu, nefesleri sakın ve kendinden emindi. Benimkinden farklı olarak - hızlı ve düzensiz.

Yavaşça alnını alnımdan kaldırdı ve bizden bir taş atımı uzaklıktaki yoğun çalılıklara baktı — Ryker'ın atabileceği bir mesafe, kesinlikle Soren'in atabileceği bir mesafe değildi. "Saklandığın yerden çık," dedi Von, ses tonu kaçınılmaz bir emirdi.

Oradan bir şey kıpırdadı, hışırdadı, sonra bir erkek figürü ortaya çıktı: Arkyn.

Kaşlarımı çattım.

Su Lanetim serbest bırakılmak için yalvarıyordu, ona nefes alamamanın nasıl bir his olduğunu göstermek istiyordu.

Ceketini silkeledi, kızıl saçlarından bir dal parçası çıkardı ve sonra bize doğru büyük adımlarla yürüdü, mesafeyi korumaya özen göstererek. Arkyn'in sesi, yüzündeki ifade kadar ekşiydi. "Her zamanki gibi görevine sadık bir bekçi köpeği, değil mi, Kan Kralı?" Son iki kelimeyi sanki ağzında zehir varmış gibi tükürdü.

Kan Kralı mı?

Von'un kolu rahatça belime dolandı, koruyucu bir şekilde oraya sarılmaya başladı. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, *kralın danışmanı*."

Ben kekeledim. Birbirlerini tanıyor muydular? Aklım bin bir soru ile dolup taşıyordu.

"Onun yüz hatlarını bozmak için kullandığın gizleme büyüsü... Onu benden saklamak için. Akıllıca bir numaraydı. Neredeyse beni kandıracaktın. Bu tür bir sihre sahip olduğunu bilmiyordum," dedi Arkyn, kaslı kollarını göğsünde kavuşturup, ayaklarını omuz genişliğinde açarak kendini yere sabitledi. Gördüğüm kadarıyla, rahat ama savaşa hazır bir duruş sergiliyordu.

Gizleme büyüsü mü? Yüz hatlarımı bozmak mı? Arkyn Ruhlar Diyarında neyden bahsediyordu?

"Senin bilmediğin pek çok şeye sahibim," diye cevapladı Von, kendine özgü yumuşak bourbon tonuyla.

"Yine de, en çok istediğin şeye asla sahip olamayacaksın." Arkyn'in bakışları bana kaydı, sonra tekrar Von'a döndü. "Onun kime ait olduğunu çok iyi biliyorsun."

Ben kime aidim? Alaycı bir şekilde sırttım. Bu iş çığırından çıkmaya başlamıştı.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordum, elimdeki birkaç bulmaca parçasını sıkıca tutarak, geri kalanı dağınık ve kayıptı.

"Eski dostuz," diye alaycı bir şekilde cevapladı Arkyn ve elini uzatarak bana uzattı, kralın danışmanının parlak rozeti güneşte parlıyordu. "Gel, kralımız bizi bekliyor."

İçgüdüsel olarak Von'a sarıldım. "*Benimle* bir yere gideceğimi düşünüyorsan delisin. Beni *öldürmeye* çalıştın."

"Tam olarak değil," diye cevapladı Arkyn, kollarını gevşetip yanlarına indirdi.

Yine de Von'u dikkatle izliyordu.

"*Tam olarak değil* mi? Nefes alamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Bir adım öne çıktım, avucumda su damlacıkları birikti. Başımı yana çevirdim, önümde duran adamdan tiksinierek. "Neden? Neden yaptın?"

Onun lehine, pişmanlık duyuyor gibi görünüyordu ve öfkem bir anlığına azaldı. "Çünkü bilmem gerekiyordu. Senin *o* olup olmadığını bilmem gerekiyordu."

"*O* mu? Ölmüş sevgilin olup olmadığını görmek için beni öldürmeye mi çalıştın?" Kafamı salladım. Duyduğum şey mantığın ötesindeydi. Öfke kabardı, ateşte çok uzun süre bırakılmış bir çaydanlık gibi, kızgın ve patlamaya hazırdı. Kaynama noktasına geldim.

Elimden su fışkırdı. Suya bir şekil vermekle ilgilenmedim, onu saf, ham haliyle bıraktım. Biriken öfkemin gücünü yansıtarak, tüm gücümle ona su attım.

Arkyn elini kaldırdı ve sihirli bir şekilde önünde bir kalkan belirdi, yoktan var oldu.

Nefesim kesildi... Kalkanı, ona saldırdığım şeyle aynı şeyden yapılmıştı.

"Sen *Su* Lanetli misin?" diye kekeledim. Su patlamam şeklini kaybetti. Yere düştü, çarpma anında parçalandı ve ölü çayır otlarını ıslattı.

Arkyn kalkanını indirdi ve suyu sadece elini çevirerek buharlaştırdı. "Evet, diğer şeylerin yanı sıra suyu da kontrol edebilirim." Kaşlarını çatarak, yavaşça konuştu, "Öyleyse... Sonsuz Sis hafızanı geri getirmedi."

Hafızamı geri getirmek mi?

Zihnim, üzerime yağan kaotik bilgi yığını arasında dönüp duruyordu. Von ve ben dövmelerimizin ötesinde bir bağla birbirimize bağlıydık. O beni iyileştirebilirdi, ama ben onu iyileştiremezdim ve karşılığında ona canlı hissettiriyordum? Bu ne anlama geliyorsa. Von ve Arkyn birbirlerini tanıyorlardı, tanışmalarının kökeni benim için hala bir gizemdi, görünüşe göre çok eskiye dayanıyordu. Ve Arkyn benim kayıp sevgilisi olduğuma inanıyordu, bu yüzden beni

ölüme terk etmişti, bu da hiç mantıklı değildi. Endless Mist'te yaşadığım travmatik deneyimden bahsetmiyorum bile. Ve şimdi bunun kayıp hafızamla bir ilgisi olduğu bağlantısı?

Başım zonkluyordu, bir davul giderek daha yüksek sesle çalıyordu. *Çok fazla. Çok fazla. Çok fazla.*

Arkyn bir şey söyledi, ama sesi dalga gibiydi, gelip gidiyor, alçalıp yükseliyordu, kelimeler ulaşılamazdı.

Ben sallandım, ya da belki de gökyüzü sallanıyordu. Her neyse, siyah bir şey görüş alanımın kenarlarını yaladı.

"Yeter." Von, Arkyn'i keskin bir sesle durdurdu. Belimi sıkıca kavrayarak düşmemi engelledi. "O anlaştmanın kendi kısmını yerine getirdi. Şimdi ona kardeşinin nerede olduğunu söyleyeceksin."

Sesinde *rica* yoktu.

Onun sözlerine, ona tutunduğum kadar sıkı tutundum. Netlik yavaşça geri gelmeye başladı, dünya artık dönmüyordu.

"Bunu duyması gerekiyor," dedi Arkyn, cesurca bir adım öne çıktı. Ama bir adım daha atamadı. Bunun yerine, gözleri fal taşı gibi açıldı, elleri boğazına gitti ve kekelemeye başladı. Bronzlaşmış yüzü kül rengi bir beyaza dönüştü ve dizlerinin üzerine çöktü... Nefes alamıyordu.

Görünüşte, pişmanlık duymuyordum — az önce bana da aynısını yapmıştı, kasıtlı olsun ya da olmasın. Yine de, unutulmuş bir yerin derinliklerinde, bunun durmasını istiyordum.

"İşler oldukça basit. Nefes alabilmeni sağlayacağım ve sen de cevap vereceksin," dedi Von, sesi şaşırtıcı derecede sabırlıydı. "Eğer uymamayı seçersen, seni olduğu gibi bırakıp kargaların yemesi için bırakacağım."

O anda onları fark ettim, yukarıda dönen on tane parlak siyah kuzgun.

Arkyn uyacağını belirtmek için ne yaptıysa, ben kaçırdım, dikkatim kuşlara takılmıştı, özellikle de pürüzsüz, parlak siyah tüylerine. Onlar benim korseme sıkıştırdığım gibiydiler, ama çok daha küçüktüler.

Arkyn yavaşça ayağa kalktı ve eliyle boynunu ovuşturdu. "Pekala," dedi ve uzun, çok ihtiyaç duyduğu bir nefes aldı. "Meristone'dan askere alınan adamlar, Clearwell Kalesi'nin kuzeydoğusunda, kısa bir mesafede bulunan Arundal eğitim kışlasında konuşlandırılmışlar." Ağır nefesler arasında bu bilgiyi aktardı.

Hayat sonunda bana bir lütuf sunmuştu — ya da garip bir mizah anlayışı vardı. Kendimi ondan inanılmaz derecede uzak hissettiğim Kaleb, hiç de uzak değildi. Clearwell Kalesi, Belamour'un hemen dışındaydı.

Bunca zaman boyunca o kadar yakındaydı ki. Ve ben hiç farkında değildim.

Kendimi şaşırtacak şekilde tuhaf bir kahkaha attım. Bir tane daha çıktı, habersiz bir hıçkırık kadar kötüydü.

"Sage, tüm bunlar için üzgünüm," dedi Arkyn, yüzündeki ifade de bunu gösteriyordu.

Ama artık daha fazla dinlemek istemiyordum. Bunun kendi akıl sağlığım için mi yoksa başka bir şey için mi olduğu umurumda değildi. Von'a döndüm. "Gitmek istiyorum."

"Hayır, Sage, bekle. Bilmediğin çok şey var. Lütfen, açıklamama izin ver. Onunla gitme. Onun ne olduğunu, bize ne yaptığını bilmiyorsun," diye yalvardı Arkyn.

Ama artık çok geçti.

Von beni kendine doğru çekti ve glades ortadan kayboldu.

Gölgeler ve parıldayan yıldızlar etrafımda patladı ve birdenbire, Belamour'daki malikanede Von'un odasında duruyorduk.

Chapter 35

, ağzım açık kalmıştı, tamamen ağzım açık kalmıştı.

Von'dan gitmesini istediğimde, bunun yürüyerek olacağını düşünmüştüm. Tut, puf, ve işte buradayız — kilometrelerce uzakta, malikanedeki odasında.

Onun odası...

Daha önce kapıdan kafamı uzatıp bakmıştım, ama hiç *içeri* girmedim ve genellikle karanlıktı, yani pek bir şey göremiyordum. Ama şimdi, pencerelerden içeri süzülen yumuşak ışık sayesinde her şeyi görebiliyordum.

Gülünç, geniş boyutlarına bakılırsa, odası ana yatak odasıydı. Yerden tavana kadar her şey siyahtı, en hafif tonlarda koyu, zengin altın rengi detaylar vardı. Mobilyalar daha büyük, daha hacimliydi, sanki onun boyuna göre özel olarak yapılmış gibi.

Hemen sağında, koyu renkli ahşaptan yapılmış, siyah ipekle kaplı bir gölgelikli yatak vardı, yatağın ayak ucunda büyük bir sandık duruyordu. Solumda, iki deri koltuk pencere kenarında duruyordu ve onların altında, üstü kağıtlar ve çeşitli kitaplarla dolu, inanılmaz sağlam görünümlü bir masa vardı. Masanın arkasında, tavana kadar uzanan rafları olan özel bir kütüphane vardı. En üst raflara ulaşmak için merdiven yoktu ve o kitapları nasıl indirebileceğini merak ettim, ama Von'u tanıyorsam, muhtemelen parmağını şıklatması yeterdi ve kitaplar ona doğru süzülerek inerdi.

Von ve onun gizemli yeteneklerinden bahsetmişken...

"Bunu nasıl yaptın? Nasıl birdenbire buraya geldik?" diye sordum, avuç içlerimi göğsüne dayayarak, kolunu belime dolayarak. "Bu, Rüzgar Lanetin bir parçası mı?"

"Öyle bir şey," diye cevapladı, günahkar bir gülümsemeyle. Kalın siyah kirpikleri, doğal olarak kohl ile çerçevelenmiş, gece yarısı gibi gözlerini vurguluyordu. Gözlerini indirdiğinde, dudaklarıma değdi, sonra yavaşça uzaklaştı.

Göğüs zırhını sabitleyen siyah kayışları çözmek için sabit parmaklarını izledim. Bunu yaparken, koyu renk boyalı ve altın metal şeritlerle süslenmiş büyük ahşap sandığa doğru yürüdü. Sandığın önüne geldiğinde, kapağı kendiliğinden açıldı, ama havada sihir kokusu almadım.

"Demek ikiniz tanışıyorsunuz," dedim, daha çok kendime değil ona, savaş derilerini sakladığı sandığı gözetleyerek. "Neden sana Kan Kralı dedi?"

"Bana bu ismin verilmiş olmasının çeşitli nedenleri var." Derili kayışları parlak göğüs zırhına katlayıp sandığın içine koydu. "Ana nedeni, savaş alanında kim olduğumdur." Bu bilgiyi sindirdim. "Arkyn'e karşı savaştın mı? Savaşta mı?"

"Savaştım," diye cevapladı Von, kürkü nazıkçe sandığın içine atarken. "O, savaştan sonra hayatta kaldığı için şanslıydı."

Sözlerinde ego tatmini yoktu. Sadece bir gerçeği belirtiyordu. Arkyn, Lanetli isyancıların doğrudan düşmanı olan krala hizmet ediyordu. Von neden ... Gözlerim yerden ona kaydı. "Neden onu öldürmedin?"

Von döndü, obsidiyen gözleri benimkilerle buluştu. "Yaptığım bir anlaşma olmasaydı, yapardım."

"Anlaşma mı? Ne anlaşması?"

Von kolunu sıvadı. "Onun canını alabilecek durumdaydım, ama onu bağışladım ve bunun yerine bir anlaşma yaptım." Ön kolunu sıvadı ve bakışlarım, dolgun, kadınsı dudakların arasında sıkışmış altın mızrağa indi.

"Karşılığında ne aldın?" diye sordum, uzanıp ona dokunmak, izini sürmek için can atarak.

Von sırtıttı, dudaklarının şeytani kıvrımı beni çılgına çevirmeye yetti. "Anlaştığımdan çok daha fazlasını aldım."

Sözlerindeki eğilimden tahrik mi oldum yoksa kıskandım mı, anlayamadım. Dudaklar bana bir öpücüğü düşündürdü, ama eğer pazarlık ettiğinden fazlasını aldıysa...

...

"Karşılığında seks yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordum, kıskançlık ve kendi heyecanım arasında gidip gelerek. Von'un sadece kadınlara ilgi duyduğunu çok iyi bildiğimden, Arkyn'in hayatı karşılığında ne tür bir kadın takas ederdim diye merak ettim.

Ama bakışları benimkini yakaladığında düşüncelerim dağıldı. O günahkar gülümseme yayıldı. "Birçok, birçok, birçok kez, Küçük Tanrıça."

Nefesimi tuttum, yüzüme uygunsuz bir sıcaklık yayıldı.

O, benim tepkimi fark ederek yumuşak bir kahkaha attı, sonra tekrar sandığa döndü.

Onu izledim, dikkatim geniş omuzlarına gerilen tunikte takıldı, ortasında hafif bir dalgalanma vardı, kumaşın *ne kadar* gergin olduğunu vurguluyordu. Damarlarla kaplı kaslı kolları, bağlanmamış saçlarını toplayıp üstte bir topuz haline getirirken kasıldı, tıraşlı tarafı ortaya çıktı, birkaç tel saç dışarı sarkıyordu. Başını geriye attı, geniş omzunun üzerinden bana baktı. "Beğendiğin bir şey mi gördün?"

Utangaç bir şekilde sııttım. "Birkaç şey gördüm."

"Ne gibi?" Dönerek, yavaşça bana doğru ilerledi, hareketleri bana sessiz, ölümcül adımlarla bir geyiği takip eden bir avcuyu hatırlattı, sanki benden hayatımı çalmak için beni korkutmamaya çalışıyormuş gibi.

Vücudumuz birbirine çok yakın olduğunda durdu.

"Örneğin dudakların," diye cevapladım, bakışlarım o dolgun, şehvetli ağza kaydı. Öpülmeye davet eden, talepkar, sahiplenici diliyle.

"Hmm..." diye mırıldandı, öne eğilirken ağzı benimkine acı verecek kadar yakındı, ama dokunacak kadar değil.

Nefesimi tuttum.

O sııttı — ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ve tanrıça aşkına, bu konuda çok iyiydi.

"Ve omuzların," dedim, sesim boğuk ve kurumuştı.

"Yeterince geniş..." Kollarımı tek tek omuzlarına attı. "...ayak bileklerini dayayabileceğin kadar."

S özleri, sesi... Günahkar bir kombinasyondur. Çıplak ten ve hırıltılı, ağır nefesler...

Alt dudağımı ısırdım, heyecanım artıyordu.

"Ve kolların..." Ona umutla baktım.

Elini kalçamdaki kumaşa geçirip onu topladı. Hızlı bir hareketle beni kendine çekti. "Seni duvara dayayıp siktiğimde seni kaldıracak kadar güçlü."

Yutkundum... *Lanet olsun.*

Yumuşak bir şekilde güldü, o koyu renkli gözleri beni izliyor, beni yalıyordu. Kapıdan bir vuruş sesi geldi.

Sinirlenerek, gözlerimi şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkekten, en büyük engel olan Soren'e çevirdim. Soren, sarışın kafasını aralık kapıdan içeri soktu.

"Geri dönmüşsün!" diye bağırarak içeri daldı ve Von ile aramızdaki anı mahvetti.

Von daha da memnuniyetsiz görünüyordu, ancak şaşırtıcı bir şekilde Soren'e boğulma numarasını yapmadı. Bunun yerine, beni orada bırakıp boş bir deri koltuğa oturdu. Uzun bacaklarını açarak koltuğun genişliğini kapladı. Pantolonunun dikişine baskı yapan bana olan ilgisinin kanıtını fark etmemek imkansızdı. Tanrım. Orada bir şey sakladığını umduğumu tekrar teyit ettim, çünkü bu açıdan bakıldığında, o... felaket gibi görünüyordu.

Yanaklarımı yakan kızarıklığı gizlemek için başka yere baktım. "Evet, öyleyim," dedim, eteğimi düzelterek.

"Başardın mı?" diye sordu, elleri ceplerine kayarken.

"Eğer gerçekten bilmek isteseydin, kolayca öğrenebilirdin," diye dürüstçe cevap verdim. Bir süredir onun varlığını hissetmemiştim. Yine de, gölgesini ne kadar küçük ya da fare gibi gösterirse gösterebilirsin, o hala oradaydı, derin yarıkların içinde saklanıyordu.

"Denemiyorum," dedi utangaç bir şekilde, bakışları yere düşerek, hala kendini suçluyordu.

Ona şakacı bir şekilde koluna dokundum, sanki "*Endişelenme*" der gibi.

"Evet, Kaleb'in nerede olduğunu biliyorum," dedim, kendim bile inanamıyordum.

Soren heyecanla ellerimi tuttu ve parlak, beyaz bir gülümsemeyle ışıldadı. O anda, diğerlerine söylediğimde onların yapacağı gibi, benim zaferimi paylaşan gerçek bir arkadaş olduğunu anladım.

Zihnimde bir şeylerin dağıldığını hissettim.

"Üzgünüm," dedi, kaşlarını çatarak.

"Ağzımdan kaçırmışım."

"Önemli değil," dedim, Von'un sessiz olduğunu fark ederek - bu onun için alışılmadık bir durumdu. "Kaleb'i anlatabilmek için herkesle birlikte konuşmak istiyorum. Herkesi oturma odasında toplayabilir misin?"

"Onlara haber veririm. Bana on dakika ver," dedi ve odadan çıkıp beni günahkar, şehvetli erkekle yalnız bıraktı.

Yavaşça döndüm.

Güçlü vücudu, oturduğu sandalyeyi yutuyordu. Dövmeli bir kolu sandalyenin kıvrımlı koluna uzanmış, diğer kolu ise kaslı uyluğuna gitmişti. İki kez vurdu, sessizce kucağına oturmamı emretti, metal yüzükleri ışıktan parıltıyordu.

Kasten, onun isteğine uyarak kucağına oturdum, arkam onun bir bacağına yaslanmış, bacaklarım diğer bacağına uzanmış halde. Bu şekilde bile, o hala benden çok daha uzundu.

"Duydun mu?" diye sordum, kollarımı omuzlarına dolayarak, parmaklarımı ensesine doladım.

"Hmm?" diye mırıldandı o derin, burbon tonuyla. Eli belimin alt kısmında küçük daireler çizdi, kibrit çöpü gibi parmakları dokunduğu her yerde sinirlerimi ateşledi.

Yaramazca gülümsedim. "On dakikamız var."

"Bu..." Tek parmağı çenemin altına dolandı ve nazikçe yukarı kaldırdı, bakışları benimkilerle kilitlendi. "...bu süre hiç de yeterli değil."

"Yeterli değil mi?" diye kekeledim.

Koyu bir gülümseme dudaklarını süsledi ve başını salladı, sesi bir oktav düştü. "Bu vücudunu saatlerce tapınmak niyetindeyim, Küçük Tanrıça."

"Saatlerce mi?" Nefes nefese fısıldadım, yüzünü bacaklarımın arasına indirirken, üzerinde sadece o şehvetli gülümseme olan halini hayal ettim.

"Saatlerce," diye onayladı, ağzını ağzıma yaklaştırmadan hemen önce.

Von'u öpmek, bir yudum burbon içmek gibiydi — pürüzsüz, saf... bağımlılık yapıcı ve her zaman daha fazlasını istemeyi sağlıyordu.

Kollarını belime doladı ve ayağa kalktığımızda sandalye rahat bir şekilde gıcırdadı. Beni büyük masaya taşıdı, kağıtlar, kalemler ve mumlar birdenbire ortadan kayboldu. Sırada giysilerim mi var diye merak ettim, öyle olmasını umdum, çünkü yanmak üzereydim.

Yavaşça, beni gövdesinin uzunluğu boyunca aşağı kaydırды, vücudu, özellikle kemeri ve altında yatan şey, beni kalın masanın üzerine koyarken içime sürtünme sağladı. Nazikçe beni sırt üstü yatırdı.

O, eteğimi çıkarmak için korkunç derecede tatlı bir zaman harcarken, ben kalçalarımı kaydırдыm ve ay ışığı gibi parlayan tenimi ortaya çıkardım. Parmakları bacağımın içini

bacaklarımın iç kısmında dolaştı, dokunuşu bir fısıltı gibiydi, o ise "Sen sarhoş edici güzellikte bir tanrıçasın" diye mırıldandı.

O anı içime çektim, üstümde duran güçlü savaşçıyı, o egzotik ve vahşi, başka dünyadan gelen gözleri. Şu anda, insanlardan çok canavarlara benziyorlardı.

Elini bacağıma sıkıca tutarken, sıcak, yakıcı ağzıyla dizimin içini öptü. Şakacı bir şekilde ısırды, dudaklarında şehvetli bir gülümseme yayıldı. Yavaşça, acele etmeden, bacağımdan yukarı doğru ilerledi, ateşli bakışları ara sıra benimkilere dönüyordu. Arada sırada etimi emdi ve keskin dişlerinin cinsel imalarla dolu çiziklerini hissedebiliyordum, bu da cildimin doğru yerlerinde acımasına neden oluyordu. Ağzı zonklayan merkezime yaklaştıkça inledim.

Tanrıça... Artık çok yakındı.

İç çamaşırimi çıkarmak için uzandım, çünkü yolumda duruyordu.

Bileğimi yakaladı. "Çok heveslisin," diye alay etti, sanki başım belada gibi dilini şaklattı. Elimi yukarı doğru çekip başımın üzerine sabitledi. Serbest eliyle, titrek uyluklarımın tepesindeki hassas noktaya parmak eklemlerini sürttü, gözleri benimkilerle buluştu. "Çok ıslaksın."

Titredim, sesindeki ritim övgü dolu bir okşama gibiydi.

Orayı masaj yaptı, iç çamaşırimın acınası derecede ince bariyeri erotikliği artırıyor. Vücudum titreyerek geriye uzandım, bana dokunması, okşaması ve dönmesi hissine kendimi kaptırdım. Kreşendo yükselirken inledim, daha da yükseldi, ta ki...

Eli durdu. "Henüz değil, Küçük Tanrıça."

Ona öfkeyle baktım, bunun ne tür bir ihanet olduğunu merak ederek.

Şişmiş ve zonklayan, hazırdım. Serbest elim aşağıya doğru uzandı - eğer o bana vermeyecekse, ben kendim alacaktım.

"Ah, ah, ah, küçük hırsız. Bunu benden çalmana izin vermeyeceğim," diye yumuşak bir sesle azarladı, elimi tutup zorla başımın üzerine kaldırdı ve diğer eliyle oraya sabitledi.

Elini çekince oniks gözlerinde bir ışık parladı, baskı başka bir şeyle yer değiştirdi, bileklerimi saran ve sıkıca sabitleyen bir şeyle.

Yukarı baktım ve nefesim kesildi — iç çamaşırim. Birbirine bağlanmış bileklerimin etrafına dolanmış, kumaş masaya çivilenmişti. *Ne...*

Onları çekmeye çalıştım, ama ne kadar çekersem o kadar sıkılaşıyorlardı. Kafam Von'a doğru geriye doğru sıçradı, gözleri benimkilere sabitlenmişti — karanlık

. O gözlerin içerdği uyarıyı yakaladım. Onu içeri aldığımda, geri dönüşün olmayacağını.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde, elleri bacaklarıma kaydı. Yavaşça, bacaklarımı daha da açarak beni sınadı. Bunun ne anlama geldiğini anladığımı sınadı. Ama ben çok iyi anlıyordum ve içimdeki küçük bir parça bacaklarımı kapatmak, önümde duran bu yıkıcı güzellikteki yaratıktan kaçmak istese de, içimdeki daha büyük parça *bunu* arzuluyordu, *onu* arzuluyordu.

Onu seçerek, bunu seçerek, bacaklarımı açtım.

Sunumum, dudaklarına şeytani bir gülümseme getirdi ve fısıldayarak "Aferin kızım" dedi.

Parmakları o hassas küçük tomurcuğa geri döndü, ama bu sefer kumaş bariyer yoktu.

Parmağını kıvrımlarımın arasına kaydırıktan sonra, ipeksi ıslaklığımı yukarı doğru sürükleyerek, onu elektriklenmiş sinirlerimin üzerine yaydı ve onları çalıştırdı; dokunuşu şeytani bir şeydi. Kalçalarımı kaldırdım, parmakları benim o hassas bölgemi ustaca çalıştırırken, onun yoğunluğunun altında kıvrıldım. Diğer eliyle girişimi okşadı, ıslaklığı test etti ve sonra bir parmağını içeri kaydırıldı. Dudaklarımdan hafif bir nefes kaçtı.

Parmakları benimkilerden çok daha büyüktü ve sadece bir tanesi bile lezzetli bir şekilde ilahi bir his veriyordu.

Ama iki parmağını soktuğunda... Onun adını yüksek sesle övdüm.

Başımı geriye attım, parmakları içeri girip çıkarken onu sürüyordum, her itişte göğüslerim zıplıyordu, üzerlerindeki kumaş birdenbire çok kaşıntıverici hale geldi. Sanki Von düşüncelerimi hissetmiş gibi, birdenbire beyaz tunikim yok oldu, beni tamamen çıplak bırakırken o hala giyinikti — bu da bizi eşit olmayan bir duruma soktu, kimin kontrolü elinde tuttuğunu ve kimin tutmadığını belirledi.

Hem kirli hem de özgür hissettim. Aynı anda.

Von parmaklarını döndürdü, avucunu yukarı doğru çevirdi ve her vuruşunda içimdeki o kutsal noktaya dokundu, boş eliyle ise dışarıdaki şişmiş demeti okşadı. Başımı yukarı kaldırdım, beni pompalarken kaslarının hareketini izledim, belirgin damarları ve dövmeleleri, özellikle benimkine benzeyen dövmesi, tüm bu erotik atmosfere katkıda bulunuyordu.

Yüzüklerini çıkarmadığını, parmaklarında hala takılı olduklarını fark ettiğimde... içimde cinsel bir ılgılık yükseldi. Pis. Pis erkek.

Beni daha da yükseğe çıkardı. Onun dokunuşuna odaklandım, şişen dalga beni adım adım doruğa yaklaştıtırırken dünyam parçalanıyordu.

"Bana gel, Küçük Tanrıça," diye emretti, karanlık gözleri beni izliyordu beni izledi.

Coşkuyla sürüklenen nefes nefese inlemelerim, onun için orgazm olurken odayı doldurdu

. Benim için. Vücudum, ağır ve coşkulu dalgalar halinde içimi sararken, orgazmın ardından titredi. Nefes nefeseydim, göğsüm nefes almak için inip kalkıyordu. Bacaklarım uyuşmuştu.

Yavaşça parmaklarını ağızına götürdü. Uzun, kalın dilinin ucuyla parıldayan parmağını baştan aşığı yalarken gözleri benimkilere kilitlendi.

Onu görünce titredim — benim güzel, karanlık fatihim, kolayca kazandığı, kolayca verdiği en yeni zaferinin tadını çıkarıyordu.

Saniyeler önce kömür kadar siyah olan irisleri, renklerle dolmaya başıladı — zengin, tarif edilemez bir renk. Bana ormanı hatırlattı — ilkbaharın sonlarında yağmur yağmış çimleri, uzun, sağlam meşe ağacının yapraklarını.

Gözleri bana evimi hatırlattı.

Ellerim aniden serbest kalınca ne atıldım. Yüzünü ellerimle kavrayarak, yumuşak bir sesle, "Gözlerin," diye haykırdım.

Gülümsedi ve bu, gördüğüm en güzel gülümsemeydi. "Nasıl?" diye sordum, sesim bir fısıltıdan ibaretti.

"Bu bizim bağımızın bir parçası," diye cevapladı ve avucuma bir öpücük kondurdu.

"Ben de yaparsam gözlerim de değişecek mi?" Bakışlarım, pantolonundaki dikkatsizce ortaya çıkan şişkinliğe yöneldi.

O gülerek başını hafifçe salladı. "Hayır, Kitten, yle olmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Elim pantolonuna kaydı ve onu kendime yaklaştırdım. "Belki de denemeli ve görmeliyiz."

Siyah kaşları yukarı kalktı, ağızının köşelerine bir gülümseme kaydı. Alt dudağını parmağıyla okşadı. "Bu seksi küçük ağız beni sardığını hissetmeyi çok isterdim, ama ş anda olmaz, Küçük Tanrıça."

"Neden olmasın? On dakikamız çoktan bitti mi?"

"On dakika canı cehenneme," diye homurdandı ve beni masaya geri itti. Dizlerinin zerine çöktü, kalçalarını geniş omuzlarına tek tek yerleştirdi. "*Seni tekrar* tatmak istiyorum."

"Von!" diye bağırdım, başı uyluklarımın arasına daldığında. Güçlü elleri beni öne doğru çekti, böylece vücudum masanın kenarına paralel hale geldi.

"Evet, Kitten?" diye mırıldandı, sıcak nefesi hassas kıvrımlarımı okşadı. Dili düzleşerek yavaşça yarık boyunca kayd, beni aşağıdan yukarıya doğru yaladı, bedenimi ele geçirdi ve bu sırada ruhumu lanetledi. Tekrar yaptı. Daha önce hiç bu kadar ilkel bir şekilde yalanmamıştım. Dili içime daldı, parmakları beni açarak dilini içeri ve dışarı sokarken daha derinlere ulaşmasını sağladı. Ağzı çok ıslaktı, çok sıcaktı ve dili inanılmaz derecede güçlüydü, acımasızdı.

"Siktir," diye inledim, vücudum şehvetle kıvrıldı. Masanın kenarını kavradım, tırnaklarım ahşabı ısırdı.

Onun kahkahası içimde yankılandı, içimde titreşti ve başım geriye doğru yuvarlandı, dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Parmakları o hassas noktanın her iki yanına bastırdı, benim yapabileceğimden daha iyi bir şekilde onu döndürdü.

"Von," diye övdüm, onun hoş bakımı beni doğru açılardan çalıştırıyor, beni daha yükseğe çıkarıyordu. Ve daha yükseğe. Artık çok yakındım.

Tam orgazm olmak üzereyken, dilini benden çekti ve zevkimi kesti.

O hassas sinir demetini *ısırdığı* anda, acı içimi kesti.

"Beni ısırdın," diye inanamadan fısıldadım. Hem erotik hem de korkutucuydu.

"Evet," diye mırıldandı, koyu renkli gözleri bana sabitlenmişti. "Ve benim iznim olmadan gelmeye çalışırsan, bunu tekrar yapacağım."

"Ne?" diye homurdandım, nefesim düzensizdi.

"Dudakların gibi, orgazmların da bana ait, Kitten," diye mırıldandı ve tekrar bacaklarımın arasına daldı.

"Bu..." Dili, o hassas, şişmiş tomurcuğun etrafında daireler çizdi. "...oh." İki parmağı içeri girip ciğerlerimdeki havayı çekince, düşüncelerimin izini kaybettim.

O dilini ve parmaklarını üzerimde kullanırken, ikisi birlikte çalışarak beni coşkuyla yakıp zevke boğarken, sıcak, sıvı bir ısı karnımın altında birikti - bu kötü, baştan çıkarıcı bir olaydı.

İki kez orgazm olmaya çalışıp başarısız olduktan ve iki kez başımı döndüren ısırıklar aldıktan sonra, sonunda orgazm olmama izin verdiğinde ne kadar çok tatmin olduğumu kelimelerle ifade edemedim. O büyük coşkudan indiğimde, Von'un beni mahvedeceğini fark ettim.

Gerçek mi? Ben de öyle olmasını istiyordum.

Chapter 36

" , buna inanmıyorum." Harper başını salladı.

"Biliyorum, değil mi?" dedim, oturma odasındaki deri koltuğun koluna otururken, ayaklarım Von'un bacaklarının arasında sıkışmış halde. Von koltukta oturuyordu, parmakları belimin alt kısmına düzensiz şekiller çiziyordu.

"Ne? Neye inanmıyorsun?" Ryker odaya girerken sordu. Alnına bir havlu sürdü, cildi egzersiz sonrası parlaklığıyla ışıltıyordu.

"Buraya gel," dedi Harper, ikizine eliyle işaret ederek.

Harper, ikizini Von'un yüzüne birkaç santim yaklaştırdığında, gülmeme engel oldum, sanki Von'un irisindeki değişikliği görmek için o kadar yakın olması gerekiyormuş gibi. Değişiklik, gece ile gündüz kadar belirgindi.

Ryker geriye yaslanarak havluyu boynuna doladı ve alçak bir ısıklık çaldı. Bana, sonra Harper'a, sonra tekrar Von'a baktı. "Nasıl?"

Omuz silktim, ama Von'a hiçbir şey söylememesi için uyarıcı bir bakış attım.

"Sage'in tatlı tadını tattı," diye bağırdı Harper, sözleri bana tuğla dolu bir yastık kılıfı kadar yumuşak bir şekilde çarptı.

Von sırttı. O piç kurusu, beni tamamen ve tamamen küçük düşürmek için başını bile salladı.

İkisinin de büyük çenelerini kapalı tutacaklarına güvenemezdim. Von ve Harper, dedikoducu tavuklardan farksızdı.

Ryker bana etkilenmiş bir şekilde başını salladı.

"İşte buradasın!" Soren, odaya koşarak girerken Ryker'a nefes nefese seslendi. Eğilerek ellerini bacaklarının üzerine koydu, nefes almaya çalışırken omuzları inip kalkıyordu. "Her yerde seni arıyordum," diye bağırdı.

"Dışarıda antrenman yapıyordum." Ryker geniş, kaslı omuzlarını umursamazca silkti. "Harps bana bir toplantı olduğunu söyledi." Kanepeye doğru yürüdü ve kendini bıraktı, başı Lyra'nın kucığına düştü. Lyra ona gülümsedi, küçük elleriyle Ryker'ın başını okşadı.

"Oh," diye soluk soluğa Soren deri koltuğa uzandı, kolları koltuk kolçaklarına sarkmış, ayakları önündeki koltuğa gevşekçe uzanmıştı. Yüzü kızarmıştı ve ben, Ryker'ı aramak için malikanenin ne kadarını dolaştığını ve bunu ne kadar hızlı yaptığını merak ettim — zavallı adam maraton koşmuş gibi görünüyordu. Belli ki, on dakikalık taahhüdünü ciddiye almıştı.

Von ise kesinlikle almamıştı. Onunla geçirdiğim son otuz dakikayı anlatırken yanaklarım kızardı. Tanrım... o dil. Kötüydü. Talepkardı. Damgalayıcıydı. Ve tamamen günahkardı. Daha sonra ruhum için tanrılara dua etmem gerekecekti.

Von'un zümrüt yeşili gözleri benimkilerle buluştu ve içimde memnuniyet ve gurur uyandı, sanki tüm dünyanın görmesi için ona sahip olduğumu ilan etmişim gibi, bu nefes kesici gözlerdeki kanıt açıkça yazıyordu.

Odanızdan çıktığımızdan beri Von beni yakınında tuttu, her zaman ulaşabileceği mesafede, ister gölgesinin okşamasiyla ister dokunuşuyla. Bu ilkel, koruyucu bir his uyandırdı. Tam olarak anlamadığım, ama anlamak istediğim bir şeye dayanıyordu.

"Von..." Soren, nefesini sonunda toparlayarak konuşmaya başladı.

"Gözlerin..."

. yeşil."

İç geçirdim ve başımı ellerimin arasına gömdüm, Harper'ın gerçeği söylemesini bekledim.

Ama ilk konuşan Von oldu. "Bazen öyle yaparlar."

Onun bu hızlı cevabı beni çok şaşırttı. Ryker'a gözlerindeki değişimin nedenini itiraf etmekte hiçbir sorun yaşamamıştı, hatta bununla gurur duyuyor gibiydi, ama nedense Soren'e söylemekten çekiniyordu... Neden?

Von'un dikkatlice maskeleyiği yüzünde cevaplar aradım ama bulamadım.

"Peki... toplantı hakkında," dedi Harper, Lyra'nın yanındaki koltuğun koluna otururken, kolunu koltuğun arkasına atarak.

Doğru. Toplantı.

Ayağa kalktım, sözler dilimin ucunda patlamaya hazırđı. Dudaklarım gülümsemeyle doldu ve "Kaleb'in nerede olduğunu biliyorum ve herkesin yardımına ihtiyacım olacak" dedim.

İtirafım onların dikkatini çekti. Ryker bile sırtüstü pozisyonundan kalkıp oturdu.

Sonraki üç saat boyunca planlama moduna geçtik.

Konuşmalarımızın ortasında, *rüya gibi* hissettiğim şey değişmeye başladı ve yerini gerçeğe bıraktı. Bunun o an olduğunu anladım...

Kaleb'i geri alacaktık.

Chapter 37

Atların tırnaklarının yeni donmuş zemine vurduğu sesleri dışında, dünya sessizdi. Sanki o da nefesini tutmuş gibi, doğal rüzgâr bile hafiflemişti.

Ryker, Harper, Lyra, Soren ve ben, tepelerden geçtik, araziye uzanan avuç içi gibi yumuşak kıvrımlar, kışlaya yaklaştıkça düzleşiyordu. Manzara, sanki bir zamanlar bu topraklarda dolaşan bizonlar sırtlarıyla parlatmış gibi, pürüzsüz ve aşınmış devasa kayalarla doluydu.

Hayatın gerçekten de tuhaf bir mizah anlayışı olduğunu düşündüm.

Kendimi ondan çok uzak hissettiğim Kaleb, hiç de uzak değildi.

Meristone'dan askere alınan adamlar, Clearwell Kalesi'nin batısında kısa bir mesafede bulunan eğitim kışlasında konuşlandırılmıştı. Onlar, eğitilecek, berbat zırhlar ve körelmiş kılıçlar verilecek ve Lanetli Topraklar'a, yani ölümlerine gönderilecek büyük bir grubun parçasıydılar. Kanları Lanetlilerin ellerini lekeleyecek, kralın elleri ise lekesiz ve temiz kalacaktı — ruhu için de aynı şeyi söyleyemem, ama onun bir ruhu olduğunu da sanmıyordum.

Toplantımızdan sonra, Von ve Ryker erken casusluk yapmak için eğitim kampına gitmişlerdi. Bu iki gün önceydi. Ryker dün geri döndü, Von ise geride kaldı... Neden geride kalmaya karar verdiğini anlayamadım.

Ryker'a göre oraya gitmek üç saatten az sürmüştü, ama eğitim kampına doğru giderken bana çok daha uzun geldi. Son haftalarda yaptığım her şey, hepsi bu an içindi. Kardeşim olmadan oradan ayrılmayacaktım.

Önümüzde yoğun bir ağaçlık vardı, kışın ani gelişikle çıplak dalları uykuya dalmıştı. Yükselen ağaçlar, orman... bana evimi hatırlattı. Derin bir nefes aldım, ciğerlerim daha fazlasını istiyordu.

Dalgalı arazi yarım mil geride kaldığında, atlarımızı ağaçlara bağladık ve geri kalan yolu yürüyerek geçtik. Atlarımızın hafif kışnemeleri, kuzeye doğru ilerledikçe, yoğun çalılıklara girdikçe kayboldu. Hepimiz yüksek alarmda, sessizce yürüdük. Düşmanın boğazında olduğumuzu hepimiz biliyorduk.

Ryker grubu yönetiyordu, Soren hemen arkasında, Harper ve Lyra ise en arkada yürüyorlardı. Ben birkaç adım gerideydim, uykusuz bedenim beni itiraf etmek istemediğim kadar aşağı çekiyordu.

Arkamda bir şey parladı.

Bıçağımı kaptım ve dönüp salladım.

"Küçük Tanrıça," diye fısıldadı Von kulağıma, eli bileğimi kavrayarak kolumu havada durdurdu. Uzun siyah bir pelerin giymişti, başlığı yukarı çekilmiş, yüzünü gölgede bırakıyordu.

"Von," dedim selam olarak, dilim kelimeleri bulamıyordu. Lanet olsun ona ve şeytani derecede yakışıklı yüzüne.

"Başka biri olmasını mı umuyordun?" diye alay etti. Gözleri hâlâ yeşil renkteydi, ama eskisi kadar canlı değildi. Yoğun, tatmin edici rengin geri dönmesini arzuluyordum.

O dolgun dudakları, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, o karakteristik, tembel, şaşkın olmayan gülümsemeye dönüştü. Yüzükli parmaklarını bileğimden çekti, kolu pelerininin siyah örtüsünün altında kayboldu. Ryker'a doğru yürürken, geniş omzunun üzerinden, rüzgarda dalgalanan pelerini arkasında, "Gel, küçük yaramaz" diye seslendi.

Nefesimi verdim, dudaklarım titreyerek onun arkasına koştum, onun imkansız derecede uzun bacakları benimkinden çok daha hızlı ilerliyordu.

Kısa bir konuşma ve planın tekrar gözden geçirilmesinden sonra, Von ve Ryker'ın öncülüğünde ilerledik.

Arazi dik bir vadiye doğru alçalıyordu, ortasından ince bir nehir damarı kıvrılarak akıyordu. Bir zamanlar buradan akan sudan çok farklıydı

ve vadiyi oyarak akan sudan çok uzaktı. Vadinin göbeğinde, nehrin yanında, barikatlarla çevrili bir kamp vardı: Arundal eğitim kışlası.

Kampın dört köşesinde gözetleme kuleleri duruyordu ve çevredeki araziye dikkatle izliyorlardı. Okçularla donatıldıklarından ve yaylarını hazır tuttuklarından şüphem yoktu. Gözlerim oval şekilli çevresi izledi, dış duvar iki katlı bir evden daha yüksekti, kimse içeri giremeyecek ve kimse dışarı çıkamayacak kadar yüksekti. Çam gövdelerinden yapılmış, üstleri sivri uçlu, altları ise toprağın derinliklerine gömülmüştü. Kenevirden yapılmış gibi görünen kalın iplerle birbirlerine bağlanmışlardı, ancak ipler yıpranmış ve eskimiş olduğundan bunu kesin olarak söylemek zordu. Kırmızı bayraklar, çevre boyunca yaklaşık her üç metrede bir eşit aralıklarla asılmıştı.

İçeride, yüz kadar çadır vardı, belki de daha fazlası. Kampın sağ tarafında, düzenli ve organize sıralar halinde yerleştirilmiş, çoğunluğu daha küçük çadırlar oluşturuyordu. Daha büyük, gösterişli çadırlar sol tarafta yer alıyordu; toplamda on tane saydım. Ortada, bazıları ahşap, bazıları metal olan silah raflarıyla çevrili kumlu bir alan uzanıyordu. Bir bölüm, okçuların eğitimi için kullanılan uzun koridorlar ve hedef tahtalarından oluşuyordu. Yanında, samanla doldurulmuş ve dönen bir direğe yerleştirilmiş kumaş mankenler sıralanmıştı.

Kampa iki adet korunan giriş vardı. Biri büyük çadırların yanındaydı, diğeri ise bizim karşıımızda, Clearwell Kalesi'ne giden yolun bulunduğu tarafta yer alıyordu. Bu bilgiyi Lyra'nın elle çizdiği haritalardan birini incelerken hatırlamıştım.

Kralın bu yolu kaç kez kullandığını merak ettim. Onun gibi kendini beğenmiş birinin bunu umursayacağını sanmıyordum, ama danışmanın umursadığını tahmin ediyordum. Yumruklarımı sıktım.

"Pekala, pis isyancılar, son bir sözünüz var mı?" Ryker sırtarak, ellerini pelerininenden çekerek, savaş derileriyle sarılmış ve çok sayıda silahla süslenmiş, özenle şekillendirilmiş, kaslı vücudunu ortaya çıkardı. Altı silah saydım, ama eminim daha fazlası vardı.

"Sanmıyorum," dedi Soren, cesaretliymiş gibi davranarak, ancak sarkık duruşu aksini gösteriyordu. Bu düşünce aklına gelir gelmez, Soren omuzlarını hızla düzeltti ve bakışları bana kaydı.

Dışarı! diye tısladım.

Üzgünüm. Gölge faresi deliğine geri döndü.

Pazar günü yüce tanrı ve Işığın Efendisi, bu artık eskimiş bir şeydi.

Harper ve Lyra kenara çekildiler. Harper ona bir şey fısıldadı. Lyra'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dehşete kapılmış, çöküşün eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Malikanede kalmalıydın." Harper'ın sesi artık fısıltı değildi, endişesi sevgi dolu bakışlarında açıkça görülüyordu, elleri Lyra'nın kollarını nazikçe okşayarak onu teselli ediyordu.

Lyra titriyordu, dizleri titriyordu.

Harper onu kollarının arasına aldı, eli ritmik bir şekilde Lyra'nın saçlarını okşuyordu. Lyra, sanki hayatı buna bağlıymış gibi, sanki korkunç bir canavar onu yalamış ve onu sürükleyip götürmekle tehdit etmiş gibi ona sarıldı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Harper, Lyra'nın çenesini nazikçe kaldırıp sözünü bir öpücükle pekiştirerek onu sakinleştirdi. Ay ışığı altında, birbirlerine sarılmış, resmedilmiş bir tablo gibi görünüyorlardı.

Ryker kız kardeşinin yanına yürüdü. "Taş, kağıt, makas?"

Lyra, kollarında tuttuğu, gözle görülür şekilde çok daha sakinleşmiş Lyra'ya gülümsedi. "Sen kabul."

Harper, okunu yayının ipi üzerine yerleştirirken yüzü bal gibi yumuşak bir ışıkla aydınlandı. Kavisli yayı ve oku, her ikisi de alevden yapılmıştı —basit ve zarif, onun ustalıklı işçiliğinin bir kanıtıydı. Konumumuzun açığa çıkmaması için ateşi kasıtlı olarak sönük tuttu. Dirseği düz, parmakları gergin yayı geri çekti. Gerilim arttıkça yay kolları esnedi ve ok fırlattığında rahat bir nefesle titredi. Yayını indirmede, okun geceye doğru fırlayıp ahşap barakaların üzerinden uçarak kumaş çadırlardan birine saplanmasını izledi.

Dudakları zaferle kıvrıldı. "Tam isabet."

Lyra, Harper'ın zaferini paylaşarak zıplamaya başladı.

Hafif bir esinti yanağımı okşadı, saçlarımın uçlarını okşadıktan sonra isteksizce uzaklaştı. Saniyeler sonra, Harper'ın alev okları korkunç, aç bir alev haline geldi ve tadabileceği, yakabileceği her şeyi hevesle yaladı. Ateş, sanki kendi iradesi varmış gibi başka bir çadıra sıçradı

ama ben, onun büyüünün kokusundan, gücünün iradesinden anladım ki, hepsi Von'du.

Hiç kıpırdamadan hepsini yaptı.

Çadırlar yanmaya devam etti, alevler birinden diğerine sıçradı, her saniye iki katına çıktı, ta ki yukarıdaki hava dumanlı turuncu bir parıltıyla kaplanana kadar.

Adamlar sendeleyerek dışarı çıktılar, bağırıp çağırarak diğerlerini uyandırdılar ve kalkmalarını söylediler. Alevler çoğaldıkça, adamların sayısı da arttı. Bir çadırdan bu kadar çok insanın çıkmasına şaşırdım, hepsinin oraya nasıl sığdığını merak ettim — hepsinin yatacak kadar yer yoktu. Eğitim alanı kaosla doluydu, sanki ters çevrilmiş, sallanmış bir karınca kavanozu gibi, karıncalar birbirlerinin üzerine tırmanıyor, ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Gözlerim Kaleb'i bulmak için sağa sola bakıyordu, ama hiçbir adam ona benzemiyordu.

Yüzümü yıldızlı gökyüzüne çevirdim ve nefesimle bir dua ettim. *Lütfen, Işık Tanrıçası, onu bulmama yardım et.*

Bir adam taşıyabileceği kadar çok kova aldı. Onları diğerlerinin ellerine tutuşturdu ve kuyudan su doldurup alevleri söndürmeleri için onları harekete geçirdi.

Kalbim o kadar güçlü attı ki, göğsümü ikiye bölecek gibiydi. O sarsılmaz kararlılığı tanıyordum.

"Kaleb!" diye bağırdım. Düşünmedim, sadece hareket ettim. Koştum.

Bir kol belimi sımsıkı kavradı, neredeyse beni yerden süpürüp götürecekti. "Öylece oraya dalamazsın," dedi Von, sesi kulağımda sertçe yankılandı, kolu beni sıkıca kavradı.

Kaleb'i kurtarmak için duyduğum ani ihtiyaç beni esir almıştı, planı terk ettim ve Von'un kolunu itekledim. "Onu oradan çıkarmam lazım."

"Öyle yapacağız. Ama plana sadık kalacağız," diye karşılık verdi ve benim direnişimin azaldığını hissedince kolunu belimden çekti. Gözleri benimkilerle buluştu. "Şimdi sıra sende."

Aklım başıma geldiğinde, başımı salladım ve öne doğru adım attım. Konsantre olarak içime döndüm, vücudum bizi çevreleyen her su damlasını haritalandırdı. Kuyuya odaklandım, içindeki suya fısıldayarak onu yerin damarlarına sızmaya ikna ettim, onu emdim, daha da aşağıya, daha da aşağıya, artık kullanılamaz hale gelene kadar.

Kuyu kuruyana kadar, tek bir damla bile kalmayana kadar.

Ve Von'un planladığı gibi, askerler kuyuyu terk etmek ve kışlanın dışına, kampın kuzeyindeki nehre gitmek zorunda kaldılar, bu da onları daha da dağıttı ve askerlerin onları takip etmesini zorlaştırdı.

"Onları meşgul edeceğiz," dedi Ryker, beyaz alevden yapılmış yayını kaldırırken.

Von'un eli nazikçe yanağımı okşadı. "Gölgelerde kal." Elim onun elinin üzerine düştü, kararlılıkla kaşlarımı çattım. "Kalacağım."

Soren başını sallayarak hazır olduğunu işaret etti.

Derin bir nefes aldım — işte buradaydı.

Chapter 38

Von

Onun vadiye inmesini izlerken, onu takip etmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Kurtarma görevini *siktir et*, onu omzuma at — elbette tekmeleyip bağırarak — ve onu buradan uzaklaştırmak —her şeyden uzaklaştırmak.

Onunla ilgili her şey ilkel geliyordu. İçimdeki o kısım, korumak ve sağlamak gibi taleplerinde acımasızdı. Hepsi onun içindi. Her zaman onun içindi.

Temelde, bunlar insanlığın başlangıcına kadar uzanan temel ihtiyaçlardı. Ben sıradan bir ölümlüden çok uzak olsam da, bu ihtiyaçlar içimde on kat daha fazla yanıyordu. Hatta daha da fazla.

"Neredeyse vadinin kenarına vardılar," dedi Ryker, alev yayını hala elinde tutarak.

Lyra, Harper'ın yanına sıkıca tutunarak, geniş gözlerini Sage ve Soren'e dikmiş, ciddiyetle başını salladı. Eğitim barakalarında yaşanan korkunç olayları herkesten daha iyi anlıyordu. Onu birkaç yıl önce, buna çok benzeyen bir barakada bulmuştum, küçük vücudu kanlar içinde, yaralı ve kırılmıştı. Hayatta kalmasını beklemiyordum, yakında kuzgunlarımdan birinin gelip ruhunu alacağını düşünmüştüm. Ama o... benim yanıldığımı kanıtladı.

Ryker'a döndüm. "Önünde askerlerin durduğu çadırı görüyor musun?" O çadırı bir günden fazladır izliyordum. Ryker diğerlerini almaya giderken benim burada kalmamın sebebi buydu; içerideki sıçanın hiçbir yere gitmediğinden emin olmak için.

Gözleri çadırları taradı ve sonunda onu buldu. Başını salladı, yayını kaldırdı ve bir ok çıkardı. "Anlaşıldı." Oku yaya yerleştirdi, ipi geri çekti ve bıraktı. Ok havaya fırladı, barakaların üzerinden uçarak çadırın sağ üst köşesine saplandı.

"Güzel atış," dedi Harper ikizine, bakışları sürekli aşağıda olanlarla, güvenli bir şekilde yanına sıkıştırdığı Lyra arasında gidip geliyordu.

İşte bu yüzden, son dakikada planımda bir değişiklik yapmak zorunda kaldım.

Başlangıçta, Harper'ı Soren yerine Sage ile gönderecektim, ama Lyra ile olan olaydan sonra, bu fikri bir kenara attım. Harper, Lyra aşağıdayken sürekli onun için endişelenecekti. Bu da onun dikkatini dağıtacak ve hataya yol açacaktı. Bu riski göze alamazdım... Dikkatli olan Soren'in daha iyi bir seçenek olduğu da söylenemezdi. Ama ben Soren'e güvenmiyordum. Sage'in onu korumaya ihtiyacı vardı, onu küçük kardeşi, Kaleb'in yerine geçen biri olarak görüyordu. Bu faktörün onu düşüncesizce davranmaktan alıkoyacağını umuyordum. Ama yine de, bahsettiğimiz kişi *benim* inatçı, dürtüsel Küçük Tanrıçamdı.

Siktir. Onunla gitmeliydim.

Onu kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordum.

Ama onu bir daha kaybetmeyecektim, bunu engellemek için üç alemi de paramparça ederdim.

Bu yüzden burada kalmak zorundaydım, onunla gidemezdim. Çünkü aşağıda ona yönelik birçok tehdit olsa da, hiçbirisi *o* yarı kanlı Gerçek Tanrısı kadar büyük bir tehdit oluşturmuyordu.

Bu arada... Arkasında alevler yükselen geniş çadıra baktım, bazı askerler kılıçlarını hazırlayarak önce çıkmaya cesaret ediyorlardı. Girişte duran iki asker çadırın kapaklarına uzanıp onları açtılar. Kibirli küçük pislik ortaya çıktı, eldivenli eliyle kızıl saçlarını okşuyordu.

"Hemen döneceğim," dedim diğerlerine, cevap beklemeden gölgelerimin beni almasına izin verdim.

Birkaç saniye sonra elim onun boğazını sarmıştı.

Büyük bir güçle, o sıçanı az önce çıktığı yanan çadırın içine geri attım. Kemik kırıcı rüzgârım arkamda, içeriye süzıldüm ve askerlerinin hiçbirinin küçük buluşmamıza katılmamasını sağladım — tabii boyunlarının kırılmasını istemiyorlarsa.

Melez, ekstra uzun masaya çarptı ve haritaları, kağıtları ve minik tahta askerleri uykularından uyandırdı. Bu sözde *yetişkin* adamların savaş planlamak için kullandıkları küçük oyuncaklardan birine baktım ve şüpheli bir şekilde kaşımı kaldırdım. Ölümlü insanlar, homurdanan neandertal atalarından çok uzaklaşmışlardı. Tanrım, o günleri ne kadar özledim. O zamanlar hayat basitti: ya öldür ya da öl. Herkes yumuşamıştı.

"Kan Kralı," Arkyn, masadan yavaşça kalkarken bana bu unvanı tükürdü, alnına kırmızı saçları düşmüştü.

"Kraliyet yalayıcısı." Onu selamladım. Alevler çadırın arka tarafına doğru ilerlerken bana yayılan ıyıyı görmezden gelerek, sağımda duran, et, peynir, ekmek ve çeşitli meyve ve sebzelerle dolu gümüş tabaklarla dolu masaya yavaşça yürüdüm. Bir elma aradım ve bulamayınca homurdandım. "Yerinde olsam aşçını kovardım." Peynir tabağının etrafında dolaşarak, hiçbir şeye karar vermeden kasıtlı olarak dağınıklık yarattım. "Elmaları unutmuşlar."

Onunla dalga geçiyordum. Kısa süre sonra asıl konuya gelecektim, böylece kadınıma gözetlemeye geri dönebilecektim.

"O burada, değil mi?" Arkyn bana doğru bir adım atarak sordu.

Peynir tabağını karıştırırken onu görmezden geldim. Bunun bağırsakları tıkadığını çok iyi bildiğimden, meyve tabağına geçtim. Taşlaşmış asmadan bir üzüm kopardım, bir ısırık aldım ve diğer yarısını omzumun üzerinden attım. Bir tane daha kopardım ve aynı şeyi tekrarladım.

"Cevap ver," dedi Arkyn, sandığımdan daha sert bir sesle. Sonunda cesaretini topladığı için onu tebrik ederdim, ama övgü yapmak pek benim tarzım değildi.

O bana doğru birkaç adım daha attı, ben ise onun abartılı küçük yemek masasını mahvetmeye devam ettim. Zavallı genç stajyerler, üstlerinin her gece neyle ziyafet çektiğini bilselerdi, küflü ekmek için kavga ederken, kesinlikle bir isyan çıkarırlardı. Ama eski atasözünde de dediği gibi, gözden uzak olan, akıldan da uzak olur.

"Cevap ver," diye Arkyn bir kez daha sertçe seslendi, vücudu kol mesafesindeydi. Biri haddini aşmıştı ve ben ona bunu hatırlatmak zorunda hissettim.

"Tamam," diye cevap verdim ve aynı anda büyük gümüş tepsiyi yakalayıp yüzünün yan tarafına çarptım. Et parçaları her yöne saçıldı, yuvarlak, ince bir salam dilimi uzattığım koluma düştü.

Darbe Arkyn'i yere devirdi ve bilincini bu çadır ile yıldızlar arasında bir yere götürdü.

Kısa bir süre gümüş tepsiyi inceledim, Arkyn'in yüzünün hafif metalde bıraktığı net izden biraz etkilendim, sonra tepsiyi yana attım, yere çarptığında metalik bir ses çıkardı.

Kaşlarım yukarı kalktı — et parçası hala koluma yapışık duruyordu. Arkyn'i hedef alarak, onu fırlattım ve göğsüne isabet etti.

Onun buradan yıldızlara kadar bir yerde olduğunu mu söylemişim? Sözümü geri alıyorum.

O yıldızların ötesindeydi.

Ne yarı tanrıymış ama.

Mükemmel cilalanmış ayakkabısının yan tarafına tekme attım.

"Uyan." Homurdandı, ama yanıtı bu kadardı.

Siktir... Bir sonraki aşama için onun uyanık olması gerekiyordu.

Chapter 39

Sage

Gölgelerin arasına karıştık, sanki hayatımız buna bağlıymış gibi onların kucaklamasına sarıldık - ve sanırım, bir bakıma, muhtemelen öyleydi. Vadiye inmemiz beklediğimden daha uzun sürdü, ama yarım saat kadar sonra, ayın dikkatli bakışları altında, sonunda başladık. Çalılıkların arasından geçerek, barakaların etrafından dolaşarak, parıldayan, coşkun nehre doğru ilerledik.

Askerlerin sesleri, onlara çok daha yakın olduğumuz için artık daha kolay anlaşılıyordu. Bazıları daha genç geliyordu, sanki henüz ergenliğe bile girmemiş gibi. Seslerinde paniği duyabiliyordum, üstlerinin onlara daha fazla çalışıp daha hızlı hareket etmeleri için bağırdıklarını, onlara "düşük doğumlu köpekler" ve "fahişenin piçleri" gibi isimler taktıklarını duyabiliyordum.

Bu askere alınan adamların kaç kışın sonuna kadar hayatta kalacak diye merak ettim, ama içgüdülerim cevabı biliyordu. Çok azı, belki de hiçbiri o kadar uzun süre hayatta kalamayacaktı.

Dişlerimi sıkarken çenem kilitlendi. Keşke hepsini kurtarabilseydim

Barakaların yan tarafına tutunarak, yoğun bir çalılardan yanına geçmeden önce barakaların yan tarafına tutunduk. Elimi ince, çorak

dikenlere dikkat ederek, daha iyi görebilmek için hafifçe aşağı doğru çektim.

Askerler boş tahta kovalarıyla akan nehre doğru koştular. Geri dönerken adımları yavaşladı, bazıları ağırlıkla mücadele ediyor, su kenarlardan sıçırıyordu.

Hadi, Kaleb. Hadi.

Sanki kalbim bunu istemiş gibi, Kaleb barakadan çıktı.

Zayıftı, çok zayıftı. Saçları uzamış ve keçeleşmişti, bir zamanlar canlı mavi olan gözleri artık donuk ve boş bakıyordu.

Kalbim kulaklarımda atmaya başladı. *Seni eve götüreceğim, Kaleb.*

Diğer askerlere çok yakındı, fark edilmeden, üçümüzü de tehlikeye atmadan onun dikkatini çekmem imkansızdı. Ona burada olduğumu haber verecek bir yol bulmam gerekiyordu. Sadece onun bileceği bir şey. Bir şey... Elime baktım ve aniden aklıma geldi. Su Lanetimi çağırdım ve boş kovasını ağzına kadar doldurdum. Beklenmedik ağırlık yüzünden kolu battı.

Ağzı açık kaldı. Şaşkın bir şekilde, kovaya, bir yandan diğer yana sıçrayan suya bakakaldı. Anında kovayı düşürdü, kovaya çarpan zeminle birlikte su dışarı sıçradı. Dönerek, gözleriyle beni aradı — çünkü benim olduğumu biliyordu.

Düşünmeden gölgelerin içinden fırladım — beni görmesi, burada olduğumu ve eve döneceğimizi bilmesi gerekiyordu.

Beni gördüğünde... gerçek dışı bir his uyandırdı. Hüzün, mutluluk ve rahatlama gibi karmaşık duygular içimi kapladı ve beni iki adım ileriye itti.

Kaleb koşarak aramızdaki mesafeyi aştı. Bana bağırdı ama sözlerini duyamadım, tek görebildiğim oydu. Çok zayıf yüzünde yazan dehşet. Tanrılar, ona ne yapmışlardı?

Beni kollarına çekip döndürdüğünde vücudu benimkine çarptı... ama beni döndürmüyordu...

Ne yaptığını anlayamadan, bir ses duydum — dönme sesi, ardından ani, mide bulandırıcı bir... *güm*. Okun hedefine ulaştığı sesi.

Kaleb dizlerinin üzerine çöktü, vücudu sarkarak sırtından, tam kalbinin üzerinde çıkıntı yapan oku görebilmemi sağladı.

"Kaleb!" diye bağırarak onun önüne düştüm.

Gözleri benimkilerle buluştu, eli yanağıma uzandı ve tek bir gözyaşını sildi. Gülümsemeye çalıştı, ama ağzından kan sızdı ve bacakları tutmadı.

Tamamen yere yığılmadan önce onu yakaladım. Soren onu yere yatırmama yardım etti. Onu yan yatırdık ve ben onun sırtına bakacak şekilde üstüne atladım. Ellerimle okun etrafını sıkıca kavradım, yarasına baskı uygulayarak kanamayı durdurmaya çalıştım.

Başka bir ok yanımdan geçip birkaç metre ötedeki yere saplandı ve küçük taşlar ve toprak saçıldı. Bir ok daha vızıldayarak geçtiğinde kıpırdamadım çünkü şu anda önemli olan tek şey Kaleb'in kan kaybını durdurmaktı.

Soren zıpladı, dönerek okçuyu bulmaya çalıştı, ama okçunun oku onu buldu. Geriye doğru sendeledi. Ellerini okun sapına doladı ve bana baktı, gözleri dehşetle bembeyaz olmuştu.

Kanlı elim ona doğru uzandı ve bir çığlık—benim çığlığım—boğazımdan çıktı.

Ay ışığında, askerler -*gerçek askerler*- etrafımızı sarmaya başladı. Baktığım her yerde, kralın arması bana bakıyordu. Bir asker, kılıcını kaldırarak Soren'in arkasına yaklaştı.

"Dikkat et!" diye bağırdım, ama çok geçti. Asker, kılıcının kabzasıyla Soren'in başının arkasına vurdu ve Soren yere yığıldı. Asker, Soren'in yakasını tutup, baygın bedenini benden uzaklaştırdı. Bir şeyler bağırdığımı sanıyordum, ama artık hiçbir şeyi duyamıyordum—sadece kulaklarımda sürekli bir çınlama ve ardından kalbimin çılgınca atışı vardı. Böyle olmamalıydı. Kaleb'e baktım. Böyle

öyle değildi...

Ba-dump. Ba-dump. Ba-dump.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Ba-dump. Ba-dump. Ba-dump.

Eller beni Kaleb'den uzaklaştırmaya çalışarak beni çekip kopardı.

Ba-dump. Ba-dump. Ba-dump.

Hayır, yine olmaz. Onu tekrar almalarına izin vermeyecektim.

Aniden sesler geri gelmeye başladı ve ben Su Lanetimi çağırdım, ama bunun yerine mavimsi-mor bir ateş cevap verdi—rengi ayın bakışlarıyla tam olarak aynıydı.

Kollarımı tutan askerler benden uzaklaşarak, alevlerim kızgın metal eldivenleri derilerine yapıştırmadan önce onları çıkarmaya çalışırken çığlık attılar.

. Yanık et kokusu havayı kapladı, burnumu tıkadı. "O lanetli!" diye bağırdı içlerinden biri. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Hepsi aynı görünüyordu — kralın amblemini taşıyorlardı.

"Öyleyim." Bu kelimeyi benimsedim, yeni keşfettiğim bu gücü, Ateş Lanetimi keyifle karşıladım.

Askerler yavaşça, dikkatlice bize doğru yaklaştılar.

Elim hızla uzandı, yerden bir ateş izi geçti, alevler korkunç dalgalar halinde dönerek kuyruğunu yutan bir ateş yılanı oluşturdu. Kaleb ve benim etrafımda bir koruma halkası oluşturdu.

"Benimle kal," diye yalvardım, titrek parmaklarımla o oku kavradım.

Kan. Çok fazla kan vardı. Ne kadar bastırsam da kan akmaya devam ediyordu. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Onun içinden sızan kanın sonu yoktu.

"Yüzünü... görmek... istiyorum." Sesi zayıftı. "Bir... kez daha."

Kaleb biliyordu. Benim anlamaya çalıştığım şeyi biliyordu: O ölüyordu. Ve ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Titreyen ellerim bile sırtından akan kanı durduramıyordu. O bunu kabul etmiş ve yüzümü görmek istemişti, çünkü ölmeden önce görmek istediği görüntü buydu...

Ne yapmam gerektiğini biliyordum, bunun şimdiye kadar yaptığım en zor şey olacağını biliyordum. Başımı yana çevirdim, gözyaşlarımı kolumun arkasıyla sildim ve yarayı terk ettim, bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilerek. Ama orada kalmanın ne anlama geldiğini de biliyordum, bu onunla geçireceğim son anları benden çalacaktı. Onun son isteğini ondan çalacaktı.

Yanına uzandım, elini tuttum ve kalbimin üzerine bastırdım. "Buradayım Kaleb. Artık buradayım."

Ve bir an için, yine küçük çocuklardık — pencerenin yanında oturan, Ezra'nın eve gelmesini bekleyen iki çocuk.

Chapter 40

Von

Onu nasıl uyandıracağımı bulmak beklediğimden daha zordu — kim bilebilirdi ki tekmelemeye gerek yoktu ve bir vazo su sorunu çözecekti?

Tamam, tamam... Ben yaptım — kendime engel engel olamadım. O küçük sinsi, tanıştığımız günden beri başımın belası olmuştu. Önceki anlaşmalarımdan biri olmasaydı, bu gece onun ölümsüz hayatını sona erdirirdim. Bunun için gerekli araçlara sahiptim — bu güzel yangına teşekkürler.

Arkyn *sonunda* uyandığında, savaşmak için sihrini kullanmaya çalıştı, ama bu zaman kaybıydı. Benim gücüm onun gücünü kolayca alt etti ve onun sihri üstünlüğüne boyun eğdi, kendini savunacak çok az şeyi kaldı.

"Nerede?" diye sordum, Arkyn'in yakasını yumruğumla sıkıca kavrayarak kafasını aklıktan kıvranan ateşe yaklaştırdım. Beyaz sıcak alevler çadırın arka yarısını yiyip bitirdi ve havayı kalın, ağır bir dumanla kapladı. Alevler ilerleyerek önlerine çıkan her şeyi yiyip bitirdi. Tahtadan zemine serilmiş kırmızı halılar bile yanmaya başlamıştı. Çadırın geri kalanını da ateşe vermek çok uzun sürmezdi.

"Ben gerçeğin uygulayıcısıyım. İstesem de istemesem de sana dürüstçe cevap vermem gerektiğini biliyorsun. Öyleyse neden bana nefes almam için bir saniye vermiyorsun?"

Nefes almama izin vermeye ne dersin? Ateşin benim zayıflığım olduğunu çok iyi biliyorsun," diye boğuk bir sesle konuştu, ellerini bileğime dolayarak beni itmeye çalıştı.

"Oh, ama ben seni kıvrandırmayı tercih ederim." Onu biraz daha yaklaştıırken şeytani bir gülümseme attım. Parlayan bir köz üstüne süzüldü. Hafif bir esintiyle yolunu düzelttim ve tam gözlerinin arasına düşmesini sağladım.

O, cildini yakarken benim tutuşumun altında kıvranarak tısladı ve dumanla dolu havaya hafif bir yanık et kokusu yayıldı.

"Şimdi, bir kez daha soruyorum, taç nerede?" diye sordum, bir önceki kadar büyük olmayan başka bir parlayan közü gözetleyerek.

Kıpırdadı, dişleri dilini ısırarak için yetersiz kaldı. Dilini serbest bıraktı ve isteksizce soruma cevap verdi. "*Hakkı* olan kralda."

"Siktir," diye homurdandım ve onu yere ittim. Uzun masaya doğru yürüdüm ve elimle masanın kenarını tuttum. Kükreyerek masayı devirdim, kağıtlar ve oyuncaklar her yere dağıldı. Arkyn'e döndüm, çenem çelik gibi sertleşmişti. "Ruhlar Diyarında onu nasıl ele geçirdi?"

Şişmiş, kanlı yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Kız kardeşin."

Gözlerim parladı, gölgelerim etrafımda kıvrılıyor, onun boğazını parçalamak için yalvarıyorlardı — *kız kardeşimin* boğazını parçalamak için yalvarıyorlardı. Bana olan nefretinin derin olduğunu biliyordum, ama bu ihanet... affedilemezdi. Onunla daha sonra ilgilenecektim, ama şu anda gölgelerim intikam için can atıyordu ve Arkyn en yakınımındaki kişiydi.

Elbette, yıllar önce Gerçeğin Tanrısını öldürmeme konusunda bir anlaşma yapmıştım, ama bıçağı derime dayayıp, o et ve mürekkep parçasını kesip, sonra aynı kanlı bıçağı onun boğazına dayamaktan çekinmezdim. Onu kesmekten zevk alırdım.

Ama bunu yapamadan, herhangi bir şey yapamadan, nefesim kesildi. İçimde, bir şey kalbimi sıktı, sanki bir el limonun kabuğunu parçalamadan önce suyunu sıkıyormuş gibi.

Geriye doğru sendeledim, elim göğsüme gitti ve felaket gibi bir acıyla boğuştum, onu bastırmaya çalıştım.

Bunu daha önce de hissetmiştim, ama bu sefer farklıydı. Kalbim kırılmıyordu.

Bu...

Başımı kaldırdım.

Sage.

Chapter 41

Sage

Göğsünün artık inip çıkmadığını fark ettiğimde, birden dikleştim, ellerimi yüzüne, omuzlarına attım, onu nazikçe sallayarak uyandırmaya çalıştım.

Ama durum tam da buydu, değil mi? Kaleb uyumuyordu.

Dünyam parçalandı, camdan kalbim bir çekiçle vurulmuş gibi binlerce küçük parçaya ayrıldı. Başımı yıldızlı gökyüzüne doğru eğdim, böyle bir gecede parıldadığı için ona lanet okudum ve boğazımdan bir kükreme çıkardım.

Birdenbire ortaya çıkan bir kuzgun, pençelerini uzatarak zarifçe yere indi. Dikkatlice yanlara zıplayarak bana doğru yaklaşmasını izledim. Gözlerimdeki yaşların oluşturduğu bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptım. Bulanık görüşümden dolayı olabilir, ama sanki zayıf bir ışık bu güzel kuşun silüetini aydınlatıyor gibiydi. Bu, daha önce gördüklerimden daha küçük görünüyordu.

Kaleb'e odaklandı, sanki onu inceliyormuş gibi başını bir yandan diğer yana eğdi. Gagasıyla omzuna dokundu ve bir tepki bekledi. Refleks olarak ona vurdum. Bana karşı karga gibi öttü. Sanki onu aşağılamışım gibi tüylerini kabarttı, vücudu bir yandan diğer yana sallandıktan sonra tüylerini düzeltti, her biri

Pürüzsüz, tertemiz tüyleri görevini yerine getirircesine yerine geri düştü. Kuzgun başını kaldırdı, gözleri... bana doğru kısılmıştı. Kuzgun bana gözlerini kısıyordu.

Halüsinasyon görüyordum. Öyle olmalıydı.

Yine cıvıldadı, sesi bir kadının sesine dönüştü. "Karışma."

Kaleb'e döndü ve omzuna tekrar dokundu. Güneşin parlaklığıyla yanan bir delik göğsünden doğdu. Parlak, canlı ışıktan gözlerimi koruyarak nefesimi tuttum. Ayaklarımın arasına saklanarak baktım. Delikten, bilye büyüklüğünden biraz daha büyük bir cam küre yükseldi. Çok güzeldi, içindeki renkler sanki dans ediyormuşçasına birbirine karışıyordu; canlı bir sarı ve derin, zengin bir kahverengi... Güneşin, ağaç kabuğunun ve ayçiçeklerinin renkleri.

Kaleb'in kişiliğini açıklamak için seçeceğim renklerdi bunlar.

Göğsündeki delik kapanırken, cam küre yavaşça dönerek bana doğru hareket etti. Ellerimi onun altına koydum. Ona dokunmaya cesaret edemedim, bu net, güzel şeyi kirli ellerimle lekelemeye cesaret edemedim. Bana uzandığını hissedebiliyordum, sanki omuzlarıma bir battaniye serilmiş gibi, omuzlarıma rahatlatıcı bir ağırlık düştüğünü hissedebiliyordum.

Tıpkı Kaleb'in yapacağı gibi.

"Artık veda etmelisin," dedi kuzgun, yumuşak, nazik bir sesle. "Bu alemde ne kadar uzun kalırsak, bir sonraki alemde onun için o kadar zor olacak."

"Ona göz kulak olur musun?" Onun yalnız kalmayacağından, yanında birinin olacağından emin olabilirim, onun için bunu isterdim.

"Evet," dedi kuzgun, biraz düşündükten sonra. Samimi olduğunu anlayabiliyordum, ama yine de...

"Sanırım veda edemem," dedim, gözyaşlarımı silerek. "O zaman etme," dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Onu tekrar göreceğim miyim?" diye sordum, sözlerim çok yanlış geliyordu, sanki ağzımdan çıkmamalıymış gibi. Kaleb'i bir daha göremeyeceğim düşüncesi... Beynim böyle bir düşünceyi işleyemeyerek kapandı.

Kuzgun uzun süre cevap vermedi. Sonunda, "Hepimiz Ruhlar Diyarında yeniden bir araya geliriz," dedi.

Onun cevabı evet ya da hayırdan çok uzaktı, ama umut vericiydi. Ve bu, benim tutunabileceğim bir şeydi.

Mermer benden uzaklaştı. Kargaya doğru döndüğünü izledim. Karga onu gagasıyla nazikçe yakaladı.

"Bekle," dedim, ona doğru uzanarak, sesim boğuk, dikenler içinde sıkışmış gibiydi.

Ama o bana aldırış etmedi, görkemli kanatlarını açarak uçup gitti ve sıcak battaniyeyi de yanında götürdü.

Aşağı baktım ve onun yanağını okşadım. O çok soğuktu, çok korkunç derecede soğuktu. Bakışlarım aşağı indi ve bileklerine takılı metal kelepçeleri gördüğümde aniden durdu. Kalın, ağır metalden yapılmışlardı ve kenarları o kadar keskindi ki derisini kesiyorlardı.

Bu yanıştı — kelepçelerin kardeşimim bileklerinde, hiçbir masum insanın bileklerinde yeri yoktu.

Ellerini ellerime aldım. Ne yaptığımı bilmiyordum, ama bir şekilde, leylak mavisi alevimle o kelepçeleri parçalayıp küle çevirdim. Ateşin cildine değmesine izin vermedim, ama kelepçeler yok olsa da, onların izleri kalmıştı — altındaki deri yaralı ve parçalanmıştı. Öfkeyle dolmuştum.

Tek bir şey arzuluyordum: *intikam*.

Ayağa kalkarak, koruyucu alev duvarımı indirdim.

"Kendini yaktın mı, Lanetli Kaltak?" diye alaycı bir şekilde sordu bir asker, parmaklarını kınındaki kılıcın kabzasına dolayarak. Yavaşça kılıcı kınından çıkardı, keskin kenarı ay ışığında parıldıyordu.

Cevap vermedim. Sadece kılıçlarını kınlarından çıkarmalarını izledim, parıldayan kılıçları kan için şarkı söylüyordu. *İyi*. Lanetim de bunun için şarkı söylüyordu. Dilimde intikam için doyumsuz bir ihtiyaç hissediyordum, kemiklerimin içinde yerleştiğini, beni bir amaçla doldurduğunu hissediyordum. Kaleb için hepsini yok edecektim.

Bu yanlış, dedi içimdeki ses.

Ama nasıl yanlış olabilir ki? Bu askerler yaptıkları için ölmeyi hak ediyorlardı, savaştıkları kişi yüzünden ölmeyi hak ediyorlardı.

Yine de, zihinleri Kraliyet tarafından o kadar kötü bir şekilde çarpıtılmıştı ki, ne kadar canavara dönüştüklerini bilmiyorlardı. Onlara merhamet et.

Merhamet...

Öfkenin boğucu etkisi azaldı, parmakları boğazımdan kaydı. Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi yere yumruk attım ve ailelerini terk etmek zorunda kalıp bu lanet kampa gelen, o zincirleri takmak zorunda kalan her genç çocuğu ve genci düşündüm. Işık Tapınağı'nda tanıştığım küçük kızı ve kardeşinin eve dönebilmesi için nasıl dua ettiğini düşündüm. Ya o da buradaysa?

İntikam arzum azaldı, başka bir şeye yenik düştü.

Su damlalarını takip ettiğim gibi, eğitim barakalarının etrafına dağılmış metal kelepçeleri aradım, her biri zihnimdeki boş gökyüzünde bir yıldız gibi parlıyordu. Onlara odaklandım ve içimde kabaran lav çukurundan bir savaşçı çılgılığı çıkardım.

Tüm gücümle itmeye çalıştım, gücümün sınırlarını aşarak daldım. Ne kadar zorlarsam, sihrim benden koparılıyor gibi hissediyordum, ama yine de devam ettim. Ter cildimden sızıyordu, dişlerim kırılmak üzereydi. Bacaklarım titriyordu, pes etmek üzereydim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kelepçeler yerinden kıpırdamıyordu — *çok* fazlaydılar.

Tanrılara "*Yardım edin!*" diye haykırıırken, yanaklarımdan alev gözyaşları akıyordu. Ve gücüm tükenmek üzereyken, *onu* hissettim.

"*Ben seninleyim,*" dedi, ruhani sesi etrafımda yankılanıyordu.

Titredim. Sanki kutsal bir yerde duruyormuşum gibi hissettim.

Onun gücünün boş rezervuarlarımı doldurduğunu hissettim. Onun benim aracılığım ile çalıştığını hissettim. Ve o kelepçeler yok olduğunda, zafer çılgınlıklarını duyduğumda, dizlerimin üzerine çöktüm, ölümlü bedenim alçakgönüllüydü. Yenilgiye uğramıştım.

Omuzlarım titredi ve ağladım.

Kralın askerleri yaklaştı, ama içimde savaşacak güç kalmamıştı.

Ve böylece Kaleb'in elini tuttum ve kaderimin gelmesini bekledim.

Ay ışığı bulutlarla kaplandı ve dünya karanlığa büründü. Bir yıldız gökyüzünden düşerek önüme indi, ayaklarının altında yer çatladı. Aşılmaz bir rüzgâr askerlere çarptı ve ön sıradakileri diğerlerinin üzerine devirdi. Ama bana dokunduğunda, cildimi okşadı — yumuşakça, sevgiyle. Sevgiyle.

Amber ve deri kokusu havayı sardı ve o anda gecenin yarattığının Von olduğunu anladım.

"Üzgünüm, Sage. Asla bu noktaya gelmemeliydi," dedi, sesinde tanımlayamadığım bir duygu vardı. Ona baktım, sırtı bana dönüktü. Uzun siyah saçları rüzgarda öfkeyle savruluyordu. Hissettiğim öfkenin ona da geçtiğini merak ettim.

Askerler ayağa kalkıp bize saldırırken dudaklarından savaş çılgınlıkları yükseldi. Von'dan bir rüzgar dalgası yayıldı ve bu sefer onları sadece geriye savurmakla kalmadı, yapraklar gibi dağıttı. Kılıçlarına uzanıp ayağa kalkma şansı bulamadan, bir önceki dalgadan daha güçlü bir dalga daha üzerlerine çöktü. Ve

onlara çarptığında zırhlarını parçaladı ve ben düşündüm ki — hayır, biliyordum — kemiklerini kırarken mide bulandırıcı bir çıtırtı duydum, havayı kaplayan kan sıçramalarını gördüm.

Artık ona neden Kan Kralı adı verildiğini anlıyordum.

Yaydığı güç olağanüstüydü. Kadim, acımasız ve eşsizdi. Ve bu dünyaya ait değildi. Bu sadece bir Lanet değildi. Bu tanrıların gücüydü. Bunu biliyordum çünkü az önce hissetmişim. Tek fark, Von'un bu kadar büyük bir gücü elde etmek için bir tanrıya ihtiyacı olmamasıydı - bu güç ona aitti.

"Buradan çıkmalıyız," dedi bir ses, ama ben ondan gözlerimi ayıramıyordum — bu karanlık gecenin yaratığından.

Eller omuzlarıma kondu ve beni nazikçe salladı.

Askerler kaçıştılar, birkaçı yaralı arkadaşlarına yardım etti, ama çoğu sadece koştu.

Harper'ın yüzü benimkinin önüne düştü. Gözlerimi kırptım ve aniden büyüünün etkisinden kurtuldum.

"Kaleb," diye boğuk bir sesle söyledim, ona bakarak, ellerim hala onun ellerini tutuyordu.

Tanrılar, eller çok soğuktu.

Harper yüzümü nazikçe avuçladı, yüzü ciddiye, benim için duyduğu üzüntü kulaklarımda çınılıyordu. "Biliyorum. Biliyorum. Çok üzgünüm, Sage." Bir süre durdu. "Buradan gitmeliyiz." Elleri kollarımı okşadı. Nazikçe ovuşturdu. "Ryker şimdi Kaleb'in cesedini alacak. Tamam mı?"

Kaleb'in cesedi.

Bu sözler zihnimde yankılandı.

Harper bana bakarak bir şeyler söyledi, ama tek duyduğum statik seslerdi. Anlamaya çalışarak odaklandım, kelimeleri tekrar ederken dudaklarını okudum. Yavaşça, kelimeleri bir araya getirdim.

Yürüyebilir miydim?

Bacaklarıma baktım, ama artık bana bağlı olduklarını hissetmiyordum. Bu çok garip bir duyguydu, sanki kanatsız bir kuş gibiydim. Uçamıyordum.

Sonra Von önümde belirdi, sesi paraziti kesip geçti. "Seni taşıyacağım."

Güçlü ve sağlam kollarıyla beni kanla ıslanmış yerden kaldırdı. Beni göğsüne yasladı, koyu renkli gözleri yüzümde dolaşarak beni inceledi. Sanki camdan yapılmışım gibi beni hafifçe tuttu.

Von beni taşıdı.

Eğitim kışlasından uzaklaşmak.

Kardeşimin hayatını alan yerden uzaklaşmak için.

Chapter 42

Lightning, Von'un siyah peleriniyle örtölmüş Kaleb'in cesedini taşıyordu. Ryker, Lightning'in dizginlerini tutarak onu arkasında sürükledi ve hepimizi malikaneye, Belamour'a geri götürdü. Von'a yaslandım, sert gövdesi ve güçlü kolları beni aygırından düşmekten alıkoydu. Çok az gücüm vardı. Gözlerimi kapatıp kaçmak için can atıyordum ama bunu da yapamıyordum.

Ne kadar süredir yol aldığımızı bilmiyordum çünkü zihnim dalgalanıyordu, dağınık düşüncelerle dolup taşan ve suçlamalarla akan bir dünyada sıkışıp kalmıştım. Aslında, tüm bunlar benim hatamdı. O çalıdan asla atlamamalıydım. Daha iyi bir zamanı beklemeli, onu oradan çıkarmak için başka bir yol bulmalıydım. Benim dürtüsel davranışlarım yüzünden Kaleb...

O kelimeyi söyleyemedim.

Malikaneye geri döndüğümüzü, Von'un ellerinin belime dolandığını, beni atından indirip kollarına aldığını, ayaklarımın yere hiç değmediğini belli belirsiz fark ettim. Lyra kapıyı açık tuttu, gözleri benim için üzüntüyle doluydu. Ona uzanıp, benim için üzölmemesini, bunu hak etmediğimi söylemek istedim. Ama kelimeleri bir araya getirmekte zorlandım.

Benim yüzümden, sadece Kaleb değil, Soren de gitmişti.

Askerler ve askere alınmış adamlar rüzgarda savrulan iskambil kağıtları gibi dağıldıktan sonra, Harper ve Ryker Soren'i aramışlardı, ama

başarısız oldular. Kendimi aramaya cesaret edemediğimi söylemekten utanıyordum. Ayakta durmak bir yana, hiçbir şey yapmaya cesaret edemiyordum.

Soren'in cesediyle geri döneceklerinden korkuyordum, zihnimde onu son gördüğüm anlar canlanıyordu: okun etine saplanması, kafasının arkasına aldığı darbe. Elllerinde hiçbir şey olmadan döndüklerinde biraz rahatlardım, ama onu nereye götürdüklerini düşündüğümde bu rahatlama çabucak yok oldu. Lanetli olduğunu gösteren hiçbir şey yapmamıştı, ama benimle birlikte olduğu için, gördükleri şey yüzünden, onu suç ortağı olarak suçlayacaklardı.

Zihnimde ona seslendim, gölge farenin izini bulmayı umuyordum, ama ikizler gibi benim aramam da sonuçsuz kaldı. Daha sonra tekrar deneyeceğime dair kendime bir not aldım. Onun için en azından bunu yapabilirdim. Ona bunu borçluydum. Benim için yaptıklarından sonra. Kaleb için.

Von beni yere indirdi, yumuşak yatak altımda inledi. Gözlerimi kırptım, etrafa bakındım, tanıdık çevreyi inceledim—benim odamdaydık. Ön kapıdan buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum.

Von bana baktı, bir şahin dalından aşağıya bakıyormuş gibi. Yanımda yatağa otururken uzun ve sabit bir nefes verdi. "Neye ihtiyacın var?"

Neye ihtiyacım vardı? Bilmiyordum. Kaleb'in cesedi dışarıda, bir atın sırtında, gömülmeyi beklerken, nasıl bir şeye ihtiyacım olabilirdi ki?

"Onunla ne yapacağım?" diye sordum, Von'a bakarak. Göz bebeklerinin zengin yeşil rengi artık yoktu, yerine mürekkep siyahı yerleşmişti. Gözleri yüzümde dolaştı, sanki fiziksel yaralar, iyileştirebileceği somut bir şey arıyormuş gibi.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?" Beni, sanki saç kıcı çatlaklarla dolu bir porselenmişim gibi dikkatle incelemeye devam etti.

Onun sorusunu düşündüm, düşüncemle birlikte dudaklarımdan bir cevap çıktı. "Ona düzgün bir cenaze töreni düzenlemek istiyorum." Bu sözler boğazımı yakarak bir yumru oluşturdu. Haftalar önce, tüm bunlar başladığında, Kaleb'i eve götüreceğime yemin etmişim. Yumruğumu yuttum, hücrelerimin titremeye başladığını hissettim, amacım yenilendi.

"Onu eve götürmem gerek," diye fısıldadım kendime, bunu yüksek sesle duymaya ihtiyacım vardı.

O günün ilerleyen saatlerinde, çok parlak, çok neşeli güneş masmavi gökyüzünde yerini aldığında, Harper, Ryker ve Lyra ile birlikte dışarıda durup vedalaşıp sarıldık.

Üçü, Soren'in nerede olduğu hakkında bir şey bulabilecekler mi diye görmek için geride kalmaya karar vermişlerdi. Déjà vu hissi içime yerleşmiş, korkuyla beni demirlemişti. Arayışlarında başarılı olmalarını, benim Kaleb ile yaşadığım gibi sonlanmamasını umut ettim, tanrılara dua ettim. Kendimle ve ayrılma kararım ile savaştım. Bir yanım kalmak, Soren'i bulmalarına yardım etmek istiyordu, ama diğer yanım Kaleb'i eve götürmek zorundaydı ve bu daha güçlüydü. Yine de, onu bulmaya yardımcı olmak için elimden geleni yapacaktım. İçimden onu aramak, seslenmek alışkanlık haline gelmişti. Hatta bir parça peynir hayal ettim, sanki bu onun gölge faresini ortaya çıkarmak için yeterliymiş gibi. Son birkaç saat içinde o kadar çok kez kontrol ettim ki, sürekli kaşınmak zorunda olduğum bir kaşıntı gibi hissetmeye başlamıştı.

Harper kolunu Lyra'nın omuzlarına attı. "Burada her şey yolunda, endişelenme, tamam mı?"

Uykusuzluk ve aşırı stresten dolayı gözlerinin altında oluşan torbaları fark ederek, ona güven verici bir şekilde başımı salladım. Hepimiz aynı görünüşe sahiptik. Von hariç herkes. Nasıl başardığını bilmiyordum — nadiren uyuduğu halde, her gece tam sekiz saat dinlenmiş gibi görünmeyi... Tabii uyuduğu zamanlarda. Bundan şüpheliydim. Onun uyuduğunu en son hatırladığım zaman

Norwood'daki o geceydi, kirli sokaklar ve fakir, harap evlerin görüntüsü zihnimde canlanıyordu. Şimdi Norwood sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Belki de öyleydi. Hava çıtırdadı, tısladı ve kaydadı, karanlık erkek karşımıza çıktığında hava onun için ayrıldı. Yine alışık olmadığım bir şey daha — onun ortaya çıkması.

yoktan var eden.

"Buna hiç alıştın mı?" diye yanımda duran Ryker'a sordum.

Ryker bana baktı, kalın kahverengi kaşları yukarı kalktı. "Von gölge yürüyüşü mü?"

Bu terimi daha önce hiç duymamıştım, ama mantıklı geliyordu.

Bir nevi. Başımı salladım.

Ryker sırtı, büyük elleri kalçalarını kavradı, geniş omuzları hafifçe silkti. "Pek sayılmaz."

Von bir elini cebine soktu, diğer eli yan tarafında sarkarken, siyah ve gümüş yüzükler güneş ışığında parıldıyordu. Çenesini hafifçe kaldırdı ve büyük bir kedi gibi bana baktı. "Hazır mısınız?"

"Evet," dedim, hiç tereddüt etmeden. Von'un yanına gittim, eli tembelce belime kaydı ve beni kendisine yaklaştırdı. İçgüdüsel olarak ellerim hareket etti ve göğsüne düz bir şekilde uzandı, siyah tunikasının yumuşak pamuklu kumaşı altındaki sert kasları gizleyemiyordu.

Başımı çevirdim, veda eden üç kişiye iyice baktım, yorgun gözleri gülümseyen yüzleriyle uyumsuzdu. O anda, benim için, Kaleb için, Ezra için, küçük ailem için ne kadar çok şey yaptıklarını fark ettim. Tanımadıkları birini, Kaleb'i eve getirmek için haftalarca uğraşmışlardı. Donmuş kalbim ısınabilseydi, o anda ısınırdı herhalde.

"Teşekkür ederim," diye dudaklarımla söyledim, malikâne görüş alanımdan kaybolmadan önce, Von gölge bizi kulübeye götürürken, dünyam birden parlak yıldızlarla ışıdamaya başladı, pırıl pırıl ve ışıltılı.

"Burası neresi?" diye sordum, yıldızlardan birine uzanıp dokunmak için can atıyordum. Hem çok yakın hem de çok uzak görünüyorlardı. Hareketsiz de değillerdi, hayır, sürekli hareket ediyor, dönüyor, dalgalanıyor ve sanki canlıymışçasına dans ediyorlardı. Aşağı baktım ve ağzım açık kaldı... Bulutların üzerinde yürüyorduk, yürüyorduk.

Von yüzünü aşağı eğdi, uzun siyah kirpikleri gözleri bana odaklanırken titredi. "Bu ortak bir zemin." Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi, sanki burada olmak değerli bir eski anıyı ortaya çıkarmış gibi.

"Ortak nokta mı?"

"Bu, hayat ve ölümün buluşabileceği bir ara yer." "Bu mantıklı değil." Başımı salladım.

"Belki şu anda değil, Küçük Tanrıça," diye karşılık verdi Von, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi, dolgun dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi. Ortak bir tema. "Ama bir gün olacak."

Chapter 43

, mesafenin bir şey hakkındaki görüşünüzü nasıl değiştirebileceği, farklı bir bakış açısı getirebileceği biraz garipti. Bir şekilde kulübenin küçük olduğunun farkındaydım, ama bunu gerçekten düşünmemiştim. Daha önce sorsaydınız, üçümüz için mükemmel bir büyüklükte olduğunu söyledim. Şimdi, burada, kulübenin önünde dururken, birden fark ettim ki, küçüktü. Minicik küçüktü. Özellikle de son haftalarda yaşadığım geniş malikaneyle karşılaştırıldığında.

Ama yine de, bir şey asla değişmeyecekti: burası benim evimdi.

Ön kapıya doğru yürüdüm, Von da peşimden geldi, uzun bacaklarıyla benim hızlı adımlarıma rahatça ayak uyduruyordu. Terrakotta saksının altında yedek anahtar vardı, saksının içindeki bitki kurumuş, kabuk bağlamış ve kırılgan bir haldeydi. Bitkinin ne olduğunu bilmiyordum, Ezra'nın bitkilerinden biriydi, en cesur ruhların bile ondan uzak durması gereken türden. Ama bu bitki özellikle kötü görünüyordu, çünkü bu yaz sürü halinde gelen çekirgeler bile ona dokunmamıştı. Oysa o küçük canavarlar her şeyi yiyorlardı. Anahtarı saklamak için o bitkiyi seçmesine şaşmamalı.

Anahtara ihtiyacım yoktu. Elimle kapı kolunu çevirdim ve kapı açıldı — kulübeyi kilitlemeye zahmet etmemiştik.

Bunun iki nedeni vardı: Birincisi, kulübe, ormanın derinliklerinde, insanlardan uzak bir yerdeydi. İyi gizlenmişti — sarhoş Kaleb, çılgın bir gecenin ardından ya da ertesi sabah, nihayet eve dönüş yolunu bulduğunda bunu doğrulayabilirdi. İkinci

neden ise kilidin kırık olmasıydı — Kaleb'in sayesinde... ve kısmen de benim. Gerçi ben sadece çok az bir kısmını üstlenmeye razıydım.

Bu olay yaklaşık beş yıl önce, Ezra evde yokken ve biz ebeveyn gözetimi olmadan kaldığımızda olmuştu — tabii Ezra'nın yaptığını ebeveyn gözetimi olarak adlandırabilirsek. Kaleb o gün uyumuştı. Sonunda uyandığında, tuvaletini yapmak için dışarı çıktı. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve o gün özellikle soğuk bir Ocak sabahı olduğu için, onu dışarıda kilitlemek iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Şunu belirtmeliyim ki, bunu sadece kısa bir süre için yapmayı planlıyordum ve sonra onu içeri alacaktım — iyice güldükten sonra. Ama o gün Bay Güneş, yataktan yanlış tarafta kalkmış ve ayağa kalkıp kapıyı tekmelemiş, kilidi ve kapının etrafındaki süsleri kırmıştı. Matadoru kovalayan boğa gibi peşimden koşarak geldi ve ben hayatım için koşarken kahkahalarla gülüyordum.

Gülümsedim, elim hiç değiştirilmeyen kırık süslemenin üzerinde dolaştı. Hala oradaydı, Kaleb'in bir zamanlar burada olduğunu bana hatırlatıyordu.

Von'a evimizi gezdirdikten sonra - ki bu çok uzun sürmedi çünkü evin çoğunu ön kapıdan görebiliyordu - dışarı çıktık ve Kaleb'i yatırmak için uygun bir yer aradık. Ezra'nın burada olmasını diledim. O ne yapacağını bilirdi - her zaman ne yapacağını bilirdi. Ama kulübenin el değmemiş durumuna bakılırsa, bir süredir evde değildi, muhtemelen Norwood'dan ayrıldığıımızdan beri, yani muhtemelen hala Lanetli Topraklar'daydı ve Kaleb ile benim döndüğümüz haberini bekliyordu. Kalbimde içten bir acı hissettim. Duygularımı bir kenara ittim, onları buzla kapladım ve önümdeki göreve odaklandım.

Biraz zamanımı aldı, ama sonunda mükemmel bir yer buldum: odun kulübesinin yanında, uzun boylu bir meşe ağacının dikkatli bakışları altında.

Kaleb'in ana görevlerinden biri, kulübe ve odunluğun kesilmiş odunlarla dolu olmasını sağlamaktı. Çocukken benim kaçış noktam antrenmanlarsa, Kaleb için odun kesmek de öyle bir şeydi. Ona bir sığınak, düşüncelerini toparlayabileceği bir yer sağlıyordu. Ona bir amaç veriyordu. Ve bu, bize göz kulak olduğu birçok yoldan sadece biriydi.

"Odun kulübesinin her zaman dolu olmasını sağlardı," dedim, elim odun duvarının üzerinde dolaşırken, parmaklarım çatlamış kırmızı boyanın kalıntılarına takıldı. Buradaki pek çok şey gibi, o da zamanla olan savaşını kaybediyordu.

"Sana çok iyi bakıyordun," dedi Von, aramızda geçen bir sessizliğin ardından. "Ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar kalacağım."

Dönüp sırtımı kulübeye dayadım, bir bacağımı kaldırıp çizmemle kulübeye dayadım. Von'a baktım, parmak eklemlerimle kulübeye hafifçe vurdum. "Bunu bir kez taşıdık. Eskiden..." Kuzey yönünü işaret ettim. "...orada duruyordu." Dudaklarımı büzüp, düşünürken yana doğru salladım. "Taşımak benim fikrimdi. İster inanın ister inanmayın, on üç yaşındayken biraz prenseslik döneminden geçtim. Kışın odun almak için o kadar uzaklara yürümek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. O yüzden o bahar, Kaleb'i ikna ederek onu buraya taşımama yardım etmesini sağladım, böylece daha yakın olacaktı."

Von'a bunu neden anlattığımı bilmiyordum, onun için bir anlamı olacağını da düşünmüyordum. Yine de, Kaleb'le ilgili tüm anılarımı ona anlatmak istedim, böylece Kaleb başka birinin içinde de yaşayabilirdi. Nedenini bilmiyordum, ama bu bana... iyi geliyordu.

Şu anda iyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

"On üç yaşındaki halinden başka bir şey beklemezdi." Von gülümsedi, gerçekten ve içtenlikle. Nefes kesici ve tanıdık bir gülümsemeydi, sanki daha önce binlerce kez görmüşüm gibi, ama nerede ve ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum. Von pek gülümseyen bir tip değildi. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum, ama şu anda görünüşü...

Vücudum tepki verdi. Sanki kendi iradesi varmış gibi, birdenbire onun önündeydim, avucumu yüzüne bastırmış, gözlerim onun obsidyen gözleri arasında gidip geliyordu. "Bazen..." Yutkundum, başımı eğdim, derinlere indim, kelimeleri bulmaya çalıştım. Söylemek üzere olduğum şey mantıklı gelmiyordu, ama yine de söylenmesi gerekiyordu. Bakışlarım tekrar ona döndü. "Sanki seni *daha önce* tanıyormuşum gibi."

O gülümseme kayboldu ve yerine sadece "parçalanmış" olarak açıklayabileceğim bir ifade yerleşti. Eli benimkinin üzerine kaydı ve onu sıcaklığıyla kapladı. "Neyden önce?"

Yüzeysel olarak bakıldığında, bu basit bir soru gibi görünüyordu, ama beni o kadar yoğun bir şekilde incelediği için, bunun çok daha derin bir anlamı olduğunu biliyordum.

Kafamda onun sorusunu tekrar tekrar düşündüm, bir cevap aradım. Ve hiçbir şey bulamadığımda, tekrar aradım. Yine de hiçbir şey bulamadım.

Hayal kırıklığına uğrayarak başımı salladım ve yenilgiyi kabul ederek fısıldadım, "Bilmiyorum."

Yere baktım, nedense daha boş hissediyordum. Elim kaydı. O da bıraktı.

Aramızda sessizlik hakim oldu. Hafif rüzgar ikimizi de sarsarak saçlarımızı yana doğru savurdu. Aramızdaki kontrast hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Onun saçları obsidiyen taşı renginde, benimkiler ise yumuşak kar rengindeydi. Bir süre öylece kaldık, konuşmadan, sadece kendi düşüncelerimize dalmış olarak.

Von sessizliği bozdu. "Kısa süre sonra döneceğim."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Daha önce gördüğüm aynı ifadeyi takınmıştı, ama onu her zaman dikkatlice gizlediği için bu ifadeye bir isim verememişim. Ama şimdi, maskesinin çatlakları görünüyordu ve ben ne olduğunu anlayabiliyordum. O siyah gözlerinde, çenesinin sert hatlarında açıkça yazıyordu ve onun için benim cevabımın, tuz alıp derin bir yaraya dökmek gibi bir şey olduğunu biliyordum. Bakışı hamdı. İçgüdüselde.

İşkence görmüş gibiydi.

Ona uzanmak için elimi uzattığım anda, o maskeyi tekrar taktı, veda etmek yerine başını salladı ve sonra gitti.

Üst toprağı kazmak kolaydı, ancak altındaki sıkışmış kil, sanki kayayı kazıyormuşum gibi hissettiriyordu. Vücut ağırlığımı bir yandan diğer yana kaydırarak, kürek ucunu toprağın daha derinliklerine doğru ittim. Uzun tahta sapını kaldıraç olarak kullanarak küreği yukarı kaldırdım ve bir kürek dolusu toprağı yan tarafa yaptığım yığına attım. Yaklaşık bir metre, belki bir ucunda iki metre kadar kazmışım. Ter damlası gözüme akmadan önce, terli alnımı kolumun arkasıyla sildim. Ağrıyan sırtımı esnetme ihtiyacını, aşırı çalışan ciğerlerimi yakıp kavuran ateşi görmezden geldim ve kazmaya devam ettim. Vücudum mola vermek istiyordu, ama zihnim istemiyordu.

Yaptığım işi adım adım bir sürece indirdim. Bir kürek, sonra bir kürek daha. Hepsi bu kadardı. Yaptığım işin büyük resmine bakmadım, o kısım koruyucu bir boşluk olarak kaldı. Kendime "*Neden kazıyorum?*" diye sorduğumda, beynim zihinsel olarak omuz silkiyor ve "*Bilmiyorum*" diyordu. Ben de kazmaya devam ettim. Kazdım. Kazdım.

Ahşap sapın sürtünmesinden dolayı ellerimde oluşan kabarcıklar patladığında, dişlerimi sıkıp biraz daha kazdım. Kendimi bu işe kaptırdım ve Von'un şimdiye kadar dönmüş olması gerektiği gerçeğine pek aldırmadım.

Kürek daha fazla batmayınca homurdandım. Kilin sert olduğunu mu düşünmüştüm? Bu — her neyse — çok daha kötüydü. Sert şeyi kazdım, onu sanki değerli bir mücevhermiş gibi saran toprağı temizledim. Aslında, taş demek yetmezdi. Daha çok bir kaya gibiydi

—büyük, çirkin, gri bir kaya gibiydi. Ona öfkeyle baktım—nasıl cüret eder yoluma çıkmaya? Dizlerimin üzerine çöküp, gömülü bir kemiğı kazmaya çalışan çılgın bir köpek gibi parmaklarımla toprağı kazdım. Çalışırken arkamda topraklar uçuşuyordu, giderek daha fazlasını ortaya çıkarıyor, giderek büyüyen boyutunu ortaya koyuyordu.

"Lanet olsun," diye öfkelendim, çünkü taşın daha önce işaretlediğim 1,20 metre genişliğindeki alanı aştığını fark ettim. Kıçımın üstüne döndüm ve yan duvara yaslandım, bir dizimi büküp kolumu üstüne dayadım. Sinirlenerek başımın arkasını toprak duvara vurdum — neden basit bir iş bu kadar zor olmalıydı? Derin bir nefes aldım ve lanet olası gökyüzüne, özellikle de parıldayan, neşeli güneşe baktım.

Ona öfkeyle baktım.

Bugün nasıl parlamaya cüret eder? Başka bir gün parlayabilirdi, ama bugün? Bugün güneş hiç doğmamalıydı. Gökyüzü ağır, koyu renkli bulutlarla kaplanıp yas tutarken, güneş de kederle başını eğmeliydi.

Göz yaşımı sildim, burnumu çektim ve tekrar ayağı kalktım. Gökyüzünü ağlatmak için bulutlara ihtiyacım yoktu, bunu kendi başıma yapabilirdim. Ellerimi kaldırdım, etrafımdaki nemi hissettim, toprağın içinde, havada. Onu benim için hareket etmeye, kendisi gibi diğer moleküllerle birleşmeye, büyümeye ve çoğalmaya zorladım. Onun birikmesine izin verdim, sonra bıraktım ve yağmur yağıp boş ağaçların tepesine çarptı, geçip gitti, yere düştü ve beni yıkadı. Saçımı ve giysilerimi ıslattı, yüzümdeki, ellerimdeki, dizlerimdeki kirle karışarak çamur haline geldi.

"Görüyor musun?" diye güneşe bağırdım, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu. "İşte böyle yapılır."

Bu sefer onları silmedim.

Güneşin, kardeşimin mezarında ağladığımı izlemesine izin verdim.

"Sage?" diye bir ses, hafif yağmur damlalarının sesini bastırarak duyuldu. Ses, Ezra'ninkine tıpatıp benziyordu.

Hayal görmüş olmalıyım, çünkü bu imkansızdı — onun Lanetli Topraklar'da olması gerekiyordu. Ya da tanrılar, onun gezintilerinin onu başka nereye götürdüğünü bilirdi.

Ezra'nın sesi tekrar duyuldu.

"Git buradan," dedim, hayaleti kovarak. Kazdığım çukura sırt üstü uzandım, çamurla kaplıydım. Altımdaki kaya, sanki bu yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, bir kısmını yan tarafıma saplamıştı.

Gri saçlı ve beyaz gözlü bir kafa kenardan içeriye bakıyordu, el oyması bir bastonla beni işaret ediyordu. "Ne bulgu ama!"

"Ezra!" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve birden dikleştim. Ayağa fırladım, enlemenden boylama ani geçişle başım dönmeye başladı.

"Evet, evet, merhaba, merhaba. Şimdi, kenara çekil. Bu yaşlı kuş, o muhteşem örneği daha iyi hissetmek istiyor," diyerek selam verdi, dizlerinin üzerine çöküp, on iki yaşındaki bir çocuk kadar çevik bir şekilde aşağı kayd. Kayaların ona bu etkiyi yapması komikti. Sanki onun kişisel gençlik kaynağıydılar ve körlüğüne rağmen, mucizevi bir şekilde onları hissedebiliyordu. Kayalar, Tanrı aşkına - Pete her kimse.

Bastonunu kirli ellerime itti, beyaz gözleri beni geçip ötesine bakıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve başını yana eğdi. "Oh evet, gerçekten çok umut verici. Eğer yapabilirsem..." Eşarbını çıkardı ve çamuru dikkatlice silmeye başladı, sanki elmas parlatır gibi, zarif ve nadir bir elmas. Dondu, eklemli, artritli parmakları genişçe açıldı, sanki lezzetli, sulu bir bifteği yemek üzereymiş gibi heyecanla titriyordu. Öne eğildi ve kulağını ona dayadı. Aniden, yüzünün bir tarafı çamurla kaplı olarak dikleşti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir kaya mı?" diye sordum, onun büyük heyecanı beni kendimi sorgulamaya itti.

Ama bunu soran Ezra'ydı ve bunun yasak bir dünyaya açılan gizli bir geçit olduğunu hiç sanmıyordum. Yine de, emin olmak için bir kez daha baktım, sonuçta bu sadece kanlı bir kayaydı.

"Sus, çocuk. Onu aşağılamamalısın," diye azarladı, sanki kayanın kulakları varmış, sanki benim düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi ellerini kayanın üzerine bastırdı — bunu yapabilmesi yeterince kötüydü.

Ezra ile bir ömür geçirdikten sonra, onun tuhaf davranışlarına alışmış olacağımı düşünebilirsiniz, ama yine de, ben hala onlara alışmamıştım. Hiç alışamayacağımı da sanıyordum. Yine de, içimden bir parça onlara minnettardı.

Ezra öne eğildi, kulağını tekrar kayaya dayadı ve sadece tanrılar bilir neyi dinledi. "Mhm," dedi kayaya, sonra çamurlu yüzünü bana çevirdi, süt beyazı gözleri sanki görebiliyormuş gibi kısıldı. "Neden onu kazmaya çalışıyorsun?"

Ağzım açık kaldı. Hemen kapattım. "Çünkü yoluma çıkıyor."

"Komik. O da senin için aynı şeyi söylüyor." Ezra, yaşlı elleriyle kayaya hafifçe vurarak, sanki iki dedikoducu yaşlı kadınmış gibi kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim. "Buraya nasıl geldin?"

"Von gölge beni buraya getirdi," diye mırıldandı, mekanik bir sesle cevap verdi, zihni başka şeylerle meşguldü.

Etrafa bakındım, onu aradım, ama hiçbir yerde görünmüyordu. Yutkundum, bundan sonraki kısmın zor olacağını biliyordum. Sözcüklerden korkuyordum ve beynim henüz onları oluşturmamıştı. Bunun yerine, yere bakarak bir soru sordum. "Biliyor musun?"

Ezra durdu. Elleri sertleşti, kavisli omuzları daha da çöktü. "Biliyorum." Yavaşça ayağa kalktı. Çamurlu elini bana uzattı. "Gel, içeri girelim. Bana anlatabilirsin. Her şeyi."

Elini tuttum ve kulübeye doğru yürüdük.

Ateşi yakıp ıslak ve çamurlu giysilerimi değiştirdikten sonra, koltukta eski yerimize yerleşip, elimize buharlı çay fincanları alıp, kucağımıza el yapımı bir battaniye örttük.

Ona

anlattım.

Her şeyi.

Başından sonuna kadar.

Ve birlikte ağladık.

Chapter 44

O gece geç saatlerde, Von Kaleb'in cesediyle geri döndü. Ezra ve ben Kaleb'i geleneksel şekilde hazırladık, kanı ve kiri yıkadık ve onu beyaz bir kefenle sardık.

Ay yüksekte ve cırcır böcekleri arkı söylerken, onu meşe ağacının koruyucu gözetimi altında, odun kulübesinin yanına yatırdık. Yukarıda, meşe ağacının çıplak dalında, iki kuzgun yan yana oturuyordu. Biri daha önce grdğim gibi küçüktü, ama yanındaki daha büyüktü ve tüyleri alışılmadık derecede açıktı. Neredeyse... hasta gibi görünüyordu. Başını yukarıda tutmakta zorlanıyormu gibi, baını aşağı eğmiti. Kuzgunları izlerken Von'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, eli belimin altında sabit duruyordu, dokunuu rahatlatıcıydı.

Dönerek Kaleb'in mezarına baktım. zerine yığılmış taze, kahverengi toprak, etrafındaki daha açık renkli toprakla tezat oluşturuyordu. Ezra, gelecek baharda yabani çiçeklerle sslenebilmesi için taze toprağın üzerine tohumlar serpti.

Ezra ve ben, mezarının başına, ahaba parmak izleri kazınmış, güvenilir eski baltasıyla bir işaret koyduk. Von, zerine düz bir tahta iviledi ve sihrini kullanarak üzerine adını ve "*Sevgili Oğul ve Kardeş*" yazısını kazıdı.

Ve en tuhaf olan şey, yazıt tamamlandığında, metalin tahtaya çarptığı çok hafif bir ses duymamdı. Ezra'nın düğümlü parmakları

benimkini sıktı ve ciddi yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Onun da Kaleb'in odun keserken çıkardığı o belirgin sesi duyabildiğini biliyordum.

Sonunda üçümüz de evimizdeydik. Nihayet birlikteydik.

Chapter 45

Ertesi sabah erken uyandım, elim pamuklu yorganımın altından kayarak Kaleb'in boş yatağına uzandı. Çarşaf, onun orada uyuduğu son gece bıraktığı gibi, dağınık ve karışık bir haldeydi. Yastıklı yatağımdan kayarken, çarşaflarının her zaman onun bıraktığı gibi, yani yapılmamış halde kalması için ciddi bir dilek tuttum. Onu yatağını yapmadığı için azarladığımın ironisi boşa gitmemişti —Ezra da öyle yapardı—ama şimdi, işte buradaydım, o yapılmamış çarşafı sevgiyle okşuyordum.

Çatı katından aşağı koştum, karnım iki gündür ilk kez gurulduyordu.

Ev sessizdi. Ezra'nın kapısı kapalıydı, bu da onun hala uyuduğunu gösteriyordu. Von ise tabii ki ortalarda yoktu. Nereye kaybolduğunu merak ettim, ama muhtemelen Dikenli Taç'ı aramakla ilgisi olduğunu hissettim. Şömine yeni yakılmıştı, bu yüzden onun çok uzun zaman önce ayrılmadığını düşündüm. Mutfaka gitmeden önce ateşin yanında ısındım, mutfak on adım uzaklıktaydı.

Düşünerek çenemi okşadım, kahvaltı seçeneklerim sınırlıydı. Patateslerin üzerinde o kadar çok filiz çıkmıştı ki, beni izliyorlar mı diye merak ettim. Soğanlı ekmek, daha doğrusu ondan geriye kalanlar, yeşil-mavi küfle kaplıydı. Onu çöpe attım ve küçük yumurta sepetine baktım. Altı tane vardı. Bu bana bir başlangıç noktası verdi, tabii çürümüş değillerse. Birini kaldırıp kokladım

Kabuğu kokladım. Tısladım — kabuğun içinden bile korkunç kokuyordu. İç çekerek, onları da çöpe attım.

Aklıma tehlikeli bir düşünce geldi. Ezra'nın raflarına cesaretle baktım, birkaç adım ileri gittim. Aniden durdum, onun raflarında sakladığı korkunç şeyleri hatırlayarak başımı salladım. Açtım, ama *o kadar da* çaresiz değildim.

Doğanın ürünlerini satan dükkânı ziyaret etmek için mevsim çok geç olmuştu ve avlanacak halim de yoktu. Ezra muhtemelen bir süre uyuyacaktı. Kapının hemen yanındaki her zamanki yerinde asılı duran hasır sepetime baktım ve kasabaya gitmeye karar verdim.

Protestocu ön kapıyı kapattığımda, menteşeler birkaç salınımdan sonra pes etmek üzereydi, döndüm ve çelik gibi bir şeye çarptım. Sıcak çelik. Deri ve kehribar beni büyüledi.

"Von," dedim, ona bakarak.

Tanrım, çok uzundu. Uygunsuz derecede uzundu. Kapılar onun için biraz sorun olmalıydı, sık sık eğilmesi gerektiğini hayal ettim. Bu can sıkıcı olurdu, değil mi? İnsanların ona bakmasına şaşmamalı. Boyu bir yana, görünüşü de vardı: günahkar bir vücut, kusursuz giyim ve ilahi bir yüz. Bugün, keskin elmacık kemiklerini ve erkeksi çene hattını vurgulayan bir sakal bırakmıştı.

Von, üzerinde bir çizik olan kalın siyah kaşını kaldırdı ve koluma asılı boş hasır sepete baktı. "Bir yere mi gidiyorsun, Küçük Tanrıça?"

"Evet, köyden biraz yiyecek almaya. İçerideki her şey çürümüş, küflenmiş ya da bayatlamış," diye bağırdım, karnım guruldayarak sözlerimi destekledi.

İkimiz de karnımın sesine baktık.

Yiyecek bir şeyler bulmak için sabırsızlanarak Von'un yanından geçip köye doğru yürümeye başladım. Arkamda onun ayak seslerini duymayınca, omzumun üzerinden bakıp "Ee, geliyor musun, gelmiyor musun?" dedim. Bu bir soru değildi, bu yüzden soru gibi sormadım.

"Çok otoriter," dedi Von şakacı bir şekilde, zengin, çökmüş bariton sesiyle.

Devam etmeden önce, onun görebilmesi için gözlerimi devirmeyi özellikle istedim. Birkaç adımda beni kolayca yakaladı.

"Ağır görünüyor, ben alayım," dedi, sesi omurgamdan aşağı bir titreme yaydı. Siyah ve gümüş yüzüklerle süslenmiş parmakları sepetin sapına kaydı ve benimkine yakın bir şekilde

benimkine değdi. Bakmama gerek yoktu. Onun ateşli bakışlarının beni yavaşça, şehvetle süzdüğünü *hissedebiliyordum*.

Lady Light, yardım et

bana. Onun

kıkırdadığını duydum.

Aptal. Bende neyi ateşlediğini biliyordu, rüzgârın ateşi beslemesi gibi.

Bir alev — bu, henüz sindiremediğim birçok şeyden biriydi. Su Laneti ve Rüya Laneti'nin yanı sıra, artık Ateş Laneti'ni de taşıyordum. En azından, öyle olduğunu sanıyordum.

Başka ne olabilirdi ki?

Zihnim o gecenin parçalanmış anılarını tekrar oynattı, kelepçeleri ve onları nasıl kül haline getirdiğimi, askere alınmış adamların bileklerinden, Kaleb'in bileklerinden. Kaleb... Orada yatarken, cansız gözleriyle bana bakan görüntüsüne rastladım ve boğazım düğümlendi, zihnim basılmış bir yılan gibi geri çekildi.

Bu düşüncüyü kafamdan silip attım ve Von'a döndüm. "Üç Lanet'e sahip birini duydun mu hiç?" diye sordum, sesim ayakkabılarımızın yaprakları ezdiği düzenli ilahiyi bozdu.

O başını salladı. "Evet, yıllar önce birden fazla *Hediyeye* sahip olmak nadir bir durum değildi. Bildiğin gibi, Hediyeler Eski Tanrılardan geliyordu. Onlar Yarı Tanrılara aktarıldı. Yarı Tanrılar daha sonra insanlarla çiftleştiler ve bu hediyeleri çocuklarına aktardılar. Ancak her nesilde kan bağı daha da seyreldi ve Lanetler de öyle. Bu yüzden çoğu insan artık sadece bir Lanete sahip."

Bir an düşündükten sonra sordum: "Neden onlara Hediye diyorsunuz?"

"Çünkü onlar her zaman öyle olmak için yaratılmışlardı," diye cevapladı Von, dirseği gökyüzünü işaret ederken, sepet omzunun arkasına asılıydı. Güneş ışığı sallanan dalların arasından süzülerek yüzünde dans ediyordu. Koyu saçlı savaşı çok rahat, çok kaygısız görünüyordu. Onu böyle görmek hoşuma gitti.

"Yarı tanrılardan herhangi biri altı laneti de... Hediyeyi de sahip miydi?" diye sordum, her şeyi bilen Bay Her Şeyi Bilir'e güvenerek.

Gökyüzüne baktı ve sepeti yanına geri koydu. "Altısını da sahip olacak kadar güçlü bir yarı tanrı yok." Bana döndü. "Ancak, bunu başaran bir tanrı var."

"Gerçekten mi?!" diye haykırdım, bu bilgi beni büyülemişti. Hemen küçük bir çocuk gibi konuştuğumu fark ettim. "Hangisi?"

Cevap vermediğinde, ona bakarak sııttım.

Gülümsemem sönükleşti — o da eskisi gibi acı dolu bir ifade takındı — bir anlığına — sonra o hayalet maske yerine geri kayd. Ani bir yağmur, şimşek çakmaları ve pencereleri sarsan gök gürültüsüyle gelen bir fırtına gibiydi — içgüdüsel, gerçek ve ham, geldiği gibi hızla kayboldu.

Ama bilmediğimden bıkmıştım, bu yüzden içimdeki kapıyı açtım ve onun fırtınasının peşinden gittim. "Neden böyle yapıyorsun? Sana belirli şeyler sorduğumda ya da konuşmamız belirli bir yöne gittiğinde, sanki..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladım. Hiçbiri yoktu. İngilizce'de *o* bakışı tarif edebilecek hiçbir kelime yoktu. "*İşkence görmüş*" en yakın kelimeydi, ama o bile yetersiz kalıyordu. Dudaklarımı yaladım, ne söyleyeceğimi bilmeden tekrar denedim. "Sanki..."

Beni keserek, gözleri kadar kasvetli bir ifadeyle, "Senin yüzünden." dedi.

... Ne?

"Kalçandan kalçana kadar çelik bir bıçakla kesilmiş ve iç organların parçalanmış gibi görünmenin sebebi ben miyim?" Yarı ağzımdan kaçtı, yarı öfkeyle söyledim. Kafamda sözlerimi tekrar ederken kaşlarım kalktı. Kötü değillerdi. Yaklaşıyordum, ama hala tam olarak ulaşamamıştım.

"Evet, senin yüzünden... kötücül küçük yaratık," dedi Von utangaç bir şekilde, ince, çorak bir dalı kaldırarak altından geçmeme izin verdi.

Ne kadar eğilmem gerektiğini yanlış hesaplayınca saçlarımın bir kısmı dala takıldı. Ben onu çekerken dal da beni çekti ve birkaç tel saçımı, benimle olan bağının hatırası olarak kopardı. Dal, Arkyn ve saçlarıma olan takıntısı kadar kötüydü, çünkü ona ölen sevgilisini hatırlatıyordu. Ölümünde bile onu rahatsız eden bir hayalet. Ve şimdi Von, onun rahatsız edici ifadesinin, işkencesinin sebebi benim olduğumu mu söylüyordu?

"Aslında, çok daha kötü görünüyorsun — sanki *ölmek üzereymişsin* gibi." Ani bir duygu dalgası yaşayarak durakladım. "Ayrıca, hakarete uğradım."

Von buna alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Şimdi sana eğlenceli mi geliyorum?" diye tısladım, kalın bir yaprak tabakasının üzerinde yürürken. Kırısan yaprakların sesi, gergin sinirlerime çok iyi geldi.

Von kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi, bedenlerimiz birbirine bir nefes uzaklıkta kaldı. Kalın siyah kirpikleri yavaşça indi, bakışları üzerimde dolaştı ve içimdeki ateşi körükledi. Sesi alçaldı, derin, çökmüş bir bariton tonuna ulaştı. "Seni birçok şey buluyorum."

İçimdeki ilahi kadın, önünde duran ilkel alfa erkek tarafından uyandırıldı. Ama o ateş ne kadar çabuk alevlendiyse, suçluluk duygusu da o kadar çabuk ortaya çıktı ve onu söndürdü.

Ben korkunç bir insandım. Kardeşim ölmüştü ve ben burada, sanki her şey normalmiş gibi yaşıyordum. Ama öyle değildi. Ve bir daha asla öyle olmayacaktı. "Bunu yapamam," diye fısıldadım.

Von'dan uzaklaştım ve köye doğru devam ettim.

Joe'nun fırını, pencerenin iç tarafına asılı olan eğri tabelaya göre kapalıydı.

Ama Joe'nun dükkanı pazartesi ve salı günleri kapalıydı, çarşamba günleri asla. Ve ben de günün Çarşamba olduğundan oldukça emindim — son zamanlarda günler biraz daha karışık geçiyordu ama. Ayrıca, günün o saatinde ekmek bitmiş olması imkansızdı. Joe sadece saat gibi düzenli değildi — saatin ta kendisiydi. Bu köydeki birçok satıcıdan farklı olarak, o her zaman güvенеbileceğim biriydi. Her zaman zamanında. Her zaman oradaydı.

Bu yüzden, doğal olarak, Joe'nun dükkanının açık olduğu ve sadece tabelayı çevirmeyi unuttuğu sonucuna vardım. Elimi pirinç kapı koluna soktum, başparmağımla mandalı aşağı bastırdım.

Kapı açılmadı.

"Kilitli," dedi Von, sepeti tekrar omzuna attı.

"Sadece sıkışmış," diye bağırdım, mandalı ve kapıyı sallayarak. İkisi de kıpırdamadı. Von'a döndüm, kapıyı işaret ettim. "Sen dene."

O iç geçirdi. Elini cebinden çıkardı, uzun parmaklarını mandala doladı ve denedi. Hiçbir şey olmadı. "Memnun musun?" diye sordu, bir adım geri çekilerek, bakışları tembelce bloğun sonunda duran bir askere kaydı.

"Hayır," dedim, pencereye doğru ilerleyerek. Ellerimi cama dayadım, yansıtıcı güneş ışığını filtreledim. İçeriye baktım. Raflar ekmeklerle doluydu — tarçınlı çörekler, çörekler, hamur işleri, çeşitli somunlar — soğan da dahil. Ağzım sulandı. Hepsisi stoklanmış ve satışa hazırdı. Bekledim.

Ve biraz daha bekledim.

Ama Joe hiç çıkmadı. Midemde mide bulandırıcı bir his uyandı.

"Shadow, beni içeri götür," dedim, Von'a dönerek, kendimi onun yanına ittim.

Kaşları bir anda kalktı, sonra eli belime düştü ve beni kimsenin göremeyeceği binanın köşesine götürdü ve gölgeyle içeri girdi.

İlk olarak maya, un ve taze pişmiş hamurun ilahi kokusu burnuma çarptı, ardından binanın içi - düzenli raflar ve karo zeminler - gözüme çarptı.

Von bana baktı, dudakları utangaç bir gülümsemeye büründü. "Giderek uzayan unvanlarına ekmek hırsızını da ekleyelim mi?"

Ona gözlerimi kısarak baktım.

Başımı ve dikkatimi başka yöne çevirerek, "Joe?" diye seslendim.

Chapter 46

'deki fırını aradım ama bir şey bulamadım.

Aklıma geldi ki, bunca yıl sonra Joe'nun gerçek evinin nerede olduğunu hala bilmiyordum. Döndüğümde Ezra'ya soracağıma karar verdim. Başka bir kayıp erkeği ararken, zihnimde Soren'i aradım, ama yine de hiçbir şey bulamadım.

İçimden iç çekerek, omuzlarım yenilgiye boyun eğmiş bir şekilde, yukarıda hafifçe sallanan tabelaya baktım. Tabelada *Ferster's Food Shop* yazıyordu, bembeyaz boyası o kadar tazeydi ki hala ıslak görünüyordu. Bu market eskiden Haymen ailesine aitti. Sahibi Rose'un, genç yaşta dul kalan bir kadın, dükkânı satmayı kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. O ve iki oğlu, Joe'nun fırınında yaptığı gibi, buraya tüm kalplerini ve ruhlarını vermişlerdi. Yine de, sevdiği dükkânı satmıştı.

O anda, zamanın kimseyi beklemediğini ve her şeyin değişmeye devam ettiğini hatırladım. Tek bir basamağı tırmanıp içeri girerken, içimden değişimi lanetledim. Yepyeni görünen kapı açık bırakılmıştı ve serin sonbahar esintisi içeri giriyordu. Von, çok kısa olan kapı çerçevesinin altından geçerek beni içeriye takip etti.

Yıllar önce, dükkân çok daha küçüktü. Rose ve kocası — adı neydi hatırlayamıyorum, ben küçükken vefat etmişti — dükkânı satın aldıklarında, yanındaki binayı da satın almışlardı.

ortadaki duvarı yıkarak iki dükkanı birleştirdiler ve Meristone'daki en büyük gıda dükkanı haline getirdiler - tabii ki rekabet edecek pek bir şey yoktu.

İçeride yeni kapı, duvarlara yeni boya ve birkaç yeniden düzenlenmiş raf dışında pek bir değişiklik yoktu. Rose burayı iyi yağlanmış bir çark gibi çalışır halde tuttuğu için bunun beklenen bir şey olduğunu düşündüm. Birkaç kişi ön tezgahta sıra beklerken, diğerleri dolaşıyordu. Bazıları amaçsızca dolaşarak bu lahana başını mı yoksa şu patates çuvalını mı almalı diye düşünürken, diğerleri daha kararlıydı ve ihtiyaçlarını alıp bir sonrakine geçiyorlardı.

"Sage!" tanıdık bir erkek sesi selamladı.

Duyar duymaz tanıdım ve gülümsedim. O aksanı hiçbir yerde karıştırmak mümkün değildi, kesik tonlarla, net, hızlı ve düzgün bir şekilde konuşuyordu. Neredeyse melodik gibiydi, sanki bir tınısı vardı.

"Thomas James Ferster," diye selam verdim ve ona doğru yürüdüm, geçen bahar aramızdaki ilişkinin nasıl bittiğini düşünürsek, onu görmekten olması gerekenden daha fazla heyecanlanıyordum. Thomas, kum rengi saçları, koyu bronz teni ve parlak, berrak mavi gözleriyle yakışıklı biriydi. Yaza benziyordu, ya da benim hayalimdeki bir plaj gününe benziyordu - tabii ki ben hiç plaja gitmemiştim, gölün yosunlu kıyısı plaj sayılmazsa. Thomas'ın iki ön dişi arasında küçük bir boşluk vardı ve çoğu insanın diş boşluğunu kaldıramayacağı yerde, o kesinlikle kaldırabiliyordu. Bu, onun cazibesine katkıda bulunuyordu. Kahverengi pantolon ve beyaz tunik giymişti, bu kıyafetler onun zayıf, hafif kaslı vücudunu sarıyordu.

Dişlerinin arasındaki boşluk ortaya çıkarken, gülümsedi. "Vay canına, ne güzel bir manzara." Vurgu yapmak için beni baştan aşağı süzdü.

Ben de sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Seni de görmek güzel." Ellerimi kaldırarak dükkanı işaret ettim. "Burası artık senin, değil mi?"

Gururla gülümsedi, ellerini beline koydu ve etrafına bakındı, sanki hala bir rüyada yürüyormuş ve bunun gerçek olduğundan emin olmak için etrafı incelemesi gerekiyormuş gibi. "Evet, kesinlikle senin. Aslında geçen haftadan beri."

"Bu harika. Tebrikler. Geçen bahar bir gıda dükkanı açmak istediğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Bu daha da iyi, gerçekten. İhtiyacın olan her şey var," dedim, onun için duyduğum heyecanı her zerresinde hissederek. "Rose'u bunu satmaya nasıl ikna ettin?"

Gülümsemesi gün ışığı kadar parlak olmaktan çıkıp ince, aşağı doğru kıvrımlı bir çizgiye dönüştü. "Duymadın mı?"

"Neyi duymadım?" diye sordum, kaşlarımı çatarak, onun ciddi ifadesine kapıldım.

"Geçen ay, Rose'un iki oğlu kralın emriyle askere alındı. Onları taşıyan araba bir kazaya karıştı. Çocuklar, diğerleriyle birlikte kaçmayı başardılar. Charles ve Danny, krala teslim olmak yerine Meristone'a geri döndüler ve böylece askere alınmaktan kurtuldular. Bildiğin gibi, bu bir suçtur." Aksanı kalınlaşmıştı ve sanki onların geri dönme kararını onaylamıyormuş gibi, biraz yargılayıcı bir ses tonu vardı. Sanki kendilerini katledilmek için teslim etmeleri gerekiyormuş gibi. Bu benim hoşuma gitmedi. "Rose onları iki hafta boyunca bodrumda sakladı." Ayağıyla tahta döşemeyi tıklattı ve bakışlarım tertemiz zemine kaydı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış iki oğlunun karanlıkta saklandığını hayal ettim... Ne kadar korkmuş olmalılar, Rose da dahil. Boğazımda oluşan yumruyu yuttum.

Thomas, göğsünü kollarını gevşekçe kavuşturarak devam etti. "Rose iki buçuk hafta boyunca dükkânı açmayı reddetti. Bu küçük kasabanın nasıl olduğunu bilirsin, insanlar konuşmaya başladı ve sonunda gerçek ortaya çıktı ve hızla yayıldı. Askerler bunu duyunca kapıyı tekmelediler, yeri aradılar ve çocukları ve Rose'u sokağa sürüklediler."

"Onlara ne yaptılar?" diye sordum, omzumun üzerinden gururla açılmış yeni kapıya bakarak, müşterilerin içeri girip alışveriş yapmasına izin veren, burada olanların izlerinin bu kadar kolay silindiğini gösteren kapıya.

"Kralın askere alma emrinden kaçmak ve kaçmaya yardım etmek, her ikisi de ölümle cezalandırılır." Sesinde hiç sempati yoktu.

Cevabı beni bir heyelan gibi vurdu, ayaklarımın altından kayıp gitmek üzereydim. İçimde hala gözyaşı kalmış olsaydı, Rose ve zavallı çocukları için orada, o anda ağlamış olurdum.

Von sessiz adımlarla arkama geçti, eli belimin alt kısmına kaydı, uzun, eski bir ağaç gibi, sağlam ve emin, beni destekleyen nazik, sakinleştirici bir dokunuş. Rahatça etrafına bakındı, bakışları dikkatlice dolaştıktan sonra tembelce önümde duran erkeğe kaydı.

"Merhaba," dedi Thomas selam olarak, bakışları Von ile benim aramda gidip gelirken, birbirimize ne olduğumuzu anlamaya çalışıyordu.

Sanki Von da bunu fark etmiş gibi, elini belimden çekip kolunu omuzlarıma doladı, beni kendine yakınlaştırarak sahiplendiğini gösterdi. Thomas'ın sorusuna tek kelime etmeden cevap verdi.

"Merhaba Tom," dedi Von, sanki onu tanıyormuş gibi adını kullanarak. Thomas'ın yüzündeki tuhaf ifadeye bakılırsa, onu tanımıyordu. Yırtıcı erkek Von, büyük kedi, küçük fare oyunlarını oynuyordu.

Thomas'ın yüzü soldu. "Üzgünüm Sage, seninle sohbet etmek güzeldi, ama işe dönmem gerek." Geriye doğru koştu, savunma amaçlı ellerini kaldırdı ve sonra tökezleyerek uzaklaştı, neredeyse granadilla sepetine takılıp düşecekti. Granadilla, dış görünüşü çekici, parlak turuncu bir meyve, ama içi gri, yapışkan tohumlarla dolu. Tadı kurbağa yumurtası gibiydi. Köylüler neden yediklerini bilmiyordum. Ezra bile onlara dokunmazdı.

"Seni *tekrar* görmek için sabırsızlanıyorum, Tom," diye seslendi Von, Thomas arkaya doğru koşarken. Sözleri bir vaat gibi geliyordu, sanki tekrar karşılaşmaları kaçınılmazmış gibi.

Onu suçlayıcı bir bakışla süzdüm. "Ona ne yaptın?"

Dikkatsizce omzunu silkti. "Hak etmediği hiçbir şey." Von, eğimli hasır sepetlerin bulunduğu sıraya doğru yürüdü. Meyveleri inceledi — elbette elmalar — ve birkaç çürümüş olanı, benim dehşetle izlediğim, yeni süpürülmüş parlak zemine attı. Sonunda, yığından parlak, kırmızı bir elma kopardı. Elmayı ağzına götürdü ve dişlerini elmanın etine geçirdi, tam orada, dükkânın ortasında elmayı yedi.

Hoşnutsuz bir ses çıkardım ve içimden birkaç hakaret mırıldandım.

Von siyah kaşlarını kaldırdı. "Üzgünüm, Küçük Tanrıça." Günahkar bir gülümseme, dolgun, şehvetli ağzının köşelerini kıvrılttı. Bileğini bana doğru çevirerek, yarısı yenmiş elmayı uzattı. "Bir ısırık ister misin?"

Midem guruldadı, yemem için yalvardı. Neredeyse uzanıp, neredeyse dudaklarımı bu baştan çıkarıcı meyveye bastıracaktım, ama onun söylediği şekilde, sanki tek bir ısırık hayatıma mal olacakmış gibi geldi. Ve Von gibi, karanlık anlaşmaların kralı söz konusu olduğunda, asla emin olamazsınız.

"Hayır, teşekkürler," dedim ve hızla uzaklaştım.

Arkamda onun kıkırdadığını duyabiliyordum, ardından bir ısırık daha alırken çıkardığı çıtırtı sesi geldi.

Sanki Ruhlar Diyarı'nın köpekleri peşimdeymiş gibi adımlarımı hızlandırdım.

Von ve ben, benim ve Kaleb'in ayaklarıyla oyulmuş patıkaya geri döndük ve kulübeye doğru yola çıktık.

Ben bir çuval patates taşıırken, Von geri kalanını taşıdı: sepet ve iki dolu çuval, üstünden sarkan ince bir lahana yaprağı, yürürken sallanıyordu. Böylece, benim öteki dünyadan gelen eski savaşçım neredeyse... sıradan görünüyordu. Yumuşak bir gülümsemeyle, bunu sevdiğime karar verdim. Durup, zihnim geriye gitti: *benim?*

Von ne zamandan beri *benim* olmuştu?

Sanki benim hak iddia etme hakkım varmış gibi. Oysa Thomas bize bakıp ne olduğumuzu merak ettiğinde, Von hiç tereddüt etmeden hak iddia etmişti.

"Dükkân sahibi sana karşı hisler besliyor," dedi Von düz bir sesle. Geri dönüş yoluna çıktığımızdan beri söylediği ilk şey buydu.

Görünüşe göre, Thomas, ilişkiler ve hak iddia etme konusunda düşünen tek kişi ben değildim.

"Farkındayım," dedim, pek de memnun görünmeyen, hatta sinirli olan Von'a bakarak. Bir düşünceyi ağzımda gezdirdim, düşünceyi ağızımda gezdirdim - bu güçlü, kudretli erkek kıskanç mıydı? Sırıttım. Bu çok ilginçti. Bilmem gerekiyordu. Teorimi test etmeye karar verdim. "Geçen bahar üç ay boyunca flört ettik, bu bir rekordu. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en uzun ilişkiydi."

Von buna burun kıvrıdı.

Kaşlarımı kaldırarak devam ettim. "Thomas'ın babası bir dükkan sahibiydi, dedesi de öyle. O da bir dükkanda büyüdü. Tıpkı babası gibi kendi dükkanını işletmeyi hayal ediyordu. Hedefine ulaşabildiği için mutluyum." Bir ara verdim ve planımın bir sonraki kısmına geçtim. "Neden ayrıldığımızı merak ediyorsundur." Merak ettiğini sanmıyordum, daha fazla dinlemek istediğini de sanmıyordum, ama bu çok eğlenceliydi, şimdi vazgeçemezdim. Onun elma şakalarına bir şekilde öcümü alacaktım. Konuşmaya devam ettim, "Kaleb onu pek sevmiyordu. Ayrıca, benim için biraz yaşlı olduğunu düşünüyordu. Aramızdaki dokuz yaş farkının bir sorun olduğunu düşünmüyordum. Birçok kadın kendinden yaşlı erkeklerle evleniyor. Ve..." Oh, bu iş çirkinleşecekti. "Yatakta oldukça iyiydi."

Von aniden durdu.

"Tanrıça, kıskanıyorsun, değil mi?" diye haykırdım, zaferimin tadını çıkararak.

Bu kısa sürdü.

Von sepeti ve çuvaları düşürdü. Bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken, botunun topuğu bir fasulyeyi ezdi ve beni, bir şutun içinden sürüklenen çaresiz bir koyun gibi geriye doğru itti. Sırtım ağaca sıkıca bastırılmış halde, Von önümde dikildi

önümde dikildi. Kolları sıyrılmış, dövmele ön kolları ortaya çıkmıştı. Beni iki yanından kavrayarak sıkıştırdı, kabuğu bile onun sıkı tutuşu altında inliyordu.

"Hayır." Dişlerini gösterdi. "Benim bölgemdir."

O keskin beyaz köpek dişlerine baktım — neden eskisinden daha uzun görünüyorlardı? Boğazım titredi — sanki bir şey takılmış gibiydi. Unutup o elmayı ısırılmış ve şimdi boğazımda takılmış olabileceğini düşündüm.

"Aradaki fark nedir?" diye sordum, o inanılmaz kesici dişlere bakarak. Zihnimin en derin köşelerinde, boş kağıtlar ve örümcek ağlarıyla dolu yerlerde, bir şey vardı, belki bir anı, uzayıp kıpırdanıyor gibiydi. O dişler... Onların içime battığını daha önce hissetmişim. Yüzüme uygunsuz bir kızarıklık yayıldı, sıvı bir sıcaklık alt tarafımda birikti.

"Kıskançlık, sana ait olmayan bir şeyi arzulamaktır," dedi Von, yüzünü eğerek dudaklarını benim dudaklarımın hemen üzerine getirerek. Parmakları saçlarımın arasına girdi. "Bölgeselcilik ise sana ait olanı korumaktır." Başımı geriye doğru eğdi, boynumun uzunluğunu ortaya çıkardı. "Ve sen, tatlı melek, sonsuza kadar benimsin."

Ve o anda beni *ısırdı*.

Boynumda keskin bir acı hissettim ve tam çığlık atmak üzereyken, zevk beni sardığında yerine bir inilti çıktı. Coşkulu. Ve hızlı.

Dişleri boynuma gömülü halde, düşüncelerimi rüzgarda uçuşan kül gibi dağıttı.

Serbest elini belime koydu ve beni sert, güçlü vücuduna çekti. Diğer eliyle başımı yerinde tutarken benden içti. Ona karşı koymadım. Hayır, özgürce ona izin verdim.

Karşılığında, beni daha da yükseğe çıkardı, vücudum yaklaşan doruğun dalgalarıyla titriyordu. Bu çok fazlaydı. Doruğun yüksekliğinden korkarak, beni saf ve yoğun bir mutluluğa sürükleyen çarpışmaya hazırlandım, bacaklarım altımda pes etti.

Von beni kendine tutmasaydı düşerdim. Dili zonklayan yarayı kaydırarak tek seferde iyileştirdi, ama hassasiyetini korudu, onun hakkını hatırlatan bir acı hissi. *Benim*.

Yavaşça başımı kaldırdı. Dudaklarında benim kanım, ağzında benim tadı varken, ağır siyah kirpiklerle çerçevelenmiş zümrüt yeşili gözleriyle bana baktı. Derin, zengin rengin geri döndüğünü görmek bana bir tatmin duygusu verdi

geri döndüğünü görünce tatmin oldum. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi, gözlerini kısa bir süre kapattı ve açtığı anda... onlarda insanlık kalmamıştı. Sadece canavarlık vardı.

"Tadına bakmak ister misin?" diye sordu, dudaklarını benimkilerin üzerine indirerek. Düşünmeme gerek yoktu.

Kollarımı boynuna doladım, dudaklarım onun dudaklarına çarptı, dişlerimiz çarpışmanın etkisiyle birbirine vurdu. Dili benim dilimle dolandı ve ağzımda bakır tadı yayıldı. Von'un beni öptüğü için mi bilmiyorum, ama kanımın tadı sanki içine bir damla bal katılmış gibi daha tatlıydı.

Gömleğinin eteğine uzandım, yukarı çekerek öpüşmemizi kesip gömleği başından çıkardım. Ben siyah tunikasını dikkatsizce yere attığımda dudakları benimkilere çarptı. Elleri pantolonuma uzandı ve onu aşağı itti, ben de ellerimle kemerini çözmeye çalıştım. Öpüşmeyi kesip beceriksiz parmaklarımı daha iyi görebilmek için başımı kaldırdığımda homurdandı.

"Siktir et," diye homurdandı ve birdenbire giysilerim yok olmuştu.

Aynen öyle. Parmaklarını bile şıklatmadan. Bir anda yok oldular. Buna alışmak biraz zaman alacaktı ama Von'la birlikteyken bu tür şeylere alışabileceğimi sanmıyordum.

Kabuklar cildimi çizdi, zaten gergin olan sinirlerimi daha da gerdi. Soğuk hava üzerime eserek titremeye neden oldu, meme uçlarım sertleşti. Ama bunun sebebi sadece soğuk hava değildi, Von'un bana bakışlarıydı. Sanki ben, koparılmaya hazır, sulu kırmızı bir elma gibiydim. "Koparılmaya" kelimesinin yerine "f" harfini koyarsanız ne demek istediğimi anlarsınız.

Yavaşça, siyah kirpikleri indi, bakışları vücudumun uzunluğu boyunca aşağıya doğru kaydı, cildim onun cehenneminde yakalandı. "Çok güzelsin, Küçük Tanrıça," diye karanlık bir sesle mırıldandı.

Bakışlarım, tehlikeli derecede belirgin karın kaslarına takıldı — o kadar belirgindi ki, onları çamaşır tahtası olarak kullanabilirdim. O kadar belirgindi ki, her y e r i n i ovmak istedim. Ten tenin üzerine. Et etin üzerine.

Parmak uçlarım yavaşça gövdesinden aşağı kaydı, keşfediyor, öğreniyordu - kasları dokunuşumla kasılıyordu. Pantolonuna ulaştığımda, başımı kaldırıp sordum, "Neden tek çıplak olan benim?"

Von bana günahkar bir sırıtış attı, kalbimin atışını en derinlere indiren, onu heyecanlandıran türden bir sırıtış. Eli vücudumun uzunluğu boyunca gezindi, yüzük takılı parmakları kıvrımlarımın arasına kaydı, onları açtı, bir parmağı girişimi okşadı, ıslaklığı test etti, "Çünkü, Küçük Tanrıça..." Parmağı içeri daldı. "...benimle seks yapmaya hazır değilsin."

Onun dokunuşuna, o müdahaleci büyük parmağının içeri girmesine, beni tek bir vuruşta ele geçirip lanetlemesine nefesim kesildi. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, sesim nefesim kadar titriyordu.

"Bu demek oluyor ki..." İkinci parmağını da içeri soktu, beni gerdi ve ben inledim. Onun parmakları benimkilerden çok daha iyiydi, çok daha büyük ve uzundu. "Ben, daha önce yattığın erkekler gibi değilim." Parmaklarını tam doğru şekilde döndürdü, içimdeki o kutsal noktayı çalıştırdı, ayakta durmamı zorlaştıran noktayı.

"Von!" diye bağırdım, onun günahkar dokunuşları gözlerimi geriye çevirdi. Elim onun ön kolunu kavradı ve parmaklarını pompalarken o çelik gibi kasların çalıştığını hissettim. Kolundaki o inanılmaz gücü hissetmek ve bana ne yaptığını bilmek, beni çılgınca heyecanlandırdı.

Soğuk metal çenemin altına batarak beni ona bakmaya zorladı. "Ben 5 inçlik değilim, Kitten..." Üçüncü parmağını da içeri sokarak duvarlarımı mantığın ötesinde gerdi. "...ve seni sikmek, kendimi sana gömmek, seni sahiplenmek ne kadar istesem de, vücudun benimkine hazır olana kadar bunu yapmaya niyetim yok."

Titrek, titrek bir nefes verdim ve o bunu içine çekti, ağzı ağzımı yakaladı, inlemelerimi *tüketti*, beni *tüketti*. Eli boynumun dibini sardı, beni orada tutarken beni o kadar kararlı, o kadar yoğun bir şekilde öptü ki, artık onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi bilmiyordum. Parmaklarını çıkardı, tamamen çıkarmak için değil, sadece baskıyı hafifletmek için, sonra onları ustaca, yumuşak vuruşlarla çalıştırmaya başladı, beni nazıkçe kırarak, her vuruşla. Yavaşça temposu arttı, ta ki o üç acımasız parmak benim cinsel organıma zevk verene kadar, beni onun sunduğunu kabul etmeye zorlayana kadar.

Von kaçınılmaz bir fırtınaydı. Beni tamamen tüketecekti ve ben de ona izin verecektim.

Nefesim düzensizleşirken kalçalarım onun eline karşı sallanıyor, onun güçlü itişlerine karşılık veriyordu. Parmaklarımı saçlarına doladım, kendimi ona sabitledim, onun yanan cehennemini daha da yaklaştırdım, ama yine de yeterince yakın değildi. Onu içimde istiyordum. Her yerinde. Dokunmak, tatmak ve almak istiyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, çenemden boynuma kadar tutkulu, yakıcı öpücükler bırakarak şehvetini ortaya koydu. Kalın dilini hassas ısırik izinin üzerinde gezdirdiğinde, sıcak, beyaz bir coşku doğrudan kalbimin derinliklerine daldı. Onun şeytani parmaklarıyla birleşince, vücudum o kadar güçlü bir orgazmla patladı ki

nefes almam zorlaştı ve dizlerim tutunamadı. Von düşmeden önce beni yakaladı.

"İşte böyle, Kitten, bana ver," diye mırıldandı, ben de vücudumun her yerinde hissettiğim o güçlü titremeleri atlatmaya çalışırken, her biri parmaklarının beni okşadığı yerden başlayarak, orgazmımı uzun ve yoğun bir şekilde uzatıyordu.

Bitirdiğimde, parmaklarını çekti ve beni boşlukta, hiçbir şeye tutunamadan, onu arayarak bıraktı. Bir heyecan dalgası dışarı sızdı ve uyluklarımı kapladı. Eli bacaklarımın arasına kayd, parmak uçları zevkimin boyutunu takip ediyordu.

"Ne kadar güzel bir dağınıklık yaratmışsın," diye alay etti, dilini şaklatarak. "Seni temizleyeyim mi?"

Ne demek istediğini sormadan, devasa savaşçı dizlerinin üzerine çöktü. Sanki bir kralın tahtından feragat etmesini izlemek gibiydi ve bu bana açıklanamayan şeyler yaptı. Adrenalin, ruhumda güçle birleşti ve bu güçlü bir kombinasyondur.

"Bacaklarını aç." Bu bir rica değildi. Buna gerek de yoktu.

Hiç düşünmeden bacaklarımı açtım.

"Aferin kızım," diye övdü. Büyük eli bacağımın arkasını kavradı ve beni orada tutarken, ağzını iç uyluklarımın hassas kısmına, ıslaklığımın kaplı yere getirdi. Sıcak nefesi, dilini yukarı doğru kaydırıp beni yalamadan önce, uyarı olarak cildimde kayd. İnanılmaz bir yalamayla.

Onun sağlam omuzlarına tutundum, çenem açıldı, dili cildimi yalarken, beni temizlerken, aynı zamanda tadımı alırken. Beni tadarken. O anda, sonsuza kadar mahvolduğumu fark ettim, çünkü hiçbir erkek önümde diz çöken adamla rekabet edemezdi.

İşini bitirdiğinde, hala bacaklarımın arasında dururken, başını kaldırdı ve inanılmaz yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Boğuk, doymuş bir sesle, "Aksine, Küçük Tanrıça, zafer tamamen benimdir" diye mırıldandı.

Ve gerçekten de öyleydi.

Bacaklarımdaki hissi ve beynimin yarısını geri kazandıktan sonra giyindim, yiyecekleri topladık ve ezilmiş fasulyeleri geride bırakarak yolumuza devam ettik.

Von'un yarı tanrı olduğunu unutun, o kendi tasarladığı bir şeydi. "Ne olduğunu sormak istiyorum," dedim, sanki boynum kırmızı şarap dolu bir fıçı gibi delinmemiş ve alt bölgelerim kaba ve iyice parmaklanmamış gibi. "... ama içimden bir his, bunun gece yarısı gürültü yapan bir şeyle kafiye olduğunu söylüyor."

Von başını geriye attı ve güldü, kanım ve uyarılmam artık dudaklarından kaybolmuştu, ama gözlerinin koyu yeşil rengi kalmıştı.

"Aslında, ne olduğunu bilmek istemiyorum," diye devam ettim, cehaletin mutluluk olduğu düşüncesine güvenerek. Ayrıca, zihnim henüz sindiremediğim şeylerle doluydu.

"O zaman bu konuyu başka bir zaman tekrar konuşabiliriz. Ancak sana iki gerçeği söyleyeceğim," dedi Von, başını yana eğerek, sadece onun yapabileceği, "gördüğüm *her* şey bana *aittir*" bakışını attı.

Onun devam etmesini bekledim, bu sırada onu iyice süzdüm. Bazen karanlık, tehditkar ve savaşçı gibi görüldüğü zamanlar olmuştu, ama şu anda ruhani bir havası vardı. Az önce bana melek demişti, ama şimdi melek gibi görünen oydu, rüzgarda dalgalanan siyah saçları, günahkar derecede yakışıklı yüz hatlarını çerçeveliyordu.

"Birincisi, erkekler konusunda berbat bir zevkin var." Siyah kirpikleri titredi, gözleri anlamlı bir şekilde bana kaydı.

Kaşlarımı çattım ve melek sıfatını anında geri çektim. Piç kurusu daha uygun bir sıfattı.

"İkinci gerçek ise, orijinal sahibinin oğullarını sakladığını askerlere ihbar edenin *Tom* olduğu."

Ayaklarım yavaşladı. "Thomas neden askerlere Rose'dan bahsetsin ki?"

Von bana "*Gerçekten* mi?" der gibi bir bakış attı.

Kafamı salladım. "Bir gıda dükkanı istediğini biliyorum, ama *o kadar* çaresiz olamaz. O kadar alçak olamaz. Hayır. Bunu yapmaz," dedim, ama sözlerim pek inandırıcı değildi.

"Yapmaz mıydı?" Von, omzunun üzerinden sordu ve yürümeye devam etti.

Bilmiyordum.

Eğer

yapmışsa...

Öfkeli bir duygu damarlarımdan doldu. Rose'u ele vermişse, onun ve oğullarının ölümünün sebebi oysa, sırf onun dükkanını ele geçirmek için...

Öldürme isteği ve mide bulantısı hissettim... *O* pislikle yatmıştım.

Kaplumbağa hızımı artırdım ve Von'a yetişirken, boğazıma yükselen mide suyuyla mücadele ediyordum. Yüzüm muhtemelen ağzımdaki tadı kadar ekşi görünüyordu

ağızındaki tadı kadar ekşi görünüyordu.

Von bana bir göz attı. "Dediğim gibi, erkekler konusunda berbat bir zevkin var." "*Senden* hoşlanıyorum," dedim.

O, o keskin dişlerini göstererek başını salladı. "Aynen öyle."

Chapter 47

Tezgahın üzerine eğilip Kaleb'in karalanmış tarifini deşifre etmeye çalışırken ellerimi önlüğümün köşesinde kuruladım. Kaleb pek yemek yapmazdı, tek bir spesiyalitesi vardı ve o da buydu.

Çekmecenin açılması için çektim ama çekmece açılmadı. İçinde bir şey sıkışmış ve çekmecenin kapanmasına neden oluyordu. Elimi çekmecenin içine soktum, çekmecenin üst kısmı bileğimi ısırdı. İçindeki tahta spatulayı aşağı doğru ittim ve çekmece açıldı. Bir bıçak çıkardım ve kalçamın yanıyla çekmeceyi kapattım.

Kırmızı biberleri ve soğanları doğradıktan sonra, kısık ateşte kızgın tavaya attım — pişirmek için mükemmel bir ateş. Kalın bir tabaka tereyağında soteledim, mutfağı ev yapımı yemeğin kokusuyla doldurdum. Kokuyu içime çektim, antrenmandan eve geldiğimde Kaleb'in tam bu noktada durup bu yemeği pişirdiğini hatırladım.

İçim burkuldu.

Tezgaha geri döndüm ve üst raftan bir kase aldım, temiz olduğundan emin olmak için inceledim, sonra yumurtaları kırmaya başladım.

Çıtır çıtır yanan ateş ve cızırdayan tavanın dışında, kulübe sessizdi — Ezra'nın kapısı, öğlen vakti olmasına rağmen hala kapalıydı. Von, kulübeye döndükten kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Gölge yürüyüşüne nereye gittiğini söylememişti. Ne zaman döneceğini de söylememişti. Parmaklarım boynuma kaydı, artık iyileşmiş olan yaranın üzerinde dolaştı.

dokunduğum anda, titreme yoğunlaşarak tüm vücuduma yayıldı. Dengemi sağlamak için tezgaha tutundum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

O da neydi?

Yanık kokusu burnuma geldi. Küfrederek bir havlu aldım, tencerenin sapına sardım ve ocaktan indirdim. Yanmış biber ve soğan parçaları ile kömürleşmiş tereyağına baktım. İç çekerek hepsini çöpe attım ve baştan başladım.

Öğle yemeği bittikten sonra, iki dolu tabağı dışarıya taşıdım.

"Senin en sevdiğin yemeği yaptım." Tabağı, dinlendiği yerin üzerine, baltasının yanına koydum. Engebeli zemine oturdum, bacaklarımı çaprazladım ve kardeşler arası rekabete daldım. "Görünüşe göre rekabet başladı." Kendinden emin bir tona geçtim. "Övünmüyorum ama seni yeneceğime eminim."

Kaleb'in cevap vermesini bekledim, her zamanki gibi bahsi yükselterek işleri ilginç hale getirmek için. Cevap vermediğinde devam ettim, "Kaybeden bir hafta boyunca bulaşıkları yıkayacak mı?" Evet, anlaşma bu, diye onaylayarak başımı salladım ve çatalımın kenarıyla özel malzemelerle yapılmış omleti kestim. İlk lokmamı aldım. Tadına baktım, dilimde beklettim. Ama kardeşimin dokunulmamış tabağına baktığımda, ağzımda tadı bayatladı.

Omuzlarım düştü. "Seninki kadar iyi değil."

Yemeğimi bitirdikten sonra içeri girip yemek yaparken dağıttığım ortalığı temizledim. Her şey temiz ve pırıl pırıl olduğunda, ellerimi arkama uzatarak tezgaha yaslandım. Kafamı yana eğip Ezra'nın kapalı kapısına baktım. Bu çok saçmaydı. Daha önce hiç bu kadar uzun uyumamıştı. Omzumun üzerinden attığım bulaşık bezini alıp lavabonun üzerine attım ve onun kapısına doğru koştum.

Kapıyı hafifçe çaldım, sonra açtım ve başımı kapının aralığından içeri soktum. "Ezra?"

Giysiler dikkatsizce yere saçılmıştı ve yatağa kadar uzanan bir iz oluşturuyordu. Şüpheli bir pantolon gördüm, erkek pantolonu gibi görünüyordu. Bakışlarım, açıkça bir erkeğe ait olan özenle cilalanmış ayakkabılara kayd, biri yan yatmış, diğeri dik duruyordu, sanki sahibi onları aceleyle çıkarmış gibi.

Ezra'nın başı çarşafların altından çıktı, gri saçları dağınıktı, süt beyazı gözleri daha da dağınıktı.

Hemen arkasında ikinci bir kafa belirdi.

Nefesim kesildi.

Joe nefesini tuttu.

Ezra geri yattı, eli arşıftan dışarı fırladı ve beni istenmeyen bir oda servisiymişim gibi reddetti.

Joe masada otururken, Ezra mutfakta dolaşıyordu, bornozunun eteği yere sürünüyordu. Ben azalan ateşin yanında durup, iki aşk kuşu için öğle yemeğini ısıtıyordum.

Joe boğazını temizledi, sesi ciddiye. "Kaleb için üzgünüm."

Nefesim kesildi, boğazımın arkasında takıldı. Bu kelimelerin bir araya gelmesini duymak garipti.

"Teşekkürler, Joe," diye sıkıntıyla söyledim, gözlerim yer döşemesindeki koyu renkli bir düğüme kilitlenmiş, boşluğa bakıyordum.

Kulübe sessizliğe büründü.

"Eureka!" Ezra aniden bağırdı.

Joe ve ben aynı anda sıçradık, başlarımızı ona doğru çevirdik. Yanağına, içinde ne olduğu sadece tanrıların bildiği bir mason kavanozu dayamıştı. Masaya doğru sürünerek ilerledi ve bana oturmam için işaret etti.

Cızırdayan dökme demir tavayı ocaktan aldım, iki tabak dolusu yemek koydum ve servis ettim. Ezra'nın önüne koyar koymaz, elinin tersiyle kenara itti. Onu kızdırmak için tekrar önüne itmeyi düşündüm, ama sonra yere atmasın diye vazgeçtim. "Gel, çocuğum, otur da sana göstereyim," dedi, kavanozun yanını okşayarak.

Ahşap sandalyeye oturdum ve onun ince parmaklarının kapağı açmaya başlamasını şüpheyile izledim. Kapağı açtığında, refleks olarak nefesimi tuttum ve geriye yaslandım, gözlerim Joe'ya kaydı, o ise kötü bir koku almamış gibi görünüyordu. Havayı test ettim, cesaretimi toplayıp hafifçe kokladım. Hiçbir koku almadım, sadece öğle yemeğinden kalan kokular vardı — soğan, biber ve baharatların tatlı bir uyumu.

Ezra kavanozu ters çevirdi ve içindikileri masanın üzerine döktü.

Toprak dökülmeye başladı. Gözlerimi devirdim ve masadan kalkmak için yerimden kalktım. "Sabırlı ol, çocuğum," dedi Ezra, başını masaya yaklaştırarak

Toprağı karıştırırken parmağı siyah bir ipe takıldı. Gülümsayarak ipi çekip çıkardı ve kirli bir yüzük ortaya çıktı.

"Kaleb'in annesi, hamile olduğunu öğrendiğinde on altı yaşından bir gün bile büyük değildi." Boş gözlerle yüzüğü inceledi, yaşlı ellerinde çevirip, burayı ve orayı ovuşturdu. "O, soylu bir ailenin kızıydı. Ve bildiğiniz gibi, evlilik dışı doğan bir çocuk, onu ve ailesinin adını mahvederdi. Toplumun kınamasını istemediği için, annesi onu hamileliği sonlandırmak için bir ilaç almaya bana gönderdi. Ama elimi karnına koyduğumda, çocuğun kaderinin orada şekillendiğini hissettim. Ona ilacı yapamayacağımı söyledim." Ezra, sanki bir kez daha hayır diyor gibi başını salladı. "Zavallı kız ağladı. Anlarsınız ya, korkuyordu, babasına söylediğinde onun ne yapacağından korkuyordu. 'Kirlenmiş mal' olduğu için hiçbir erkeğin onunla evlenmeyeceğinden korkuyordu." Ezra güldü. "Bunlar benim sözlerim değil, onun sözleri." Düşünceli bir şekilde başını yana eğdi ve biraz daha güldü. "Ne garip bir düşünce. Bir kadın... kirlenmiş mal."

"Gerçekten de aptalca," diye onayladı Joe, yemeğinin son iki lokmasını yerken.

Gözlerimi kırıştırarak onu ve sonra Ezra'yı izledim, birbirlerine ne kadar rahat davrandıklarını fark ettim. Joe'nun Ezra'nın odasına ne zamandır gizlice girdiğini merak ettim. Belki de bilmek istemediğime karar verdim.

"Peki, Kaleb'in annesine ne oldu?" diye sordum, daha fazlasını duymak istiyordum.

"Ona yardım etmeye, Kaleb'i kendi çocuğum gibi yetiştirmeye karar verdim. Biraz ikna ettikten sonra, annesi de bunu kabul etti. Kocasına kızının teyzesini ziyarete gideceğini söyledi ve onu sekiz ay boyunca benimle yaşamaya gönderdi. Kaleb doğduktan sonra, ailesinin evine döndü ve tam da babasının evlilik teklifini kabul ettiğini öğrenmek için zamanında geldi.

—hatırladığım kadarıyla batıdan gelen bir düğün. Yeni evine gitmeden önce bana uğrayıp bu yüzüğü verdi. Ezra yüzüğü bana uzattı.

Yüzüğü aldım ve avucumda inceledim. İnce bir altın bant, çiçek şeklinde karmaşık, taraklı bir çerçeveyi destekliyordu. Çerçeveye, oval şekilli büyük bir safir yerleştirilmişti. Böyle bir şeyin ne kadar pahalı olduğunu hayal bile edemedim.

"Bu onun nişan yüzüğüydü," diye ekledi Ezra.

"Neden sana verdi?" diye sordum, yüzüğü parmağımda çevirerek, ışığın safirde nasıl dans edip parıldadığını izledim, üzerinde bir kat kir olmasına rağmen.

"Bana onu satmamı ve parayı Kaleb'e iyi bir hayat sağlamak için kullanmamı istedi. Ama Kaleb'e iyi bir hayat sağlamak için paraya ihtiyacım yoktu. Onun annesinden kalan tek şeydi, bu yüzden onu saklamaya karar verdim. Aşkı bulduğunda ona vermek istiyordum." Çenesine dokundu. "Şimdi onu sana veriyorum, onun için sakla."

Alt dudağımı ısırđım, yüzüğe bakarak. Birdenbire çok daha ağır geldi. "Kaleb'e annesi hakkındaki gerçeğı neden hiç söylemedin?"

"Yüzüğü ona verdiğim gün söylemeyi planlıyordum," dedi Ezra, omuzları çökmüş bir şekilde. "Ama hiç fırsatım olmadı."

Joe masanın üzerinden uzanıp elini okşadı. "Elinden gelenin en iyisini yaptın, Firecracker."

Gözlerimi kısarak baktım. *Firecracker mı?*

"Teşekkürler, canım," dedi Ezra. Bu, ondan duyduğum en sıradan sözlerdi belki de. Garipti. Her şey garipti.

Yüzüğe baktım. "Bununla ne yapacağım?"

Ezra göz kırptı, süt beyazı gözleri beni geçip uzayına bakıyordu. "Geri verebilecek duruma gelene kadar onu güvenli bir yerde sakla."

Chapter 48

Karanlık, düşünceli adamı son gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti. Von, bir süreliğine uzaklara gideceğini, Dikenli Taç'ı aramak için bir ipucunu takip edeceğini ve hala Belamour'da olan diğerlerini kontrol edip Soren'i arayacağını söylemişti. Harper, Lyra ve Ryker'ı özlediğim için onunla birlikte gitmek istediğimi sormak istedim, ama Ezra'nın şu anda bana daha çok ihtiyacı olduğunu hissettim, bu yüzden kalmaya karar verdim. Von ayrıca Belamour'da olduğu sırada kız kardeşini ziyaret etmekten bahsetti. Bunun ikisi için de hoş bir şey olacağını düşünemedim.

Von için endişelenmiyordum. Onun sahip olduğu gücü ilk elden görmüştüm — askerlerin kemiklerini kırarken aynı anda boynumun arkasına da dokunduğunu hissetmiştim. Kendini idare edebilecek biri varsa, o da Von'du.

Öyleyse neden yedi günlük yokluğu beni rahatsız etti? Aslında, en temelde onu özlemiştim.

Onu o kadar özlemiştim ki, Ezra'ya bile bundan bahsetmeye çalıştım, ama o da en fazla döşeme tahtaları kadar bilgiliydi. Aslında, son zamanlarda gıcırdayan döşeme tahtaları bile ondan daha fazla sohbet ediyordu.

Ezra tam Ezra modundaydı. Kaleb'in ölümünün ağırlığı ona yük olmaya başlamıştı sanıyordum, ama ona bu konuyu sorduğumda, öyle olmadığını, ufukta bir değişiklik olduğunu, bunun ne anlama geldiğini bilmediğini söyledi.

Kendini meşgul tutuyor, bir eczaneyi dolduracak kadar tonik ve merhem üretiyordu. Her yerdelerdi — dolaplarda, yerlerde,

her köşe ve boşluğu, her çıkıntıyı ve her pervazı dolduruyordu. Bazıları tavan arasına bile çıkmış, benim minicik alanımı işgal etmişti. Kulübe, küçük cam şişeler ve metal kutularla dolup taşıyordu. Her yerde olmalarının yanı sıra, bu kadar çok şeyin içeride bulunmasının ne kadar güvenli olduğunu da merak ettim, dökülüp içleri karışırsa ne olacağını merak ettim.

Ka-boof! diye cevap verdi zihnim.

Çözümüm ne miydi? Onları satmak. Ve böylece, her sabah sepetimi dikkatlice doldurup köye, pazara gidiyordum. Şu anda da yaptığım şey buydu: pazarda çalışmak.

Bugün her zamankinden daha yoğundu. Dağınık şişeleri ve merhemleri gözden geçirdim. Sabahleyin düzenliydiler, ama şimdi aynı şeyi söyleyemem. Ezra'nın tonik ve merhemlerinin bu kadar rağbet göreceğini kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum. Birkaçını alıp ait oldukları yere geri koydum, ama tanrılar, masa tam bir karmaşaydı. Altındaki masa örtüsünün düzensiz, renkli deseni de kaosa yardımcı olmuyordu. Bir daha kullanmayacağıma karar verdim.

"Altı pancar karşılığında ülser merhemini alırım," dedi başındaki bone ile kıvrık kahverengi saçları altından dökülen mavi gözlü kadın. O, erken yaşta kırışıklıklarla dolu, zor bir hayatın izlerini taşıyan tıknaz bir kadındı. İki küçük çocuk onun yanında duruyordu. Sarkmış sapları, ters dönmüş büyük pancarları yumrukladı ve yüzüme doğru uzattı.

Nazikçe, onları ve elini yüzümden uzaklaştırmak için yana ittim. "Üzgünüm." Masanın arkasındaki pancar dolu kovayı işaret ettim - son birkaç gündür yaygın olarak kullanılan para birimi. "O kadar çok borscht yiyemem. Başka ne takas edebilirsiniz?"

Annesinin bacağına tutunan küçük kız bana bakarak kocaman bir gülümsemeyle sırtıttı. Annesi gibi aynı model bir şapka takmıştı. Büyük mavi gözleri ve sarı saçlarıyla çok sevimli bir çocuktü. Ben de ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Diğer çocuk, kızıdan belki bir yaş büyük olan bir erkek, annesinin dirseğine sarılıp onu nazikçe çekmeye başladı. "Hadi anne, eve gitmek istiyorum."

"Sus, çocuk," diye azarladı kadın, kolunu çekerek. Sepetinin üzerindeki pamuklu örtüyü kaldırdı ve çeşitli sebzeleri karıştırmaya başladı. Bir yığın havuç çıkardı ve bakışları bana kaydı.

Dişlerimi sıktım ve pancarların yanında duran, havuçlarla dolu kovayı işaret ettim. Ona özür dilercesine omuz silktim.

Bana öfkeyle baktı, bozuk para cüzdanını karıştırdı ve sonra üç bozuk parayı masaya çarptı. Bu hareketin etkisiyle şişeler ve merhemler tıkırdadı. Başını kaldırıp bana öfkeyle baktı. "Peki. Ama bir kuruş bile fazla değil."

İki parayı aldım, üçüncüyü bıraktım. "İki para yeter."

Yüzündeki ifade, mahzenden çıkarılıp tezgahın üzerine bırakılmış tereyağı gibi yumuşadı. "Ama önceki bayanın aynı merhem için ne kadar ödediğini gördüm. Sana dört bozuk para verdi. Ve üzerinde kralın başı basılıydı."

Omuz silktim. "Sorun değil. Ayrıca, besleyecek daha fazla ağız var." Gözlerim, ağız yarası merhemini ararken masanın üzerinde dolaştı. Küçük altın teneke kutuyu bulduğumda, onu aldım ve ona uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi alırken. Onu sepetine koydu, bana veda etti ve sonra benim masamdan birkaç masa ilerideki başka bir satıcıya doğru yürüdü. Pancarlarını başka bir şeyle takas etmeye çalıştı, ama satıcı onu reddetti. Hırıldayarak, küçük ördek yavrularını da peşinden sürükleyerek uzaklaştı.

Öne eğildim, dirseğimi masaya dayadım ve çenemi elime dayadım. Üçü bana Ezra'nın Kaleb'i ve beni köydeki marketten alışveriş yapmaya götürdüğü gençlik yıllarımı hatırlattı. Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Göğsümde hafif bir ağrı hissettim.

Masadan kalkıp iki madeni parayı aldım ve para keseme attım. Avucumda ağırlığını kontrol ettim ve ağır, sallanan madeni paradan memnuniyet duydum. Kaleb gurur duyardı.

"Merhaba, Sage," diye homurdandı Joe, kollarında büyük bir un torbası taşıyordu. Torbayı yere bıraktı, çarpmanın etkisiyle beyaz bir duman yükseldi. Ellerini sırtına götürdü, gerindi ve derin bir nefes verdi.

"Merhaba Joe," diye gülümseyerek cevap verdim. Torbayı işaret ettim. "Yardım ister misin?"

"Hayır, hayır." Ellerini ve başını sallayarak cevabını vurguladı. "Bana iyi geliyor. Formda kalmamı sağlıyor." Gözleri masanın üzerindeki tüm tonik ve merhemleri süzdükten sonra tekrar yüzüme döndü, sesinde endişe vardı. "O nasıl?"

Başımı bir yandan diğer yana eğerek cevabımı tarttım. "İyi. Biraz yavaşlamış gibi görünüyor. Ama bunun nedeni teneke kutularının azalması olabilir."

Ah evet, değerli teneke kutular. Ezra bugün kasabadan biraz daha almamı istemişti, ama ben almamaya karar verdim. Onun son takıntısını beslemek istediğimden emin değildim.

Takıntısını beslemek istediğimden emin değildim. Ama yine de, öylece oturup durmasından iyiydi, tabii o oturup duran tiplerden değildi, *her zaman* tuhaf şeyler yapıyordu.

"Onun iyi olduğunu duyduğuma sevindim. Kaleb'in onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İkinizin de onun için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorum," dedi Joe, gömlek cebinden mendilini çıkararak. Alnındaki teri mendille sildi, sonra mendili düzgünce katlayıp yerine geri koydu.

"Sen de onun için çok önemlisin." Dudaklarımı yana doğru kıvrarak, düşüncemi dile getirmeden önce bir an düşündüm. Bunun yerine, konuya girmeye karar verdim. "Sana bir soru sorabilir miyim, Joe?"

Yüzünde bir gülümsemeyle başını salladı. "Tabii, ne soracaksın?"

"Yıllar önce Ezra'ya birkaç kez evlenme teklif ettiğini biliyorum. O hayır dediğinde, neden başka biriyle evlenmedin?" diye sordum, ona doğru eğilerek.

Gözlerinde yıldız ışığı kadar parlak bir ışıltı belirdi. Sanki o da hala bu durumdan şaşkınmış gibi başını salladı. Sonunda, "Sanırım kalp ne isterse onu ister," dedi.

Burnumdan nefes verirken gülümsedim. "Bu ifadeyi daha önce duymuştum. Ama yine de tam olarak anlamıyorum."

"Ah, umarım bir gün bunu ilk elden deneyimleme şansın olur. Dünyada gerçek aşktan daha güzel bir his yoktur. Zamanın sınavından geçebilen tek şey budur." Göz kırparak sözlerini tamamladıktan sonra ellerini ovuşturdu ve un çuvalını omzuna attı. "Fareler kokuyu almadan bunu fırına geri götürsem iyi olacak. Seni görmek güzeldi, Sage. Kendine iyi bak," diye homurdandıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

"Sen de, Joe. Kendine iyi bak," diye seslendim, kendi kendime gülümseyerek.

Güneş gökyüzünde alçaldıkça ve pazarın yoğun koşuşturmacası azalmaya başladıkça, Joe'nun sözleri zihnimde yankılanmaya devam etti. Birine karşı bu tür bir aşk hissetmek nasıl bir şey olurdu acaba? Bağışlayıcı, sağlam ve kesin bir aşk. Öyle derinlere kök salmış ki, bir ömür boyu, hatta daha uzun süre dayanır.

Düşüncelerim Von'a yöneldi ve ne zaman geri döneceğini merak ettim.

Pazardan sonra kulübeye döndüm. Ezra ortalarda yoktu. Onun tuhaf davranışlarını bildiğimden, dışarı çıkmış olabileceğini düşündüm.

daha fazla ot ya da taş ya da başka bir şey topla.

Şöminede ateş yaktım, Fire Curse'umu değil, doğal yöntemleri kullandım — henüz pratik yapmadığım bir anomali — son zamanlarda antrenman yapasım yoktu.

Ateş sabit ve düzenli bir alev haline geldiğinde, biraz daha odun getirdim. Odun kesmek için hiç halim yoktu, ama bu acilen yapılması gereken bir işti. Kış, neşeli ve soğuk bir şekilde ilerliyordu. Ama odun kesmek Kaleb'in işi idi, benim değil, ve eğer bunu yaparsam, her şey daha kesinleşmiş gibi görünecekti. Ve ben buna hazır değildim. Bu yüzden, gözümü pancar yığınlarına çevirdim ve borscht yapmak için sıkıcı sürece başladım.

Yemek piştikten ve sıcacık olduktan sonra oturdum, yedim ve kalan pancarları ne yapacağımı düşündüm. Onları yarının sorunu olarak görmeye karar verdim ve mahzene koydum. Sonra da dağınıklığı temizledim ve uzun bir günün yorgunluğuyla kanepeye yığıldım.

Kulübe sessizdi.

Eskiden sessizlikten huzur bulurdum, ama şimdi bu bana acı veriyordu. Yalnızlık. Aniden kemiklerim artık o kadar yorgun değildi ve burada tek başıma oturmak, olmak istediğim en son yerdi.

Chapter 49

'deki ayak parmaklarım, kıyı boyunca yürürken çamurlu göl tabanına batıyordu, su ayak bileklerimi ıslatıyordu. Önümde uzanan berrak mavi çizgiyi takip ettim. Sonbahar renklerine bürünmüş, uzun switchgrass otlarıyla kaplı kıyı sırtına karşı keskin bir silüet oluşturuyordu, ince, tohumlu baklalar eğlenceli esintinin emriyle sallanıyordu. Tohumları rüzgarla dağılacak ve gelecek baharda filizlenmeye hazır olacaktı.

Burada, dünyası sessizdi, kolibri kanatlarının en hafif fısıltısı dışında, bu ses bana Arkyn'in beni Sonsuz Sis'e atmadan hemen önce bu sesi ilk kez duyduğum anı hatırlattı. Nasıl daha önce hiç duymamıştım?

Bakışlarım sonsuz siyah sis duvarına, Sonsuz Sis'e kaydı. Daha önce bunu pek düşünmemiştim. Bunun bir anlamı olduğunu düşünmemiştim. O oradaydı, ben buradaydım. Biz iki ayrı şeydik. Ama o zaman, her şey olmadan önceydi, şimdi ise kendimi... keşfetme arzusu içinde buldum.

Ayakkabılarımı bir elimde tutarak serin suların kenarından ayrıldım ve Endless Mist'e doğru sabit bir eğimde yürüdüm. Sürtünme ve zamanla cilalanmış kayalar, kayalık zeminde, seyrek ve çıtır çıtır çimlerin üzerinde yürürken ayak tabanlarımı deliyordu.

Buraya, bu tanıdık yere geri dönmenin benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Kulübeye ikinci sırada, bu göl benim evimdi. Gençliğimde

yıllarımda, Lanetim dengesizken, buraya gelirdim. Göl, en derin sırrımı korudu, onu açığa çıkarmam gerektiğinde onu kucakladı. Ve şimdi, kardeşimi kaybetmişken, ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi gölün temiz havasıyla doldurdum.

Endless Mist'e ulaşmam yaklaşık otuz, belki otuz beş dakika sürdü, yaklaşıldıkça kanat çırpma sesleri daha da yüksek oluyordu. Boynumu uzatıp yukarı, yukarı, yukarı baktım. Gökyüzüne, ötesine uzanıyordu. Sanki devasa bir kara balta sallanmış ve Edenvale'i dış dünyadan koparmıştı.

Kulaklarımda sürekli bir büyü gibi uğuldayarak beni kendine çağırıyordu. Balın çektiği arı gibi, tereddüt eden parmaklarım açıldı ve uzandığımda düz bir şekilde büküldü.

Gölgeyle boyanmış bir el, Sis'ten oluşmuş ve benim elime uzanmıştı.

Nedenini bilmiyordum, ama ondan korkmuyordum.

Ellerimiz dokunduğunda, ruhani sesler yankılandı, hepsi bana sesleniyordu. "Kimsin sen?" diye sordular.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Öğrendiğinde geri gel," emretti güzel sesler. Daha önce duyduğum aynı ısıltılı, tatlı tondaydı — benim yüzümü takan kadına ait olan aynı sesler.

"Neden?" diye sordum, cevaplanmamış birçok soru ile kaşlarım çatılmıştı.

El geri çekilip Sise döndüğünde cevap gelmedi.

"Bekle!" Gölgeden yapılmış eli tutmaya çalıştım, ama parmaklarım elin içinden geçti ve sisten yapılmış el anında yok oldu.

Kaleb'in annesinin yüzüğünü parmağımda çevirdim. Kendimi kaybolmuş hissediyordum, eskisinden daha da fazla.

Kulübeye geri dönmem gerektiğine karar verip, arkanı döndüm, ilk adımı atmak için harekete geçtim, ama beni durduran şey aşırı sıcaktı. Vücudumun ön kısmı doğal olmayan, turuncu-kırmızı bir parıltıyla aydınlandı.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu, gözlerim yaşlarla doldu.

Aşağıda, meşe ağaçları uykularından doğal olmayan bir şekilde uyandılar, boş dallarını yalayan ve kemiren alevler tarafından uyandırıldılar. Buradan bakıldığında, yere saplanmış dev meşaleler gibi görünüyorlardı. Alevler aralarında yayıldı, bir hastalıktan gibi birinden diğerine sıçradı. Mavi gökyüzü, ağır dumanla boğulurken, yukarı doğru, daha da yükseğe tırmanmaya çalışıyordu.

Yüzlerce kuş, evlerini terk ederek cehennemden kaçmak için gökyüzüne akın etti.

Orman — *benim* ormanım — *benim* evim —
yanıyordu. "Ezra!" diye bağırdım ve doğrudan
yangına doğru koştum.

Chapter 50

Gölü geçtikten sonra, yangın şiddetini ve boyutunu artırmış, yayılmış ve ağaçların üzerine bir alev örtüsü gibi yayılmıştı. Yangının gürültüsü çok yüksekti, ancak meşe ağaçlarının düşerken çıkardığı çatırtı ve patlama sesi kulakları sağır ediyordu. Ağaçlar yere çarptıklarında yanarken, sanki yıldırım çarpmış gibi ses çıkarıyorlardı.

Ve o eski meşe ağaçları düştüğünde, ayaklarımın altındaki toprak titredi.

"Ezra!" Onun adını defalarca haykırdım. Onu bulmak için çaresizdim.

Başka bir ağaç daha devrildi, solumun hemen yanına düştü ve beni de neredeyse yere devirdi. Aceleyle, kırmızı kızılçık çalılarının boş dallarını yiyen alevlerin ulaşamayacağı bir yere, kulübeye doğru koştum.

Bir dul yapıcı çam ağacı başka bir ağaca asılı kalmıştı, sonra gürültüyle yere düştü. Geriye atladım ve düşerken onu kıl payı kaçırdım. Yolumun önünü kapattı. Elimi öne doğru uzattım ve avucumdan bir su fişkırdı. Ağaçları tahrip eden alevler, onları söndürdüğümde acı içinde tısladı. Buhar ve duman havayı ağırlaştırdı, kalın ve yoğun bir şekilde ciğerlerimi doldurdu. Öksürdüm ve kolumla ağzımı kapattım, gözlerim yanarken üstünden baktım.

İlerledim, ama artık nereye gittiğimi bilmediğimden emindim. Çocukken yolumu bulmak için ağaçlara kazıdığım işaretler

kulübeye geri döndüğümde, yıllar önce büyüdüğüm halde, ormanı artık tanıyamıyordum.

Kaybolduğumdan emin olduğumda, cehennem beni tamamen yutmuş ve artık bu sonsuz alev labirentinde sıkışıp kalmıştım, umudum tükenmek üzereyken, onu gördüm — kulübeyi.

Ve tanrıların lütfuyla, tamamen sağlamdı.

Ciğerlerim son nefeslerini verirken, oraya doğru koştum. Kolum bir ağaca takıldı ve beni geri çekti. Döndüm, gözlerim fal taşı gibi açıldı — o bir ağaç değildi.

Kuzgun büyüktü, tüyleri garip bir şekilde açıktı — tıpkı kardeşimi gömdüğümüz gece gördüğüm hasta olan gibi. Şimdi sağlıklı görünüyordu, devasa kanatlarını çırparak havada asılı kalıyordu, gagası beni geri çekmeye çalışır gibi kolumu çekiyordu — kulübeden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Onun gücü karşısında şaşırarak onunla mücadele ettim.

Bir çılgılık — Ezra'nın çılgılığı — içime işledi.

Adrenalin damarlarımdan akıyordu. Son bir kez çektim ve kolum serbest kaldı. Dönen ayaklarım birbirine dolanmak üzereyken, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum.

Kuş peşimden geldi, önüme daldı, yolumu kesmeye çalıştı.

Ona bir su topu attım, tam altına nişan aldım - onu vurmaya yetmeyecek ama korkutup kaçırmaya yetecek kadar. İşe yaradı ve bana öne geçmek için yeterli zaman kazandırdı. Kalbim çarpıyor, ciğerlerim tıslıyordu, parmaklarımı yakıp kemiklerine kadar ısıtıp ısıtmadığını umursamadan elimi kapı koluna kaydurdım. Ama sıcak değildi. Dokunulduğunda serindi - düşünmeye vaktim olmayan bir anormallik. Kapıyı açtım, gözlerim etrafta dolaştı, düştüm, tökezledim, sonra Ezra'yı orada dururken gördüm - boğazına bir bıçak dayalıydı.

Kalbim durdu.

"Soren?" Bir zamanlar kardeşim gibi gördüğüm çocuğa sordum - Ezra'nın arkasında duran, elinde hançer tutan çocuğa.

Ezra'nın gözleri her zamankinden daha boş bakıyordu. Orada durmuş, yüzü inanılmaz derecede ifadesizdi, sanki ruhu gitmiş, cansız bir kabuk gibi. Bir şeyler çok, çok ters gidiyordu.

"Çok üzgünüm, Sage," dedi Soren, gözleri korkuyla dolu, iri iri açılmıştı. Eli titriyordu, bu da beni daha da gergin hale getirdi.

Ellerimi yavaşça kaldırdım, sanki bir tehdit oluşturmuyormuşum gibi savunmacı bir hareketle. "Sorun yok, Soren. Lütfen bıçağı bırak da konuşalım."

"Bana seçenek bırakmadılar," dedi Soren, sesi yükseldi, gözlerinin köşelerinde yaşlar birikti.

"Kim sana seçenek sunmadı?" diye sordum, bir plan yapmaya çalışırken onun dinlendiğini hissetmesini sağlamaya çalışarak.

"Kralın adamları!" diye bağırdı Soren, eli titriyordu. Bıçak Ezra'nın boğazına saplandı ve yüzeye bir damla kan çıktı. Ezra'nın ifadesi hiç değişmedi, bu da beni daha da endişelendirdi.

"Lütfen Sor, lütfen ona zarar verme," diye yalvardım, bacaklarım titriyordu ve birdenbire ağırlığımı taşıyabileceklerinden emin olamadım. Onu meşgul tutup zaman kazanmam gerekiyordu. "Bana ne olduğunu anlat." Sesim sahte bir sıcaklıkla doluydu.

"Soğuk, nemli bir hücrede uyandım, başımın arkası ağrıyordu, göğsüme bir ok saplanmıştı. Yanımdaki mahkumdan Clearwell Kalesi'nde olduğumu öğrendim. Bana fazla yiyecek ve su vermediler, sanki aşağılık, ölmek üzere olan bir hayvanmışım gibi kendi pisliğimin içinde oturmamı istediler. Sanırım onlar için ben öyle bir şeydi. Sonra gardiyanlar gelip beni dışarı sürüklediler. Beni zindanın arka tarafında gömülü bir odaya götürdüler, unutamayacağınız türden çığlıkların yankılandığı bir yere. Orada, onlar... onlar..." diye kekeledi. Sol elini kaldırarak, uçları dağlanmış, korkunç, kalıntı parmak uçlarını gösterdi. Sadece iki parmağı kalmıştı. "Onları kestiler, Sage. Cevaplamaları gereken iki soru olduğunu söylediler, iki soru ve acı sona erecekti. Askere alınan askerleri serbest bırakan Lanetli kızın kim olduğunu ve onu nerede bulabileceklerini bilmek istediler." Soren kısa bir süre durakladı. "İlk başta onlara söylemedim. İlk iki parmak için değil, ama ortadaki parmağa geldiklerinde, bıçak o parmağı kestiğinde..." Soren'in yüzü soldu, kanı çekildi. Bayılacağını düşündüm, bayılmasını diledim, ama onun yerine garip, inanılmaz bir kıkırdama çıktı ağzından. "Onlara bilmek istedikleri her şeyi anlattım. Başka seçeneğim yoktu. Kabul etmeseydim, ya onlar yüzünden ya da göğsümdeki enfekte ok yarası yüzünden ölecektim." Başını salladı, sesi titrek bir nefesle karışmış bir fısıltıydı. "Ben sadece... Ailem gibi olmak istemiyorum."

"Sorun değil. Anlıyorum," dedim yalan söyleyerek, sesim bal gibi tatlıydı. Anlamıyordum... Ailemi ve arkadaşlarımı feda etmeden önce her parmağımı vermeme tercih ederdim.

"Sen orada değildin. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi Soren, kendini savunarak.

Onun düşüncelerime erişimi olduğunu hatırlayarak sertleştim. "Zamanımız var," diye başladım, dikkatli davranarak. "Orman yanıyor. Şu anda ormanda yol bulmakta zorlanacaklar. Kaçabiliriz. Sen, ben ve Ezra..."

Lanetli Topraklar'a gideceğiz. Birlikte. Hala zaman var," diye bağırdım, cesurca bir adım atarak onun sınırlarını ve benim sınırlarımı test ettim.

"Hayır, zaman yok." Soren başını hüzünle salladı. Gözlerini benimkilere dikmedi, sadece yere bakarak bakıyordu. "Dışarıda seni bekliyorlar."

"Dışarıda kimse yok," diye karşılık verdim. "Orman yanıyor." "Yangın yok."

"Ne?"

"Biz geldiğimizde sen burada değildin, yakınlarda olmalısın diye düşündüm. Seni dışarı çıkarmak için bir yol bulmam gerekiyordu, bu yüzden zihnine ormanın yandığını düşündüm. Ezra'yı aramaya geleceğini biliyordum."

"Ama alevleri gördüm..." diye kekeledim, kelimeleri bir araya getiremeden. Isırsı. Dumanı. Her şey gerçektir... Değil miydi?

"Arkanı dön," dedi Soren, sesi inanılmaz derecede tanıdık gelmiyordu. Daha sert, daha yaşlı ve eskiden tanıdığım çocuktan çok farklıydı.

"Lütfen," diye yalvardım, zihnim çılgına dönmüştü. Bunu bir daha yapamazdım. Üçümüz daha yeni bir araya gelmiştik ve şimdi...

"Arkanı dön!" diye bağırdı, bıçağı eğerek, ısırarak tehdit ederek

"Tamam, tamam, döneceğim. Lütfen ona zarar verme." Gözlerim Ezra'nın yüzünde dolaştı

Ezra'nın yüzünü izledi, gülümseme çizgilerini ve temsil ettikleri her şeyi ezberledi, sanki son nefesimi alıyormuşum gibi hepsini içime çekti, sonra itaat edip arkasını döndüm.

"Kapıdan dışarı çık."

Yaptım, adımlarım yavaş ve kararsızdı. Kapıyı açtığımda, dışarı çıktığımda, gözlerime inanmak zordu.

Meşe ağaçları, dokunulmamış ve sağlam bir şekilde, huzur içinde uyuyorlardı. Gökyüzü masmavi, beyaz, pamuk gibi bulutlarla noktalanmıştı. Sanki dünyadaki tüm zaman onlara aitmiş gibi, yavaşça sürükleniyorlardı. Kuşlar, sanki her zamanki gibi şarkılarını söylüyorlardı.

Alev yoktu. Yangın yoktu.

Gördüklerim, zihnimde tekrar tekrar canlanan alevler, yıkım ve az önce tanık olduğum kaosla çelişiyordu. İki ayrı gerçeklik, gerçek mi değil mi diye kavga ederken, bir ileri bir geri titriyordu. Biri yalandı, diğeri gerçektir. Yine de hangisinin hangisi olduğunu seçemedim. Kavga devam ederken başım zonklamaya başladı, ama başlangıçta hafif bir ağrı olan şey

hızla şiddetlendi. Büyüdü, buz kıracağı zihnime vuruyor, parçaları tek tek kırıp dövüyordu.

Başımı tutarak dizlerimin üzerine çöktüm. Zihnimi, en küçük gölge faresini deliğinden kaçırarak kadar yüksek bir çığlık yırttı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, farkına vardım.

"Yeter!" Arkamda duran Soren'e bağırdım.

Soren kontrolünü bıraktığında, iç savaş sona erdi ve gölge fare deliğine geri döndü.

"Neden?" Nefes nefese, göğsüm inip kalkarken sordum. Ellerim ölü otları yumrukladı, otlar beni yerinde tuttu, aptalca bir şey yapmamı engelledi, örneğin dönüp Soren'i vurmak gibi, bu da Ezra'nın hayatını tehlikeye atardı ve ben bunu yapmak istemiyordum.

"Fallon ve Ryker'la olanlardan sonra, Yaşlılar bilinçaltı zihin bariyerini kırmayı yasakladılar, bu da benim Lanetimin bu kısmını keşfedemediğim, sınırlarını test edemediğim anlamına geliyordu, az önce seninle yaptığım gibi. Lanetimin ne kadar derin olduğunu merak ediyordum. Artık biliyorum," dedi Soren, sesi şu anda yüzünün olduğu kadar boş.

"Sana ne oldu?" diye dişlerimi sıkarak sordum. Bu bir soru değil, daha çok bir ifadeydi. Şu anda konuşan Soren, eskiden tanıdığım Soren değildi.

"Sana söyledim. Anne babam gibi olmak istemiyorum." Bir süre durdu. "Kimse bunu kabul etmek istemiyor, ama yıllardır kaybeden tarafta kalıyoruz. Her savaşta sayımız azalıyor. Lanetliler asla Krallığı yenemeyecek. Ve artık savaşmaktan çok teslim olmanın daha kolay olduğunu biliyorum."

"Daha kolay olması, doğru olduğu anlamına gelmez," dedim, sözlerim etkisini gösteriyordu. Yıllardır yaptığım gibi, şu anda da teslim oluyordum. Kendimi rahat hissediyordum, korkudan Lanetimi saklıyordum — sırrım ortaya çıkarsa başıma neler gelebileceğinden korkuyordum. Şimdi bile, Soren'in taleplerine uymazsam Ezra'ya neler olabileceğinden korktuğum için kendimi rahat hissediyordum.

Korkudan bıkmıştım.

Beni kontrol eden gücünden bıkmıştım.

Yine de, onun etkisini kırmak, özgür olmak istesem de, Ezra'nın hayatını tehlikeye atamazdım.

Zırhlı ayak seslerinin sürekli gürültüsü ağaçların arasından geliyordu. Askerler, metal miğferlerden cilalı botlara kadar tam zırhlı olarak ortaya çıktılar. Bazıları kılıçlarını taşıyor, saldırmaya hazırdılar, diğerleri ise

bayraklar taşıyorlardı; bu bayraklar, *ormanımı* kan rengiyle, kralın renkleriyle lekeliyordu.

"*Onunla* savaşıma," dedi Soren, sözleri sihirle lekelenmişti.

Arkadan gelen ayak seslerini, uygun olmayan zırhların çıkardığı gıcırtıyı duydum. Hareket etmeye, bir şeyler yapmaya çalıştım, ama kollarım ve bacaklarım yere çakılmıştı, vücudum sanki bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Soğuk ve sert bir şeyin ağırlığı boynuma çarptı, düzinelerce küçük sivri uçlar kendilerini içime deldi.

Acıyla yüzümü buruştururken gözlerim fal taşı gibi açıldı

— demir tasma. Lanetim kurudu, buharlaştı.

Kan boğazımdan aşağı süzülerek, bedenimi kırmızı bir nehirle lekeledi.

"Bunun için üzgünüm, Bilge," dedi arkamdan gelen tanıdık bir ses.

"Arkyn?" Boynumda hissettiğim ağrıya rağmen dişlerimi sıkarak sordum.

Sorum, ani bir hava akımıyla yanıtlandı, ardından

başımın arkasına bir şey çarptı, mide bulandırıcı bir darbe, parçalanma hissi veren bir acı.

Ve bilincimi kaybettim.

Chapter 51

'da uyandım ve hemen dört şeyi fark ettim: başımın arkasında sürekli zonklayan ağrı, boynumda delici bir acı, sırtımın boyunca sivri uçlu sert bir şey. Dördüncü şey neydi? Etimi parçalayan ve beni sabitleyen aşındırıcı bir ip.

Gözlerim açıldı ve gerçeklik ortaya çıktı. Başım öne düştü ve ayaklarımın altında yayılmış odun yığınınına baktım — kuru odunlar, saniyeler içinde yanan türden.

Kendi kabusumun içinde sıkışıp kalmıştım.

Bir odun yığınınına bağlanmıştım.

Sessiz ol, çılgın zihnime tısladım. Eğer buradan canlı çıkmak istiyorsam, kendimi toparlamam ve bir plan yapmam gerekiyordu. Kafamı kaldırıp etrafıma yardım arayarak baktım. Meristone'un şehir merkezindeki meydandaydım, Temizliklerin yapıldığı tipik bir yer. Ama diğer Temizliklerden farklı olarak, burada kalabalık yoktu. Meydanın çevresinde, bana sırtlarını dönmüş bir asker müfrezesi vardı.

Kıpırdadım, inatçı bağlarımı denedim. Ölümlü gücümü karşı koymak için acımasızdılar — Lanetime ihtiyacım vardı. Çaresizce uzandım, o kuyuya daldım, hangisinin çıkacağı umurumda değildi — su ya da ateş, fark etmezdi.

Hiçbiri çağrımı yanıtlamadı.

Gücüm, ağır bir ağın altında yakalanmış kükreyen bir canavar gibi bastırılmıştı. O anda boynumun etrafına zorla takılan şeyi hatırladım: demir tasma. Gücümü aniden kaybetmemin sebebi oydu.

Başımı geriye attım, boğazımdan öfkeli bir çığlık çıktı. Bot sesleri duyuldu ve beni susturdu.

"İşte bu kadar," dedi Arkyn, bana doğru yürürken, giysileri mükemmel bir şekilde dikilmişti. Üzerinde taktığı, kralın danışmanı olduğunu belirten o lanet olası rozet, bana bakıyordu. "Bir dahaki sefere biraz daha yüksek sesle konuş ki, senin çağrını duyabilsin."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye dişlerimi sıkarak, ona öfkeyle baktım. Aptalmışım. Tabii ki bunu yapabilirdi, sonuçta beni lanet olası Sonsuz Sis'e atmıştı.

"Zamanla bunun gerekli olduğunu anlayacaksın," dedi Arkyn, elini kılıcının kabzasına koyarak.

"Zamanla mı? Bulunduğum yere bakılırsa, fazla zamanım kalmadı," dedim, bağlarımla boğuşarak, boğucu ve kısıtlayıcı tutuşlarını gevşetmek için çaresizce çabalarken. Ne giydiğimi fark edince kıpırdamayı bıraktım: yakında Arındırılacak olanların resmi kıyafeti: ucuz beyaz giysi. Yarı sinirli, yarı korkuyla başımı geriye attım.

Metal metalin üzerine çarptı, uygun olmayan zırh rahatsız edici bir şekilde gıcırdadı ve bir asker Arkyn'e sert adımlarla yaklaştı. Dikkatim, metal eldiveninde taşıdığı şeye, alevlerle parlayan bir meşaleye odaklanınca, o korkunç sesi unuttum. Meşaleyi Arkyn'e uzattı.

Dehşet içinde bu alışverişi izledim. Arkyn'in gözlerini bana çevirmesini izledim.

Verimli bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapattı, meşale gece yarısı havasını açgözlülükle yalarken kaderimi kehanet ediyordu.

"Arkyn, dinle, bunu yapmak zorunda değilsin," diye yalvardım, gözlerimi meşaleye dikip. Tüm varlığımla meşalenin sönmesini diledim, tanrılara bunun için dua ettim.

"Maalesef, yapmak zorundayım," dedi, bakışları üzerimde, omuzlarında kararlılık vardı. Sonuçta o iyi bir askerd, kralın köpeği. Kralın renklerini giyen diğer korkaklardan hiçbir farkı yoktu.

Hepsini lanetledim.

Arkyn öne uzandı, çıra yakmaya hazırlanıyordu.

"Lütfen. Bekle," diye yalvardım, gerçekliğimle boğuşarak. "Önce bir şey sormam lazım."

"Tamam." Sesi oldukça sakindi. O anda, yaptığı şeyi durdurdu. Sıkışan ip bana bunu yapma imkânı verseydi, rahat bir nefes alırdım.

"Kulübede olan kadın. Nerede o?" Ezra'nın nereye gittiğini bilmek için çaresizce sordum. Eğer hikayem burada sona eriyorsa, eğer burası benim ölmem gereken yer ise, Ezra'nın güvende olduğunu bilerek ölmek istiyordum.

"Bilmiyorum. Biz geldiğimizde orada değildi," dedi Arkyn, omzunun üzerinden bakarak. Bakışlarım onu takip etti ve Soren'e takıldı. Benimle göz teması kurmadı, bunun yerine yere bakıyordu, iyi eliyle kolunu ovuşturuyordu, sanki kendini teselli etmeye çalışıyormuş gibi. Arkyn devam etti, "Ateş gibi, o da Soren'in yarattığı bir illüzyondur. Görüntüyü doğru yakalamıştı ama davranışlarını taklit etmekte başarısız olmuştu. Bu, üzerinde çalışması gereken bir şey."

Bu yüzden o tuhaf ve tepkisiz görünüyordu. Rahatladım. "Öyleyse...
. o güvende."

"Öyle sanırım," diye cevapladı Arkyn. Meşaleyi çıra üzerine indirmeden önce bir kez daha gözlerime baktı. Hayatımı sona erdirecek ateşi yakarken gözlerime bakmaya devam etti. "Tekrar özür dilerim, ama yakında her şey bitecek."

"Bekle!" diye bağırdım, iplere karşı mücadele ederek, hayatım için savaşıyor. Kendimi bir kadından çok bir hayvan gibi hissediyordum. Çaresizdim. Kafese kapatılmıştım.

Dehşet içinde, ateşin çıra yakacakları yalayıp yutmasını, sanki eski bir sevgilimmiş gibi yavaşça bana doğru yaklaşmasını izledim. Ateş santim santim büyüdü, sıcaklık arttı, çılgınca, dengesiz halim ateşe yaklaştıkça daha da arttı.

Ateş ayaklarıma ulaştığında, o kavurucu sıcaklığın etime işlediğini hissettiğimde, başımı geriye attım ve çığlık attım — kabuslarımda defalarca duyduğum o tüyler ürpertici ses, şimdi gerçeğe dönüşmüştü.

Ölmeye hazır değildim. Burada değil. Böyle değil.

Tekrar çığlık attım, ama bu sefer ağızımdan tek bir kelime çıktı. Bir isim — Von — onu çağırdım.

Kolum karıncalandı, asma donuk, titreyen bir parıltı yaydı. Korkunç çıtırtıların yerini tiz bir çınlama aldı. Pazar, köy, her şey rüzgarda dağılan kül parçaları gibi yok olmaya başladı ve onun yerine, önümde uzayıp genişleyen bir karanlık büyüdü, ta ki görebildiğim tek bir şey kalana kadar...

Devasa, sonsuz siyah kanatlar yıldız tozu ile öpülmüştü.

Kanatlar önümde uzanıyordu, genişlikleri görüşümü engelliyordu. Ayaklarımın dibindeki alevlere rağmen gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Gözlerim gördüğüm şeyi anlamaya çalışıyordu. Uzanıp onlara dokunmak, hissetmek istedim, sanki bu, gerçek mi değil mi diye anlamama yardımcı olacakmış gibi. O pürüzsüz, büyüleyici kanatlar içe doğru kıvrılmıştı, hareketleri çok basitti, ama inanılmaz derecede...

Nefes kesici.

Kanatlar tanıdık gelmese de tüyler tanıdıktı, ara sıra bana gelen, ihtiyacım olduğunda bana gelen tüylerin aynısıydı.

Bunca zamandır.

Oymuş.

Karanlık koruyucu meleğim. Von.

Obsidiyen gözleri benimkilerle buluştu — gözlerinde belirgin bir ıstırap vardı. Dehşete kapılmış, işkence görmüş ve öfkeli — öfke o kadar içgüdüsel, o kadar hamdı ki, bir orduyu diz çöktürebilir, dağları yıkabilirdi... gözlerimi yaşartabilirdi.

Von'u bu halde görmek başkalarının kalbine korku salardı - ama benim kalbimi acıttı.

Kalın siyah kirpikleriyle çerçevelenmiş o yıkıcı gözleri takip ettim, gözlerinin ayaklarıma, kabarcıklarla, kanla ve yaralarla kaplı ayaklarıma indiğini izledim. Yüzündeki ifade cinayetkâr bir hal aldı.

Alevler söndü — yanmak için ihtiyaç duydukları hava kesildi, boğuldu. Alevin ısısı kayboldu ve altındaki kömürleşmiş odun bile yanmaya cesaret edemedi. Ayaklarım iyileşti, anında düzeldi. Ateşin yok ettiği sinir uçları yeniden canlandı, ama ben acı hissetmedim. Bakışları bağlarıma kayd ve beni ateşin üzerine bağlayan ipler çözüldü, varlıkları silindi. Etime kazınmış izler bile yok olmuştu.

Gözleri tekrar benimkilere döndü, aramızdaki görünmez bağ çok sıkıydı.

O manyetik çekim, kırılmaz, boyun eğmezdi. Ebedi. Ve çarpışmamızı gerektiriyordu.

Alnını alnıma değdirirken yüzümü şefkatle avuçladı. Sanki ben onun havasıymışım gibi, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şey gibi, beni içine çekiyordu.

Beni buldun, kalbim şarkı söyledi.

Sana söz verdiğim gibi.

Onun cevabını duydum, söylenmemiş ama inanılmaz derecede net kelimeler. İçimde bir şey parçalandı, sanki cam bir duvar yıkılmış gibi.

O zaman anladım.

Von ve ben her zaman birbirimize aittik, tek bir ömürden çok daha ötesinde. Bu, kemiklerimde hissedebileceğim, ruhumun derinliklerine işlemiş bir gerçektir.

"Kan Kralı," Arkyn arkamızda alaycı bir şekilde güldü, sesi bir hançer gibi, özel dünyamıza acımasızca saplanıyordu.

Von bakışlarını benden çekti ama kollarını çekmedi. Arkyn'e baktığında, ona neden bu unvanın verildiğini anladım. Yüzündeki ifade ölüm *vaat ediyordu*.

"Yaptıklarından dolayı benim ölümsüz hayatımı sona erdirmek istediğini biliyorum, ama sana bunu yapmaman için iyi bir neden vereceğim," dedi Arkyn. "Onun kim olduğunu anlamayayım diye, kız kardeşin de kim olduğunu anlamasın diye, onun görünüşünü değiştirmek için kullandığın gizleme hilesi... Ben de onu kullanmayı öğrendim. Sana altında sakladığım şeyi göstermeme izin ver." Arkyn parmaklarını şıklattı ve bana doğru baktı.

Yukarı bakmama gerek yoktu. Hissedebiliyordum — sanki karnıma yumruk atılmış, boğazımı bir el sıkılmış gibi. Üzerimde tehlikeli bir şey dolaşıyordu. Saçlarım, sanki ona doğru çekiliyormuş gibi diken diken oldu. Mide bulantısıyla mücadele ederek yukarı baktım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı—ne olduğu belliydi. Dikenli Taç.

İğne gibi dikenlerle süslenmiş beyaz sarmaşıklar birbirine dolanmıştı. Sanki birbirlerinin üstünde kıvrılan yılanlar gibi, neredeyse hareket ediyor gibi görünüyorlardı. Hem nefes kesici güzellikte hem de yıkıcı derecede ürkütücüydü.

"Dikkatli davranmanı tavsiye ederim, Kan Kralı. Taç'ın hak ettiği yere gitmesini engelleyen tek şey benim gücüm. Eminim hissedebiliyorsundur, ama taç değiştirildi... Artık senin iradesine boyun eğmiyor."

"Kralın elinde olduğunu söylemiştin," diye homurdandı Von, etrafımızda rüzgar esmeye başladı. "Sen sorduğunda, onun elindeydi," diye cevapladı Arkyn omuz silkti. "*Şimdi* bende."

Gözlerim yaşlarla doldu, bir başka mide bulantısı dalgasıyla mücadele ederken, bu seferki o kadar güçlüydü ki, beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Von oradaydı, ellerini ve gözlerini yüzüme dolaştırdıktan sonra beni göğsüne sıkıca çekti. Arkyn'e kükredi, sesi o kadar güçlüydü ki

köyün her yerinde gök gürültüsü gibi yankılandı. "Onu yok et. Hemen." "Kendi hayatım için bunu yapamam."

Bir dalga daha üzerime çöktü ve Von'dan uzaklaşarak dört ayak üstüne çöktüm ve yıpranmış parke taşlarının üzerine kustum.

"Bunu benden istemen beni şaşırttı," dedi Arkyn, sesi gerçekten şaşkın geliyordu. "Sonuçta, onu onun için yaptın. *Gelininin* hediyesini giymesini görmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Gelinim mi?

Bir dizi safra ve kan tükürdüm, bir başka dalga üzerime çökmeden önce kendimi hazırladım. Tekrar kustum, vücudum bunun etkisiyle titriyordu. Mide bulantısı bir kez daha azaldı. Geri gelmeden önce Von'a döndüm, kan çanağı gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"O neyden bahsediyor?" diye sordum, kafamdaki karışıklık, mide bulantım ve uzun süredir bastırılmış olan anılarımdan oluşan bir nehirle boğulmuş bir halde.

"Şimdi ona gerçeği söyleme şansın var," dedi Arkyn.

Ne diyeceğimi bilemedim ve Von'un bakışlarından anladığım kadarıyla o da ne diyeceğini bilemiyordu.

Arkyn iç geçirdi. "Peki, ben sana onun yerine söyleyebilirim."

"Hayır," dedi Von kararlı bir şekilde. "Ona söyleyeceğim. O kadarını hak ediyor."

Ama fırsatı olmadı. Anılarımdan biri ortaya çıktı ve ağırlığı beni dibe çekti. Batıyordum, gölün içine atılmış bir çakıl taşı gibi. Aşağı, aşağı, aşağı, spiral şeklinde.

Chapter 52

"Kalkan duvarı!" Uzun kalkanımın tabanını çamurlu zemine saplarken, ciğerlerim patlayacakmış gibi bağırdım. Yorgundum, bitkindim, ama pes etmeyecektim.

Askerlerim yanıma gelerek kalkanlarını yere vurarak, yanları birbirine dayayarak, kalkanları yerine sabitleyerek cevap verdiler. Başımızın üstüne ikinci bir kalkan sırası yerleşti ve ikinci bir katman oluşturdu. Sonra üçüncü bir katman daha eklendi ve başımızın üstünde koruyucu bir bariyer oluşturdu. Tek başına bir kalkan zayıftı, ama böyle bir araya geldiklerinde, bir ejderhanın pulları kadar sağlamdılar.

Sıkı sıkıya tutunduk, çarpışmaya hazırlanırken dudaklarımdan tek bir nefes çıktı.

Bu savaş, sevgili Yaşayan Diyarımız Gaia'da gerçekleşen birçok savaştan biriydi. Diğer savaşlar hakkında bir şey söyleyemem, ama bu savaş...

Günlerce süren şiddetli çatışmaların ardından, artık son anlarımızı yaşıyorduk.

Benim güç rezervlerim, diğer yoldaşlarımla gibi tamamen tükenmişti. Kısa bir ara verdikten sonra, saflarımızı yeniden düzenleyebildik. Ve şimdi, savaşın en önemli kısmına gelmiştik: kılıçlarla, yumruklarımızla, elimizde ne kaldıysa onunla savaşıyorduk.

Düşman rüzgarı arkasına alarak saldırdı. Eski Tanrılar için savaşan ordu benim ordumla çarpışırken, biz yerimizde sabit durduk, ayaklarımızı yere sağlamca bastık.

Kalkanımı yana çekerek yumruk büyüklüğünde bir boşluk açtım ve kılıcımı bu boşluğa sapladım — demir bıçağın düşmanın etine derinlemesine battığını hissettim. Kalkanımı kaldıraç olarak kullanarak kılıcımı çekip çıkardım. Boşluğu kapattım, nefes aldım ve kılıcımı tekrar sapladım. Yıkama, durulama, tekrarlar.

"İleri!" diye bağırdım.

Beş bin kişilik ordumdan güçlü bir homurtu yükseldi, ilerlerken zemin çamurdan kanla karışık çamura, düşmanımızın cesetlerine dönüştü.

Duvar dayanıyordu. Derin ve gerekli bir nefes aldım. Bu savaşı kazanabilirdik... eğer o gelmeseydi.

Ama zafer düşüncelerim kısa sürdü.

Hayalet atları duydum, at olduklarını düşünmenin hiç de uygun olmadığı canavarca yaratıkları. Nalları ile koştukça sesleri daha da yükseldi. Daha da yükseldi. Ta ki tek duyabildiğim şey, bulutlardan çıkan ve bizi vurmak için gelen gök gürültüsü gibi ses olana kadar.

Ön cephemize daldılar, yanımdaki askeri sırt üstü yere attılar, üzerinden geçerek, aksi takdirde aşılmaz olan duvarımızda boşluklar oluşturdular.

Birine hattı kapatmasını emretmeden önce, bu savaşta savaşmak için çok genç bir çocuk bir kalkan kapıp yanıma atladı. Bana baktı, genç gözleri korku ve kararlılıkla doluydu. Onun burada ne aradığını sorgulamaya, onu oradan çıkarmaya vaktim yoktu. Savaştayken olmazdı.

Onun için, hepsi için yapabileceğim en iyi şey savaşmaktı.

Daha fazla at duvarımıza hücum etti, kardeşlerimi geriye fırlattı, bizi savunmasız bıraktı ve düşmanın içeri girmesine izin verdi — çocuk birdenbire ortadan kayboldu.

"Duruşunu koru..." diye bağırdı generalim, sesi kesildi. Tam zamanında arkama baktım ve onun düşmanın kılıcına düşüşünü gördüm, kafası son bir ölümcül hamlede boynundan kesildi.

"Hayır!" diye bağırdım, eldivenli elim uzanmış halde.

Bir at bana doğru koştu, uğursuz kırmızı gözleri zihnime kazındı.

Geriye doğru uçtum, kafam kaskımdan çok daha sert bir şeye çarptı. Keskin bir ses kulaklarımı deldi, ardından sürekli bir çınlama geldi — savaş sesleri boğuklaştı. Dönen, bulutlu gökyüzüne bakarken, kanımın sıcaklığını boynumdan aşağı sızdığını hissedebiliyordum. Büyük beyaz güvercinler yukarıda daireler çiziyordu — takviye kuvvetler geliyordu — Aurelius geliyordu. Sadece dayanmamız gerekiyordu. Biraz daha.

Gözlerimi kapattım, netleşmelerini istedim. Savaşmak için kılıcımı bulmam gerekiyordu. Gözlerimi açtığımda, durumum öncekinden daha iyi değildi ve kulaklarımda çınlama dinmek bilmiyordu. Yanıma yuvarlandığımda inledim, vücudumdaki her kemik acı içinde haykırıyor, durmamı, dinlenmemi istiyordu. Ama ben acımasızdım ve bir şekilde, bir yolunu bulup karnımın üstüne yuvarlandım. Ağzımdan kanla karışık tükürük aktı. Onu tükürdüm.

Siyah savaş botları görüş alanıma girdi, sonra siyah ve gümüş metal yüzüklerle süslü bir el çenemi yukarı doğru kaldırdı, bana yukarı bakmamı, ona bakmamı zorladı, köpek dişlerinin uçları gün ışığında parlıyordu. "Kanın benim için şarkı söylüyor, Küçük Tanrıça."

"Kan Kralı," dişlerimi sıkarak, elim kılıcımın kabzasına uzanmak için can atarken, dişlerimin arasından çıkardım.

Beni ayağa kaldırırken kolumu sertçe tuttu, vücudu benimkinden çok daha büyüktü. Onun eski, eşsiz gücünü hatırladım — o, devasa boyundan kaslı vücuduna ve karanlık, obsidyen gözlerine kadar, orijinal avcıydı. Ve sonra saçları vardı — yıldızsız bir gece kadar siyah. Saçlarını yukarıya doğru taramış, arkaya doğru örmüş ve bağlamıştı, yanları tıraşlıydı — savaşa hazırды.

"Seni arıyordum." Parmağı kirli yanağını okşadı. Onun dokunuşundan geri çekildim. Hareketim onun başını geriye eğip gülmesine neden oldu ve o meşhur köpek dişleri ortaya çıktı.

O piç kurusu bundan zevk alıyordu.

Güçlü, siyah kanatlar arkasında açıldı, yüksekliği kendi boyunun iki katıydı. Saçları gibi, aynı siyah-mavi renge sahiptiler ve şekilleri, tüylerin dağılımı bana bir kuzgunu hatırlattı.

Beni kendine doğru çekti, sert kenarları belimi saran kolu kadar sert ve esnek değildi. Direndim, onu itmeye çalıştım, ama gücü

aşılmazdı. Kanatları yukarı doğru çırpındı ve tekrar aşağı indiğinde, sanki çelikten yapılmış bir bıçak gibi havayı kesti. Bu hareket bizi yerden kaldırdı ve bulutlara doğru yükseltti.

Savaş alanı gözden kayboldu ve kanla lekelenmiş dünyam masmavi bir renge büründü. Dağın zirvesine, dik bir uçuşumun kenarına ulaştığında, yere indi.

Kenardan aşağıya baktım, aşağıdaki kanlı savaş alanını incelerken kalbim sızladı. Bu bakış açısından, sanki zırhlarının rengine göre sıralanmış, savaşan karıncalar gibi görünüyorlardı — acımasız, obsidyen ordusu kar ordusunu katlediyordu.

Bu bakış açısından, fark ettim ki... kaybedecektik.

Ona Nefret Tanrısı'nın gerçekliğiyle baktım. "Beni buraya bu yüzden mi getirdin? Zaferini sevinçle kutlamak için mi? Sadık adamlarımın ölümünü izlememi sağlamak için mi?"

"Kısmen, evet. Ancak, yargın seni bir ikiyüzlü olarak gösteriyor." Kan Kralı çenemi sıkıştırarak bana bakmamı sağladı. "Söylesene, adamlarımı öldürdüğünde, onların kanıyla yıkanırken..." Kötü bir gülümseme attı. "...nasıl hissettin? İyi hissettin mi, sevgilim? Onların hayatlarına son verip beni hayal kırıklığına uğrattığında zevk aldın mı? Çünkü bunu oldukça garip buluyorum. Bence bu, varlığının anlamına tamamen ters düşüyor." Karanlık, onun şeytani gözlerinde dönüyordu. "Yaşam Tanrıçası."

Yüzüne tükürdüm. "Seni piç. Bundan zevk almadım. Ben hayatın koruyucusuyum. Yaşayanların koruyucusu. Bu savaşı ilan ettiğinde, beni zorladın. Beni almaya zorladığın her hayat, tek bir amaca hizmet etti. —sana olan nefretimi beslemek için."

Dilini şaklattı ve ben onun sinirine dokunduğumu düşündüm. Başını eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Ne yazık. Benden oldukça hoşlandığını sanıyordum. Sonuçta, tanrıça, krallığımı sayısız hediyelerle dolduruyorsun. Sürekli olarak bana gönderiyorsun — saniye saniye, gün gün, yıl yıl. O kadar çok güzel, kaybolmuş hayat."

Kalbim acıdı.

O, giydiği siyah savaş derisi kadar kötücül bir gülümsemeyle devam etti. "Görüyorsun, sana aşık olduğumu düşünmeye başlamıştım. Yani, elma ağaçlarıma çok iyi bakıyorsun."

Ona aşık mı? O benden her şeyi çaldı. Ondan nefret ediyordum.

"Seni piç, aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye öfkeyle bağırdım, ona öfkeli, taviz vermeyen bakışlarımla sertçe baktım.

"Peki ya sen?" diye meydan okudu, pürüzsüz, derin sesi sinirlenmeye başladı. "Onu hiç sevmedin ve bunu biliyorsun, ama bunu kabul etmek için çok inatçısın."

Dişlerimi sıktım. "Yanılıyorsun. Onu seviyorum. Derinden. Tıpkı halkımı sevdiğim ve onların beni sevdiği gibi. Onlar sayesinde, onların duaları sayesinde güçlendim." O anda hissettim, gücümün en ufak bir damlası yavaşça tükenmiş rezervuarımdan sızıyordu. Fazla değildi, ama yeterli olmalıydı. "Bunu nihayet sona erdirmek için yeterince güçlü."

Orada, uçuşumun tepesinde dururken, rüzgâr saçlarımı okşarken, su kılıcımı çağırdım — moleküller o kadar sıkı bir şekilde bir araya gelmişti ki, neredeyse buz gibiydi, ama soğuk değildi. Savaş çılgınlığıyla, kılıcı deri giysilerinin içinden geçirip midesine sapladım. Geriye sıçradım, ellerimi önümde hareket ettirerek on tane daha yarattım. Arkamda süzülerek, keskin ve hedeflerine vurmaya hazır, onu uçuşumun kenarından aşağı itmeye hazır dılar. Ama yüzüne baktığımda, ifadesini gördüğümde, ben...

Bunu yapamadım.

Yüzündeki ifade... tamamen şoktan ibaretti.

Yüzük takılı parmakları karnına düştü ve masmavi kılıcımı lekeleyen kanı süpürdü. Kırmızı sıvıyı, sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi inceledi. Gözleri yüzüme çevirdi, ama sesinde öfke yoktu, sadece merak vardı. "Bu ne tür bir illüzyon?"

"Bu bir illüzyon değil."

"Gerçeği söyle. Kader Tanrıçası ile konuştun ve kehaneti öğrendin. Onu bana karşı kullanmayı düşündün." Sanki bir cevap bulmaya çalışıyormuş gibi, bunu benden çok kendine söyledi.

"Tanrıça ile konuştum, ama bahsettiğin kehanetin ne olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdim, kaşlarımı çatarak, ama sonra kanlı yaraya baktığımda, anladım. Sesim biraz yumuşadı. "Demek söylentiler doğruymuş."

"Evet, doğru. Ben kanamam," dedi, elini kılıcımın kabzasına dolayarak. Dişlerini sıkarak kılıcı çekti. Kalın, kırmızı kanla kaplı kılıcı incelerken, inanamayan bir gülümsemeyle, nefesini verirken küçük bir kahkaha attı. Gözleri kaydı ve benimkilerle buluştu. "Şimdiye kadar."

Yaradan kan akmaya başladı.

Kılıcı, sanki camdan yapılmış gibi yüzlerce küçük parçaya ayrılacak kadar sert bir şekilde kayalık, çorak zemine attı. Bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve yarası büyüdü, yaklaştıkça kan akışı arttı. Ama durmadı. Kan kaybettiğini umursamıyor gibiydi.

Ben yerimde kaldım. Hareket etmedim. Kılıçlarımı çekmedim, ama silahsızlandırmadım da.

Bir nefes uzaklıkta olduğunda, bakışlarımı yakaladı. "Savaşı iptal ediyorum."

"Neden böyle bir şey yapasın?" diye cevap verdim, sesim yoğun bir şüpheyile doluydu.

Elini uzattı, parmakları çamurla kaplı ve kanla lekelenmiş saçlarımın bir tutamını okşadı. "Zamanın başlangıcından beri, içimdeki boşluğu doldurmak için binlerce yıl boyunca bir cevap aradım. Ve şimdi, sonunda buldum. Beni öldürebilecek kişinin tam da o olması ne kadar da uygun."

Saçımı yana bıraktı ve sonra Ölüm Tanrısı ortadan kayboldu. Onun yerine siyah bir tüy kaldı.

Chapter 53

"Sage?"

Yavaşça kendime geldim, işitme duyum görme duyumdan daha hızlı çalışmaya başladı.

Göz kapaklarım açıldı ve göz kamaştırıcı bir ışık ve keskin bir silüet ortaya çıktı. Onlarla mücadele ettim ve sonunda gözlerim açıldı. Hâlâ köy meydanındaydık, soğuk parke taşları cildimi ısıırıyordu, ama güçlü, sağlam ve sıcak bir şey soğuğu uzaklaştırıyordu.

Güzel, koyu saçlı bir erkek beni kendine yakın tutuyordu. Rüzgâr, siyah saçlarının uçlarını nazikçe okşuyor, sanki onu ikna etmeye, uçuşması için yalvarır gibi yana doğru çekiyordu. Çünkü o bunu yapabiliyordu — isterse o inanılmaz kanatlarını açıp uçup gidebilirdi.

Ya da o inanılmaz kanatlarını açıp beni savaş alanından alıp keskin, dik bir uçuşunun tepesine uçurabilirdi — orada sadece ikimiz olacaktık.

Nefesim kesildi, boğazımla ciğerlerim arasında bir yerde takıldı, ışık barındırmayan, tamamen karanlıktan oluşan, zamandan daha eski olan o gözlere bakarken.

O artık sadece Von değildi. O, Ölüm Tanrısıydı.

Ve ben... Ben artık sadece Sage değildim. Ben Yaşam Tanrıçasıydım. Bir karar vermem gerekiyordu — aramızdaki ilişkinin ne olduğunu belirlemek için.

Saniyeler önce, birbirimizin karşıt tarafında olduğumuz bir yerdeydik. Düşman olduğumuz bir yerde. Ona karşı kalbimde yoğun bir nefret hissettiğim bir yerde.

ama bu duygu, ona baktığımda hissettiğim duyguyla çatışıyordu.

Kişisel gelişim yolumda tökezleyip eski alışkanlıklarıma geri dönebilirdim, o tek anıya dayanarak en kötüsünü varsayabilirdim, ama kalbimin derinliklerinde bunun sadece bir başlangıç olduğunu ve o zamandan bu yana yüzlerce anı daha biriktirdiğimizi biliyordum.

O anılar, iyi olanlar, görmek istediğim anılardı. Ve şu anda onları hatırlayamıyor olsam da, bu hayattan iyi anılarım yok değildi, çünkü Von'un omzuna bir sepet atmış, güneşin altında kasabaya doğru yürüdüğü anılar aklıma geri geldi.

Hayır, eski alışkanlıklarıma geri dönmeyecektim, o zamandan beri olgunlaşmıştım. Ve zamanla, o anıları geri kazanacaktım. Ama şu anda tek istediğim, kalbimdeki hissi takip etmektir.

Belki bir zamanlar o Ölüm Tanrısıydı, ama şu anda, burada, kollarında, o her zaman...

"Von," dedim nefes nefese, parmaklarım onun yeni traşlanmış yanağına uzanırken, ama bir terslik vardı. Ona dokunduğumda, parmaklarımın izinde bir kan lekesi kaldı. Onlara baktım. Nereden gelmişti?

"Hatırlıyorum. Bir kısmını. Sen Ölüm Tanrısı'sın," dedim, gövdeyi kaldırarak, popom hala kaldırım taşlarına sıkıca basılıydı. "Ve ben..."

Von bekledi, eli yüzümü okşuyordu, boş kolu gövdemden etrafında, ağırlığımı destekliyordu.

"Ben Yaşam Tanrıçasıyım," dedim sonunda, derin ve çok ihtiyaç duyduğum bir nefes alarak. Ve bu garipti çünkü sanki hayatım boyunca dar bir korse giymişim ve sonunda onu yırtıp atmışım gibi, ilk gerçek nefesimi almışım gibi hissettim.

"Hafızanın bir kısmını geri kazandığını duyduğuma sevindim. Sonunda kim olduğunu hatırladığını bilmek içimi rahatlattı," dedi solumdaki bir ses.

Yüzümü buruşturdum... Arkyn.

Dönüp ona sert bir bakış attım ve hareketlerimin artık mide bulantısıyla dolu olmadığını fark ettim. Beni kusmaya zorlayan sürekli ve rahatsız edici güç gitmişti. Gözlerimi kırdım ve yukarı baktım... Dikenli Taç da gitmişti.

Ama demir tasma hala boğazımdaydı.

Von neden onu çıkarmamıştı? Neden hâlâ buradaydık?

Daha da iyisi, Arkyn neden hâlâ ayaktaydı?

Von'a baktım. "Buradan çıkmak istiyorum."

Gözleri, sanki hafızasına kazımak istercesine yüzümü izledi. Beni güçlü, sağlam kollarıyla tuttu, parmaklarım göğüs zırhının altından çıkan siyah kürke dolandı. Öne eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Benim için bir şey yapacaksın, Küçük Tanrıça." İsteği en hüzünlü gülümsemeyle geldi ve onu görmek, sanki biri ruhuma bir hançer saplamış gibi hissettirdi. Fısıldadı, "Bu sefer yaşayacaksın."

Daha önce sesini böyle duymamıştım çünkü normalde burbon tadı vardı, ama şu anda daha çok viski gibiydi, üzüntünü bastırmak için içtiğin türden.

Kafamı salladım, anlamamıştım.

Gözlerim aşağıya indi ve onu gördüğümde sendeledim.

Midesinin yanında büyük bir yara açılmıştı. Yanında, parçalanmış bir cam kılıç, kanına batmış duruyordu.

Onun kollarından sıyrıldım ve ellerimi midesine götürdüm. "Bunu ben mi yaptım?" diye bağırdım.

"Yardım aldın," diye Arkyn, Von'dan daha hızlı cevap verdi. Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ederek bakışlarımı Soren'e yönlendirdi.

Soren, bizden çok uzak olmayan bir yerde, ileri geri sallanarak, kollarını dizlerine dolamış, başını dizlerine gömmüştü. Ses çok zayıftı ama duyabiliyordum, ağlıyordu.

Kafamda bir düzine düşünce dönüyordu, örneğin Soren, ben demir tasmayı taktığım halde nasıl benim gücümü kullanabilmişti? Ama bunun anlamı önemli değildi. Şu anda tek bir düşünce önemliydi.

"Benden uzaklaşmalısın, Von," dedim, fırtınada yaprak gibi titreyerek. Ondan uzaklaştım, hareketlerim beceriksiz ve zayıftı, yürümeyi öğrenen bir geyik yavrusu gibi. Yeterince uzaklaşabilirsem, belki kanama dururdu.

O, tuttuğu nefesini bıraktı, yüzündeki maske sabit kalmış, hissettiğini bildiğim acıyı gizliyordu. "Üzgünüm, Küçük Tanrıça, ama yapamam."

"Neden bahsediyorsun?" dedim, geriye doğru sendeleyerek, aramızda biraz mesafe koymak için çaresizce. Sert bir şeye çarptım.

Eller omuzlarımı kavradı, beni dengeledi. Arkyn'in sesi kulaklarımı doldurdu. "Kan Kralı senin acı çekmeni göremezdi, bu yüzden bir anlaşma yaptık." Arkyn beni bıraktı.

Döndüm, ona baktım, kırmızı ceketinin kolunu sıvadığını, ön kolundaki dövme­yi ortaya çıkardığını gördüm — dikenli taç takmış bir kafatası.

"Anlaşma nedir?" diye bağırdım, Von'a dönerek.

"Dikenli Taç, Ruhlar Diyarı'na geri verilecek, böylece uygun şekilde yok edilebilecek ve artık sana zarar veremeyecek," diye cevapladı Von, yavaşça ayağa kalkarken. Buz kılıcı, onun ısısından eriyerek neredeyse yok olmuştu. Bu haldeyken bile, o hala güçlü, kudretli bir savaşçının simgesiydi. Her zamanki gibi gururluydu, kan kaybından ölmek üzereyken bile.

"Peki karşılığında?" diye sordum, vücudum ona gitmek için can atıyordu. Ama sağlam durdum, ayaklarımla yere sağlamca tutundum.

"Senin hayatını istedi." Arkyn durakladı. "Karşılığında bana ölümünü veriyor, ölümsüz ölümünü."

Dünyam sallandı, ekseninden çıkmış gibi dönüyordu. Ölümsüz bir ölüm —bu, Von'un sonsuza dek yok olacağı anlamına geliyordu.

Varlığından silinecekti. "Hayır," diye fısıldadım, panik nefesimi kesiyordu.

"Gel, Küçük Tanrıça." Von, açık yarasından etkilenmeden aramızdaki mesafeyi aştı. Beni kollarına çekti, kucaklaması anında dengesiz dünyamı düzeltti. Obsidiyen gözleri benimkilerle buluştu. Onların ne kadar büyüleyici olduğunu, içinde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu hiç fark etmemiştim.

Şimdiye kadar farkında değildim, ama şimdi... Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Çenemi yukarı kaldırdı, derin, baştan çıkarıcı sesi ruhuma işledi. "Ve sana son bir kez öpmeme izin ver."

Chapter 54

'ın ironisi, benim Yaşam Tanrıçası olduğum ve Ölüm Tanrısı'nın son nefesini çalanın benim öpücüğüm olduğu gerçeğini gözümden kaçırmadı.

Chapter 55

'da günlerin nasıl geçtiğini unuttum. Günler geldi ve geçti, tıpkı dışarıdaki dalgaların dağ yamacına çarparak denize geri dönmesi gibi. Tabii ki dalgaları görmek için dışarı çıkma zahmetine girmedim. Her sabah, hizmetçiler geldiğinde balkon kapılarını açarak dışarıdaki seslerin içeri girmesine izin verdiler.

Bundan, kaldığım özel odaların bir su kütesine baktığı sonucuna vardım. Dedikoducu hizmetçilerden, Clearwell Kalesi'nde olduğumu ve burada kesinlikle fare istilası sorunu olduğunu öğrendim. Neyse ki fareler beni çok rahatsız etmedi. Yılanlardan daha iyilerdi. Doğal olmayan, uzuvları olmayan bu yaratıkları düşününce titredim. İstem dışı olarak, Von'un güzel, kaslı pazısına dövme yaptırdığı yılanı hayal ettim.

Von.

İç geçirdim, uyuşmuşluğumun içine daha da gömüldüm ve yanıma döndüm. Bu hareket, boynuma sarılmış, boyun eğmez demir tasmayı hatırlattı ve bana bir tutsak olduğumu hatırlattı. Bu, ormanda kullandıklarından farklıydı. O tasma büyük, hantal ve çiviliyken, bu ince ve küçüktü, bir kadın ya da çocuğun boynuna uygun olarak tasarlanmıştı. Daha da önemlisi, içi pürüzsüzdü, paslı kesici dişler yoktu.

Farklılıklarına rağmen, ikisi de demirden yapılmıştı ve ikisi de tek bir amaca hizmet ediyordu: gücümü ve ruhumu bastırmak.

Ruhumun daha da alçaltılabileceği yoktu.

Birden fazla kez, etrafımdaki her şey gri olduğu için gözlerimin renkleri görme yeteneğini kaybettiğini merak ettim. Taş zeminden taş duvarlara, taş tavana kadar. Her şey griydi. Altında yattığım kalın, ağır kurt postu bile griydi.

Çok yumuşak yatağın kucağına daha da sokuldum. İpek kadar yumuşak kürklerin üzerinden bakarak, bugün on altıncı kez yatak direğine oyulmuş asmayı izledim.

Tamam, yalan söyledim.

Her şey gri değildi — direk neredeyse kirli beyaz olarak sınıflandırılabilirdi. Beyaz gül ağacından mı yapılmıştı? Kalkıp dokunsam muhtemelen anlayabilirdim.

Bunun sorunu neydi? Kalkmam gerekiyordu.

Demirle süslenmiş kemerli ahşap kapı açıldı ve görmek istediğim son kişi ortaya çıktı. Ceketinin koyu kırmızı rengi rahatsız ediciydi.

Döndüm ve kafamın üstüne kürkü çektim. Dünyamın gri kalmasını tercih ediyordum.

Yatağımın yanına geldi, dokunulmamış yemek tepsisinden bir şey aldı ve sonra geri attı. Sesine bakılırsa, metalin tabağa çarpması gibi bir ses çıkardı. Muhtemelen bir kaşıktı — odamda izin verilen tek mutfak aleti.

"Hâlâ yemek yemeyi reddediyorsun. Açlıktan ölemezsin tanrıça, ama güçsüz düşeceksin," dedi Arkyn, kürk battaniye sesini pek bastıramıyordu.

Cevap vermedim. Bunun en güvenli yol olduğunu düşünüyordum. Geçtiğimiz kaç gün boyunca, bu hızlı selamlaşmayı onlarca kez tekrarlamıştık. İçeri girer, kalkmam, yemek yemem veya banyo yapmam konusunda bir şeyler söyler, ben cevap vermez ve o da giderdi. Yıkama. Durulama. Tekrarla.

Ben de küçük bir yatak pire gibi çömelip onun gitmesini bekledim, kapının kapanma sesi ve koridorda uzaklaşan bot sesleriyle onun gittiğini anladım.

"Aurelia, konuşmamız gerek," dedi Arkyn, sesi yumuşaktı.

Karanlık çarşafımın altında somurtarak baktım. Lanet olsun, kaybolan bot seslerini duymak istiyordum.

"Sonsuz Sis'in seni neden reddettiğini anlamamız gerekiyor."

Ah evet, Sonsuz Sis.

Von'un ölümünden sonra Arkyn beni ormana, Doğrusu Sonsuz Sis'e götürdü, tabii ki ben isteyerek gitmedim. Ancak, o istediğinde isteyerek ona dokundum, umarım bu beni ondan uzaklaştırır diye düşündüm. Ama olağan dışı hiçbir şey olmadı. Eterik sesler bana kim olduğumu sordu, ben de "Yaşam Tanrıçası" diye cevap verdim. Sesler, başka bir zaman geri gelmem gerektiğini söylediler, sanki günün sonuna bir dakika kala oraya varmışım gibi.

Arkyn, Sonsuz Sis'e yaptığımız gezinin başarısız olmasından pek memnun değildi ve daha sonra tekrar deneyeceğimizi mırıldanıyordu. "*Daha sonra*" kısmı gülünçtü — sanki bir adam, çocuğunun doğumundan bahseden eşinin sözünü kesip, sanki onu kendi penisesinden çıkaran kendisiymiş gibi davranması gibi.

Sonsuz Sis'e yaptığımız gezinin ardından Arkyn, birkaç eşyayı almak için kulübeye uğramama izin verdi. Bu teklif bana tuhaf geldi, sanki o gün olanların telafisini yapmaya çalışıyormuş gibi. Bir başka gülünç fikir. Onun dikkatli bakışları altında birkaç eşyayı topladım, ama çatı katına çıktığımda bulduğum kağıdı görmedi. Yatağımın üzerinde Ezra'dan bir mektup vardı. Kör biri için şaşırtıcı derecede okunaklı bir el yazısı vardı. Mektupta, bir süre uzaklarda olacağını, umutla dolu bir yere geri döneceğini yazıyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Lanetli Topraklara gidiyordu. İçimden bir parça rahatlamıştı, en azından bir süreliğine tehlikeden uzak olacaktı.

Arkyn duyulabilir bir iç çekiş bıraktı. "Yaratıcı aşkına, bu saçmalık olmaya başladı. Seni birden fazla kez öldürmeye çalışan bir tanrının kaybını yas tutuyorsun."

Tanrım, bugün çok ısrarcıydı.

Cevap vermedim. Biraz daha beklesem gidecekti.

Yatağın ucu, Arkyn'in üzerine oturduğunda inleyerek sallandı. Bu yeni bir şeydi. Hoşuma gitmedi.

"Bak, tüm bunların çok fazla olduğunu anlıyorum. Şu anda tanrıçalık yolunda henüz emekleme aşamasındasın ve yüzlerce yıllık anıların var, henüz keşfetmeye bile başlamadığın anılar. Onları gözden geçirmen, sıralaman ve anlamlandırman için sana yardım edebilirim. Bana açılırsan tabii."

Dudaklarımı sıkıştırdım, sessizlik yemini konusunda kararlıydım. Onu ve bindiği kralın arabasını siktir et.

"İçimden atmam gereken bir şey var." Durdu, derin bir nefes aldı.

Gözlerimi devirdim. Ne güzel.

"O gün hamamda, eski bir sevgilimden bahsettiğimi sandın. O zaman seni düzeltmeliydim." Parmaklarının saçlarını taradığını duyabiliyordum. "Endless Mist'te bunu tekrar söylediğinde sana gerçeği söylemem gerektiğini anladım. Sana karşı çekici hissettiğim anlar olsa da, sen ve ben hiç sevgili olmadık. Biz hep sadece arkadaştık. Yine öyle olabiliriz."

Onunla arkadaş olmak mı? Onun pek de küçük sayılmayacak kızıl saçlı kafası çılgınca çalışıyordu. Beni öldürmeye çalışan bir tanrının kaybını yas tutmamın saçma olduğunu iddia ediyordu. Ne ikiyüzlü adam. Beni Sonsuz Sis'e atmakla kalmadı, aynı zamanda Dikenli Taç ve sıcak, aç bir ateşle hayatımı tehdit etti.

Şu anda, cinayet girişimi oyununda, skor önde olan oydu. "Bunu birçok kez konuştuğumuzu biliyorum, ama bunu tekrar söylemem gerektiğini hissediyorum"

O gün senin hayatını almayı hiç planlamamıştım, ama gerçek gibi görünmesini sağlamalıydim. Ölüm Tanrısı düşmanlarımızın kralıydı. Her an Yaşayan Diyar'ı bizden geri alabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim, bu yüzden elim kolum bağlıydı ve onu zayıflatacak şeyi kullanmak zorundaydım - ne yazık ki, o şey sendin. Bunun için özür dilerim, ama dediğim gibi, hafızan geri geldiğinde, onun ne olduğunu hatırladığında - onun bir kötü adam olduğunu - o zaman yaptığım şeye güvenecek ve neden yapılması gerektiğini anlayacaksın."

Bunu birçok kez, birçok farklı açıdan ele aldık. Ama her seferinde kasıtlı olarak kulaklarımı tıkadım.

"Aurelia, lütfen, eninde sonunda benimle konuşmak zorundasın."

İşte bu noktada yanılıyordu. Konuşmadım. Ve gerçekten de bana *o isimle* hitap etmeyi bıraksa iyi olurdu — başka bir hayatta o isim bana ait olabilirdi, ama şu anda tek istediğim sıradan, eski Sage olmak.

"Peki," dedi açıkça. Yatak gıcırdadı, ayağa kalktığını ve çıkmak üzere olduğunu anladım.

Zihnimde zafer bayrağını salladım.

"Kırsalda işim var. Bir hafta sonra döneceğim. Döndüğümde, umarım sonunda bazı şeyleri konuşabiliriz. Kral seni görmek için sabırsızlanıyor." Kapıya doğru yürürken, çizmeleri taş döşeme

"Hoşça kal, Aurelia. Ve lütfen... bir şeyler ye."

Sonra duymayı umduğum sesleri duydum: kapının kapanması ve ardından uzaklaşan ayak sesleri.

İyi ki kurtuldum.

Kürklerin altından başımı çıkardım, temiz havaya minnettar oldum.

Belki de banyo yapmam gerekiyordu.

Boş ver, bu çok zahmetli bir iş.

Ayrıca, daha önemli işlerim vardı. Bakışlarımı asma sütununa çevirdim ve o gün on yedinci kez onu izleme görevine başladım.

Chapter 56

"W rüzgar yelkenlerimizi doldursa her şey yolunda giderdi. Rüzgar yelkenlerimizi doldursa her şey yolunda giderdi. Ve hepimiz arkada kalırız." Yaşlı hizmetçi, odamda dolaşırken tanıdık olmayan bir denizci şarkısı söylüyordu. Uzun şifonyerin tozunu alırken kalçalarını bir yandan diğer yana sallıyordu. Yaşına rağmen şaşırtıcı derecede çevikti.

Bu hizmetçiyi daha önce hiç görmemiştim.

Onun yaşından mı yoksa tuhaf davranışlarından mı bilmiyorum, ama onda Ezra'yı hatırlatan bir şey vardı. Belki de başının üstünde yığılmış gri saçlarıydı. Şatonun haşere sorunu buradan mı kaynaklanıyordu acaba?

Onun çalışmasını izlerken, kendimi evimdeki kulübede, Ezra'nın toniklerinden birini hazırlarken izlediğimi hayal ettim.

Toz bezini yere bıraktı ve yatağın yanına yürüdü, artritli parmaklarıyla komodinden dokunulmamış tepsiyi aldı.

Tepsiyi tahta arabasına götürürken şarkı söylemeye devam etti. "Oh, bir shot viski daha bize zarar vermez. Bir shot viski daha bize zarar vermez. Bir shot burbon daha bize zarar vermez. Ve hepimiz geride kalacağız."

Birden irkildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Az önce ne dedin?"

Dudaklarının sağ tarafı yukarı doğru seğirdi, bakışları benimkilerle buluştu ve o satırı sorgulayan bir şekilde söyledi. "Bir shot viski daha bize

bize zarar vermez mi?"

"Evet, sonra da burbon dedin," dedim kesin bir sesle.

"Sanmıyorum, canım," dedi abartılı bir tonla, başını sallayarak. "O kelimenin anlamını bile bilmiyorum." Ateşe doğru ilerleyerek birkaç odun daha attı ve şarkı söylemeye devam etti.

Onu şüpheyile izledim.

Ateş yakıldıktan sonra, balkon kapılarına gitti, elleriyle kapı kollarını tuttu ve şarkısının son notasıyla birlikte, sanki büyük, görkemli bir finalmiş gibi, dikkatsizce kapıları açtı. Orada durdu, alkışlayan seyircileri izler gibi dışarıya baktı, onların bis isteğini bekledi.

Serin gece havası açık kapılardan içeri girerken, kışın eşiğinde olduğumuzu hatırladım. Kürklerimin altına daha da sokuldum, beni dondurarak öldürmeye çalışıyor mu diye merak ettim — Arkyn için çalıştığını bildiğimden, bu pek de olası gelmedi. Üçüncü cinayet girişimi: yaşlı hizmetçi tarafından ölüm.

Rüzgârın etkisiyle, balkon kapılarının kenarlarına çekilmiş tozlu gül rengi perdeler aniden canlandı. Bana, sanki büyü yapıyormuş gibi, karmaşık, dalgalı bir dansla sallanan iki kumaş el hatırlattılar. "Onları kapatabilir misin? Bu gece dışarısı oldukça soğuk ve kapıların açık olması için biraz fazla rüzgârlı," dedim, resmi "*rica etmiyorum*" tonumla.

Bana dönerek, farkında olmadan, "Evet, biraz rüzgarlı ama biz emekli denizciler böyle geceleri severiz. Bana gençlik günlerimi hatırlatıyor. Ayrıca, hissetmiyor musun?" dedi.

Kaşlarım kalktı. "Neyi hissediyorum?"

"Kader Tanrıçası iş başında." Bana göz kırptı, gözleri fırtınalı gri-maviydi. Ellerini beline koydu ve "Az önce temizledim" der gibi memnun bir şekilde etrafına baktı, sonra arabasına doğru sallanarak yürüdü ve arabayı kapıya doğru iterken az önce söylediği denizci şarkısını tekrar söylemeye başladı. "Rüzgar yelkenlerimizi şişirirse her şey yoluna girer. Rüzgar yelkenlerimizi şişirseydi, her şey yolunda olurdu." Kapı kapanmadan hemen önce, "Ve hepimiz arkada kalacağız" diye şarkı söylediğini duydum.

İç geçirdim, yatağa geri uzandım ve balkon kapılarına baktım. Ölümsüz olduğum için donarak ölmeyeceğimi fark ettim. Ama bu donmayacağım anlamına gelmiyordu. Kendimi Sage büyüklüğünde bir buz küpü olarak hayal ettim. Hırıldayarak, kalkıp kapıları kapatmam gerektiğine karar verdim... eninde sonunda.

Bakışlarım kaydı ve asma oymalarına geri döndü.

Gri ve siyahın karıştığı bir bulanıklık içinde, bir şey top mermisi hızıyla balkon kapısından içeri girdi. Saldırıya uğradığımızı merak ederek, gözlerimi kocaman açarak dik oturdum. Her neyse, duvara çarptı, kanatları çılgınca çırpınıyordu ve tüyler havayı kapladı.

Kanatlar mı? Tüyler mi?

Yatağın kenarından aşağıya baktım ve yerde kanat çırpınan büyük kargayı gördüm — etrafında tüyleri bir halka oluşturmıştı.

Yaralanmış mıydı?

Kaleb'in cenaze töreninde gördüğüm kuzgunu hatırlattı bana, ormanın yandığını sandığımda bana saldırmaya çalışan kuzgunu.

Çırpınmayı bıraktığında, öldüğünü düşündüm.

Ama sonra başını kaldırdı ve ayağa atladı. Başını yana eğip yukarı baktı, küçük siyah gözleri hareket etti, odaklandı... bana.

Göğsü hızla inip kalkıyordu, çılgınca atıyordu. Bir an için birbirimize baktık. Midemde bir his uyandı, bunu sadece içgüdüsel bir his olarak tanımlayabilirim — bu kuzgunla benim... birbirimizi tanıdığımız hissi. Bunun delice geldiğini biliyordum, ama son zamanlarda benim dünyamda ne mantıklıydı ki?

Kargadan göz kamaştırıcı bir ışık patladı ve ellerimle gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Kanatlarının çırpıldığını duydum.

Çırpınma durduğunda duyuldu.

Parlak ışık bir kez daha o kadar güçlü, o kadar yoğun bir şekilde parladı ki, ellerimle gözlerimi kapatmış olmama rağmen sanki bir yıldız doğuyormuş gibi hissettim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, korkudan değil, çılgınca atan kalbimde büyüyen ezici bir duygu yüzünden.

Göz yaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı ve sonra sıcak, yumuşak eller nazikçe bileklerime dokundu, onları nazikçe yana çekti.

"Sage," dedi yumuşak, tanıdık bir ses, bir daha asla duymayı beklemediğim bir ses.

Yavaşça gözlerimi açtım.

Parlak mavi gözler, yaz gökyüzü kadar parlak, benimkilerle buluştu. Inledim. "Kaleb?"

Chapter 57

" 'da etten ve kemikten!" diye gülümsedi.

Ona iyice baktım, sonra kendimi ona attım, kollarımı boynuna doladım ve onu neredeyse yere düşürecektim. Güçlü kolları beni sardı. Vücudumuz iki küçük yaprak gibi titriyordu, kışın öpücüğü bizi serbest bırakmadan önce ayakta kalan son yapraklar gibi.

Ne kadar süre öyle kaldık, sadece birbirimize sarılıp, bilmiyorum. Zaman yavaşladı. Ve hazır olduğumuzda, yavaşça, aynı anda geri çekildik. Ellerimiz birbirimizin omuzlarında kalmaya devam etti, ikimiz de bırakmak istemiyorduk.

Elini uzattı ve gözyaşlarımı sildi. "Ağlama, aptal." Eli, kendi gözyaşlarını da pek gizli olmayan bir şekilde sildi.

"Yapamıyorum," dedim, ona bakarak. Göz kırpmaya cesaret edemedim, tek bir göz kırpmanın onun ortadan kaybolmasına neden olabileceğinden endişelendim. Kafamı salladım. "Nasıl buradasın?"

Kaleb yutkundu. "Bu konuşmayı şimdi yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet," diye cevap verdim tereddüt etmeden, gülümseyerek ve inanamıyormuş gibi başımı sallayarak.

O başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Öldükten sonra, Ruhlar Diyarında uyandım. Bir kadın vardı, yatağımın başında. Benim geçiş sürecimde bana baktı. Bu... " Durdu, sarı saçlı başını salladı. "... eğlenceli bir

bir süreçti. Sürekli kendimi hasta hissediyordum. Hiçbir şeyi midemde tutamıyordum. O, bunun nedeninin Yaşam Aleminde sevdiklerimi bırakmış olmam, onlara bağlı olmam ve hala onların yanında olmam gerektiğini hissetmem olduğunu söyledi. Yanılmıyordu. Askerler beni aldıkları günden itibaren tek düşünebildiğim şey sana ve Ezra'ya geri dönmekti." Durdu ve elimi sıkıttı.

Bu ihtiyacı derinden anlıyordum. Son haftalarda yaptığım her şeyin ardındaki temel itici güç buydu. Tek istediğim, ailemizin yeniden bir araya gelmesiydi. Elbette Kaleb de aynı şeyi arzuluyordu. Ölümünde bile sevgisi bozulmamıştı, o bağ hala sağlamdı.

"Bir gün, bir adam odama girdi, elinde burbon dediği bir şişe vardı." Gözleri benimkilere dikildi. "Bana bir bardak doldurdu... buna ihtiyacım olacağını söyledi. Ve o zaman bana her şeyi anlattı. Onun Ölüm Tanrısı olduğunu, benim yeni işverenim olduğunu. Ve senin de Yaşam Tanrıçası olduğunu." Kaleb sırtıttı. "Ve biliyor musun, bana senin gerçekte kim olduğunu söylediğinde pek de şaşırmadım. Sen her zaman başboşları eve getirme konusunda yetenekliydin." Kıkırdadı.

Tanrılar, *bu sesi* ne kadar özlemişim... Tanrılar, onu ne kadar özlemişim.

Yine de, bu an acı tatlıydı çünkü perde arkasında Von, Kaleb ile görüşüyor, ona dostluk ve benimle bir bağlantı sunuyordu. Neden yaptığını biliyordum — benim için yapmıştı ve bunu bilmek, o artık yokken nefes almayı çok daha zor hale getiriyordu.

"Temizliklere gittiğinde, yüzünde bu ifade belirirdi. Birinin ölümünü izlemek bir şey, ama senin için durumun farklı olduğunu anlayabiliyordum. Diğerleri eve gidip birkaç gün içinde Temizliği unutturken, sen onu omuzlarında bir yük gibi taşıyordun. Sanki her ölüm senin taşımak zorunda olduğun bir yükmüş gibi." Kaleb durakladı, sesi yumuşaktı. "Sanırım bu yüzden sana bakmam gerektiğini hissettim. Çünkü belki de içten içe senin ne olduğunu hissediyordum." Diz çökmüş pozisyonundan kalkıp yanımdaki yatağa oturdu, omuzu omzuma değiyordu. "Kim olursan ol, bir şey asla değişmeyecek: sen her zaman benim küçük kardeşim olacaksın."

Sözleri, zaten kanayan kalbime son darbeyi vurdu.

Ona şakacı bir şekilde ittiğimde, birkaç damla gözyaşı daha sildim. "Çık git buradan."

O gülerek omzunu omzuma yasladı.

Gülümsemem gözlerime yansımamasına rağmen, ben de hafifçe güldüm. Bu anın tadını çıkarmak, Kaleb ile yeniden bir araya gelmenin mutluluğunu hissetmek istesem de

, bunu yapamadım, en azından tam olarak yapamadım. İçim parçalanmıştı ve bunun sebebi Von'du. Söylediği gibi yaptı, bedenime sahip çıktı ve ruhuma damgasını vurdu ve onsuz... hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kaleb boğazını temizledi. "Artık bir ölüm meleğiyim."

Ne dedin?

"Azrail mi?" diye tekrarladım, kelimeyi dilimde tadarak. "Tırpan taşıyan, siyah cüppe giyen ve ruhları toplayan azrail mi? Eskiden okuduğumuz kitaplardaki gibi mi?"

Kaleb burnunu çekti. "Tam olarak değil. O kitaplarda tek bir ölüm meleği olduğu yazıyordu, ama aslında yüzlerce varız. Ayrıca, ben tırpan taşıyorum. Ve siyah cüppe giymiyorum. Ama ruhları topluyorum."

İki ile ikiyi birleştirerek sordum, "Marmurlar da bu mu?" "Sage, bu çok kötü. Onlar marmur değil, insanların taze

"Ölmüş ruhlar." Kaleb bana yan gözle baktı, bana çok uzun zaman önce bir kuş olduğunu hatırlattı. Bana onun pek de iyi olmayan inişini hatırlattı — tüyleri hala yerde dağınık duruyordu. Von'u hatırlatan bir başka şey daha. Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıp Kaleb'e odaklandım.

"Ruhumu taşıman konusunda ne hissederdim bilmiyorum." Yumuşak bir kahkaha attım ve ona uzun zamandır bekleyen bir iğneleme yaptım. "Buraya nasıl uçtuğunu gördüm." Dilimi şaklattım ve başımı salladım. "Her yer tüylerle doluydu."

"Biliyorum," dedi Kaleb, sonra kahkahayı patlattı. "Bu konuda berbatım berbatım!"

Ben de gülmekten kendimi alamadım, top mermisi gibi kuşun duvarın içine çakılan görüntüsü zihnimde canlandı. "Oh, eminim ben senden çok daha iyi yaparım."

"Sözünü tutmanı bekliyorum." Gülümsedi.

"Anlaştık," dedim, ona yapabileceğim en iyi gülümsemeyi göstererek. Aramızda bir anlık sessizlik oldu.

"Vardiyam hakkında ne düşünüyorsun?" "Vardiyam mı?"

O başını salladı, parmağıyla yere işaret etti, kuşdan insana dönüştüğü yere.

Oh!

"O... " Uygun bir kelime ararken çenemi okşadım. "Parlaklı."

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Erken dönüşümler genellikle parlaktır, tüm acemilere olur, en azından bana öyle söylendi." Uyluklarını vurdu. "Bu sefer kıyafetlerimle dönüştüğüm için mutluyum."

Bu sefer kıyafetlerimle dönüştüğüm için mutluyum. Kaç kez dönüştüğümde kendimi çırılçıplak bulduğumu bilemezsin." İçini çekti. "Fal benimle dönüşüm konusunda çalışıyor, ama..." Yaramazca sırttı. "Bana manzaradan rahatsız olmadığını söyledi."

"Beni erkek arkadaşlarından biri olarak gördüğün için çok mutluyum. Bu son bilgiyi paylaştığın için teşekkürler," dedim alaycı bir tonla.

"Rica ederim," diye alaycı bir şekilde tek bir selamlama hareketiyle başını salladı.

Gözlerimi özellikle belirgin bir şekilde devirdim, böylece o da görebilsin diye. Kaşlarım yukarı kalktı. "Fal kim?"

"O da bir ölüm meleği. Ruhumu Ruhlar Diyarı'na taşıdı ve geçişime yardım etti."

Başımı salladım. "Onunla kısaca tanıştım. Senin küçük *mermer* ruhunu aldığında." Benim kullandığım kelimeye gözlerini kısarak baktı. Ben sırttım.

"O olmasaydı, geçişi başaramazdım," dedi, sesi neredeyse... rüya gibi. Aniden onu gözlerinin arasına vurup, büyülenmiş halinden çıkarmak istedim.

Ağzım hafifçe açıldı. "Ondan hoşlanıyorsun!"

"Ondan daha fazlası, Sage." Elleri kucağında rahatsız bir şekilde hareket etti. Şaşırmış gibi yapıp yüzümü iki elimle kavradım. "Olabilir mi? Meristone'un kalp kıranı aşık mı oluyor?"

Cevap vermedi, ama cevabı bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Peki düşün ne zaman?"

Gülümsedi. "Benimki mi, *seninki* mi?"

Gözlerim yaşararak başımı eğdim. İçimde kabaran duyguyla, hissettiğim büyük kayıpla mücadele etmek imkansızdı. "Yani... bilmiyorsun o zaman."

"Ne bilmek?" Kaleb, sarı kaşlarını çatarak sordu.

"Von... Ölüm Tanrısı..." Acı sözler boğazımda takıldı, öğürerek boğazımdan çıkmaya çalıştım. Boğazımda takılıp kalmışlardı, nefes almamı engelliyorlardı. *Bu* kelimeleri bir araya getiremedim. Bir kez yaptığımda, bir kez yüksek sesle söylediğimde, geri dönüşün olmayacağından korktum. Bu, benim çözülmemeye yol açan son iplik olacaktı, bu yüzden şimdilik söyleyemedim. Tek yapabildiğim Kaleb'e bakmak ve parçalanmış kalbimin kalıntılarından doğan gözyaşlarının yanaklarımdan akmasına izin vermek, dilimin söyleyemediğini aktarmaktı.

Ölümsüz hayatımın aşkı gitmişti.

O anda anladım ki, Von'u seviyordum, *onu seviyordum*.

"Hayır, Sage." Kaleb hareket etti ve önümde diz çöktü. Ellerimi ellerine aldı, nazikçe okşayarak, hiç duymayı beklemediğim sözleri söyledi. "Von hayatta."

... O sinsi piç kurusu.

Acknowledgements

Öncelikle şunu söylemeliyim ki, bu iş bir köyün çabasıyla mümkün oldu, çünkü gerçekten öyle. *Between Life and Death*, pek çok harika insanın yardımı olmasaydı bugün olduğu gibi olmazdı. Hemen konuya gireceğim ve muhtemelen bunu yazarken gözyaşlarımı tutamayacağım, ama mendillerimi hazırladım, hadi başlayalım. Şu kişilere ne kadar minnettar olduğumu ve onları ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem:

Beta okuyucularıma, hikayemi okumak ve bir sonraki seviyeye taşımak için benimle birlikte çalıştığınız tüm saatler için çok teşekkür ederim. Katkılarınız paha biçilemezdi ve bu hikayeyi gerçekten daha iyi hale getirdi. Hepinize çok minnettarım! Michelle, Helyn ve Jessica'ya, benim yıldızlarıma, çok teşekkür ederim.

ARC okuyucularıma, çağırımı yaptığımda, SİZLER cevap verdiniz! Hepinize çok minnettarım! Başvurduğunuz, *Between Life and Death*'i desteklediğiniz ve okuduğunuz için teşekkür ederim. Yorumlarınız için teşekkür ederim — benim gibi küçük bir balık için, bunlar çok büyük bir fark yaratıyor.

Editörüm Jessica McKelden'a, benim MVP'me. Konuşmaya başlar başlamaz, seni ekibimde ihtiyacım olduğunu anladım! Birlikte çalışmak harikaydı ve gerçekten ihtiyacım olan deneyimi, sabrı ve dostluğu getirdin. *Between Life and Death* için harcadığın tüm emek ve kitabı bir üst seviyeye taşıdığın için çok teşekkür ederim! Oh, ve Von sana şunu söylememi istiyor: "Hey, Kitten."

Düzeltilmenim Norma Gambini'ye. Norma! Birlikte çalışma fırsatı bulacağımızı umuyordum ve işte buradayız — bir rüya gerçek oldu. İnanılmaz derecede yoğun programına beni sıkıştırdığın ve *Between Life and Death*'i cılalayarak gerçekten parlatmada çok önemli bir rol oynadığın için teşekkür ederim.

Imagine Ink Designs'tan Amy Kessler'a, seninle çalışmak büyük bir zevkti! Milyonlarca e-postamı yanıtladığın, çok özel isteklerimi yerine getirdiğin ve ilk romanımı dünyaya sunmaya hazır hale getirdiğin için teşekkür ederim. Gelecekte tekrar seninle çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Fantasy Cover Design'dan Keylin Rivers'a, benim iyilik perime! *Between Life and Death* kitabının kapağını bana gönderdiğinde, o kadar güzeldi ki oturmak zorunda kaldım. Harika bir iş çıkardın. Beklentilerimin çok ötesine geçtin ve ikinci kitapta seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum! Sen cennetten gönderilmiş bir meleksin. Gerçekten.

Lucas Fortier'e, bölüm resimlerinde benimle çalışmak için ayırdığın zaman için çok teşekkür ederim! Çok yeteneklisin Lu ve bu projede seninle çalışmak çok güzeldi. Sanata olan sevginin seni nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Pin to my Pak'a, benim pembe power ranger'ımın sarı power ranger'ına, benim Ruka'mın Yuki'sine, benim Sailor Moon'umun Jupiter'ine, benim Elsa'mın Anna'sına, benim Ace'imın Sylmeria'sına, benim Az'ımın Crix'ine, benim Zu'mun Pook'una, rahimdeyken beri benimle olan en iyi arkadaşıma, Helyn, desteğinin benim için ne kadar önemli olduğunu ve bu hikayeyi konuşmak için yaptığımız üç saatlik telefon görüşmelerine ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Kendin olduğun ve beni desteklediğin için teşekkür ederim. Bu kitap birçok yönden senin için.

Beni vahşi ve özgür bir çocuk olarak yetiştiren annem ve babam, dışarıda çamurlu suda yıkanmayı ve gece boyu aya ulumayı tercih eden bir çocuk olarak. Bana hiçbir hedefin ulaşılabilir olmadığını öğrettiniz ve bu kitap da bu sayede var. Beni olmam gereken kişi olarak büyümeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Anne, en büyük destekçim olduğun ve bu hikayeyi kalbimin istediği şekilde yazmam için beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Baba, bir şey inşa etmenin Lego parçalarını bir araya getirmek kadar basit olduğunu öğrettiğin için teşekkür ederim — sadece yapman gerekiyor.

Kardeşlerim, kayınlarım, yeğenlerim, her biriniz için ayrı ayrı bir paragraf yazmak isterdim, ama Guinness Rekorlar Kitabı'na en uzun teşekkür yazısı ile girmek istemem, bu yüzden hepinize teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Sizinle olan anılarımın parçaları

bu hikayenin yaratılmasında ve hatta bazı karakterlerin oluşturulmasında kullanıldı. Bu hikaye, her biriniz olmasaydı bu şekilde olmazdı.

Artık aramızda olmayan sevdiklerime. Yol boyunca, özellikle de kendimden şüphe duyduğum o sessiz anlarda, rehberliğinizi ve tezahüratlarınızı hissettim.

Fiziksel olarak odada ama zihinsel olarak Edenvale'de olan biriyle yaşamak zorunda kalan kocama. Tan, Woof, Woofka, Munch, Jeff, Donnie, sabrınız, anlayışınız ve altın gibi kalpleriniz, tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şeyin üstesinden gelmemi sağladı. Bana iyi bir erkeğin ne olduğunu, koşulsuz sevginin ne olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim ve bu çılgın, muhteşem yolculukta benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum ve birlikte geçirdiğimiz hayatı seviyorum. Ölümlü hayatımın aşkı olduğun için teşekkür ederim.

Ve son olarak, ama en önemlisi, okuyucularıma ve TikTok aileme. Sizler olmasaydınız, bu hayalim gerçekleşmezdi. Bazılarınız bu romanı yazarken bana katıldınız ve benim en büyük destekçilerim oldunuz. Yazar olmanın zorluklarını aşmamı sağlayan şey sizin sevginizdi ve sizin desteğiniz olmasaydı bu romanı bitirebilir miydim, bilmiyorum. Ve yeni katılanlar, bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sage ve Von'un hikayesini anlatma fırsatı verdiğiniz için *hepinize* teşekkür ederim.

<3 Jaclyn

About the Author

Jaclyn Kot, bir ayır kızı, hevesli bir okur, ara sıra Netflix maratonu yapan ve tam bir gurme. Birçok tavuk, iki muhteşem kedi ve iyi bir köpeğin gururlu annesi. Kocasıyla birlikte Kanada'nın Saskatchewan eyaletinde bir çiftlikte yaşıyor.

Yüksek fantastik kurgu romanları yazan yazar, fantastik hikayelerinde sürprizler, baharatlı bir yan ve iradeli kadınlara ilgi duyan ahlaki açıdan gri erkek karakterler olmasını seviyor.

Okuyucuların Sage ve Von'un hikayesine kendisi kadar aşık olmasını umuyor.

Between Life and Death serisiyle ilgili en son bilgileri mi arıyorsunuz veya Jaclyn ile iletişime geçmek mi istiyorsunuz? Buradan ulaşabilirsiniz:

www.instagram.com/jaclyn.kot/

www.tiktok.com/@jaclyn.kot

www.jaclynkotbooks.com

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

